

*Đồ công
anh nở muộn*

tác giả: Lan Rùa

Mục lục

Cậu Ấy...

Chap 1: Đại Lộ Champs-Élysées

Chap 2: B ồ Công Anh Cậu Tặng Tớ

Chap 3: Cậu Là Công Chúa Của Các Công Chúa

Chap 4: Vô Đỉnh Nguyễn Anh, Tớ Nhớ Cậu!

Chap 5: Cậu Cũng Nhớ Tớ, Phải Không?

Chap 6: Tớ Đã Rất Cố Gắng Để Quên Cậu!

Chap 7: Chiến Thắng Chính Bản Thân Mình

Chap 8: Mẫn Tiên, Có Phải Chị Thích Ai Rồi Không?

Chap 9: Vì Con Gấu Nhà Tớ Tên Là Ki ều Anh

Chap 10: Có Việc Gì Thì Bình Tĩnh Giải Quyết

Chap 11: Những Ký Ức Đẹp Đẽ

Chap 12: Cậu Biết Cậu Bé Đó Là Ai Không?

Chap 13: Vì Tớ Đã Nhớ Cậu Rất Lâu

Chap 14: Tớ Nắm Tay Cậu Được Không?

Chap 15: Tớ Cố Ý Để Cậu C ần Về

Chap 16: Chúng Ta...Thực Sự Chỉ Là Bạn Cấp Ba?

Chap 17: Ngày Tớ Kết Hôn, Cậu Sẽ Tới Chứ?

Chap 18: Trẻ M ồ Côi Rất Đáng Thương, Phải Không Ki ều Anh?

Chap 19: Nếu Cậu Ghen Quá Thì Cứ Nói Ra

Chap 20: Đừng Tưởng Tớ Chưa Hết Ghét Cậu

Chap 21: Lợi Thế Là Cậu Rất Xinh

Chap 22: Vậy Cậu Cứ Khóc Tiếp Đi, Tớ Đợi!

Chap 23: Còn Tớ Thì Rất Nhớ Một Người!

Chap 24: Nếu Xét Về Độ Xinh Thì Cậu Là Vô Đối

Chap 25: Tớ Thích Cậu

Chap 26: Cậu Chỉ C ần Hôn Một Ai Đó Là Được

Chap 27: Tớ Sẽ Đại Diện Họ Nhà Trai

Chap 28: Cậu Là Những Gì Đẹp Đẽ Nhất Trong Tuổi Trẻ Của Tớ

Chap 29: Yêu Tớ Đi!

Chap 30: Một Người Nào Đó Phải Chịu Mưa Để Cậu Khỏi Ướt

Chap 31: Ai Cũng Xứng Đáng Được Yêu Thương

Chap 32: Một Đời Chỉ Nắm Tay Một Người

Chap 33: Tớ Ghét Cậu

Chap 34: Bông Hoa Nở Muộn

Chap 35: Nếu Cậu Cũng Thích Tớ, Thì Làm Ôn Quay Đầu Lại

Chap 36: Từ Đầu Đến Cuối, Chỉ Thích Riêng Một Minh Anh?

Chap 37: Chỉ C ần Có Em Là Có Tất Cả

Chap 38: Lâu Nhất Có Thế

Chap 39: Ở Lại Với Tớ, Được Không?

Chap 40: Kết

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Cậu Ấy...

Cậu ấy!

Đối với tôi, là người bạn thân nhất!

Là tri kỉ, là thần tượng! Là người mà mỗi lần ra album, tôi đều dồn tiền để đặt mua đầu tiên. Mỗi lần đóng quảng cáo, tôi sẽ xem tới thuộc lòng, mỗi lần chụp bìa cho báo, dù là báo lá cải hay lá mơ, dù bán cách nhà chục cây số, tôi cũng phải đi gom cho bằng được!

Là người mà, chỉ cần nhắc đến thôi, hai má tôi lập tức nóng ran. Và tim tôi, nhảy liên hồi!

Còn tôi, đối với cậu ấy, tôi là gì? Tôi thực sự không biết!

- "Vậy cậu biết không? Năm đó, ở trên tầng thượng, tớ đã gọi cậu rất to, rất rất cỡ, cả trường đều nghe rõ, nhưng mà cậu, vì sao không quay lại?"

- "Là vì...vì...tớ không nghe thấy!"

Đây là bộ truyện ONGOING, không có thời gian ra chap cụ thể, có thể một tháng, có khi mấy tháng một chap. Bộ truyện này nhẹ nhàng, không quá cao trào, truyện viết riêng cho lứa tuổi thanh thiếu niên, truyện về tình yêu, đam mê và những hoài bão tuổi trẻ. Truyện không thích hợp với người mê gu truyện kịch tính với những tình tiết giật gân. Mọi người cân nhắc kỹ trước khi nhảy hố nhé!

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 1: Đại Lộ Champs-Élysées

Vào một ngày mưa phùn cuối đông, tiết trời se se lạnh, xe buýt tấp nập năm rưỡi sáng vắng vẻ và dễ chịu hơn những giờ cao điểm rất nhiều. Trên xe chỉ có tôi, bác tài và anh soát vé đang trầm mặc thưởng thức bản nhạc u sầu ướt át, lúc thấy tôi chìa vé tháng anh ta gật đầu nhẹ rồi lại tiếp tục ngâm nga.

- "Tớ gọi tên cậu, tớ đã gọi cậu, không chỉ một lần, không chỉ một nơi. Vì sao cậu cứ nhất định không quay đầu lại?"

Bài hát này do bạn tôi sáng tác, lời lẽ sến sẩm nhưng lại thành hit một thời, vượt ngoài sự mong đợi của tôi. Lúc mới phát hành, đêm đêm cày view cho thần tượng, đêm đêm tôi trần trọc thao thức, cậu ta gọi ai?

Là ai đã không quay đầu lại? Vì sao tôi không hề hay biết?

Một loạt những nghi vấn cứ quẩn quanh trong tôi, giày vò tôi từ tuần này sang tuần khác. Cho đến khi xem được một clip phỏng vấn, thấy cậu ta đáp rằng giai điệu này viết thay quà cúng người bạn gái đã khuất núi, hôm nay tròn kỉ niệm ba tháng ngày giỗ của cô ấy, tự dưng tôi bật cười khanh khách.

Đùa à? Tính đến ngày hôm đó thì chúng tôi cũng đã xa nhau ba tháng, nhưng vấn đề quan trọng là, cái thời khắc gặp mặt tạm biệt, tên chết dẫm ấy còn tâm sự với tôi hẳn đang đọc thân thì lấy đâu ra bạn gái, lại còn đã chết?

Xin lưu ý đây không phải lần đầu tiên cậu ta chém gió trên phóng viên, có lần khi được hỏi anh có cảm nghĩ gì khi mà album của mình bị đá văng khỏi top 5 bảng xếp hạng sau một năm bám dai như đĩa, bạn thân tôi đáp.

- "Buồn kinh khủng em ạ, tôi qua tính mua thuốc chuột tự tử rồi nhưng thế nào nhà làm chuột quá, kêu lút nhút nhức đầu nên đành phải để cho tụi nó dùng trước."

Chuyện sao hạng A tìm đến cái chết chỉ vì thứ hạng nhỏ nhoi ngay lập tức trở thành tiêu điểm nóng. Người thương cảm, kẻ chê trách, quả thật khi đọc bình luận, tôi chẳng biết nên khóc hay cười?

Thấm thoát đã không gặp cậu ấy ba năm có thừa, chính xác là một ngàn không trăm chín tám ngày. Và tôi sẽ có cuộc phỏng vấn lúc tám giờ ở hãng phim của cậu ấy. Tôi xuống xe buýt tầm sáu giờ hai mươi, tôi luôn đi sớm hơn giờ hẹn ít nhất một tiếng, đối với người khác là thừa thãi, nhưng đối với tôi lại cần thiết.

Tôi từ khi sinh ra đã chậm chạp, não nhỏ tưởng chừng chỉ chứa được một quả nho. Mà đời phàm những người không có tài năng nổi trội muốn đạt được thành công phải nỗ lực hơn kẻ khác mười phần, thậm chí một trăm phần, bởi vậy, ngoài tính thời gian trễ trong trường hợp kẹt xe và những sự cố bất ngờ thì tôi cần thời gian để ôn lại một lượt các câu hỏi đạo diễn có thể thắc mắc.

Tôi muốn chuẩn bị kỹ càng để câu trả lời của mình trơn tru mạch lạc. Kịch bản phim của tôi đã qua vòng hai, có được ký hợp đồng hay không là lần gặp chốt điểm sắp tới.

Tôi thật chẳng hiểu sao sáu tháng trước thần tượng nhà mình lại quyết định mua lại hãng phim này, tôi biết với những hãng phim lớn hơn thì trẻ tuổi như cậu ấy khó lòng thâm tóm toàn bộ, nhưng chí ít cũng có thể góp cổ phần, chứ cái hãng phim thua lỗ chông chênh chất chằng chịt, tương lai e sẽ gặp nhiều khó khăn.

Tôi càng không thể hiểu được một người ở vị trí cao như vậy, sao lại đích thân phỏng vấn một biên kịch chưa có tên tuổi? Tôi siết đôi bàn tay đang rịn mồ hôi của mình vào nhau thật chặt, cố hít một hơi thật sâu, lấy can đảm đối diện với hội đồng thẩm định.

Cậu ấy ngẩng chính giữa!

Cậu ấy ở ngoài đời, đẹp hơn trên các phương tiện truyền thông rất nhiều.

Ngược lại với trái tim đang run rẩy của tôi, cậu ấy thản nhiên hỏi.

"Bạn tên gì?"

Tôi tưởng mình nhìn nhầm, nhưng không. Tôi đã quan sát khẩu hình miệng của cậu ấy rất kỹ, và cậu ấy thậm chí còn lặp lại hai lần. Không chút sửng sốt, ngạc nhiên hay bối rối, do thái độ làm việc quá chuyên nghiệp, hay do tôi đã thay đổi quá nhiều, khiến đối phương chẳng thể nhận ra?

Tôi nhớ, lần đầu tiên cậu ấy hỏi tên tôi, cũng vào một ngày mùa đông giá rét. Khi ấy tôi bảy tuổi, đang cùng cha chạy trốn trên đất Pháp xa xôi. Mẹ tôi là doanh nhân, khoản nợ mẹ để lại cho cha con tôi trước khi sang thế giới bên kia, thực sự quá khủng khiếp.

Ba tôi chỉ là một thầy giáo dạy văn. Mẹ mất, ba dắt tôi đến chân trời mới nương tựa sự giúp đỡ của họ hàng. Ngặt nỗi, hình như đi tới đâu, cũng có chủ nợ của mẹ tôi, cũng có người đòi mạng cha con tôi.

"Đêm khuya lắm rồi mà các bác chẳng chịu đi ngủ gì hết, cứ đuổi hoài ba à."

Tôi mếu máo than thở, các bác to khỏe ráo riết bám đằng sau, bắt quá, ba nhét tôi vào đám đông ven đường, dẫn tôi ở quanh đây chờ ba rồi một mình chạy đánh lạc hướng. Khi ấy, tôi cứ nấc nghẹn từng cơn, vừa sụt sịt chùi nước mắt vừa ngược lên nhìn những người da trắng tóc vàng xung quanh đang đắm chìm trong những điệu nhạc êm đềm.

Tôi đoán vậy thôi, bởi tôi thấy ở góc đường có chú tóc đen ngời đánh đàn, tiếng đàn kia chắc trăn trở du dương lắm, bởi thi thoảng có người nán lại xem, họ vỗ tay rồi bỏ những đồng xu lẻ vào chiếc ống nhôm cũ kỹ.

Bên cạnh chú là một cậu bé đang nhún nhảy theo phong cách của Michael Jackson. Cậu ta chỉ cao hơn tôi một cái đầu, nhưng từng bước

chân thật điều luyện, tôi ngưỡng mộ vô cùng. Màn biểu diễn kết thúc, tôi mon men đến gần bắt chuyện.

- "Ê, dạy tớ nhảy được không?"

- "O'ba ơi, bạn này cũng là người Việt mình nè ba."

Cậu ấy thích thú khoe chú đánh đàn, đoạn quay sang hỏi tôi.

- "Cậu thích học nhảy à?"

- "Không thích lắm, nhưng tớ muốn được người ta cho tiền giống cậu."

- "Cậu cần tiền làm gì?"

- "Để trả nợ cho ba tớ."

- "Nhưng giờ tớ bận đi xem pháo hoa rồi, mai tớ dạy cậu được không?"

Tôi bẽn lẽn gật đầu, cậu ấy lấy trong ống nhôm vài đồng xu, đi một lát thì quay lại, cầm trên tay ba chiếc bánh crepe, một chiếc sô cô la riêng cho chú, một chiếc sô cô la của cậu ấy, và chiếc dâu tây cho tôi.

- "Đi xem pháo hoa với tớ không?"

Tôi lại tiếp tục gật đầu. Thì ra hôm đó là ngày cuối cùng của tháng mười hai, khoảnh khắc cậu ấy nắm tay dắt tôi chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées, chính là thời điểm giao thừa chào đón năm mới. Những chùm pháo hoa tíu tít bám đuôi nhau bay vút lên cao, sau đó nổ tung thành nhiều màu sắc và hình thù lạ lẫm, thứ ánh sáng mỹ miều lấp lánh trên bầu trời đêm khiến tôi mê mẩn.

- "Sao cậu bóp tay tớ?"

Bị làm phiền nên tôi quay sang cắn nhả. Cậu bé bên cạnh tôi nhe răng giải thích.

- "Đâu có, tớ chỉ siết nhẹ thôi mà, tại tớ gọi mãi cậu chả nghe gì cả."

- "Ồ...tại pháo nổ to quá...với cả tở bảo này, khi nói chuyện với tở thì hãy nhìn thẳng vào mắt tở!"

- "Được rồi, con gái các cậu thật nhiều sự."

Tôi không giải thích gì thêm, bởi tôi thà là một đứa con gái nhiều sự còn hơn là một đứa trẻ tật nguyền. Cậu ấy bảo rất thích âm thanh của pháo hoa, nghe vui tai lắm, cậu ấy còn phùng mang trợn má mô tả lại những tiếng động được cho là vô cùng thú vị, điệu bộ trông như chú ếch nhỏ vậy, tôi cười ngất.

Tôi ước mình có thể nghe thứ âm thanh lộp bộp đó!

- "Tở tên Nguyên Anh, có nghĩa là vẻ đẹp tinh khôi. Mẹ tở bảo thế, nhưng mẹ tở đi tới một nơi rất xa rồi. Còn cậu, cậu tên gì?"

Tôi đáp, tở tên Kiều Anh. Tở chả biết nghĩa là gì nữa, và mẹ tở cũng tới chỗ của mẹ cậu rồi nên chắc tở không hỏi được. Cậu ấy xoa đầu tôi tỏ vẻ cảm thông, còn đưa tôi cắn thử một miếng bánh crepe sô cô la.

Nguyên rất lười, chỉ thích gọi Kiều. Mỗi lần tôi nhắc cậu ấy thường cần nhắc, hai từ là quá dài, quá mất sức. Còn tôi thì tùy theo cảm hứng, lúc thích sẽ trịnh trọng kêu Nguyên Anh, khi nhọc thì học theo tính xấu của ai đó, có vẻ như Nguyên cũng không thấy phiền khi tên mình bị ăn bớt.

Sau bao nhiêu năm, không biết vô tình hay cố ý, cậu ấy đã quên mất tên tôi. Tôi đành đáp rành mạch một lần nữa, cả họ lẫn tên, đầy trịnh trọng.

- "Dạ, em tên Huỳnh Mai Kiều Anh."

Tôi xưng em, vì còn có đạo diễn, hai tiểu thuyết gia đình đám và cả ba vị biên kịch gạo cội ngời đó nữa. Nguyên lật qua lật lại tập hồ sơ của tôi, sau đó chất vấn.

- "Bạn Kiều Anh, mong muốn của bạn nếu như được ký hợp đồng là nhận thù lao bằng hình thức chuyển khoản một lần. Tôi thắc mắc vì sao không phải là để sau khi chiếu rồi ăn chia theo doanh thu bộ phim?"

Vì tớ cần tiền!

Vì tớ có một khối u, bác sĩ nói cần phải cắt bỏ. Vì gấp lắm rồi, tớ không xoay được số tiền lớn như thế ở đâu cả.

Lòng tôi trĩu nặng, thiết nghĩ những người giàu có ở đây chẳng thể thấu hiểu nỗi khổ sở của dân nghèo đâu, nên tôi chỉ kiếm đại cái có, lấp liếm cho qua.

- "Tại em sợ phim flop thì nhà sản xuất quyt tiền."

Mấy người kia tùm tùm cười, chị Loan, một trong hai tác giả viết tiểu thuyết còn khen tôi thật thà. Duy chỉ có cậu ấy, gương mặt cau có khó coi, nhàn nhạt kết luận.

- "Nộp cho chúng tôi một kịch bản mà biết trước khi lên phim sẽ flop, chi bằng bạn về luôn cho rồi."

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 2: BỒ CÔNG ANH CẬU TẶNG TỚ

Lời lẽ của Nguyên xa cách đến mức khiến tôi tưởng như người tặng cho tôi đóa b ồ công anh năm xưa và người ng ỡ trước mặt không phải là một. Tôi rất thích hoa b ồ công anh, bởi vậy, tôi đã hét toáng lên khi thực sự được chạm vào loài hoa đó chứ không phải chỉ ngắm nhìn trên vô tuyến.

Tôi h ỡ hộp đưa lên miệng thổi phù phù. Những nhánh hoa nhỏ chập chờn bay bay theo gió, thực sự là b ồ công anh r ỡ. Tôi cười híp mắt, cậu ấy búng trán tôi chê ngốc.

Đó là một bông b ồ công anh nở muộn.

Và đó, là lần đầu tiên tôi thấy tuyết rơi. Nguyên bảo, tuyết ở Paris thưa thớt lắm, tuyết ở Bắc Âu mới đẹp. Sau này có những mùa đông tuyết ở Paris cũng rất dày, tuyết phủ trắng đại lộ Champs-Élysées, nhưng tôi lại không thấy tuyết diệu như tuyết rơi trong đêm giao thừa ở cùng cậu ấy.

Chẳng rõ do trẻ con dễ quen hay do hợp cạ, chúng tôi nói với nhau đủ thứ chuyện trên đời. Từ em cún nhà bạn gặm nát cây thông đêm Noel, em thỏ của tôi bị rơi trên đường tới sân bay tới những tia sáng lấp lánh trên trời.

"Kì ầu, cậu nhìn kia, chòm pháo kia bắn xa quá xa luôn. "

"Đâu? Đâu? Ừ...xa thật...mà sao cái bạn trai mắt xanh cứ đi theo tớ vậy? Có vẻ như bạn ấy muốn gọi tớ hay sao ý!"

"Đâu? Thằng đó á? Nó là con lai, nó ngốc lắm, chẳng biết nói tiếng Việt. Chắc nó tè dầm nên khó chịu đấy chứ không phải gọi gì cậu đâu."

"Nhưng bạn này cậu ấy còn đập vai tớ..."

- "À, có khi nó tưởng cậu là mẹ nó cũng nên, kiểu này lại mè nheo đòi thay bím đây mà. Cậu có biết thay không?"

Tôi bất lực lắc đầu rồi thì thụt với bạn mình, lớn tướng như vậy mà còn đóng bím, thật ngộ quá đi thôi. Nguyên gật gù đồng tình, đoạn nghiêm túc dặn dò.

- "Nắm tay tớ chặt hơn đi, nhớ không được buông ra đâu nhé! Ở đây đông người dễ lạc lắm. Lỡ là cái nó bắt cậu bán đi mất thì khổ, cậu xinh thế cơ mà!"

Bạn tôi chẹp miệng y hệt ông cụ non, kiểu như tôi xinh là một việc gì đó rất nguy hiểm vậy. Nhưng dù sao thì cũng được công nhận là xinh, con gái ở bất kể độ tuổi nào, nhỏ xíu hay già nua, vẫn sẽ lằng lằng khi có người khen mình phải không? Má tôi khi ấy, còn đỏ hơn cả cà chua chín.

- "Tớ bảo này, đêm mai bắn pháo hoa ở tháp Eiffel, còn thích gấp vạn lần ở đây, tớ sẽ đưa cậu tới đó xem nhé!"

Bạn hồ hởi đề nghị, chúng tôi còn chưa kịp hứa hẹn đã thấy ba hối hả gọi. Ba chạy tới nhắc bổng tôi lên đưa về, còn Nguyên thì trở lại chỗ ba cậu ấy giúp chú dọn dẹp đồ đạc. Tôi tiếc nuối đưa tay vẫy chào Nguyên, trong bụng thầm ước rất ngu xuẩn, tôi mong ngày mai các bác đòi nợ lại tới rượt cha con tôi, rồi lại chạy tới đây, và Nguyên sẽ dắt tôi tới tháp Eiffel xem pháo hoa.

Thực ra, chỉ cần xin ba cho qua chỗ Nguyên chơi là được. Tiếc rằng, tôi của năm bảy tuổi còn ngây ngô dại khờ. Và tiếc rằng, sau đó không có cái ngày mai ấy.

Cha con tôi về nước ngay khi trời hừng sáng, đã có người trả nợ thay ba.

Người phụ nữ đó, vài tuần sau là mẹ kế của tôi. Bà mở cho ba tôi hẳn một trường tư thục, để ba làm hiệu trưởng. Ba đem tôi đến ở với mẹ và chị. Mẹ kế không thích tôi, mẹ nói tôi giống "con mẹ" tôi, con hồ ly tinh chuyên đi phá hoại hạnh phúc của người khác, chết là đáng, trời có mắt.

Đại loại ngày xưa thời hai người yêu nhau, ba sang Pháp học một kỳ theo kiểu trao đổi sinh viên, rồi mẹ ruột của tôi chen ngang mối quan hệ đó bằng cách chữa tôi, ba xin thêm học bổng của một quỹ khác rồi ở lại nhập quốc tịch luôn cùng mẹ, mãi mấy năm sau mới hưởng cho mẹ thoả khát vọng khởi nghiệp, còn ba thì vẫn tiếp tục theo đuổi tình yêu với những con chữ.

Ba chưa từng nhắc chuyện cũ với tôi, nhưng trong tập thơ cuối cùng ba để lại, có một bài tựa "Duyên nợ ba người", nếu đọc kỹ sẽ thấy nó na ná những lời mẹ kể tôi hay trì chiết, chỉ khác một chi tiết nhỏ, bà chính là người phản bội trước.

Tôi lựa chọn tin ba mẹ tôi. Không đơn giản bởi họ với tôi quan hệ máu mủ mà còn vì chị tôi hơn tôi tận chín tháng tuổi. Một người đàn ông với tâm hồn thi sĩ và đầy nhạy cảm như ba tôi, không thể nào bỏ rơi mẹ kế sang phương trời mới khi bà đang mang thai con gái ruột của ông.

Trái ngược với tôi sinh vào mùa đông buốt giá, chị sinh mùa xuân, mùa của trăm hoa đua nở. Mẹ đổi họ cho chị thành Huỳnh Mai Mẫn Tiên, chị ghét cái họ đó, ghét luôn cả tôi. Còn tôi, ngay từ lần gặp đầu tiên tôi đã rất thích chị. Chị xinh như một nàng công chúa nhỏ, chị có nhiều váy đẹp xúng xính, tủ đồ của chị đầy ắp những chú gấu bông đáng yêu. Tôi rất muốn được chơi đồ hàng cùng chị, tôi rất muốn chị thích tôi, quý mến tôi. Vì lẽ đó, tôi đã vô cùng nỗ lực.

Mẹ tôi từng dạy, muốn có được yêu thương, phải dùng yêu thương để đổi lấy!

Ngày ngày tôi bám theo chị, thấy chị chuẩn bị ra khỏi nhà tôi sẽ lao lên trước lấy dép và xếp cẩn thận trước mặt chị, khi chị sắp ăn tôi sẽ lau bát đĩa giùm chị, lúc đi học nếu trời râm mát tôi thường chỉ leo đèo đằng sau chị, nhưng nếu có nắng hay mưa phùn, tôi sẽ cầm ô chạy tới che cho chị.

Tôi cứ tự cho mình cái quyền làm mấy việc lặt vặt đó, cho tới một ngày chị bị ốm, mẹ đổ lỗi cho tôi, tại tôi tối ngày dai dẳng như cái đuôi khiến chị mệt mỏi, cấm không cho tôi vào làm phiền chị nữa. Tôi buồn thiu, chỉ biết ôm búp bê đứng rập rình bên ngoài.

Thế rồi bất chợt chị gọi tôi, kêu rót cho chị cốc sữa. Tôi đoán chắc chị nhọc quá nên vô tình nói chuyện với tôi thôi, nhưng không, từ đó chị bắt đầu để ý tới tôi, chị cũng lấy dép cho tôi, lau bát giùm tôi, riêng ô chị giành cặm, vì chị bảo, chị là chị.

Năm sinh nhật tôi tám tuổi, chị còn bí mật xin mẹ cả tháng trời để bà đặt máy trợ thính từ nước ngoài về. Đó là một chiếc máy nhỏ màu hồng, khi đeo nó lên tai, tôi dần nghe thấy tiếng kim đồng hồ tích tắc, tiếng chuông cửa ngân vang, tiếng xe cộ tuýt còi bíp bíp ngoài đường nữa. Thì ra buổi sáng là như thế, là sẽ có người rao ai bánh chưng bánh giò nóng không, là trên loa phát thành sẽ có bài hát vang vang, các cụ già một hai một tập thể dục dưới tán phượng già.

Tôi gào lên vì sung sướng.

Tôi còn nghe được giọng của chính mình!

Ôi, cái tiếng hét của tôi! Sao mà chói đến thế? Chả ngọt ngào như chị gái tôi gì cả! Chị dắt tôi chạy khắp các ngõ ngách, cùng nhau chầm chầm nghe nhịp đập của phố phường. Tôi cứ ngỡ cuộc đời tôi sẽ bước sang trang mới, ngất nổi, sự vui sướng của tôi chỉ được vài giờ đầu tiên.

Tôi bắt đầu thấy ngứa, và sau đó là tê nhức. Nhưng vì sức hấp dẫn của âm thanh quá lớn, tôi không tài nào buông nó ra, đêm đến tôi còn cố thức vì muốn nghe nhạc cho thật đã. Qua một tuần tai tôi sưng tấy và mừng mủ đến mức phải nhập viện, ba tôi đang đi công tác xa cũng gấp gáp bay về.

Lúc ấy tôi mới biết, hồi nhỏ mình đã từng sử dụng máy trợ thính nhưng không thích nghi được, bị dị ứng nghiêm trọng nặng nên mẹ đã vứt đi. Lần này, bởi ánh mắt nài nỉ của tôi, ba đã mềm lòng đồng ý, nhưng dặn tôi chỉ nên đeo những khi thực sự cần thiết. Cả mười ngày nằm viện đau đớn kinh hoàng, bài học nhớ đời như vậy, tôi có gan cũng chẳng dám cãi lời.

Mười ngày sẽ rất buồn tẻ nếu như tôi không tình cờ nhìn thấy cậu ấy trên truyền hình. Đó là chương trình Tìm Kiếm Tài Năng Trẻ, Nguyên thi nhảy, giành được phiếu đỏ tuyển thẳng vào top 20 chung cuộc ngay từ lần ra trận đầu tiên. Tôi đã nhin đeo máy trợ thính cả tháng sau đó, chỉ mong

nhanh khỏi bệnh còn xem cậu ấy trình diễn đêm bán kết. Buồn đời cái là, cậu ấy bị đối thủ đẩy ngã tẹo chân trước đêm thi. Tôi tiếc hùi hụi, còn ai kia khi được phỏng vấn vẫn cười toe toét.

- "Không sao chị ạ, nhỏ tuổi mà tài năng như em bị ghen ghét cũng là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa thôi."

Chả biết ông tướng học lõm được câu nói của ai mà phát ngôn hùng hồn ghê người, còn cúi chào nhún nhủ khán giả năm sau nhớ bình chọn cho em khiến khán phòng cười vang. Quả thật năm sau Nguyễn vẫn tham dự, đặc biệt hơn nữa, chị gái tôi trở thành đối thủ của cậu ấy, tôi nửa vui nửa buồn.

Buồn vì ai cũng hùng hực ý chí giành quán quân, tôi chả biết phải cầu nguyện cho ai cả. Vui vì tôi được đi ké chị mình vào Nam thi chung kết. Tôi bắt chước chị chuẩn bị một cuốn sổ nhỏ đợi thời khắc gặp thần tượng xin chữ ký, chỉ khác là, tôi không cần chữ ký của chú giám khảo, tôi muốn có chữ ký của Nguyễn.

Buổi chiều thứ bảy, tôi dự định sẽ chạy tới ú ớ à khi cậu ấy tổng duyệt xong. Ngặt nỗi, có quá nhiều người vây quanh Nguyễn, mấy bạn cùng tuổi thì cho kẹo bánh gửi thư tay, các cô các bác xúm lại véo má. Tôi chỉ còn cách nhét cuốn sổ của mình trên chiếc bàn chật kín quà tặng rồi lững thững tránh qua chỗ khác.

Hi vọng cậu ấy sẽ ký tặng. Tôi thầm cầu nguyện.

Tầm nửa tiếng sau, tôi thấy có ai đó giật váy mình. Đám đông trước mặt nháo nhác tìm thần tượng, thần tượng của họ thì đã lủi đi từ lúc nào, và đang thò cái đầu qua tấm màn nhưng ra hiệu suyt suyt cho tôi. Tôi mừng huỳnh, chui vào đằng sau cánh gà cùng cậu ấy.

Ở chính giữa các anh chị, có cả chị gái tôi chăm chú nghe huấn luyện viên kể chuyện cười. Chúng tôi ngó ỏi với nhau trong một góc khuất, hí húi thì thọt.

- "Sổ này của cậu à?"

- "Ừ, sao cậu biết?"

- "Tại trang đầu có viết tên với dán ảnh cậu. Mà cậu lấy đâu làm ảnh tớ mà dính kín số thế? Hơi bị mờ, nhưng không sao, ở góc độ nào tớ cũng đẹp trai mà thôi."

- "Tớ mua bột trái cây, mua năm lọ lại được tặng một cái ảnh."

- "Cậu ăn nhiều bột trái cây thế á?"

Nguyên sảng sốt thắc mắc, tôi ngại ngại gật đầu. Sự thực thì toàn bộ tiền tiêu vặt của tôi ngoài để mua quà tặng sinh nhật ba, mẹ, chị gái thì đều dành dụm mua bột trái cây. Nhưng chỉ mua để lấy ảnh thôi, chứ ăn sao nổi?

- "Cậu tặng số cho tớ à?"

- "Không, tớ xin chữ ký của cậu đấy!"

- "Cậu thần tượng tớ hả?"

Cậu ấy hỏi tình bơ, tôi ngượng muốn xỉu, nhưng vẫn bẽn lẽn thừa nhận.

- "Ừ, tớ rất hâm mộ cậu!"

Trên cương vị là một fan girl chân chính, tôi sẽ luôn ủng hộ và thương yêu thần tượng bất kể chuyện gì có xảy ra. Tuy nhiên, trên cương vị là một người bạn thân, cái việc bị cậu ấy đuổi về khi cuộc phỏng vấn vừa mới bắt đầu khiến tôi hơi chạnh lòng. Tôi đã phải gồng mình rất nhiều để khỏi bẽ bàng.

- "Dạ, không phải em không có niềm tin với kịch bản. Có đi đâu, để một bộ phim thành công còn nhiều yếu tố..."

Tôi bắt đầu phân tích kỹ hơn, cố gắng tìm cách diễn đạt tốt nhất thể hiện thành ý và nhiệt huyết đối với đứa con tinh thần của mình. Bởi một điều nhin là chín đi đầu lành, bởi đôi khi nếu cái tôi quá lớn cộng thêm sự ngông cuồng của tuổi trẻ có thể khiến chúng ta mất đi những cơ hội quý

báu. Và bởi, với vai trò là nhà sản xuất, cậu ấy hỏi thế cũng không có gì gay gắt cả.

Ba mươi phút phỏng vấn tiếp theo Nguyên hoàn toàn im lặng, chỉ như khách mời trăn ngâm quan sát tôi đối đáp với các vị giám khảo. Mọi người trong hội đồng thẩm định có vẻ ưng thuận, cái gật đầu phía họ khích lệ tôi rất nhiều. Trước khi kết thúc, cậu ấy có hỏi tôi câu cuối cùng.

- "Kịch bản của bạn viết về nữ chính dành cả thanh xuân để yêu thầm một nhà bác học lừng lẫy. Nếu cô gái ấy là bạn, bạn không cho rằng đó là lãng phí sao?"

Không đâu!

Vì chỉ cần cậu xuất hiện, bầu trời của tớ liền bừng sáng!

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 3: Cậu Là Công Chúa Của Các Công Chúa

Giống như cái cách cậu nắm tay tớ, cùng chạy đi ngắm pháo hoa trên con đường năm ấy, mặt trời lặn rồi, nhưng chỉ cần cậu ngoảnh lại, cười với tớ, tớ liền ngỡ như có vầng ánh dương rực rỡ chiếu rọi.

Kể cả lúc cậu chau mày tỏ vẻ đăm chiêu, tớ cũng thấy cậu rất ngầu!

Nguyên cớ toàn ngay từ khi chỉ là một cậu bé. Cậu ấy cần quyển sổ của tôi ký đi ký lại, ký mãi không xong. Sau khi tẩy tẩy xoá xoá hết gần chục trang giấy, ông cụ non chán nản quẳng bút cái kình.

"Nét to nét nhỏ, chả ra sao cả, bực bội."

"Có mà cậu làm kiêu ý, tớ thấy cậu vẫn ký cho các bạn khác ngon ơ."

Tôi phụng phịu đổi, Nguyên búng nhẹ tai tôi, kiên nhẫn giải thích.

"Tớ không hề làm kiêu, đúng là tớ đã từng ký cho rất nhiều người rồi, nhưng chả hiểu sao tới khi ký cho cậu tớ lại thấy chữ ký của mình chưa đủ đẹp."

"Không phải đâu, đẹp ghê lắm rồi, kể cả cậu vẽ giun đất tớ cũng thấy đẹp."

Tôi quả quyết khẳng định, hai má Nguyên đỏ lừ, cậu ấy lượm lại chiếc bút nhỏ, lựa một khoảnh trống vừa đủ dưới bức ảnh tôi đang cười hớn hở, nắn nót viết tên mình.

"Võ Đình Nguyên Anh."

"Tạm thời phần chữ ký cậu cho tớ nhất để về luyện tập thêm đã nhé!"

Cậu ấy nghiêm túc đề nghị, tôi gật đầu. Nguyên tiếp tục viết tên tôi, còn nghịch ngợm vẽ thêm một đóa bồ công anh có những cánh mỏng bay bay theo gió ngay bên cạnh. Đối với tôi, bồ công anh là loài hoa đẹp nhất. Mẫn Tiên thì không nghĩ như vậy, chị ấy một mực cho rằng bồ công anh không phải là hoa.

Chỉ vì bảo vệ luận điểm của mình, chị đã từng khiến cô giáo dạy văn của chúng tôi tức xì khói. Mặc dù nhiều lần bị các bạn học chê cười vì cái tật không thể phân biệt được đâu là giờ văn học, đâu là giờ khoa học nhưng chị ấy vẫn chưa một lần chịu khuất phục. Thậm chí chị còn ngông tới mức viết trong bài kiểm tra phân tích ca dao thành ngữ luận điểm của mình, rằng theo em dù ghét nhau đến mấy quả bồ hòn cũng không thể vuông được, bởi vốn dĩ nó chẳng có góc chín mươi độ nào cả.

Tôi hãnh diện kể Nguyên nghe về chị gái cool ngầu của mình, cậu ấy không trề trề thán phục như tôi tưởng, ngược lại còn phản bác.

- "Chưa chắc đâu, nhớ đột biến gen thì sao? Hoặc họ ép trong khuôn từ khi quả nhỏ ý, thì có thể đúc được hình vuông đấy, hình con rồng còn đúc được nữa là."

- "Cứ cho là đúc được đi thì liên quan gì tới ghét nhau?"

Mẫn Tiên đi ngang qua hỏi đều, Nguyên ranh mãnh quay sang tôi thì thầm.

- "Chúng mình đi chỗ khác chơi đi, chị cậu vừa ngốc vừa đánh đá."

- "Chị tớ không ngốc!"

Tôi buột miệng cãi lại, Mẫn Tiên nghe được đấm Nguyên bùm bụp, Nguyên trêu chị ấy là quả bồ hòn thối, hai người đuổi nhau tới lúc huấn luyện viên gọi vào chuẩn bị trang điểm để lên trình diễn mới thôi.

Kết thúc vòng đấu đầu tiên, Nguyên với những bước nhảy tuyệt duyệt, những động tác điêu luyện tưởng chừng không thể thực hiện được bởi một cậu bé cùng thân thái tự tin đã hoàn toàn chinh phục khán giả với bốn

mười bảy phần trăm bình chọn. Giọng ca chót vót của Mẫn Tiên theo sát nút với bốn mươi ba phần trăm phiếu bầu. Cứ ngỡ chiến thắng sẽ thuộc về một trong hai người họ, ai ngờ chỉ trong chốc phút cuối cùng, chiếc bảng điện tử có biến động lớn, và ánh hào quang đêm đó thuộc về một thí sinh khác chẳng mấy nổi bật.

Sau này tôi mới biết, bạn ấy là Hoàng Anh, con gái của bà Yến Phượng, đại gia đất Bến Tre và ông Lê Phúc, trưởng ban tổ chức, nhà tài trợ chính của chương trình. Sau này tôi còn đọc được ở trên báo, một tỷ phú nổi tiếng từng nói, cuộc sống vốn không công bằng, chúng ta nên tập thích nghi dần với nó.

Nhưng đó là sau này! Khi tôi đã lớn hơn một chút, chứ tôi của ngày nhỏ xíu, thấy chị khóc tức tưởi, thấy ba mẹ lao lên ôm chị dỗ dành, tôi ở dưới cũng sụt sướt nức nở theo. Phía dưới khán giả la ó om sòm, trên sân khấu phóng viên chạy tới phỏng vấn Nguyễn, hỏi em có buồn không? Cậu ấy đã gật đầu rồi mà anh ta còn không tha, cố ý khai thác thêm.

- "Em thấy rất ảm ức phải không? Em có nghĩ đáng ra chức quán quân là của mình không?"

Nguyễn lắc đầu, anh kia lại chắt vấn.

- "Thế sao em buồn?"

- "Tại bạn gái em khóc nhè rồi!"

Cậu ấy trả lời tỉnh bơ, đoạn cúi xuống bò qua chân người nọ người kia để chui xuống khán đài với tôi, nét mặt buồn thiu.

- "Cậu thất vọng về tớ phải không? Đừng như vậy...tớ cũng tài năng mà, chẳng qua...chẳng qua...học tài thi phận...ba tớ bảo thế!"

Tôi vẫn nức nhen, Nguyễn bóc ống hút cắm vào hộp sữa chua, đưa cho tôi rồi ngẩng im lặng bên cạnh, đợi tôi hút gần hết chỗ sữa mới nhìn tôi hỏi nhỏ.

- "Cậu hết hâm mộ tớ rồi à?"

- "Chưa đâu, còn lâu mới hết."

Tôi sụt sịt đáp. Nguyên hí hửng khoe về số tiền thưởng cậu ấy được nhận, số tiền đủ để cất cho mẹ một ngôi nhà xinh xắn ở nơi lạnh lẽo nào đó.

- "Tớ và ba sẽ tới thăm mẹ mỗi cuối tuần và trồng thật nhiều hoa xung quanh, rồi chim chóc sẽ bay múa tùm lum, hẳn mẹ tớ sẽ rất vui."

- "Cậu làm tớ nhớ mẹ tớ ghê! Tớ cũng muốn trồng hoa, cũng muốn mẹ vui. Nhưng ba tớ bảo mẹ tớ dân kinh doanh, ở thế giới bên kia rất bận rộn, tớ chỉ nên đến thăm mẹ vào các dịp đặc biệt thôi."

- "Ừ, đành vậy. Còn tớ, sau này tớ lớn, tớ nổi tiếng, kiếm được nhiều tiền, tớ sẽ xây biệt thự cho ba tớ nữa. Chỗ nhà tớ đang ở thuê."

Tôi cũng bóc một hộp sữa khác, cắm ống hút giúp cậu ấy, đoạn tò mò hỏi.

- "Lúc nãy cậu bảo bạn gái em khóc nhe ý, bạn gái cậu là ai thế?"

- "Còn ai nữa? Cậu đó!"

Nguyên hồn nhiên đáp, hai bên má tôi hồng hồng, thẹn thẹn chát vẩn.

- "Sao cậu lại kêu tớ là bạn gái cậu?"

- "Ờ thế không đúng à?"

Tôi lắc đầu, cậu ấy phân bua.

- "Cậu là bạn, lại là con gái, không kêu bạn gái thì chả nhẽ kêu bạn trai?"

- "Không phải. Giả sử như vậy thì Mẫn Tiên với Hoàng Anh cũng là bạn gái cậu à? Cậu chơi với ai người đó liên là bạn gái cậu? Thế cậu có bao

nhiều bạn gái cho vừa? Luật là mỗi người chỉ có duy nhất một bạn gái thôi ý!"

Luật ở đâu? Tôi chả rõ nữa, hình như nghe lỏm được người lớn nói chuyện vậy đó, nhưng ai nói, trong hoàn cảnh nào thì quên bết mất rồi. Có đi đâu Nguyễn chẳng thắc mắc nhiều, cậu ấy tỏ vẻ đã hiểu, quyết định rất nhanh.

- "Vậy tớ chọn cậu làm bạn gái tớ."

- "Vì sao?"

- "Ờ, tớ phải chọn người xinh nhất chứ nì!"

- "Đâu có, Mẫn Tiên mới xinh nhất, tớ chỉ xinh thứ nhì thôi, hoặc thứ ba, thứ tư gì đó, tớ cũng không biết nữa, ờ tớ với Hoàng Anh ai xinh hơn nì?"

- "Tớ thấy cậu xinh nhất."

- "Cậu xạo, Mẫn Tiên xinh hơn."

- "Cậu xinh hơn!"

- "Mẫn Tiên!"

- "Cậu...Kì ừ Anh!"

- "Cậu sai rồi, Mẫn Tiên như công chúa ý, dễ thương vô cùng luôn."

- "Cậu mới sai! Nếu Mẫn Tiên là công chúa thì cậu là công chúa của các công chúa! Kì ừ Anh xinh bất chấp thiên hạ ý! Cậu sai lè ra!"

- "Tớ đúng mà!"

Chúng tôi cãi nhau té khói, tôi đánh đá gào thét, vừa bấu cậu ấy vừa ăn vạ, Nguyễn thắng tôi không nổi, bực bội kết luận.

- "Thôi được rồi, tớ sai, tớ thua, Mẫn Tiên xinh hơn cậu, xinh hơn gấp tí lần, Mẫn Tiên là bạn gái tớ, được chưa? Cậu nín đi nhé!"

Rõ ràng là tôi thắng, cãi nhau với Mẫn Tiên chưa bao giờ tôi thắng. Cãi nhau với bạn bè cũng vậy, nhưng chiến thắng đầu tiên trong đời, có sao chẳng vui về gì cả? Cứ mãi tranh luận để đối phương đầu hàng mà chẳng hề hay biết, thời khắc cậu ấy chấp nhận sự thật Mẫn Tiên xinh đẹp hơn tôi, chọn Mẫn Tiên là bạn gái, tôi còn buồn hơn cả cảm giác thua cuộc. Thật hâm, phải không?

Nguyên viết vội lên tay tôi số điện thoại của cậu ấy khi nghe tiếng ba gọi. Trước lúc rời khỏi cậu ấy còn thủ thỉ, hãy gọi điện cho tớ, khi nào kiếm đủ tiền tớ sẽ tới thăm cậu. Là tôi ngốc? Là cậu ấy khờ? Hay do những giọt nước mưa đã vô tình xóa nhòa dãy số ấy?

Tôi tiêu nghỉu cả tháng trời, rất nhiều bức thư gửi đi, rất nhiều những lần tôi nhờ Mẫn Tiên gọi điện tới tòa soạn các báo chuyên về người nổi tiếng, tới đài truyền hình nơi tổ chức cuộc thi để hỏi cách liên lạc với cậu ấy nhưng vô vọng. Để rồi lại qua một mùa đông nữa, tôi chợt thấy Nguyên trên truyền hình, không phải một bài nhảy xuất thần nào cả, cũng không phải phỏng vấn trong mục giải trí, mà ở mục thời sự, tin nóng.

Cậu bé của tôi, cậu ấy đứng đó, giữa rừng hoa bạt ngàn. Là hoa viếng, đôi mắt cậu ấy sưng húp, gương mặt tái nhợt nhưng vẫn ôm khư khư di ảnh của cha trong lòng, thì thoảng lại lễ phép cúi chào những người tới chia buồn.

Ba cậu ấy mất rồi! Họ nói rằng có một bé gái đã lon ton chạy tới chỗ Nguyên khi hai người về tỉnh lưu diễm, sân khấu còn đang dựng gập chút trục trặc, và ba Nguyên đã kịp lao tới ôm em bé trước khi những chiếc khung sắt bất ngờ đổ ập xuống. Mọi người động viên, rằng ba Nguyên là người hùng, rằng cậu ấy nên tự hào vì đi đầu đó. Nguyên lặng thinh, có lẽ nếu được lựa chọn, Nguyên chắc chẳng cần một người ba vĩ đại đến vậy đâu, có thể, cậu ấy chỉ đơn giản muốn, ba là ba cậu mà thôi.

Khoảnh khắc tạm biệt chú, tôi đã thấy Nguyên khẽ mỉm cười, nụ cười mếu máo đến nhói tim. Ba tôi thường nói, cuộc đời mỗi con người sẽ trải

qua vô vàn những đắng cay ngọt bùi, ngày hôm nay, chuyện này, chuyện kia, to tát biết nhường nào, nhưng sau này, âu cũng chỉ là kỉ niệm mà thôi. Mỗi một kỷ niệm, đẹp đẽ, đau khổ hay ấm áp là do chúng ta chọn cách lưu giữ nó.

Trở lại với câu hỏi của cậu ấy, thanh xuân, liệu có lãng phí? Nhìn sâu vào đôi mắt kia, tôi tự tin lắc đầu. Ký ức đã được gói gọn thành những thước phim ngọt ngào nhất, sao có thể lãng phí?

Nguyên cười, mỗi khi bối rối, nụ cười của cậu ấy vẫn gượng gạo như vậy. Kết thúc cuộc phỏng vấn, tôi chạy vội vào trong phòng vệ sinh rửa mặt và la hét. Tôi thực sự đã làm được, thực sự đã không cần dùng tới chiếc máy trợ thính nào cả. Tất nhiên tôi sợ người ta biết mình khiếm khuyết, tôi ghét cái cảm giác được đối xử đặc biệt, tôi có thể để xoã tóc nhằm che giấu, nhưng lại lo nhớ thời gian phỏng vấn kéo dài r ồi đen đui bị đau hoặc ngứa, không lẽ vừa trả lời vừa gãi, chả ra làm sao cả. Chị Loan bảo nửa tháng mới có kết quả, đi thi ai chả mong đỗ, nhưng dù có trượt tôi cũng không nuối tiếc, vì đã cố gắng hết khả năng có thể r ồi!

Tôi bước xuống cầu thang với tâm trạng rất thoải mái, tình cờ gặp cậu ấy l ầm lì đi lên, lướt qua tôi như một cơn gió r ồi rẽ vào phòng của mình. Không phải chứ? Không phỏng vấn các biên kịch khác sao? Hay sáng sớm rảnh quá nên ghé qua góp vui chút thôi? Vội vã đến mức rơi cả bút cũng không biết sao?

Tôi nhận ra chiếc bút đó, chính tay tôi khắc chữ K lên thân bút, tôi sao có thể quên? Nó nằm ngay ngắn ở bậc thềm cuối cùng, tôi cúi xuống lượm lấy, cầm chặt trong tay mà đứng ng ồ không yên.

Tôi nên đưa cho thư ký dưới sảnh hay đích thân gửi lại? Hoặc tôi có thể giữ luôn, đằng nào cũng là bút của tôi mà. Tôi cứ đắn đo mãi, đi qua đi lại quanh căn phòng đó nhưng chẳng dám gõ cửa. Nửa ngày trôi qua, tôi vẫn nhất như vậy. Thế r ồi, lúc tôi can đảm nhất, lén lút tính nhét chiếc bút qua khe hở, thì cánh cửa kia đột ngột mở toang.

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 4: Võ Đình Nguyên Anh, Tớ Nhớ Cậu!

Võ Đình Nguyên Anh, tớ nhớ cậu!

Ngay lúc này đây, tớ rất muốn được chạm vào cậu.

Nếu như cậu không phải là một ngôi sao, nếu như tớ không phải một đoá hoa nhỏ khiêm khuyết, thì e rằng, tớ đã nhảy cẫng lên ôm chầm lấy cậu, nói với cậu rằng, tớ đã mong được gặp lại cậu đến nhường nào!

Trái tim tớ bây giờ, còn thổn thức hơn ngày tựu trường năm ấy.

Đó cũng là ngày náo nhiệt nhất của trường phổ thông năng khiếu Lotus từ khi thành lập, ngôi trường tư thục có mức học phí cao ngất ngưởng, nhưng số lượng hồ sơ nộp vào mỗi năm luôn quá tải, vì mẹ kế của tôi là người vô cùng giỏi trong lĩnh vực truyền thông.

Việc bà tài trợ học bổng toàn phần cho nhóm nhạc P547 là một ví dụ điển hình. Khi thông tin lọt trên trang nhất của những tờ báo giải trí hàng đầu, là lúc hàng ngàn fan girl, trong đó có tôi ngày đêm thấp thỏm chờ ngày xét tuyển.

Hiệu trưởng tuyên bố không thiên vị với bất kì ai, kể cả hai đứa con gái cưng. Cuộc đời này luôn có những người xuất sắc như chị ấy, làm bất kể việc gì cũng dễ như ăn kẹo. Và còn lại, là những người tầm thường như tôi, chật vật khốn khổ biết bao mới đạt được thứ mình muốn.

Tôi không hề phủ nhận bản thân đã từng ghen tỵ, từng thèm khát được giỏi giang như chị, từng tủi thân chui vô túng ối tự kỉ. Đan xen với tiếng khóc ai oán của tôi luôn là những câu chuyện nhẹ nhàng của ba tôi. Ba thường rón rén mở cửa tủ, nhìn sâu vào trong mắt tôi, dịu dàng hỏi tôi có còn nhớ cậu nhóc người da đen nằm co ro trong Gare de Lyon? Phần bánh

mì cứng ngắt mà tôi không thể nuốt nổi, đối với cậu ấy chính là mỹ vị tuyệt hảo. Rồi cô bé con nhà bác lao công cuối phố, có thể chú gấu bông cũ kỹ mà tôi ném trên gác xếp lại là niềm mong ước của em ấy.

Xuất phát điểm thấp hay cao, thực tình không quan trọng bằng những trải nghiệm tích lũy được trong quá trình trưởng thành. So với chàm dâu da được bày sẵn trên đĩa, chàm dâu da do chính tay tôi lượm, từ cái cây tôi chăm bẵm nhiều tháng trời nhất định quý giá hơn rất nhiều.

Ba đã đúng, không chỉ chuyện chàm dâu da tôi ngắm nghía cả tuần liền chẳng dám ăn, mà còn cả chuyện của Mẫn Tiên. Chị ấy sao có thể hiểu được cảm giác nằm lăn nằm bò học thuộc từ mới tiếng Anh hay đánh vật lên xuống với cái bài hình học phải kẻ đường phụ, càng không thể túm năm tùm ba buồn chuyện kể khổ với những đứa con gái tầm thường như bọn tôi. Đặc biệt, chị ấy vĩnh viễn không cảm nhận được niềm vui sướng đến nghệt thở khi chạm tay vào tờ giấy báo đỗ cấp ba như tôi.

Bởi đối với chị, đó là chuyện hiển nhiên. Nếu có mừng, chắc chỉ chút xíu vì tôi đậu nhờ vào sự giúp đỡ của chị. Mặc dù thế mạnh là giọng ca nhưng chị vẫn đăng ký thi môn năng khiếu ở lĩnh vực diễn xuất với tôi. Kịch bản do tôi viết, kể về hai chị em nhà nọ, cô chị nổi trội mọi mặt, còn cô em chỉ là một đứa trẻ nhút nhát vì bị khiếm thính.

Giám khảo đánh giá rất cao ở tôi, chị Vy, diễn viên nổi tiếng còn khen khả năng tập trung của tôi, bởi lúc Mẫn Tiên bất ngờ bắn bông pháo giấy đánh đoàng, cả hội đồng đều giật mình trừ tôi. Mọi người đều nói tôi diễn nhập vai, còn ba tôi ở hàng ghế cuối cùng, mắt mũi đỏ hoe. Điểm môn năng khiếu tôi cao như chị, nhưng điểm ba môn Toán Văn Anh thấp hơn đáng kể nên chỉ được xếp vào lớp 10N12, là lớp năng khiếu số 12 của hệ N, hệ dành cho những học sinh có thiên phú trong các lĩnh vực nghệ thuật. Ngoài ra trường còn có hệ V, hệ chuyên các môn văn hoá như bao trường chuyên khác.

Đối với tôi, giành được một suất học trong ngôi trường này đã là mãn nguyện lắm rồi. Tôi lôi Mẫn Tiên đi khắp các trung tâm thương mại lớn nhỏ chỉ để mua kẹp tóc. Tại đi học sẽ mặc đồng phục nên thứ duy nhất tôi

có thể tận dụng khiến mình trông xinh đẹp và nổi bật hơn là những chiếc kẹp tóc đính đá lung linh. Ngoài ra, băng rôn hay miếng dán sticker đã được tôi chuẩn bị cách đó cả tháng.

Một đêm trước ngày khai trường, tôi nằm trên giường nhìn chằm chằm kim đồng hồ, thần ước kim giờ cũng có thể chạy nhanh như kim giây, ngắt nổi, nó đi quá chậm. Đúng năm giờ sáng tôi thức giấc, chẳng đợi đến lúc quả chuông đó báo, căn bản nó có kêu tôi cũng đâu có nghe được. Tôi chải chuốt tỉ mỉ mất gần một tiếng, lúc tới trường thì chạy vội vào nhà vệ sinh đeo máy trợ thính. Đó là chiếc máy ba mới mua thưởng tôi đồ cấp ba, dòng máy mini, nhỏ xíu, khi tôi để tóc xoã ôm mặt thì chẳng ai thấy.

Thực ra tôi biết đọc khẩu hình miệng, giỏi tới mức người ta đứng nghiêng mấp máy môi thôi tôi cũng có thể đại khái đoán được ý họ muốn nói. Mỗi lần nghe được âm thanh mới tôi đều cố gắng khắc ghi trong đầu để lần sau mừng tượng lại. Hồi cấp hai khi đi cắm trại, tôi đã chỉ trở vào trang trại ven đường, hồn nhiên bảo bạn mình rằng chú lợn kia kêu ừ ừ dễ thương quá, mặc dù bản thân chẳng nghe thấy gì cả. Việc sử dụng từ tượng thanh khá chuẩn mỗi khi nói chuyện với bạn bè hoặc miêu tả trong văn viết khiến cho rất ít người biết tôi khiếm khuyết.

Tuy nhiên, với một ngày đặc biệt như này, tôi muốn cảm nhận không khí một cách trọn vẹn nhất. Tôi quấn thêm băng rôn quanh trán, dán sticker hình thần tượng của mình ở hai bên má rồi nhoẻn miệng cười chui ra hoà cùng đám đông. Thực tình, tôi chưa từng đi dự khai giảng nào mà râm rộ như khai giảng đó. Không chỉ học sinh trong trường mà học sinh trường khác cũng vây kín hai bên cổng, tôi chen được lên hàng thứ hai mà thở hồng hộc.

Đúng bảy giờ, chiếc xe Limousine xuất hiện, kèm theo đó là tiếng hò hét kinh hoàng khiến tai tôi nhức muốn xỉu. Trường, Thái, Công, Vũ của P547 lần lượt xuống xe, bốn người đứng bốn góc cúi chào khán giả. Bọn tôi hô vang tên từng người, loa phát thanh vang vang giai điệu quen thuộc, họ bắt đầu trình diễn những nhíp nhảy đầu tiên, đồng thời ở phía dưới, fan bắt đầu hoang mang ngó nghiêng tứ phía.

Thế rồi, lại một lần nữa, tiếng gào rú chấn động tưởng chừng trời long đất lở. Dường như có người vừa đập vai tôi, ngó sang thì thấy hàng chúng tôi đứng đã được tách làm hai, ai đó đội mũ lưỡi trai cùng khẩu trang kín mít, với những bước chân điêu luyện giống Michael Jackson đang tiến dần về phía công trường.

Trưởng nhóm không hề ở trong xe? Bạn đã đứng cùng dòng người dày đặc từ lúc nào mà chẳng ai biết? Cái thứ gì đâu mà phong độ dữ vậy? Chỉ một động tác tháo khẩu trang cũng khiến trái tim tôi khốn đốn, mỗi lần cậu ấy tiến tới gần ai thì cô gái đó lập tức đỏ bừng hai bên má, có bạn còn khóc, tôi ước giá như mình chen được lên hàng đầu để vinh dự cầm mũ hộ cậu ấy trong lúc biểu diễn.

P547 chiêu đãi khán giả bằng ba bài hit liên tiếp, phóng viên các nơi thi nhau chụp ảnh, fan riêng của từng chàng trai trong nhóm hồ hởi thể hiện tình yêu với thần tượng, tôi cũng chẳng ngoại lệ, băng rôn vẽ hoa bô công anh cùng dòng chữ "Võ Đình Nguyên Anh" được giơ cao hết sức có thể. Từ ngày ba Nguyên mất, từ ngày cậu ấy trúng tuyển làm thực tập sinh của Devil Entertainment, được công ty tài trợ cho đi đào tạo bên Hàn cùng những thành viên khác của P547 thì đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy cậu ấy, bằng xương bằng thịt.

Suốt nhiều năm qua, sản phẩm âm nhạc của nhóm bất kể hot hay flop, tôi đâu tui đi tui lại nhiều lần, đặc biệt ở phân cảnh Nguyên đóng. Trong tôi bây giờ không chỉ có cảm giác phấn khích của fan girl được diện kiến thần tượng, mà còn chút xao xuyến bối rối vì được gặp lại người bạn cũ mất liên lạc đã lâu.

Phần giao lưu ước chừng hai chục phút, nhưng tôi phải cạnh tranh thi thố mấy tháng liền mới giành được vé đặc biệt lên gặp idol, vậy mà câu hỏi đầu tiên của cậu ấy, thật không thể bình thường hơn.

"Cậu muốn tớ ký ở đâu?"

"Vào miếng dán trên má tớ!"

Tôi đáp, cậu ấy chỉ ầu lòng thực hiện. Khi khoảng cách giữa chúng tôi thật gần, tôi ấp úng hỏi.

"Cậu không quen tớ sao?"

Cậu ấy hoàn thiện nét cuối cùng, buông bút nhìn thẳng vào mắt tôi, đáp.

"Tớ từng quen cậu sao?"

"Tớ là Kiều Anh!"

Tôi run run mở lời, cậu ấy gật gù khen ngợi.

"Kiều Anh? Cái tên thật đẹp!"

Thái độ lịch sự, nhưng xa cách lạnh nhạt khiến tôi tổn thương vô cùng. Hoài niệm trong tôi vẫn còn nguyên vẹn, còn với cậu ấy, phải chăng chỉ là bong bóng xà phòng?

Tôi biết, bao nhiêu bạn nữa dưới kia đang ghen tỵ với mình, còn tôi, tôi chỉ muốn trốn ở đâu đó khóc thật to. Tôi quả thực đã làm thế, ngay sau khi ba tôi đọc diễn văn khai giảng. Mẫn Tiên vì xót tôi nên đã tìm Nguyên gây sự.

Chị ấy chọn cách nào không chọn, lại đi khiêu chiến trưởng nhóm P547 thi Dance Battle. Đại loại đó là nhảy đấu một chọi một, ai thua sẽ phải làm theo đi ều kiện của người thắng. Vấn đề không chỉ ở cái đi ều kiện đó, mà nó là danh dự của người tham gia. Chẳng nhẽ chị ấy không biết, Võ Đình Nguyên Anh ngay từ nhỏ đã được gọi là vũ công nhí? Chị so với cậu ấy, khác nào trứng chọi đá?

Các bạn trong trường kéo tới hóng hớt đông như trẩy hội, tiếng vỗ tay cho Nguyên giòn giã còn hơn pháo hoa, Mẫn Tiên thua thảm hại ở vòng đấu đầu tiên là đi ều ai cũng có thể dự đoán được. Tuy nhiên chị ấy kiên cường ghê lắm, chân bị sưng tím mà khí thế cứ hùng hực.

"Thôi bỏ đi, lấy lý do chân đau ý."

Tôi xoa cao cho chị, chân thành khuyên nhủ. Mẫn Tiên chẹp miệng lắc đầu.

- "Tao không hèn như thế, nói mi nghe, nếu tao thắng tao sẽ ép nó phải ôm mi, sau đó mi nhân cơ hội đập vào chỗ hiểm của nó một phát, đập thật đau vào, cho nó chết bả nó đi cái loại đầu đất."

Có người hờ hởi bàn bạc với tôi về kế hoạch hay ho của mình, có một người khác liếc sang nhìn tôi, rất nhanh thôi nhưng vẫn khiến tôi sợ sệt cậu ấy sẽ nghe được mưu bả của chị mình. Mãi sau chẳng thấy bạn lên tiếng vạch trần gì cả, tôi mới an tâm phàn nào.

Vòng đấu thứ hai mỗi người chỉ có sáu mươi giây để thể hiện. Mẫn Tiên phải thi trước, bài nhảy của chị chỉ ở mức chuẩn nhạc, động tác dứt khoát thôi chứ chả có gì nổi trội cả, tuy nhiên, phần thi Nguyên lại gặp sự cố, cậu ấy bất thành linh bị vấp ở giây thứ hai mươi bảy, sau đó tập tễnh thiếu chuyên nghiệp hẳn, Mẫn Tiên nhờ thế gỡ hoà tỉ số.

Vòng cuối cùng, Nguyên lấy lý do tâm trạng không tốt, chấp thuận nhận thua cuộc. Fandom hai bên vì thế mà chiến nhau tưng bừng khói lửa, người hâm mộ Mẫn Tiên hiển nhiên tự hào và tâng bốc thần tượng, dìm hàng đối thủ, người hâm mộ Nguyên cay cú biện minh chẳng qua do sự cố bất ngờ, có người còn độc miệng tới mức đả kích cho Mẫn Tiên chơi hèn, để viên sỏi ở giữa khiến Nguyên trượt chân.

Sự thật như nào chị tôi còn chẳng thêm giải thích, mặc tôi ngăn cản, chị hùng hổ đòi hỏi quyền lợi của người thắng cuộc, ép Nguyên ôm tôi. Có lẽ cậu ấy khó xử lắm, nhưng trước mặt bàn dân thiên hạ, từ chối thì còn mặt mũi gì nữa? Nguyên tiến tới chỗ tôi ngày một gần, lịch thiệp mở lời.

- "Tớ có thể ôm cậu được không?"

Tôi có thể đồng ý không? Khi mà tôi biết cậu ấy là bất đắc dĩ? Khi mà ngay cạnh đó fan người ta đang lờm nguýt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi thế kia?

- "Tớ...tớ...Mẫn Tiên đùa đó...không...không..."

Tôi định bảo không cần đâu, ngặt nỗi cô chị đánh đá của tôi đã kịp nhào tới bịt miệng em gái mình, quả quyết khăng định.

- "Được, tất nhiên là ôm được rồi. Ý nó muốn nói không còn gì vinh hạnh hơn."

Lý trí mách tôi hãy chối hoặc chạy đi, nhưng miệng tôi cứng ngắt, chân thì chẳng nhúc nhích nổi. Khoảnh khắc cậu ấy đưa tay vòng qua hông, hai gò má của chúng tôi vô tình sượt qua nhau, trống ngực tôi đập dồn dập còn hơn trống trường chào mừng năm học mới. Chỉ vài giây ngắn ngủi thôi cũng đủ khiến tôi bồn chồn suốt một ngày trời. Mẫn Tiên rất giận vì tôi đã không làm theo kế hoạch, tôi bảo chị vô lý, lúc đó tôi đứng còn chả vững, nói gì tới đá hay đập?

- "Đồ đại trai!"

Chị mắng, còn tôi cứ mãi cười khúc khích. Chị kéo chân của tôi ra, thì thụt tâm sự.

- "Này, tao bảo, Nguyễn Anh còn nhớ mi đó. Tao thấy nó toàn lén nhìn mi, tao đoán là nó cố tình thua."

- "Xạo, cậu ấy không phải người chiêu trò đến thế đâu."

Tôi thẹn thẹn chối, nhưng trong lòng vẫn mong mỗi một đi đâu gì đó, chính tôi cũng chẳng rõ. Mẫn Tiên thẳng thắn mách nước, lỡ có quên thì nhắc cho nhớ, có sao đâu? Tôi của sáng ngày hôm sau, qua một đêm được chị gái động viên khích tướng, đã gan dạ hơn rất nhiều. Đã dám đứng rình trước cửa lớp 10N1, thấy cậu ấy đi qua liền rụt rè níu ống tay áo, lí nhí bộc bạch.

- "Tớ tên Huỳnh Mai Kiều Anh. Cậu thích gọi tớ là Kiều, chúng ta gặp nhau lần đầu tiên tại Paris, cậu dắt tớ đi xem pháo hoa trên đại lộ Champs-Élysées. Lần thứ hai là khi cậu tham dự chương trình Tìm Kiếm Tài Năng Trẻ, cậu đã vẽ hoa bồng công anh lên quyển sổ của tớ, cậu còn nói nợ tớ một chữ ký đẹp."

Tôi vừa dứt lời thì Trường, Thái, Công, Vũ vỗ tay rần rần, gật gù khen trí tưởng tượng của tôi phong phú. Mẫn Tiên đến phiên trực nhật nên còn đang đi giặt giẻ lau bảng, một vài bạn của lớp 10N1 nhìn phù hiệu 10N12 của tôi có chút khinh thường, có bạn còn bĩu môi mỉa tôi giữ ý tưởng đem về viết truyện khéo lại nổi tiếng. Tụ dưng tôi thấy mình lạc lõng, tủi thân muốn rớt nước mắt.

Nguyên thì mãi chẳng nói gì cả, cậu ấy nhìn tôi chăm chăm, cái kiểu nhìn như thể tôi vừa từ hành tinh nào rơi xuống trái đất, bao nhiêu năm vẫn chẳng thay đổi. Trong quá khứ, là tôi đợi cậu ấy. Hiện tại, là cậu ấy mở cửa, phá đi vạch ngăn cách giữa hai chúng tôi.

- "Bút này của tớ tặng, cậu còn giữ tới giờ, phải không?"

Tôi mở lời trước, Nguyên tỏ vẻ thờ ơ, tôi hít thở thật sâu, tiếp tục kiên trì.

- "Mấy năm qua cậu khoẻ chứ?"

Tôi cố gắng nhẹ nhàng với bạn mình, nhưng đáp lại chỉ là sự im lìm đáng ghét, thẹn, tức, buồn bực, tôi cúi kính mắng mỏ.

- "Võ Đình Nguyên Anh! Tớ không tin cậu không nhận ra tớ, nhưng có lẽ giờ địa vị xã hội của cậu cao, ông chủ của hãng phim mà quen một biên kịch quen có vẻ rất mất mặt phải không?"

Ai đó bực bội đóng cửa đánh sầm, bỏ lại tôi khóc như mưa, đứng đó đã rơi nước mắt, chạy lên xe buýt càng khóc to hơn. Chẳng biết mọi người ái ngại hay thương tình, thấy họ chuyển hết lên phía trên, nhường cho tôi hàng ghế cuối cùng một mình rấm rứt sứt sứt. Xe đi được hai bến thì có kẻ điên nào đó nhảy lên tiến xuống ngồi cạnh tôi, định ghé qua lau nước mắt cho tôi. Tôi còn ấm ức nên gạt tay hất ra, dỗi dối quay mặt về phía cửa sổ. Xe va vào ổ gà nên xóc, người tôi bị đổ rạp về cái phía không mong muốn, ngượng chín mặt, tôi cầu nài.

- "Ai cho người giàu như cậu sử dụng xe buýt chứ? Bến sau xuống ngay!"

Cậu ấy lừa tôi, đội tóc giả xoắn tí thò lò, đeo kính râm che mặt rồi mà vẫn sẵn sàng ra lừa tôi lấy một cái, xong sợ người ta nhận ra mình lại nhanh chóng đeo vào. Lúc sau phụ xe xuống soát vé tôi mới hoảng hốt vì chẳng tìm thấy túi xách của mình đâu, tình thế cấp bách nên đành phải nuốt mất năn nỉ.

- "Trả hộ tớ với, hôm nào tớ gửi lại."

Tôi khép nép tỏ vẻ đáng thương, trong khi đó người ta cười khinh bỉ đáng ghét.

- "Người nghèo không có một xu dính túi như cậu thì lên xe buýt làm gì? Bến sau xuống đi bộ cho khoẻ chân!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 5: Cậu Cũng Nhớ Tớ, Phải Không?

Người nghèo như tớ và người giàu như cậu, chúng ta chẳng nên ở trên cùng một chuyến xe buýt, phải không? Biên kịch quên như tớ, đáng nhẽ ra không nên tỏ ra quen biết ông chủ lớn là cậu. Fan girl như tớ, càng không nên gọi lại những hồi ức mà thần tượng dường như từ lâu đã cho vào dĩ vãng.

Hôm đó, trước sự chứng kiến của toàn bộ khối mười, Nguyên Anh cuối cùng cũng lên tiếng.

- "Tớ không nhớ là mình từng vẽ bồ công anh, xin lỗi cậu."

Và hôm đó, trước sự chứng kiến của toàn bộ khối mười, trưởng nhóm P547 đã phải rửa mặt bằng giẻ lau bảng. Mẫn Tiên nổi đóa gào lên.

- "Không nhớ bồ công anh? Vậy bồ hòn thối chắc cũng quên rồi nhỉ? Bà đánh chết mày!"

Nguyên lượm lấy chiếc giẻ, lẳng lẳng vào lớp lau bảng. Tôi đã kịp kéo Mẫn Tiên tới nhà vệ sinh nữ trước khi chị ấy xắn nốt ống tay áo bên kia. Chị gỡ giúp tôi chiếc máy trợ thính, bực bội mắng.

- "Tai mừng mù rồi đây này, mê thì cũng một vừa hai phải thôi chứ. Mê gì mà mê dữ? Trai có mài ra được mà ăn không? Tao tịch thu cái này!"

- "Đừng, cho em đeo nốt hôm nay đi."

Tôi lí nhí phản kháng, chị nghiêm mặt lườm nguýt.

- "Đeo cái gì mà đeo, đeo để lại đi viện à? Ngu thế? Gớm nghe cái giọng thẳng đó chỉ tổ nhưc đầ. Giọng tao ngọt ngào hơn nhiều, ngoan, đêm nay

chị mày sang ngủ cùng bé, nha!"

Chị nháy mắt rồi chạy biến. Cái đờyêu nghiệt ác độc, vừa đấm vừa xoa khiến tôi chẳng thể nào giận nổi. Tôi cũng không giận Nguyên nốt, mặc cho cậu ấy khiến tôi bị què trước bao nhiêu người. Tôi đoán sau lưng mình là rất nhiều tiếng xì xào bán tán, nhưng tôi ổn vì tôi chẳng hề nghe được.

Những tiết học đầu tiên toàn ôn tập lại kiến thức cũ nên khá dễ dàng, do Mẫn Tiên giữ máy nên tôi luôn phải nhìn theo thầy cô giáo mới hiểu được bài giảng. Hai cấp hai chỉ có duy nhất cô giáo dạy Văn biết tôi bị khiếm thính, nhưng cô giấu giùm tôi bốn năm liền. Run rủ nếu trong ba năm tới có người phát hiện ra, tôi nghĩ nếu tôi xin xỏ chắc thầy cô cũng sẽ chẳng tiết lộ đâu, vì họ đều là đồng nghiệp của ba mà. Như thường lệ, rất nhanh chóng tôi trở thành con cưng của giáo viên. Thử hỏi trong một đồng học trò mãi mê làm việc riêng, mọc ra một đũa nhỏ chăm chú nhìn nhất cử nhất động của mình, ai mà không thương cho được?

Chỉ là, có vẻ như tôi không được lòng bạn cùng lớp cho lắm, kể cả bạn khác lớp cũng không. Lý do thì nhiều vô kể, nhưng có ba gạch đầu dòng điển hình, thứ nhất, vì tôi được Nguyên ôm. Thứ hai, vì họ bảo tôi bịa chuyện để gây ấn tượng với Nguyên. Thứ ba, chẳng biết ai đó đã phao tin đồn thất thiệt, rằng các thành viên P547 khai ra vụ Nguyên lơ đễnh viết nhầm tên trên nhãn vở môn Toán thành Huỳnh Mai Kiều Anh.

Tóm lại, tất cả đều liên quan tới cậu ấy. Tôi bị đá khỏi cái nhóm dành cho fan cấp cao của P547 mà mất bao nhiêu công sức cố gắng mới được thêm vào. Chưa hết, có một số bạn vì ghét tôi quá mức, đã lập hẳn cho một nhóm anti đây hoành tráng. Chỉ sau vài ngày nhập học, tôi nổi tiếng theo cái cách vô cùng tiêu cực. Nếu như ví ngôi trường này là thế giới showbiz thu nhỏ, thì tôi chính là đại diện của những đũa không tài cán gì nhưng dựa hơi chị gái nhằm đánh bóng tên tuổi, giờ đủ thủ đoạn để thu hút sự chú ý của đám đông.

Mỗi ngày tôi đi học đều có người lén lút chụp hình đăng lên, mỗi kiểu tóc tôi buộc đều trở thành chủ đề bàn tán của họ. Cái bờm màu hồng của

tôi nhìn sến súa nhà quê, nốt ruồi son của tôi trông phát tởm, đặc biệt, da tôi bị bêu riếu là chích thuốc nên nhìn đáng sợ như bạch tạng.

Bởi họ để công khai, bởi tôi mặc kệ Mẫn Tiên cấm đoán, cứ lén lút nhón vào xem, để rồi đêm đến lại ứa nước mắt. Mọi việc trở nên khủng khiếp hơn vào một buổi chiều nọ trời đột ngột đổ mưa, khi cả khối còn đang học môn năng khiếu ngoài trời, tôi cũng như mọi người hối hả chạy vào trong. Điểm khác duy nhất có lẽ là tôi cầm trên tay chiếc ô, của cậu ấy.

- "Đồ ăn cắp, trơ trẽn!"

Nhã Thanh mắng tôi, bạn là trưởng FC P547, và sau đó thì mọi người cùng hòa vào chỉ trích. Tôi chỉ ước giá như Mẫn Tiên đừng trốn học, chị ấy nhất định sẽ có cách nói để người khác hiểu, còn tôi, có vẻ như càng trình bày càng rối, các bạn nghe xong còn tăng xông hơn.

- "Cậu coi tụi tôi là trẻ con lên ba chắc? Cái gì mà Nguyễn Anh lấy nhàn ô của cậu xong về đi diễn trước rồi? Có mà cậu cố tình mua ô giống hệt, cố tình chọn vị trí gần cậu ấy để tráo thì có."

- "Đúng là tớ mua ô giống của Nguyễn, tớ cũng bắt chước cậu ấy khắc tên lên cán ô, nhưng tớ thì tớ không tráo. Hôm nay rõ ràng tớ tới trước Nguyễn mà."

- "Vậy nghĩa là Nguyễn Anh cố ý chọn vị trí ngay đằng sau cậu hả?"

- "Đúng rồi, ý nó là trưởng nhóm P547 thích thàn nó đó, nên mới lén mang ô của nó về để đầu giờ. Chúng mày chưa nghe chuyện à? Gặp nhau trên cái đại lộ Chơm Chơm gì của Pà Rí cơ mà, anh còn dắt nàng đi xem pháo hoa nữa, eo ui lãng mợn chết đi được."

- "Ồi giồi ôi con này não nó bị nhiễm thủy hay sao ấy!"

Giá như tôi có thể mạnh mẽ như Mẫn Tiên. Nhưng không, tôi khi ấy hèn nhất, kém cỏi, chỉ biết đứng khóc, nín nhịn chịu đựng những nụ cười chế giễu, những câu nói châm chọc đầy ác ý và những vỏ hộp sữa chua ném về phía mình. Hôm sau, họ đã thay sữa chua thành trứng. Đờng phục

của tôi vàng úa, đầu tóc tanh ngòm, mắt mũi sưng húp, bị chị gái lôi đi dắt tới văn phòng của ba.

- "Ba đuổi học hết mấy đứa mất dạy đi ba, tụi nó ném trứng vào Kiêu Anh."

Khác với vẻ tức tối của chị, ba tôi chậm rãi ngẩng lên đáp.

- "Mẫn Tiên, con tức giận ích gì? Còn Kiêu Anh, thay vì con chỉ biết đứng khóc nhìn các bạn ném mình, chỉ bằng con nhặt vèrang cơm còn có ích hơn."

- "Ba khùng hả? Nó trét hết ra áo nè, bắn hết rỗi nè chiên sao nổi nữa?"

Mẫn Tiên mất bình tĩnh, ba tiếp tục cúi xuống chằm bài, còn tôi tủi thân kéo chị ấy rời khỏi. Không tủi thân sao được, ba chẳng thương tôi nữa rỗi.

- "Nín đi, đợi tao lên lớp dọn sách vở rỗi cùng vè"

Chị dặn, tôi sụt sịt gật đầu, một mình chờ dẫn dựa vào gốc phượng. Được một lúc, tôi thấy chân mình man mát, ngoảnh xuống thấy váy mình xanh lè, những giọt sữa chua bơ đang chảy đầu đầu từ chân váy thấm xuống chiếc tất giấy. Bạn nữ đối diện vẫn còn cầm nửa hộp sữa chua thừa, dịu dàng quan tâm tôi.

- "Lát vèKiêu Anh đừng thay tất làm gì, sữa chua bơ rất tốt cho da."

Tôi ức phát ghen, tôi thực sự muốn đấm cho con nhỏ đó vài quả. Nhưng tôi không làm được, bởi tôi nhát, tôi sợ bị đánh lại, và còn bởi thần tượng của tôi tự dưng lù lù xuất hiện. Bộ dạng xanh vàng lẫn lộn, chưa khi nào tôi khát khao đào một cái lỗ để chui xuống đến thế! Quá xấu hổ, tôi chỉ còn biết giơ tay che mặt đợi cậu ấy đi ngang qua.

Ngặt nổi, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, Nguyên lại đột ngột dừng bước. Ngón trỏ của tôi khẽ tách ra, qua kẽ hở tôi thấy cậu ấy giật hộp sữa chua của bạn nữ kia, từ từ đổ lên đầu bạn ấy, còn không quên dặn dò chân thành.

- "Đêm nay cậu đừng gội đầu làm gì, sữa chua bơ rất tốt cho tóc."

Tay bạn đó run cộm cập, bật khóc tức tưởi rồi chạy mất. Nguyên thì tiến về phía tôi, băng quơ nói.

- "Một người để người khác chà đạp lên mình thì thật kém cỏi."

Tôi là cái thể loại rùa rụt cổ, sống nhu nhược tôi biết rõ mà. Nhưng để thân tượng của mình biết thì ngượng lắm, để che giấu nên tôi đã quay ngoắt người chúm đầu vào gốc phượng. Ai đó gõ gõ bên vai, nhưng có chết tôi cũng chẳng quay ra đâu. Thế rồi, chân váy của tôi được phủi phủi, có người quàng qua chiếc áo sơ mi, còn dùng tay áo buộc thành nút thắt ngang qua hông tôi. Khoảng cách rất gần, cứ như một cái ôm chớp nhoáng, tôi thấy tim mình lại nhảy múa.

Và như được tiếp thêm sức mạnh vô hình, khi cậu ấy đi khuất, tôi chạy một mạch lên tầng, nhanh tay lượm toàn bộ trứng tui nó giấu góc lớp bỏ vào ba lô, còn không quên lấy ra một quả, bóp nát, sau đó lần lượt chiện dẫu xuống sách vở của từng đứa ném tôi.

- "Mày điên hả? Muốn làm gì? Tao méc thầy Dũng cho coi."

Thầy Tiến Dũng là giáo viên môn thể dục, kiêm luôn phụ trách giải quyết mấy cái vấn đề lặt vặt của học sinh tui tôi, nghe đâu hồi còn trẻ thầy từng là một cầu thủ vô cùng xuất sắc. Bạn ấy có thể méc, chẳng nhẽ tôi lại không? Từ giờ phút này, tôi không muốn để Mẫn Tiên hay Nguyên phải đòi lại công bằng cho mình nữa, tôi không muốn là kẻ kém cỏi, hoặc chí ít, tôi cũng không muốn tin tôi bị bắt nạt hội đồng lan tới lớp 10N1.

Tôi thích trong mắt cậu ấy, tôi thật ngầu!

- "Ừ thì méc. Đi luôn và ngay!"

Tôi gào lên, chắc giọng tôi lúc ấy phải kinh khủng lắm, nếu không đâu thể khiến tui nó há hốc một loạt rồi ngắc ngư kêu bỏ đi. Tất nhiên phải bỏ rồi, không bỏ sao được, chẳng nhẽ muốn bị hạ hạnh kiểm cả lũ?

- "Về số trứng, tớ cảm ơn. Ngày mai các cậu lại mua tiếp nhé, ba tớ rất thích ăn cơm chiên trứng. Mua thêm cả dưa chua cho tớ nữa thì càng tốt."

Có đứa chửi tôi khùng, y như Mẫn Tiên cãi ba. Có đứa nói mặt lì như tôi các hãng son không mời làm đại diện nhãn hàng hơi phí, còn tôi, thấy chúng tức tối, tự dưng tôi thấy hả dạ vô cùng. Mẫn Tiên đứng trân trân ngoài cửa lớp, ngạc nhiên tới mức đánh rơi cả ba lô. Lúc về nhà thấy tôi hí hoáy lên mạng tìm cách làm cơm chiên trứng, chị ấy cứ mắt tròn mắt dẹt.

Ba tôi cũng vào bếp cùng con gái, mẹ tôi bận nên hay về muộn, bà thuê hai người giúp việc trông nom nhà cửa và chăm sóc chúng tôi, tuy nhiên ba chẳng bao giờ ỷ lại họ cả. Chiên cơm xong ba vẫn đút cho tôi như thường, khoảnh khắc ấy mọi ấm ức trong lòng tôi đều tan biến, thì ra, ba vẫn thương tôi nhiều như vậy. Ba nói thế chẳng qua muốn tôi mạnh mẽ hơn thôi.

Mỗi lần thìa cơm chia tới chỗ Mẫn Tiên, chị ấy lại bĩu môi lúng búng kêu có còn con nít đâu mà, nhưng xong vẫn ăn ngon lành. Chị tôi là vậy, luôn miệng bảo ghét ba, sĩ diện tuyên bố ba không cần thương chị vì ba không phải ba ruột của chị, xong tới sinh nhật ba thì thức thâu đêm vẽ tranh làm quà. Hồi xưa có lần dịch cúm cả hai đứa tôi đều sốt, chắc tôi khóc to hơn nên ba chạy tới bồng tôi lên đỡ dành, Mẫn Tiên trông thấy rơm rớm nước mắt, ba hỏi thì chị bảo bị muỗi cắn, giận dỗi hất tay ba ra. Ba cười hiên, ôm gọn tôi vào một bên tay, sau đó dùng tay kia nhấc chị lên nựng ngọt. Chị đồng đánh giã dựa chút lấy lệ, xong lại ngoan ngoãn áp má vào vai ba, quay sang nháy mắt trêu chọc tôi.

Cái bà Mẫn Tiên ấy à, hề có cơ hội là bà ấy gheo tôi liền. Mười một giờ đêm cũng chẳng tha, cứ sờ trán tôi liên tục, còn hỏi đều nữa.

- "Thần kinh của mi có bình thường không thế? Ăn phải bả gì mà tự dưng khí khái phi thường, cứ như lợn bị tiêm thuốc tăng trọng."

- "Chị im đi!"

Nghe câu đó chắt vậy thôi chứ phát ra từ miệng tôi thì nó lí nhí kiêu hèn hèn ý mà. Sao tôi có thể khởi nghĩa với con mụ la sát này chứ, cho vàng

cũng không dám, mù cù tôi chết.

"Ờ, trong máy đang có cái số điện thoại của trưởng nhóm P547 nè, nhưng đăng ấy bảo im thì thôi vậy!"

Tôi sượng run người, chấp nhận làm trâu làm ngựa của chị b ồhòn thối gần một tiếng đ ồng hồ mới xin xỏ được dãy số vàng. Rình mãi bà mới ngủ, tôi bẽn lẽn soạn tin.

"Tớ là Ki ều Anh 10N12, mai tớ gửi Mẫn Tiên trả cậu chiếc áo nhé!"

Không được nhỉ? Nói thế khác nào tự thú nhận tôi là cái đũa bị đồ sữa chua?

"Tớ là Ki ều Anh 10N12, hôm nay tớ thấy có bạn vứt áo của cậu dưới gốc phượng, tớ đã c ầm về giặt và sấy khô, mai tớ gửi Mẫn Tiên trả cậu chiếc áo nhé!"

Soạn lại tin, h ửi hộp gửi đi, đợi mãi chẳng có h ồi âm. Ngày hôm sau tỉnh giấc, thấy th ần tượng reply lúc ba rưỡi sáng.

"Mai tớ đi xe buýt ra trường, nếu cậu cùng tuyến số 2 thì đưa luôn cho tớ."

Ồi trời đất quỷ th ần ơi! Th ần tượng đã nói thế thì tôi sống chết cũng phải leo lên xe r ồi. À quên chưa kể, trường tôi có hệ thống xe buýt đưa đón học sinh riêng, thật may từ nhà tôi ra trường cũng tuyến số 2, ngật nổi xe buýt còn tới đón nhiều bạn nên thường đi sớm, nó sẽ qua nhà tôi lúc sáu rưỡi, cái thân khốn khổ của tôi bật dậy như lò xo, vội vội vàng vàng đến mức chỉ kịp lấy bánh mì và sữa đem đi, chạy bán sống bán chết gọi bác tài mới nghe thấy.

Lên được xe r ồi, thấy Nguyễn đang gà gât ở dây ghế cuối cùng bên trái, chỉ mình cậu ấy thôi. Lạ thật, sao các bạn nữ không tới bắt chuyện làm quen mà chỉ thỉnh thoảng lén lút liếc xuống bên dưới nhỉ? Thắc mắc của tôi được giải đáp bằng chiếc balô to bự đặt bên cạnh người ta, v ằng mắt thâm

quãng vì thiếu ngủ, tôi chẳng biết nói gì ngoài đưa cho thần tượng bánh mì và sữa đem theo.

Nếu khi ấy tôi biết, vào một ngày trong tương lai, Nguyên ken bon không cho tôi vay tiền vé xe buýt, thì chắc lúc đó tôi chẳng thèm nhường phần ăn sáng của mình làm gì, đến phụ xe còn tốt bụng mở lời.

- "Cái con nhỏ bắt xe lúc năm rưỡi sáng nay hình như là em phải không? Thôi đừng lo, thơm anh cái anh miễn phí cho."

Tôi biết anh trêu thôi, tại sáng trước khi tới chỗ phỏng vấn còn thấy ông ngổn ngang như thất tình. Nhưng Nguyên hình như không biết vậy, cậu ấy lừ mắt chìa vé tháng của tôi cho anh ta, đoạn vì phụ xe không nhận tiền chẵn nên lại bớt tiền lẻ trong ví tôi để trả. Sau đó đường hoàng cất vé vào túi. Ở cái túi của tôi? Thì ra nó bị kẻ xấu giấu đi. Muốn điên với hẳn mất, tôi cáu.

- "Cậu nợ tiền tớ đấy, liệu liệu mà trả!"

Nguyên quảng cho tôi chiếc ví của cậu ấy, chiếc ví do tôi tự may rồi thêu hoa bô công anh nhỏ. Nó đã xấu xí thì chớ, nay còn sờn vải trông thảm vô cùng.

- "Sao cậu chưa ném đi? Ngày trước cậu chê cơ mà!"

- "Tại sợ bác lao công nào nhặt được người ta lại mắc ói."

Ai đó thản nhiên đáp, vẻ mặt kênh kiệu muốn đấm. Nhưng bàn tay cậu ấy thì lại không như vậy, những lúc bối rối Nguyên có thói quen cọ hai ngón trở vào nhau một cách vụng về nhìn rất tội. Tôi chủ động ngoắc ngón trở bên tay phải của mình vào ngón trở bên tay trái của cậu ấy, nhẹ nhàng mở lời.

- "Cậu vẫn còn nhớ ra tớ, phải không?"

Lần này thì Nguyên tháo hẳn kính, xe buýt phía trên chen lấn đông đúc nên chẳng mấy ai để ý tới chúng tôi. Chưa kể bộ quần áo cũ kỹ cùng mái

tóc xoắn rủ xuống hai bên má khiến cậu ấy trông như một anh nông dân thật thà mới ra thủ đô. Cả bàn tay của Nguyên bất chợt nắm chặt lấy ngón trỏ của tôi, cậu ấy nhìn thẳng vào mắt tôi, ngập ngừng hỏi.

- "Vậy còn cậu...cậu cũng nhớ tớ, phải không?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 6: Tớ Đã Rất Cố Gắng Để Quên Cậu!

Cậu muốn hỏi, liệu tớ còn nhớ ra cậu, hay trong những năm tháng xa cách, tớ từng nhớ thương cậu? Tớ thực sự không rõ, nhưng dù ý cậu như nào, đáp án cũng chỉ có một. Nếu như mỗi phút giây nghĩ đến cậu có thể quy đổi thành một cánh hoa diên vĩ, có lẽ thành phố hôm nay sẽ ngập trong màu tím mộng mơ.

Lần đầu tiên chúng tôi đi học cùng nhau, trên chuyến xe buýt ấy, tôi ngồi gần cửa phía bên phải của dãy ghế cuối cùng, mắt long lanh nhìn thần tượng ngẫu nhiên bánh mì, tay cậu ấy loạng choạng khiến chiếc balô kia vô tình rơi xuống dưới, tôi toan cúi xuống nhặt hộ thì bạn đã nhanh chân đá vào trong gầm. Cậu ấy nhìn tôi, nhìn chiếc ghế trống bên cạnh, rồi lại nhìn thẳng về phía trước nhưng bàn tay thì chìa sang phía tôi.

Tôi hiểu ý liền đưa trả cậu ấy chiếc áo sơ mi. Phía trên xe buýt dừng đón học sinh ở điểm mới, một vài bạn nữ bạo dạn đi hẳn xuống hàng cuối cùng, nhưng chưa kịp ngồi xuống thì Nguyễn đã nhấc balô đặt lên chiếm chỗ. Bởi bên trên còn nhiều ghế nên các bạn đành cười trừ, chỉ có mỗi Nguyễn khó chịu lườm tôi, trả lại tôi nửa cái bánh mì, nửa hộp sữa rồi trách móc.

"Cậu chẳng tinh ý gì cả."

"Đâu có, tớ biết thừa cậu thích ăn bánh mì kẹp nhiều dưa góp, thích uống sữa đậu nành, nhưng mà sáng nay tớ vội quá ý."

Tôi vừa ăm ức giải thích vừa nhấm nháp nốt phần bánh mì và sữa. Nguyễn chán nản quay về phía cửa sổ, tựa đầu vào thành ghế gà gật tiếp. Nhiều hôm sau đó tôi đều cố gắng dậy sớm chuẩn bị đồ ăn sáng để bắt chuyến xe buýt số 2 đi học nhưng không gặp lại cậu ấy nữa.

Tình hình ở trường tụi nó vẫn ghét tôi ghê lắm. Khi thông tin tôi và Mẫn Tiên là con gái của hiệu trưởng bị một bạn lớp 10N5, cũng chính là con gái thầy dạy Hoá tung lên group của toàn khối, mọi người suýt xoa ngưỡng mộ chị tôi, thời buổi này đào đâu ra hot girl tài năng xinh đẹp lại con nhà gia thế? Còn tôi, những bình luận tôi đọc được nội dung đầu na ná nhau, kiểu như.

"Giờ tao đã hiểu vì sao dốt đặc cán mai như nó lại vào được Lotus."

"Con này thủ đoạn vô biên tụi mày ạ, có lần tao thấy nó đem đồ ăn sáng cho trưởng nhóm của P547, nhưng bạn ấy không ăn mà trả lại. Chắc nó bám dai như đĩa nên những lần sau Nguyễn Anh sợ quá chẳng dám đi xe buýt nữa."

"Nhìn cái bòm hông sến ngứa cả mắt, chỉ muốn nôn lên đầu nó."

"Ấy đừng dại, bố nó là hiệu trưởng đó, bị đuổi học như chơi."

Quả thật, chẳng ai dám ra mặt bắt nạt tôi, phong trào bêu xấu nếu có chỉ diễn ra hết sức âm thầm. Họ viết gì về mình, tôi đều đọc cả, nói không có cảm xúc gì chắc là nói dối. Biết làm sao? Giá kể điểm các môn của tôi đừng cứ ở mức làng nhàng, giá kể tôi giỏi bằng phân nửa Mẫn Tiên, hoặc giá kể, tôi có một năng khiếu gì đó đặc biệt để chứng tỏ cho mọi người thấy, tôi xứng đáng được theo học ở ngôi trường này.

Ngặt nỗi, xét về mọi phương diện tôi đều ở mức quá tầm thường. Hát dở múa tệ nhảy kém, diễn xuất lúc đạt lúc không, tôi chẳng có đam mê gì cao sang ngoài sở thích viết lách linh tinh. Nếu như tôi được thừa hưởng giọng văn mượt mà của ba, có lẽ sẽ những trang giấy ấy sẽ không đến mức bị chê truyện nhảm ba xu.

"Không phải truyện, đây là kịch bản phim."

Tôi phản bác, nhờ Hằng cùng bàn bĩu môi cạnh khoé.

"Khác nhau à? Cùng là rác cả thôi!"

- "Vớì bà có thể không hay nhưng vớì Kì ầu Anh lại là những gì bạn ấy trân quý nhất. Đừng tỏ thái độ khinh miệt như vậy, tương lai còn dài, cười người hôm trước kéo hôm sau người cười."

Ông cụ non Hoàng Minh, lớp trưởng của 10N12 lên tiếng. Bàn tôi có ba người, tôi, Minh ngồi giữa xong tới Hằng. Hằng bĩu môi không phục, Minh chắc sợ chiến tranh bùng nổ nên phân công Hằng đi giặt giẻ lau, sai tôi đi nộp số đầu bài. Thứ bảy tuần nào vào tiết tự học thứ ba bọn tôi cũng phải nộp số cho thầy Dũng ký, thầy hay kiểm tra kĩ lắm, đặc biệt nhớ rất dai, hề ai gây gổ trong giờ học thì đến giờ thể dục chết vớì thầy, tha hồ chuẩn bị tinh thần chống đỡ.

Chính vì vậy nên quá trình chờ đợi thường rất lâu và buồn tẻ. Tuy nhiên đó là mọi khi, còn hôm nay không khí rộn ràng khác hẳn. Mặc dù sau một thời gian nhập học hầu hết đã quen với việc gặp người nổi tiếng nhưng vẫn rất nhiều những ánh mắt lén lút liếc xuống phía dưới. Cả trường có mấy chục lớp thôi mà cái hàng dài cơ man là dài. Bản thân tôi cũng vô cùng phấn chấn, ba chân bốn cẳng lao hết tốc lực để được đứng sau thần tượng. Vừa hay, tôi nhanh chân hơn một chị khối 11. Có đi ầu, chị ấy lại nhanh miệng hơn tôi.

- "Em ơi em xuống xếp sau chị đi, ban nãy chị vừa mới đi vệ sinh một chút chứ chỗ đó là của chị xí trước lâu rồi."

Đời có chuyện hoang đường thế ư? Nhưng ngại cãi nhau nên tôi đành bùi ngùi nhượng bộ. Chỉ là, chân tôi còn chưa bước đi, điện thoại trong túi đã rung nhẹ. Tôi luôn để chế độ rung trong giờ giải lao, phòng trường hợp không đem máy trợ thính vẫn biết có người gọi mình.

"Cậu là con thỏ để nhát gan!"

Là tin nhắn, đến từ số của người đang đứng ngay phía trên tôi, kèm theo mặt cười chế giễu. Không xong rồi, tôi không thể để idol thất vọng về mình như vậy.

- "Chị ơi, chị đi vệ sinh lúc mấy giờ ạ?"

Tôi lí nhí hỏi, chị thản nhiên bảo lúc mười giờ kém năm. Tôi cố siết tay lấy can đảm, lắc đầu không chịu nhường chỗ rồi bắt chước chị ấy bịa chuyện.

- "Vâng, thực ra em đến trước, em đi vệ sinh lúc chín rưỡi cơ."

- "Em đi nặng à mà lâu thế? Thảo nào nãy giờ thum thum quá trời, có cần chị cho mượn nước hoa để xịt không?"

Chị cố tình mỉa mai, cả hàng ngó xuống tùm tùm cười cợt. Tôi ngượng hai má đỏ lựng, trộm nghĩ con gái con lú cái trường này có duyên dễ sợ, chọc ngoáy người khác mà vẻ mặt đắc thắng như lập chiến công, con trai trường này cũng chẳng kém cạnh.

- "Cậu ấy không cần, chị có nước hoa thì xịt vào mồm chị đi ạ."

Những ai theo dõi Nguyên lâu năm chắc chẳng còn lạ cách trả treo của cậu ấy mỗi khi bị phóng viên hỏi điều, nhưng không phải ai cũng hiểu hết được cái thâm trong từng câu chữ. Chị kia mà ngộ ra chắc điên lắm, nhưng tôi chả quan tâm, cái cách cậu ấy quay lại nói đỡ cho mình khiến trái tim tôi điêu đứng.

Ngay cả khi cậu ấy quay đi thì tôi vẫn bị xao xuyến bởi mái tóc xoăn xoăn phía trước. Nguyên đổi kiểu tóc thường xuyên, xanh đỏ tím vàng hay bạch kim đối với tôi đều đẹp. Bởi cường độ tập luyện dày đặc nên cậu ấy rần rỏi hơn những bạn nam cùng tuổi, cùng một bộ đồng phục nhưng Nguyên mặc vào lại nổi bật hơn hẳn. Mùi hương thơm mát từ cậu ấy quanh quẩn bên chóp mũi tôi, lang thang len lỏi tới từng ngõ ngách trong tâm trí tôi, khiến cho tôi cứ ngây ngốc như một đứa nhỏ bị cướp mất linh hồn.

Đến giờ sinh hoạt cuối tuần, những đi đâu cô chủ nhiệm nhắc nhở, trong đầu tôi chẳng đọng được chút gì. Lúc về bị Mẫn Tiên đeo một mạch ra quán karaoke cũng không hề hay biết. Gửi xe xong xuôi, chị nhìn tôi tóm tắt ngắn gọn.

- "Lớp tao hôm nay liên hoan đón bạn mới. Là học sinh từ bên Hàn về, người Việt, nghe đồn là bạn gái Nguyễn Anh, tụi nó quen nhau lâu rồi."

Tôi hay tin tưởng sét đánh ngang tai, Mẫn Tiên quan tâm hỏi han.

- "Mi có muốn vào nhòm mặt con đó không? Ê! Kì ừ Anh... có ổn không?"

Thần tượng có người yêu, ổn sao được mà ổn? Sốc đến rụng rời chân tay, lòng thì cuộn cuộn như bão lớn đổ về Bạn gái? Quen lâu rồi? Vậy quen mấy năm Nguyễn là thực tập sinh bên Hàn chẳng? Sao trên trang cá nhân vẫn để trạng thái độc thân? Bao lâu nay chẳng hề có tin tức gì, chần chẫn cậu ấy phải thương cô gái đó lắm, thương nhiều nên mới cố giấu thật kĩ.

Cổ họng tôi nghẹn đắng, muốn lắm quay đi để khỏi chứng kiến cảnh đau lòng. Khổ nỗi, sự tò mò ghê gớm níu chân tôi lại, như một lực kéo vô hình lôi tôi lên căn phòng gác xép nhỏ cùng với chị mình. Các bạn lớp 10N1 ngạc nhiên nhìn tôi, Mẫn Tiên cười xuề xòa giải thích.

- "Khổ thế có con em gái nhỏ ở nhà chả ai trông, đành cho nó đi cùng."

Không một ai phản đối hay tỏ vẻ khó chịu. Bởi ngoài việc chị tôi là lớp trưởng, là bà la sát đánh đá thì còn một nguyên nhân nữa, đó là một nửa con trai của lớp này từng viết thư tình cho bà ấy, trong đó có Trường, Vũ của P547.

Chị gọi thêm bánh ngọt và đồ ăn vặt, mọi người đều cụng ly rất vui, trừ tôi và Thái. Ở P547 thì Thái là người có giọng hát nội lực nhất, nhưng tính tình nhút nhát nên ít được quan tâm hơn các thành viên còn lại. Ánh mắt bạn nhìn Nguyễn bây giờ có lẽ cũng chẳng khác ánh mắt tôi nhìn bạn nữ đang khép nép ngẩng cạnh thần tượng của mình, chất chứa cả nỗi ghen tỵ.

- "Misu tên thật là Ánh Dương, chơi dương cầm rất đỉnh, là một trong những con át chủ bài của Devil Entertainment giống như Nguyễn."

Thái quay sang khoe tôi, tuy buồn nhưng gương mặt vẫn sáng bừng khi nhắc tới Misu. Còn mặt tôi giờ bí xị như quả bóng xìt r ấ. Ít ra tôi đỡ hơn Thái vì chẳng thể nghe thấy màn song ca ngọt ngào được cô vũ nhiệt liệt, nhưng đáng nhẽ lúc Misu kể chuyện đêm giao thừa năm kia hai người dắt tay nhau đi xem pháo hoa trên đất Hàn, tôi nên cúi xuống và không nhìn vào khẩu hình miệng của bạn ấy. Nếu vậy, chắc tôi sẽ không phiền muộn đến thế!

- "Ki ầu Anh, ba gọi mi."

Mẫn Tiên đưa điện thoại cho tôi, hình như chị ấy vừa nói chuyện với ba xong. Tôi đi theo hướng chỉ tay của chị ra ngoài hành lang vắng người. Mặc dù Mẫn Tiên cũng dùng điện thoại hỗ trợ người khiếm thính giống tôi, nhưng ba luôn gọi video, để tôi có thể nhìn thấy ba, thấy vườn hoa rực rỡ ngoài Đà Lạt mà ban sớm tôi đã nài nỉ ba đi công tác nhớ chụp ảnh lại cho tôi xem.

Chỉ là, đối với tôi bây giờ, sắc đỏ của mẫu đơn, sắc hồng của chùm ti gôn hay những bông cẩm tú cầu xanh biêng biếc đều biến thành một màu ử r ữ. Ba biết tôi khác thường, ba hỏi tôi có muốn chia sẻ với ba không? Khi tôi lắc đầu chọn im lặng, ba chỉ chậm rãi bảo.

- "Ki ầu Anh của ba thật xinh đẹp. Nhưng nếu con cười thì sẽ còn xinh hơn đó!"

Tôi cười gượng, ba hứa tối về sẽ mang nhiều đặc sản ngon r ấ hôn gió tạm biệt con gái bé bỏng. Tôi nhấn nút đỏ, thần thò ngó theo dòng xe cộ tấp nập dưới đường, phía đối diện có một toà nhà lớn dán biển quảng cáo kem đánh răng do P547 làm đại diện. Nhìn thật lâu vào nụ cười rạng rỡ ấy, tôi ngập ngừng trút nỗi u s ầu.

- "Tớ cứ ngỡ cậu chỉ dắt tớ đi xem pháo hoa thôi."

Ai đó gõ gõ vào vai tôi, đợi tôi quay người bạn mới tỏ vẻ đăm chiêu hỏi.

- "Tớ dắt cậu đi xem pháo hoa h ồi nào nhỉ? Lúc ấy tớ có đẹp trai không? Tớ chả nhớ nữa, cậu kể lại rõ ràng chi tiết thêm cho tớ nghe với!"

- "Không kể."

Tôi đáp cụt lủn, Nguyên bảo nếu tôi không kể được nghĩa là tôi bịa chuyện. Cậu ấy chọc tôi phát khùng, ước gì đâm một quả có thể khiến cái đầu ngốc nghếch kia trở nên thông tuệ, nhưng tôi không dám mà chỉ tức giận tuyên bố.

- "Nếu mai sau có một ngày chúng ta xa cách thì khi gặp lại nhất định tớ sẽ không nhớ cậu."

Lúc ấy tôi cương quyết ghê lắm, nào đâu ngờ nhiều năm sau, khoảnh khắc người ta hỏi còn nhớ phải không, tôi đã theo bản năng mà vô thức gật đầu. Xe buýt vẫn chạy đều đều, và cậu ấy thậm chí còn xuống cùng bên với tôi, vẫn nắm ngón trỏ của tôi, nhưng không khí thì ngưng ngập khó tả.

- "Nhà cậu không ở phố này thì phải?"

- "Ừ, không phải."

- "Thế cậu đi đâu đấy?"

- "Tớ lên nhà cậu ăn cơm trưa!"

Câu trả lời thản nhiên chưa từng thấy, lẽ ra tôi nên chỉ vào những hàng bún phở hay cơm sườn nhan nhản trước mặt mới phải, chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại mắc cỡ bảo nhà tớ chỉ còn rau bí thôi. Nguyên có vẻ không quan tâm lắm, chân bước đều đều theo tôi lên nhà. Tôi sống một mình trong khu tập thể cũ kỹ, tầng năm, tuy chưa phải tầng cao nhất vì bên trên còn có gác xép nhưng mỗi lần leo lên leo xuống cũng khá cực.

Nhìn Nguyên mướt mồ hôi thấy thương thương, tôi vội chạy vào bếp mở tủ lạnh, còn chưa kịp cầm chai nước mát đem ra phòng khách thì có cái mặt nào đó đã rúc đầu vào trong ngó ngó, đoạn quay sang nhìn tôi vạch trần.

- "Cậu nói dối nhé, cậu còn cả hoa bí kia!"

- "Thì cả mớ rau cũng phải có đôi ba bông hoa chứ. Cái này là rau sạch đấy, vợ chồng chú Châu cô Thuận ở tầng một đem từ quê lên cho tở."

Nguyên xách rau đem ra bàn lúi húi nhặt trong khi tôi vo gạo. Trông cậu ấy hì hụi thật ngoan, mỗi tội mân mê thế kia đến bao giờ cho xong? Tôi cầm nĩa cơm rồi kéo một chiếc ghế ngả xuống, dạy bạn cách tước xơ bí. Cậu ấy lắng nghe rất chăm chú, đoạn chỉ vào mấy củ tỏi đặt bên cạnh thối mốc.

- "Cậu ghét ăn tỏi cơ mà?"

- "Cậu còn nhớ cơ à?"

Câu hỏi buột miệng của tôi lại một lần nữa khiến không khí chùng xuống. Nguyên hình như buồn chuyện gì đó, cậu ấy bỏ ra ngoài xem tivi, tôi ngó thấy màn hình chuyển kênh liên tục nhưng cũng không biết phải làm sao, đành cúi xuống cặm cụi nhặt rau.

Có thể do áp lực buổi phỏng vấn ban sáng, hoặc có thể do thời tiết hôm nay dờ dờ ương ương nắng mưa thất thường, khối u đáng ghét kia bắt đầu hành hạ tôi khốn khổ. Mắt tôi hoa lên khi với chiếc đĩa sứ, chắc tiếng rơi của nó "choang" to lắm, nếu không Nguyên sẽ không hốt hoảng lao vào như vậy. Việc đầu tiên cậu ấy làm là kiểm tra vết xước nhỏ trong lòng bàn tay tôi, sau đó dùng bàn tay rộng lớn của mình ử lấy hai tay đang run rẩy của tôi, đoạn trềnh ngâm thờ dài.

- "Tở đã rất cố gắng để quên cậu!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 7: Chiến Thắng Chính Bản Thân Mình

Có thể cho tớ biết lý do được không? Năm ấy chia xa, chúng ta không cãi nhau, cũng chẳng hề có mâu thuẫn gì, vì đâu thái độ cậu lại hững hờ và tiêu cực đến thế?

Đôi khi tôi ngỡ như Nguyên là loại động vật vô cảm cấp cao, ngày đó ở quán karaoke, biết thừa tôi tức giận đến mức dọa dẫm mai sau gặp lại sẽ không thèm nhớ nhưng gì nữa, vậy mà cậu ấy chỉ đứng đưng bảo.

- "Tuỳ cậu!"

- "Vậy có lẽ chẳng cần đợi tới lúc đó. Ngay bây giờ tớ sẽ quên cậu luôn đây!"

Tôi hậm hực hơn thua với thần tượng của mình. Nguyên đưa tay giật phăng chiếc huy hiệu gắn trên áo tôi, là huy hiệu cậu ấy thiết kế riêng dành cho fan, ngày khai trường được cậu ấy kí tặng lên miếng sticker ở bên má tôi đã cẩn thận bóc ra và dán thêm vào mặt trái nữa cho thêm phần đặc biệt.

- "Trả cho tớ!"

Tôi quát, Nguyên mĩa.

- "Tớ không nhàn thì có người vừa kêu quên tớ thì phải?"

- "Thì là quên, quên với tư cách một người bạn, tuy nhiên với tư cách là fan girl, tớ sẽ mãi mãi ủng hộ cậu vô điều kiện."

Tôi lý luận, bạn bật cười, nhưng vẫn mặt dày tịch thu vật báu vô giá của tôi. Tiếc nấu ruột nên lúc vào phòng trong cùng các bạn lớp Mẫn Tiên tôi bị mất tập trung, khi tham gia trò chơi nói thật, tất cả đều phải trả lời câu hỏi

về người bạn ghét nhất ở thời điểm hiện tại nhưng thương yêu nhất ở thời điểm quá khứ, tôi đã buột miệng đáp.

"Là người từng giết huy hiệu của tớ."

"Ớ cái thằng Bảo phải không? Mi làm gì mà thù dai thế? Nó giết chẳng qua là muốn gây sự chú ý của mi thôi, đợt đó mỗi ngày đi học về nó còn nhờ tao gửi ngàn nụ hôn đến cho mi đó!"

Bà chị tôi bị lú à? Vừa nói nhăng quậy cái gì thế? Ừ thì có bạn Bảo, có cả vụ gửi ngàn nụ hôn, nhưng người ta đâu có giết huy hiệu đâu? Mà chị kể chuyện bạn Bảo sao lại liếc bạn Nguyễn? Mà bạn Nguyễn bạn đang lờm ai dữ tợn vậy? Chẳng đợt đến lượt mình, Nguyễn xung phong trả lời luôn.

"Là người từng được tớ dắt đi xem pháo hoa."

Cả lũ nhốn nháo, các cậu ấy kháo nhau ngoài Misu ra còn ai nữa? Nguyễn kêu ghét Misu ở thời điểm hiện tại thì chắc lại vừa giận nhau rồi, thôi thương nhau lắm cắn nhau đau, cũng đành. Bị cả lớp ùa vào trêu chọc, mặt Misu đỏ ửng, còn Nguyễn thản nhiên khẳng định.

"Tớ chưa từng dắt Misu đi xem pháo hoa."

Trước sự sững sốt của các bạn, Misu bối rối chữa thẹn vậy chắc bạn ấy nhớ nhầm, hôm đó là đi xem pháo hoa cùng nhau thôi chứ chưa nắm tay. Bạn Trường P547 an ủi giờ chưa nắm thì sau này nắm, đoạn mỉm cười nhìn Mẫn Tiên thổ lộ.

"Tớ thì chả ghét ai ở thời điểm hiện tại, dẫu cho quá khứ, hiện tại hay tương lai, tớ cũng chỉ thương yêu duy nhất một người, Huỳnh Mai Mẫn Tiên."

Bọn tôi ò lên, chị tôi tỉnh bơ hỏi.

"123456789 nhân với 987654321 bằng bao nhiêu? Cấm dùng máy tính! Cho cậu hần năm phút!"

Mọi người đều há hốc trờ tôi, Mẫn Tiên thực ra không đam mê ca hát lắm đâu, chỉ đứng trên sân khấu chỉ vì đó là khát khao dang dở của mẹ thôi. Chứ chị ấy có tình yêu bất tận với các môn khoa học, trước giờ nhiều anh tán, nhưng chưa ai qua được cửa ải đầu tiên. Nếu không có nhà bác học nào rơi xuống mảnh đất chúng tôi đang sinh sống, tôi e Mẫn Tiên sẽ ế đến già.

- "Tớ ra r ấ Tiên ạ, tớ không dùng máy tính đâu, tớ dùng điện thoại."

- "Tớ cũng thế Tiên ơi! Đây kết quả đây, chỉ một phút ba chục giây."

Mấy bạn nam nhao nhao, chị tôi đánh đá lờm nguýt, thế mà được khen dễ thương mới tài, kiêu yêu vào mù mờ hết cả. Cùng lúc đó tôi để ý ánh mắt Misu nhìn Mẫn Tiên đầy căm phẫn, bạn ấy còn cắn môi rất chặt nữa, tự dưng tôi có dự cảm không lành.

Lo lắng thật chẳng thừa mà, đúng thứ ba của tuần tiếp theo đó, giờ ra chơi hết tiết hai, nhỏ Hằng h ồng học chạy vào rủ cả lớp đi xem đánh nhau. Ôi mấy đứa học trò, hóng có khi còn nhanh hơn mấy bà bán cá, cửa lớp 10N1 bị bu kín toàn người là người, tôi phải chen lấn khốn khổ lắm mới bám được vào cái song cửa sổ g ần bục giảng. Bà chị gái yêu quý của tôi đang véo tai Misu chửi bới tùm lum.

- "Mày vừa nói gì mày có gan thì nhắc lại xem nào?"

- "Tớ đâu có nói gì đâu, không tin đằng ấy cứ hỏi mấy bạn kia sẽ rõ."

Ánh Dương đáng thương phân bua, chị tôi vẫn không vừa.

- "Tao chả phải hỏi ai cả, tai tao chưa lãng. Mày nói gì cơ? Mày bảo ai thiếu năng? Ai nào tàn? Ai dốt đặc cán mai nhưng cậy ba là hiệu trưởng nên gian lận thi cử? Có mày mới là con thiếu năng đấy! Mày không có ba làm hiệu trưởng nên mày ghen hả con mất dạy?"

Có một tia lạnh khê nhen nhóm trong lòng tôi, cái người mà bị nói là nào tàn đó, hình như sáng nào soi gương tôi cũng gặp nó thì phải. Chị tôi điên tiết giật tóc Misu, bạn thách thức chị tôi đánh, còn dọa sẽ gọi hội quay

clip tung lên mạng. Mẫn Tiên như dầu hoả bị châm lửa, nóng máu chỉ thẳng vào hội bạn của Misu quát tháo.

- "Quay đi! Quay mau lên! Bà đây đêch sợ nhé! Điện thoại đã mở ra chưa? Tụi mày có giỏi giờ hết lên cho tao coi. Để tao tuyên bố cho thế giới này biết một thể, em gái tao, Huỳnh Mai Kiều Anh thi vào trường này bằng chính năng lực của nó. Ừ thì nó chưa chắc đã là diễn viên giỏi, nhưng không ai có thể phủ nhận được kịch bản nó viết vô cùng hay, vô cùng nhân văn. Sau này nó nhất định sẽ trở thành một biên kịch nổi tiếng, đứnà nào thích nói xấu nó thì vô group kín thoải mái nói, chứ đừng để tao nghe được, tao đánh tuốt xác."

Bà ấy nói là làm, xông vào trận như một chiến binh dũng mãnh, hội bạn của Misu lao tới cào cấu chị, Misu thì chỉ diễn vai cô gái yếu đuối khóc sướt mướt vì bị bắt nạt thôi. Tôi có lẽ cũng yếu đuối, tôi cũng khóc sướt mướt, nhưng bởi vì những lý do hoàn toàn khác.

Có một bà chị, làm cho tôi xúc động. Có một bà chị, khiến tôi lo sốt vó mà chẳng thể chen vào can ngăn được. Có một bà chị, hôm nay nhất định sẽ bị phạt.

Lạ cái là, Mẫn Tiên không hề ghét bị phạt. Tôi nhớ hồi nhỏ hai chị em nghịch màu bẩn hết sàn nhà, ba chắc ngại mẹ nên phạt tôi đứng góc tường, còn với Mẫn Tiên thì nhẹ nhàng bảo chị đi rửa tay chân. Trong khi tôi ghen tỵ chết người đi được thì bà ấy lại quay sang tỏ vẻ nẫu nê

- "Bởi vì tao chẳng phải là con ba nên ba không cần dạy dỗ."

Ba tôi hình như nghe thấy, ba hơi sửng sốt, nhưng ông vẫn làm ra vẻ không có gì, hắng giọng nhắc nhở.

- "Ba không dạy con hồi nào? Con mau gột sạch mực rồi đứng góc tường cùng em, phạt hai đứnà đến bảy giờ tối."

Chị sung sướng ùa ra đứng cùng tôi, thì thụt cái này cái kia với tôi như kiêu hạnh phúc lắm ấy. Thật oái oăm mà! Nhưng mà cái tội choảng nhau

với Misu thì chị bị phạt một mình thôi, viết bản kiểm điểm gửi hiệu trưởng mà nắn nót vẽ vờ hoa văn như viết thư tình, tôi cũng đến chịu.

Tôi nằm vật vã trên giường, thần kinh căng thẳng như dây đàn vì nhận được tin báo trên diễn đàn clip lúc sáng đã bị phát tán diện rộng. Lo Mẫn Tiên bị ném đá nên tôi đăng lên ảnh hai chị em rồi để dòng chữ "Mãi Yêu!" cùng một loạt trái tim ngọt ngào. Mỗi lần Nguyên vướng scandal tôi cũng luôn làm như vậy, tuy tôi hùng biện kém, không thể tranh luận đúng sai với antifan của cậu ấy, tuy có thể tôi chẳng giúp được gì, nhưng chí ít tôi vẫn muốn những người mình yêu thương biết rằng, tôi sẽ luôn ở bên họ, dù thế nào đi chăng nữa.

Thế nhưng chẳng ngờ được, thay vì xót xa cho Misu bị bạn hành hung, mọi sự chú ý lại đổ dồn về phía chị tôi, tất nhiên cũng có vài ý kiến không hài lòng, nhưng tựu chung đều ngưỡng mộ hành động của chị ấy, thậm chí rất nhiều bạn ước có người chị gái như vậy. Vừa mới nhẹ nhõm được một chút thì nửa tiếng sau đọc phải tin giật gân, tôi hét toáng lên.

- "Mẫn Tiên, buổi Prom tìm King và Queen của khối em bị xếp thi đàn dương cầm với Ánh Dương, một chọi một, chẳng khác nào bị loại luôn."

- "Con Misu đó hả? Bao giờ thi?"

Tôi đáp hai tuần, tui nghỉ kêu thôi bỏ cuộc luôn cho đỡ ê mặt. Chị tôi ngược lại khí thế hùng hực lôi em gái dậy kèm cặp. Vì tôi tiếp thu hơi chậm nên chiến thuật của chị ấy là không cần luyện linh tinh nhiều, chỉ cần tập đúng cái bài mà mình đăng ký dự thi thôi. Chị chọn cho tôi một bản nhạc không lời khá nổi tiếng có tên "Canon In D", mà theo như ý kiến chủ quan của chị thì bất cứ cô gái nào khi nghe thấy đều muốn lấy chồng.

Quả thực có một lần tình cờ đem theo máy trợ thính đi đám cưới tôi đã được nghe thấy rồi, rất ngọt ngào và sâu lắng. Còn nhiều lúc luyện tập tôi chỉ biết mình chơi hay chỗ nào, dở chỗ nào qua lời chỉ dẫn của chị thôi.

- "Trên thế gian này đã từng có một nhạc sĩ thiên tài nhưng bị khiếm thính."

Mẫn Tiên động viên, tôi biết chứ, tôi tin các bạn cũng biết ông ấy là ai phải không? Trái tim tôi thổn thức trong từng nhịp đập, tự ti ban đầu ngày qua ngày cứ trôi mất dần. Và khi tôi đeo chiếc máy nhỏ nhỏ màu hồng của mình vào tai, từng nốt nhạc do chính tôi đánh, nghe sao du dương đến thế? Thứ âm thanh còn nhiều thiếu sót ấy, đối với tôi lại vô cùng hoàn mỹ!

- "Mi phải thắng, hiểu không? Nhất định phải thắng con nhỏ Misu!"

Chị tôi dặn dò trước đêm thi. Tôi mặc một chiếc váy trắng thắt nơ xanh lam quanh lưng, tóc để xoã che giấu việc đeo máy, tôi thấy mọi thứ đều ổn. Chỉ là, việc chị kỳ vọng quá nhiều ở em gái và màn trình diễn điêu luyện của đối thủ khiến tôi áp lực khủng khiếp. Tôi cứ bối rối đi ra đi vào cùng đôi chân run rẩy, trường nhóm P547 bất thành linh xuất hiện, cậu ấy đặt tay lên vai tôi, khẽ cúi người xuống trò chuyện với tôi.

- "Nghe này, cậu không cần thắng ai cả. Người cậu phải thắng là chính bản thân mình, hiểu không? Chỉ cần cậu của ngày hôm nay, giỏi giang hơn cậu của ngày hôm qua thì cậu có quyền tự hào về mình!"

- "Tớ hiểu!"

Tôi kiên định đáp, cậu ấy nói rất đúng. Tôi có thể không thắng được ai, tôi có thể không phải người chơi dương cầm giỏi nhất, nhưng tôi sẽ chơi bằng toàn bộ nhiệt huyết của mình. Nguyên trao cho tôi một chiếc huy hiệu mới, cậu ấy gọi nó là huy hiệu may mắn, tôi vững tin bước lên sân khấu. Khi những ngón tay lướt trên từng phím đàn, tôi tưởng như hồn tôi hoà làm một với điệu nhạc kia.

Thời gian trôi qua, tôi vẫn luôn trân trọng từng mảnh ghép của ký ức. Cũng chính vì thế, tôi thấy buồn xiết bao khi cậu ấy nói, đã rất cố gắng để quên tôi. Giữa chúng tôi bây giờ không chỉ có những mảnh đĩa vỡ, mà tận sâu trong tim cậu ấy còn có những sứt mẻ mà tôi chẳng hề hay biết.

Tôi cố lảng tránh ánh mắt của Nguyên, rút tay khỏi tay cậu ấy, vội vàng thu dọn rồi chạy thật nhanh vào nhà tắm xoa thuốc lên cục u sưng tấy nằm dưới xương quai xanh hai phân, có chút đau nhức, chút ngứa ngáy, nhưng có lẽ chẳng khó chịu như ruột gan tôi lúc này.

Sau khi cẩn thận cài lại khuy áo, tôi trở ra nấu nhanh vài món mặn ăn kèm với cơm. Rau bí xào tỏi, rau bí luộc chấm muối vừng, rau bí nấu bột tôm khô, cả bàn toàn một màu xanh lè, đưa đôi đũa cho Nguyên mà tôi phát ngượng luôn. Có đi đâu cậu ấy vẫn ăn khá ngon, riêng món rau bí xào còn gấp hết tỏi vào bát mình, chắc ai đó chưa biết, tôi đã ăn được tỏi.

- "Cuộc sống của cậu mấy năm bên Pháp thế nào?"

Nguyên hỏi, tôi thành thật đáp.

- "Tôi làm phụ bếp cho quán phở của dì tôi, đến lúc giao tiếp cơ bản khá khá thì được lên làm b ếp bàn."

Tôi còn đi học lớp biên kịch nữa, nhưng chỉ là chương trình dự bị thôi, và tôi về nước khi chưa lấy được bằng nên cũng ngại chả dám khoe, cố ý chuyển chủ đề bằng cách trêu chọc cậu ấy.

- "Cái đợt cậu trả lời phỏng vấn rằng giai điệu bài hát cậu viết tặng người bạn gái đã khuất núi, kỉ niệm ba tháng ngày giỗ là nói nhăng nói quạ phải không?"

- "Không, tôi nói thật đấy!"

Giọng Nguyên buồn buồn, bất chợt tôi thấy hối hận vì khơi lại chuyện không vui, liền đưa tay qua vỗ vai bạn.

- "Tôi xin lỗi, vậy hôm nào đưa tôi tới viếng cô ấy."

- "Muộn rồi, người ta sống lại rồi."

- "Hả?"

- "Ừ, tôi vừa đào mộ lên cách đây không lâu."

Cậu ấy tâm sự thản nhiên bao nhiêu thì tôi hoang mang bấy nhiêu, tôi thực sự chẳng rõ liệu có phải bạn mình bị say rau bí rồi không nữa?

- "Ý cậu là bốc mả đó hả? Tớ biết cậu đau lòng nhưng dẫu sao cũng hơn ba năm rồi. Cậu đã đưa người ta về nơi an nghỉ mới chưa? Nếu được ở gần chỗ ba mẹ cậu thì tốt quá. Mà hồi trước cô ấy được chôn cất ở đâu vậy?"

- "Trong tim tớ."

Nguyên thở dài đáp, nếu hắn không có điện thoại gấp thì tôi đã mắng cho một trận toì bởi khói lửa vì cái tội chém gió linh tinh. Bận sau khi cúp máy liên tục nghiêm túc bảo hãng phim xảy ra chút việc, giờ cậu ấy phải qua đó gấp. Tôi gật đầu, nhanh nhẹn đứng dậy lấy bộ tóc giả và cái kính râm vừa nãy bị vớt từ tung ngoài phòng khách đưa cho người ta. Cậu ấy đến thật bất ngờ và rời khỏi cũng thật đột ngột, từ trên tầng năm tôi chăm chú dõi theo bóng hình đó, nhìn cậu ấy bắt xe, rồi lại nhìn chiếc xe hoà vào dòng người nhộn nhịp, trong lòng dấy lên một loạt những cảm xúc không tên.

Thần tượng của tớ, chẳng biết đến bao giờ, chúng ta mới được gặp lại?

BỒ CÔNG ANH NỮ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 8: Mẫn Tiên, Có Phải Chị Thích Ai Rồi Không?

Nếu có ngày đó, nhất định tớ sẽ đãi cậu một bữa thật thịnh soạn, nhé!

Sau này người phụ nữ nấu cơm cho cậu hàng ngày, và cái người mặc bộ váy trắng tinh khôi bước cùng cậu vào lễ đường ngập tràn hoa nắng, sẽ là ai nhỉ? Tớ chẳng mừng tượng nổi đâu, vì hễ cứ nhắm mắt, tớ lại ước rằng cô gái may mắn ấy là tớ!

Tôi đã từng rất căng thẳng khi nghĩ tới năm phút biểu diễn trước khán phòng chật kín. Chỉ là, giai điệu trầm bổng kia lại nhẹ nhàng tách tôi ra khỏi đám đông, đưa tôi trôi bồng bênh tới một chân trời mới, nơi ấy, tôi không còn là một cô gái khiếm thính. Nơi ấy, có một người gài bồng công anh lên tóc tôi, dắt tôi chạy thơ thẩn trên cánh đồng thăm thẳm đầy gió.

Những tràng pháo tay giòn giã khi bản nhạc "Canon In D" kết thúc cũng không khiến trái tim tôi xốn xang bằng ánh mắt trìu mến của ai kia. Ở phía dưới Mẫn Tiên nhảy múa tung bồng, còn dang rộng vòng tay chờ tôi, lý trí mách bảo tôi nên chạy tới ulla vào lòng chị, nhưng bước chân tôi lại cứ tiến dần về phía khác.

- "Cho tớ chiếc huy hiệu may mắn này luôn nhé!"

Tôi lí nhí xin xỏ, Nguyên keo kiệt ra đi ầu kiện.

- "Tớ dùng nó đổi lấy một bữa ăn được không? Tớ đói quá!"

Tôi gật đầu chẳng cần suy nghĩ, cơ hội vàng gần gũi với thần tượng không chớp lấy có mà điên. Để tránh sự chú ý của đám đông, chúng tôi rẽ làm hai hướng nhưng hẹn nhau tại quán gỏi cuốn gần trường. Nguyên chọn ngõ phòng kín nên ngoài mấy chị nhân viên tranh thủ xin chữ ký lúc đem đồ vào thì sau đó không gian rất yên tĩnh. Bởi thế nên tôi có chút ngượng

ngừng, những phút đầu tiên chỉ biết cúi gằm mặt ủ mẩn cuộn những miếng gói xanh mướt.

Mẫn Tiên cũng hay thích tới quán này. Chị thường tham nhét rất nhiều thứ tùm lum rồi không thể gói lại được cho ra hồn, đôi khi chị ấy thiếu kiên nhẫn cầu nhàu hoặc tôi gói cho chị hoặc chị chia rau bún thịt ăn riêng cho nhanh. Giống như mọi lần đi cùng chị gái, tôi đảm nhiệm công việc này. Có đi đâu khác mọi lần, khi tôi hoàn thành xong năm chiếc cuốn của mình đây về phía đối diện, thì từ phía đó, có người còn đẩy hẳn mười chiếc khác về phía tôi.

Vẫn là cái món thường ngày, có sao do đích thân cậu ấy gói lại ngon lạ thường? Là lớp bánh tráng dai dai khéo léo bọc lấy cái béo ngậy của nem lụi, cái giòn ngọt của những sợi bún trắng muốt cùng thanh dưa leo giòn tan, lá rau diếp tươi mát rồi nhúng thật sâu trong bát mắm nêm thơm phức cay nồng vị ớt, là chút thòm thềm nơi đầu lưỡi, ăn cái này xong lại muốn thêm cái nữa.

Trong khi tôi đã nhấm nháp gần hết đĩa thì Nguyễn vẫn ngẩn lạng thỉnh nhìn chằm chằm chiếc đĩa năm chiếc gói của tôi. Chẳng phải cậu ấy đói hay sao?

- "Trước giờ hề bạn học rủ cậu đi ăn là cậu đi liền hả?"

Nguyễn đột ngột hỏi, tôi ngờ ngác gật đầu. Tất nhiên là đi chứ, cơ hội đánh chén miễn phí, đâu có ngốc đâu mà từ chối? Cậu ấy cau có chất vấn.

- "Thế cậu có cuốn cho các bạn khác không?"

- "Có, ai nhờ thì tớ cuốn."

- "Là bạn nam hay nữ?"

- "Cả nam lẫn nữ, đã bảo ai nhờ thì tớ cuốn mà."

Tôi ngây ngô trả lời, ai đó tự dưng tâm trạng không được thoải mái cho lắm, xì mặt ngẩn nghịch điện thoại. Chúng tôi đang ngẩn bệt trên sàn gỗ, tôi

rón rén bò sang chỗ bạn trai phía đối diện, gõ gõ vào vai cậu ấy an ủi.

- "Cậu buồn vì đọc được cái topic chê nhạc của P547 là thứ nhạc rẻ tiền à? Đừng áp lực quá, ba tở nói trên đời này không có khái niệm nhạc sang hay nhạc hèn, giá trị của một bản nhạc nằm ở chỗ nó chạm được tới trái tim của bao nhiêu người nghe."

- "Có hẳn cái topic như vậy cơ à?"

Nguyên chau mày hỏi, xem chừng cậu ấy vẫn chưa biết gì cả. Sợ đi sâu vào vấn đề đó sẽ khiến thần tượng chạnh lòng nên tôi lái liền sang chuyện khác.

- "Thức ăn không hợp khẩu vị cậu à? Mình đi quán khác nha!"

- "Không cần."

- "Thế hay cậu không thích ăn đồ đồ tở chuẩn bị? Vậy cái này tở đem về chỗ nhé, cậu mau gói miếng khác ăn đi không đói."

Tôi thủ thỉ quan tâm, Nguyên giật lại chiếc đĩa tôi định đẩy ra xa, đoạn khó chịu lên tiếng.

- "Trước giờ tở chưa từng tự tay làm gói cuốn cho ai cả."

- "Đâu có, cậu vừa cuốn cho tở xong mà?"

Tôi ngạc nhiên thắc mắc, chả hiểu có nói sai chỗ nào mà cậu ấy cứ lờm lờm, tôi đang định quay về chỗ thì bạn lại đứng dậy bê hết mấy đĩa rau để qua phía này, đoạn bình thản ra lệnh.

- "Cậu ngồi nguyên đây đi, ngồi tí đằng đó đồ ăn để xa quá tay tở ngần không với được."

Có lẽ tôi vừa đồng ý với cậu ấy bằng bộ dạng rất bình tĩnh, chúng tôi cũng chỉ lặng lẽ ăn chứ chẳng nói chuyện nhiều lắm, nhưng khoảng cách gần gũi khiến vành tai tôi nóng bừng, lồng ngực căng cứng tưởng chừng

không thở nổi. Là tôi mời Nguyên, nhưng cậu ấy đòi trả tiền, trước khi tạm biệt còn mặc cả rất khó hiểu.

- "Hôm nay cậu đã ăn hai mươi lăm cái gói cuốn của tớ, vậy cho nên sau này cậu phải cuốn cho tớ đủ hai ngàn năm trăm cái gói trước khi cuốn cho bất kì một ai khác."

- "Sao...sao...lại thế?"

- "Vì tớ là người nổi tiếng, một cái tớ cuốn bằng một trăm cái cậu cuốn."

Nghe cũng có vẻ hợp lý, tôi gật đầu. Nguyên tiếp tục dặn dò.

- "Thêm nữa, dù kết quả như nào, thì cậu cũng là người chiến thắng."

- "Chiến thắng chính bản thân tớ chứ gì? Tớ biết!"

Tôi cười tươi đùa cậu ấy, Nguyên cũng hơi tủm tủm. Mãi sau về đến nhà tôi mới biết lúc ở bên dưới Mẫn Tiên và Nguyên đã nhìn trộm được bảng điểm ban giám khảo chấm cho tôi, một số điểm không tệ, nhưng không đủ để thắng Misu.

- "Tao định đưa mi đi chơi luôn cho vui rồi, nhưng bị thằng chết dẫm kia nâng tay trên, còn mi là loại em gái bất hiếu, chạy miết theo trai à."

Chị giờ quả đấm doạ nạt, liệu có phải Nguyên sợ tôi buồn nên mới rủ rê ra ngoài để không phải nghe kết quả chung cuộc? Hay đơn giản chỉ là cậu ấy đói, còn tôi thì bắt đầu hoang tưởng? Qua chiếc gương nhỏ tôi thấy má mình hồng hồng, thẹn thùng cãi lại chị gái.

- "Eo, em không đi chị cũng đâu có thời gian phá phòng em như vậy?"

Chị mắng tôi ầm ầm, kêu phá đâu mà phá, đẹp lung linh thế còn gì? Vâng, chị tôi rất khoái tìm tòi và nghịch ngợm những thứ mới mẻ, thay vì ra ngoài tiệm mua nến về, Mẫn Tiên lại thích ngửi bố đôi cả cân cam sau đó rót dầu ăn vào từng miếng vỏ, ra đi làm nến thơm từ vỏ cam.

Thì thơm thật, nhưng bà làm đồ d'ầu ra phòng tôi mà chả chịu dọn gì cả, lười ghê luôn. Chỉ mỗi việc chăm sóc tôi thì chị rất chăm, cẩn thận giúp em gái gỡ máy khiếm thính, đoạn vừa chườm lạnh lên đôi tai đỏ ửng của tôi vừa nằm chăm chú nghe tôi đọc bình luận trên mạng.

Một người ngày đêm bị ném đá tự dưng lại nhận được những lời khen ngợi tích cực, đó là cảm giác vô cùng hạnh phúc. Chỉ ít những nỗ lực của tôi phần nào đó được công nhận, nhiều bạn chủ động kết bạn trên mạng xã hội với tôi, cái topic tôi gian lận thi cử vì là con hiệu trưởng đột nhiên kém sôi động hẳn.

Thật tuyệt vì những ngày qua chị đã nhọc tâm dạy dỗ, tôi tình nguyện bỏ xuống lau dọn sàn nhà đ'ầy d'ầu bẩn. Còn Nguyên nữa, cậu ấy đã khích lệ tôi rất nhiều, tôi cứ ngắm mãi chiếc huy hiệu may mắn trong tay, là huy hiệu đặc biệt của riêng tôi, không giống với huy hiệu cậu ấy thiết kế cho FC. Tôi bày tỏ lòng biết ơn với thần tượng bằng cách hôm sau dậy thật sớm, mang một chiếc bánh mì đ'ầy ắp thịt nướng và đưa góp chạy thẳng tới phía lớp 10N1.

Từ xa xa tôi thấy Misu khóc, Nguyên nói với bạn ấy cái gì đó, sau đấy thì hai người vội vã chạy ra chiếc xe đón sẵn ở cổng, ngày hôm ấy không quay về trường nữa. Tôi lên group thì thấy trưởng FC cập nhật tin mới rằng Nguyên Anh và Ánh Dương vừa được nhận vai chính đ'ầu tiên trong bộ phim điện ảnh đ'ề tài học đường, hiệu trưởng đã phê duyệt cho hai bạn thời gian sắp tới được phép vắng mặt trên lớp, đ'ồng thời phối hợp với công ty quản lý hỗ trợ giáo viên tới dạy theo thời gian biểu riêng, tuy nhiên việc thi cuối kỳ sẽ diễn ra bình thường.

Đây không phải việc gì xa lạ với học sinh khối nghệ thuật, nhưng vì là Nguyên nên lòng tôi thấy hụt hẫng vô cùng. Mỗi ngày tới trường, được nhìn thấy cậu ấy, dù chỉ là cái bóng từ xa tí mù tắp, đối với tôi thật tuyệt vời. Giờ thì tôi lại bắt đ'ầu giai đoạn hẫ rảnh li ền vào fanpage, group và mấy cái trang web ch'âu trực, mong được cập nhật hình ảnh mới nhất của thần tượng trên phim trường. Tôi lưu lại tất cả ảnh của Nguyên, trừ những bức chụp cùng Misu, tại trong lòng thấy hơi chua chua, lưu không nổi.

Rồi đến một ngày đầu tháng mười hai, bỗngưng xuất hiện tiêu đề "Nguyễn Anh P547 và thiên tài dương cầnn Misu phim giả tình thật" to to chằng ngay trên trang nhất của tờ báo giải trí hàng đầu, hai bạn trẻ giữ im lặng, quản lý của họ trả lời úp úp mở mở khiến fan đứng ng ỡ không yên.

Hũ dấm trong tôi cơ hồ đã lên men chua loét, dẫu rằng đã được biết tin đ ờn hai người hẹn hò bí mật từ trước, nhưng tiến thêm một bước bằng cách công khai như này, quả thật cảm giác vẫn như mây đen ầm ầm kéo tới che khuất bầu trời trong xanh. Tôi muốn tìm Mẫn Tiên để tâm sự, ngắt nỗi hơn một tuần liền dùng xong bữa tối chị đầu lên thẳng phòng mình khoá trái cửa.

- "Mẫn Tiên, có phải chị thích ai rồi không? Tò tình nhưng thất bại? Có thể nói với em mà, em sẽ tuyệt đối giữ bí mật!"

Mặc cho tôi năn nỉ dỗ dành bên ngoài, chị vẫn kiên quyết không lộ mặt ra, ngược lại còn mắng tôi nhiều chuyện. Hai gò má Mẫn Tiên dần trở nên hốc hác, đôi môi đỏ mọng khô cứng nhợt nhạt khiến ba rất lo lắng, còn chị thì một mực từ chối chia sẻ.

Lúc ấy, khoảng cách giữa tôi và chị chỉ là một cánh cửa. Còn bây giờ, có lẽ là vô vàn những lớp sương mù dày đặc. Đã lâu lắm rồi tôi chỉ được gặp Mẫn Tiên trong mơ, máu rỉ đỏ tươi từ trán chị, đôi mắt chị tang thương nhìn tôi, chị khóc nức nở, còn tôi, mỗi lần tỉnh giấc, tôi cũng thấy nước mắt mình giàn giụa. Một mình tôi sống trong căn tập thể cũ kĩ, có nhiều lúc đã phải dùng đến thuốc an thần, những đau đớn năm ấy, tôi ước mình có thể quên đi.

Một mình tôi trong thành phố này, chỉ dựa vào việc viết kịch bản cho vài phim ngắn hoặc đoạn quảng cáo nhỏ thì đâu đủ sống. Mỗi kịch bản gửi đi phải đợi xét duyệt, duyệt xong thì phải sửa theo ý của bên sản xuất, sửa chán chê mê mỗi tới khi được lĩnh tiền nhuận bút mất ngót nghét cả tháng, có khi là nhiều tháng. Thế nên tôi cần có công việc bán thời gian để nuôi sống chính bản thân mình trước khi nuôi dưỡng đam mê. Bác hàng xóm gần nhà thuê tôi làm tuần ba buổi, giúp việc cho quán ăn nhà bác.

Bác Hường có cái quán hai tầng, tầng hai bán lẩu bò, còn tầng một là bếp lớn, ngoài để phục vụ tầng hai thì còn chuyên nhận đặt tiệc cho các sự kiện. Quán làm ăn uy tín nên lúc nào đơn cũng chằng chịt, bọn chúng tôi thường phải chia theo nhóm để làm việc. Chỗ thân quen nên bác Hường hay xếp tôi vào nhóm mà phục vụ cho các bữa tiệc giải trí trong showbiz, tạo điều kiện cho tôi có cơ hội gặp gỡ những người có tiếng tăm trong nghề.

Bác dặn tôi cứ đến đó tay bắt mặt mừng làm thân, để sau này còn nhờ vả, quan hệ bao giờ chả đi trước tiên tệ? Khổ nỗi tôi chả được như chị Liên nhà bác, cười nói mấy câu khách đặt cả tạ hành khô, về mặt giao tiếp với người lạ tôi hay bị gượng, với cả đang phục vụ thức ăn lại dùng cái xông tới làm quen tôi thấy không phải phép cho lắm.

- "Đời người kẻ cũng lên voi xuống chó, ai ngờ biên kịch xém "nổi tiếng" của chúng ta lại có ngày phải đi hầu bàn cơ đấy."

Chắc Misu chỉ định nói thềm cho quản lý ngồi bên cạnh nghe thôi, tiếc rằng tôi lại có thể đọc được khẩu hình miệng. Một lúc sau thì Nguyễn đem hoa đến, nhưng tặng cho nhà sản xuất để chúc mừng phim bên họ đóng máy thành công chứ không phải cho Misu. Chẳng ngờ có thể gặp lại cậu ấy sớm như vậy, mấy ngày nay trời râm mát, khối u của tôi không sưng thêm nhiều lắm, nhưng nỗi nhớ ai đó thì bành trướng giày vò tâm trí tôi.

Vẫn theo bản năng, tôi luôn chọn những thứ tốt nhất đặt vào đĩa Nguyễn, con tôm hùm to nhất, đợt rau xào xanh nhất và những miếng tỏi thơm nhất. Cậu ấy đợi tôi bày biện xong xuôi liền quay sang thắc mắc.

- "Vết xước ở tay cậu khỏi rồi à?"

Là vết xước do tôi đánh rơi đĩa phải không? Nhỏ xíu à, từ hôm đó tới giờ tôi đâu có để ý đâu, nhưng bạn hỏi vậy thì gạt đầu đại. Nguyễn rất nhanh quay vào cụng ly với đồng nghiệp, hầu như ngoài Misu ngồi bên cạnh thì chẳng ai để tâm tới việc cậu ấy vừa hỏi chuyện tôi. Misu đi theo tôi vào trong phòng trữ đồ ăn ngay sau đó, bạn cười với tôi rất ngọt ngào, đưa cho tôi một chiếc phong bì dày cộp rồi thân thiện nắm tay tôi.

- "Tớ nghe tin cậu nộp kịch bản vào hãng phim của Nguyễn Anh. Tớ thực sự rất thích kịch bản đó. Tớ biết cậu có việc gấp đang cần một số tiền lớn, con số này bằng mười lần tiền trả cho kịch bản thắng cuộc của bên đó, cậu thừa biết hãng phim Nguyễn Anh mua lại bị thua lỗ mấy năm nay mà, cậu xem xét hợp tác với tớ được không?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 9: Vì Con Gấu Nhà Tớ Tên Là Kiều Anh

Đúng là tớ thừa biết Nguyên mua lại một hãng phim thua lỗ nặng nề, Nguyên khó tính, Nguyên cầu toàn, nhưng chỉ ít con người cậu ấy đơn giản hơn cậu rất nhiều. Cậu còn nhớ cái hôm tớ mang bánh mì cho Nguyên chứ? Rõ ràng cậu nhìn thấy tớ, bởi vì thấy tớ, nên cậu mới khóc. Và mỗi lần cậu khóc, lý do thì tớ không rõ, nhưng kết quả luôn là Nguyên hối hả chạy theo cậu.

Năm tôi học lớp mười, vì các khối trên thi trước nên chúng tôi được nghỉ hơn một tuần trước khi vào thi cuối kỳ một. Việc ôn tập tất nhiên quan trọng, tuy nhiên việc đi thăm thân tượng cũng quan trọng không kém. Tôi phải lặn lội bỏ toài học ngày học đêm để dành thời gian cuối tuần tranh thủ tập trung với hội fan của P547 làm thức ăn đem tới đoàn làm phim.

Thứ bảy họp lên kế hoạch, sáng chủ nhật chia tổ đi chợ mua nguyên liệu rồi bắt tay vào làm. Lúc đó tôi còn vụng nên chỉ được phân công ngửi gọt đủ đủ để làm dưa góp chứ chưa đủ trình vào đội nướng thịt, bọn tôi vừa làm vừa livestream cho mấy bạn ở vùng xa xôi xem, các bạn ấy gửi bao nhiêu đồng hộp ra đấy chứ, ngặt nỗi nhìn không khí đông đúc vẻ mặt vẫn tiếc nuối lắm.

Đúng mười giờ sáng hai trăm chiếc bánh mì thơm phức được hoàn tất, vì là học sinh nên kinh phí hạn hẹp hơn nhóm của mấy anh chị đi làm. Tuy nhiên không vì thế mà Nguyên phân biệt đối xử. Cậu ấy cúi người cảm ơn tất cả chúng tôi, mặc dù mất thâm quầng do thiếu ngủ nhưng vẫn cố nán lại giao lưu với mọi người. Tôi chăm chú ngắm nhìn những tia nắng xuyên qua từng giọt mồ hôi trong suốt trên gương mặt điển trai đó, có rất nhiều cô gái tỏ vẻ nói yêu cậu ấy, và tôi, cũng chẳng bỏ lỡ cơ hội thổ lộ.

- "Nguyên ơi tớ nhớ cậu chết đi được ý!"

Bỗng chốc, đám đông quay lại nhìn tôi chăm chăm. Mất vài giây định thần, tôi mới chợt nhận ra có vẻ như mình đã gào rất to, to tới mức nào thì tôi đâu nghe thấy. Chỉ là, đủ để ai cũng biết cái đứa vô duyên vừa rồi là tôi, ngay cả cậu ấy cũng nheo mắt tia về phía này đáp lời.

"Cảm ơn cậu, tớ cũng rất nhớ cậu."

Dẫu biết chỉ là trả lời theo phép lịch sự, nhưng câu nói đó nghe thật ngọt ngào! Mặc dù tôi không thể nghe bằng tai xem giọng của cậu ấy trù mền như nào, âm vực trầm bổng ra sao, nhưng tôi vẫn có thể "nghe" được bằng mắt, cảm nhận được bằng trái tim, và trái tim ấy cứ thổn thức không thôi. Má tôi ửng hồng, bên dưới nhiều bạn tỏ vẻ khó chịu, Nguyên đành phải chữa cháy để khiến fan khỏi phẫn nộ. Cậu ấy sửa thành, tớ nhớ tất cả các cậu.

"Nguyên Anh, tin đồn của cậu với Misu là như nào vậy?"

Một bạn thắc mắc, Nguyên từ tốn chia sẻ.

"Khi nào có bạn gái, nhất định tớ sẽ chia sẻ niềm vui với mọi người."

Một số bạn bức xúc mắng báo lá cải đưa tin nhặng quậy, một số lại thờ phào nhẹ nhõm. Tôi thì chưa dám mừng vội, tại sợ mừng hụt nên lúc về liền trốn vào một góc khuất nhắn tin cho cậu ấy.

"Vậy tin đồn giữa cậu và Misu, là giả à?"

"Cậu đang ở đâu?"

Nguyên nhắn lại rất nhanh, nhưng chẳng đúng trọng tâm gì cả.

"Tớ đang đứng ở dưới gốc phượng sau khu nhà B."

"Đợi tớ, tớ có cái này cho cậu."

Không biết Nguyên cho tôi cái gì? Rồi về tin đồn tình cảm, cậu ấy sẽ nói như nào? Là giả, cậu đừng tin, hay là thật, mong cậu giữ bí mật giùm tớ? Tôi hẳn hoi muốn xiù, thi thoảng lại ngó ra xem xem, khi thấy bước

chân của cậu ấy tới gần, nhịp tim tôi tăng vọt, hai gò má đỏ bừng như gấc. Thế nhưng, Misu từ đâu đột ngột chạy tới gọi Nguyên, khóc lóc nức nở.

"Nguyên Anh, giúp tớ với, đạo diễn mắng tớ quá trời, kêu nếu nửa tiếng nữa tớ còn không nhảy cho ra hồn sẽ huỷ vai. Cậu dạy tớ nhảy được không?"

Nguyên nhìn qua chỗ tôi, Misu lại tiếp tục nài nỉ ỉ ôi. Rốt cuộc, bạn kéo được Nguyên đi theo mình, đồng thời máy tôi cũng rung báo tin nhắn mới.

"Xin lỗi, tớ có việc bận rồi!"

Lòng tôi bỗng chùng xuống, trộm nghĩ nếu ban nãy tôi cũng lao ra khóc, chẳng biết Nguyên đi theo ai nhỉ? Nhưng tôi thì có lý do gì mà khóc? Làm gì có ai huỷ vai của tôi đâu?

Về tới nhà, Mẫn Tiên lướt qua tôi như một cơn gió, người chị sức mùi nước hoa nồng nàn, tuy nhiên dường như chỉ để che giấu một thứ mùi lạ lẫm nào đó. Có thể là mùi gì nhỉ? Mùi gì mà chẳng hề thơm mát như mùi của con gái, không lẽ mùi từ con trai? Là bạn trai của chị? Mẹ mãi việc kinh doanh nên chẳng để ý tới chị, tuy nhiên ba bảo thi học kỳ xong ba sẽ nói chuyện nghiêm túc với chị khiến tôi an tâm phần nào. Cả người tôi rã rời lăn ra giường, bởi thứ tư mới thi môn đầu tiên nên định lười lười nghỉ ngơi chút, không ngờ điện thoại nhấp nháy.

"Mai qua thư viện kèm tớ chút Toán thi cuối kỳ được không?"

Nguyên nhắn, tôi sao? Một đứa dốt đặc cán mai học môn mới mới thuộc được công thức lượng giác cơ bản, đi kèm Toán cho thần tượng của tôi? Có nhàn không vậy? Nhưng đây là cơ hội gặp riêng cậu ấy, tôi cho dù có dốt, vẫn phải tỏ ra rằng mình giỏi thôi.

"Được, bảy giờ có sớm quá không?"

Tôi còn định nhắn sáu giờ ý chứ, lúc người ta trả lời kêu không sớm tôi lao ngay xuống nhà pha nước chè đặc uống liền một hơi cho tỉnh táo rồi

gõ cửa phòng ba nhờ giảng bài, kèm theo lý do Mẫn Tiên đã đóng cửa đi ngủ rồi, ấy vậy mà ba tôi vẫn tinh tường khó lường.

- "Trước giờ con cũng đâu nhờ chị giảng chi tiết như vậy?"

- "Tại... tại mai bạn con nhờ con kèm... bạn Nguyễn Anh lớp 10N1 đó ba!"

- "Cái bạn mà con dán ảnh đậy trong phòng đấy à?"

Tôi ngượng ngùng gật đầu, ba bẹo má tôi rồi mở sách chỉ bảo tận tình, xong xuôi còn không quên trêu chọc.

- "Mai bạn có rủ đi xem pháo hoa thì con cũng nhắn tin cho ba trước đã nhé! Đừng chạy trốn lên như ngày nhỏ để ba tìm con bỏ hơi tai."

Ba hay thật, chuyện từ năm nào rồi. Ngẫm lại tôi cũng thấy ngày ấy mình dại thật, sao có thể ngoan như cún theo người lạ? Nhờ cậu ấy dắt tôi bán đi thì sao? Tôi chạy về phòng mà xấu hổ hết cả người, cơ mà hôm sau vẫn chứng nào tật đấy, chỉ ra thư viện học thôi mà chọn váy mất cả tiếng đồng hồ.

Ban đầu tôi có đeo máy trợ thính, nhưng chắc do thời gian vừa rồi ôn thi luyện nghe tiếng anh nhiều nên khiến tai hơi nhức, thi thoảng cứ thấy ngứa ngứa, đành phải vào nhà vệ sinh gỡ ra. Sau đó tôi ngẩng đầu đối diện với cậu ấy nhắc nhở.

- "Từ giờ có gì hỏi phải nhìn thẳng vào mắt tớ nghe chưa?"

- "Tớ biết rồi, ngày xưa cậu cũng dặn thế, con gái các cậu thật nhiều sự."

Nguyễn cầu nhàu, tôi thoáng giật mình, câu này sao quen quen.

- "Ngày xưa là ngày nào? Chẳng phải cậu quên rồi sao?"

Ai đó hơi bối rối, cậu ấy đánh trống lảng bằng cách giục tôi giảng bài. Chẳng biết có hiểu không mà gật gù rất ngoan, nắn nót chép lời giải đâu ra

đấy, lúc lúc còn thắc mắc.

- "Sao cậu biết giá trị lượng giác của hàm sin không lớn hơn 1?"

- "Vì...tớ không rõ nữa...nhưng hình như là vì các thầy giáo đầu bảo thế!"

- "Thầy giáo nói gì cậu cũng tin hả? Cậu không hiểu bản chất vấn đề?"

Tôi ngại ngùng gật gật, tôi mà hiểu được bản chất vấn đề thì tôi có phải học lớp 10N12 không? Nguyên gõ đầu tôi đánh bụp r ồi giành quyển sách giáo khoa xem lại. Cậu ấy hay thật, chỉ liếc qua một chút bằng tôi học cả kỳ. Buổi học từ tôi dạy Nguyên chuyển sang Nguyên dạy tôi.

Đang ôn tập hăng say thì màn hình điện thoại của tôi sáng kèm theo dòng chữ "Anh iu đang gọi". "Anh iu" là cái biệt danh cô nàng tomboy ở cùng FC của P547 tự ý nghịch ngợm lưu trong máy tôi. Anh iu gọi chắc bàn chuyện chuẩn bị quà gì cho thần tượng kỉ niệm ngày bộ phim điện ảnh đầu tiên đóng máy đây mà. Bởi thần tượng ng ồi ngay bên cạnh nên tôi đành tắt đi, bù lại nhân lúc Nguyên bận không để ý tôi liền nhảy vào nhóm chat bàn luận sôi nổi.

- "Cậu với "anh iu" của cậu, quen nhau bao lâu r ồi?"

Tôi vừa ngẩng đầu lên thì thấy Nguyên hỏi, đang mải nghĩ chuyện chat với nhóm nên tôi có chút lơ là.

- "Ba năm...hay ba năm rưỡi gì đó..."

- "Sao mà quen? Bạn học cấp hai à?"

- "Không, quen trên mạng."

- "Ra vậy!"

Hai từ cuối thốt ra, thái độ của Nguyên đã cáu kỉnh thấy rõ, h ần h ần thu dọn sách vở đòi về. Lúc đó là mười rưỡi sáng, tôi hơi lo nên vội chạy theo, mãi tới cổng trường mới đuổi kịp để hỏi han.

- "Cậu sao vậy? Bực gì à?"

- "Ừ. Bực bội."

Cậu ấy đáp, đoạn lạnh lùng sai bước. Trời bắt đầu đổ mưa lay phay, tôi đứng trân trân một chỗ, hết ngậy ngốc nhìn theo bóng ai đó rồi lại nhìn những hạt mưa tinh nghịch nhảy múa trong lòng bàn tay mình. Bất chợt, có người đột ngột quay lại, chạy một mạch về phía tôi, vội vàng cúi cho tôi chiếc ô nhỏ rồi cần nhân.

- "Liệu liệu mà trả cho tớ!"

Trên cán ô còn có tên tôi kia, là ô của tôi mà! Nhưng có lẽ Nguyễn vẫn chưa để ý hai chiếc ô đã bị tráo. Tôi bật cười lôi từ balô chiếc ô có khắc tên cậu ấy ra trả lại, chiếc ô mà các bạn khẳng khẳng cho rằng tôi ăn cắp của Nguyễn chứ không thèm tin cậu ấy mới là người lấy nhầm trước. Chỉ là, Nguyễn không những không nhận mà còn cất liền chiếc ô khắc tên tôi, đoạn tỉnh bơ nói.

- "Cậu đưa tớ ô của cậu làm gì? Cậu có ô thì tự bật lên mà che đi!"

- "Không, ô của cậu mà, khắc tên cậu, Nguyễn Anh này."

- "Đâu có, chiếc ô đó của cậu đấy. Cậu hâm mộ tớ nên khắc tên tớ lên cán ô, cậu quên rồi à?"

Thật vậy ư? Tôi viết tên cậu ấy lúc nào? Trong mơ hả? Chử tôi mà vuông vức thế kia à? Người quen ơi, bịa thì gì cũng phải có lý chút xíu chứ nhỉ?

- "Thế sao trên cán ô của cậu có tên Kiều Anh?"

Tôi bắt bẻ, Nguyễn thản nhiên đáp.

- "Vì con gấu nhà tớ tên là Kiều Anh!"

Đổi trắng thay đen chỉ trong một tích tắc, loại người này quả thật không thể xem thường được. Thái độ chân thật tới mức tôi tự nghi ngờ chính

mình. Trong lúc tôi đang hoang mang thì ai đó vẫn mặt dày dặn dò.

- "Tớ phải về phim trường rồi, lần sau đừng nhận vợ nữa nhé, xấu hổ lắm ý!"

Trước khi lên xe cùng quản lý còn búng trán tôi rõ đau. Hay thật! Thử hỏi ai mới là người nhận vợ? Ai mới cần phải xấu hổ đây? Thực sự đây, là ai? Khi chiếc xe khuất bóng, Misu đi ra gặp tôi, ngỏ ý mua lại chiếc ô với giá gấp mười, nhưng tôi lắc đầu.

Nhiều năm sau đó, cậu ấy vẫn đề nghị giá gấp mười cho một tập kịch bản. Và câu trả lời của tôi, cũng như những năm trước. Trong công việc, chữ tín chẳng phải rất quan trọng hay sao? Kịch bản hiện đã nộp cho hãng phim của người ta, đã phỏng vấn mấy vòng, giờ bảo rút thì liêm sỉ của tôi quảng đi đâu? Về sau các bên khác biết chuyện, liệu còn ai muốn hợp tác với tôi nữa?

- "Rồi cậu sẽ chết vì sĩ diện."

Misu là kiểu người dù có xóc xĩa kẻ khác thì nét mặt cậu ấy vẫn rất tao nhã. Bạn rời phòng, còn tôi lo dọn mấy chiếc đĩa bẩn xếp vào thùng xốp. Khi tôi xếp đến chiếc đĩa cuối cùng, có ai đó với nắp thùng đập lên cho tôi, ngửi xồm xuống bên cạnh tôi, bắn khoản hỏi.

- "Vì sao Misu nói cậu sẽ chết?"

Nguyên đã nghe cuộc đối thoại của chúng tôi sao? Tôi nhẹ nhàng giải thích.

- "Thì vì sĩ diện đó, cậu ấy mà mai tớ còn gì?"

Tâm tình Nguyên có vẻ thả lỏng hơn, nhưng vẫn tiếp tục chất vấn.

- "Thế sao cậu lại cần gấp một số tiền lớn?"

- "Thì...thì mùa đông rồi, tớ cần mua cái bình nóng lạnh, cứ đun nước hoài cũng nản, có hôm trời rét trừ mấy phích liền mà vẫn co ro."

Nguyên tin lời tôi li ền. Đến giờ tôi phải mang món tráng miệng ra cho khách, cậu ấy cũng có nhiều việc phải bàn bạc với đối tác nên chúng tôi không trò chuyện được với nhau nữa. Những ngày sau đó có rất nhiều sự việc bất ngờ ập tới khiến tôi bận tui bụi, đến nhật ký cũng chỉ viết tóm gọn vài dòng.

"Ngày...tháng...năm..."

Vừa có bác giao hàng bấm chuông cửa đem bình nóng lạnh tới. Tủ lạnh, đi ầu hoà, bếp từ cũng được chuyển đến. Lúc lắp đặt họ nói bóc mấy miếng dán quảng cáo đi cho sang nhưng mình không chịu, vì mấy miếng đó toàn in hình ảnh của cậu ấy, là những nhãn hàng do cậu ấy làm đại diện. Và tất nhiên, mình biết người gửi là cậu ấy.

Ngày...tháng...năm..."

Kịch bản của mình đã được chọn, mình là một trong ba biên kịch may mắn được tuyển vào hãng phim làm việc fulltime. Vậy là rốt cuộc mình đã có một công việc chính thức. Tiền họ đã chuyển khoản đầy đủ, mình đã đi khám tổng thể và được bác sĩ xếp lịch phẫu thuật vào thứ bảy. Chỉ còn vài ngày nữa là phải vào bệnh viện rồi, cũng chỉ còn vài tiếng nữa là trời sáng, là ngày đi làm đầu tiên. Thời khắc này, nằm trong giường nghe tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ, cảm giác thật yên bình."

Nếu Mẫn Tiên đọc được những dòng này, kiểu gì chị ấy cũng chê tôi sống ảo, ảo ngay cả khi viết nhật ký. Có lần chị đã cười nghiêng ngả khi thấy tôi viết.

"Tiếng chuông ngân vang thánh thót, tôi nghe giọng ba gọi tôi hồi hả..."

Bởi sự thật, với một người khiếm khuyết như tôi khi không đeo máy trợ thính, dùng từ "nghe" là hơi sai. Nhưng kệ chứ, cho dù tôi không thực sự nghe được âm thanh thì tôi vẫn có thể cảm nhận được dáng hình của nó bằng trí tưởng tượng của mình mà. Văn viết hay văn nói của tôi vẫn luôn như vậy, luôn giống như một người bình thường, và nhiều lúc tôi còn tự ảo tưởng rằng, tôi chính là một người bình thường.

Tôi mỉm cười, bật dậy ăn lót dạ, sau khi tắm gội thì tự dùng máy uốn xoắn đuôi tóc, kẹp thêm một chiếc nơ nhỏ rồi tìm bộ váy trang nhã thay vào, hào hứng bắt xe buýt tới hãng phim. Buổi đầu tiên nên chủ yếu là làm quen đồng nghiệp và môi trường làm việc. Chị Loan chỉ bảo cho tôi rất nhiệt tình, tới buổi trưa chị bận nên tôi tự xuống nhà ăn.

"Tớ đãi cậu bữa trưa nhé, đừng bù bữa rau bí lần trước."

Tôi nhắn cho Nguyên, cậu ấy hờ hững rep.

"Tớ bận."

Thấy vậy nên tôi thôi không làm phiền bạn nữa, đúng lúc đó Hoàng Khang vẫy tay gọi tôi, anh ấy là một trong ba biên kịch mới được tuyển. Tôi chọn đi ăn rồi rẽ qua phía đó, vui vẻ trò chuyện với anh.

Anh Khang sống ở nước ngoài nhiều năm nên chưa quen ăn cà muối, tôi thì rất thích nên ăn hộ cái hộp đó. Nói là hộp cà nhưng cơm suất nên chiếc hộp nhỏ xíu, có vài ba quả thôi. Tôi nhâm nhi tới quả thứ hai, vừa húp thìa canh thì chợt thấy Nguyên đang lừ lừ lờm tôi. Mặc cho tôi hỏi rồi xuống cùng, người ta chỉ bực tức bỏ đi, bực tới mức làm rơi cả ví. Tôi đành cố ăn cho xong rồi vội mua thêm suất cơm đem lên văn phòng cho cậu ấy, cửa mở sẵn nên tôi cứ thế đi vào, đặt cơm và ví xuống bàn, nhỏ nhẹ hỏi thăm.

"Cậu sao vậy? Bực gì à?"

Có người hằm hằm nhìn tôi, đáp cộc lốc.

"Ừ. Bực bội. Nóng trong người!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 10: Có Việc Gì Thì Bình Tĩnh Giải Quyết

Có phải tớ hết thuốc chữa rồi không? Ngay cả khi cậu bực bội cái kỉnh, nhăn nhó áp má xuống mặt bàn cà phê, tớ vẫn thấy cậu rất đáng yêu. Dường như cậu cũng rất tin tưởng tớ thì phải. Bởi ngay lúc này đây nếu muốn tớ có thể chụp vài tấm hình cậu gửi cho toà soạn, tớ sẽ được họ trả một khoản tiền kha khá, còn cậu tối nay sẽ được lên trang nhất!

Võ Đình Nguyên Anh với fan, đặc biệt là fangirl luôn từ tốn nhã nhặn và vô cùng lịch thiệp, trừ tôi. Nếu như là một bạn gái khác gửi tin nhắn hỏi vừa rồi thi cuối kỳ có tốt không, tôi chắc chắn cậu ấy sẽ không đáp trả kiêu như này.

"Thi xong rồi hỏi thăm còn nghĩa lý gì nữa?"

Tôi biết mấy hôm trước rất nhiều bạn nhắn tin chúc Nguyên thi tốt, nhưng chẳng phải lúc đó cậu ấy còn bực bội hay sao? Lại còn bận rộn vừa lo đóng những cảnh cuối cùng của phim vừa lo thi cử, tôi đâu dám làm phiền. Loay hoay suy nghĩ mãi mất gần nửa tiếng, tôi còn chưa biết nên nhắn lại cái gì thì thấy điện thoại nhấp nháy.

"Lần sau bạn chat với anh iu thì khỏi cần quan tâm tớ!"

"Đâu có, tớ đâu có bận chat với anh iu đâu, từ chập tối tới giờ không hề chat chút nào, tại chat cả chiều rồi mà!"

Tôi vội vàng giải thích, tôi chỉ muốn chứng minh là giờ tôi rất rảnh. Có điều Nguyên dường như không rảnh nữa thì phải. Không thấy cậu ấy nhắn lại, tám mươi một rưỡi tôi đắn đo chút xíu rồi gửi thêm một tin nữa.

"Cậu ngủ ngon nhé!"

"Tớ chưa ngủ."

Tin nhắn tới cộng thêm hai cái mặt giận dữ, tôi sốt sáng hỏi han.

"Sao vậy? Cậu xem phim à? Hay bạn đọc kịch bản? Hoặc quản lý lại bắt các cậu tập thêm giờ?"

"Không."

"Có chuyện gì à? Nếu muốn, cậu có thể chia sẻ với tớ!"

"Tớ bực bội."

Tôi có hỏi tiếp nhưng cậu ấy cứ một mực không nói lý do làm tôi chẳng biết phải động viên như nào. Giá kể có Mẫn Tiên ở đây thì tốt, chị sẽ làm quân sư tình yêu cho tôi. Ngặt nỗi Mẫn Tiên dạo này bận bịu ghê lắm, tôi thêm cái cảm giác được nằm bên chị tâm sự chuyện nọ chuyện kia, nhưng tôi hiểu tính cách chị, khi chị đã không muốn chia sẻ thì tôi phải tôn trọng chị.

Chị lang thang trong cái thế giới riêng của mình, cho đến ngày báo kết quả học kỳ một, thứ hạng của chị bị tụt xuống thứ 79/200 toàn khối, tuy vẫn cao hơn tôi 151/200, nhưng ba tôi cương quyết tìm chị nói chuyện. Cánh cửa phòng đối diện đóng chặt gần năm tiếng đồng hồ, lúc trở ra gương mặt ba tuy không giận dữ nhưng có chút lo lắng, bất chợt tôi thấy hơi chạnh lòng. Tôi hầu như chẳng giấu ba hay Mẫn Tiên bất kỳ đi đâu gì cả, còn họ thì thoảng lại có một vài bí mật với nhau. Không phải ba cố ý giấu, mà là Mẫn Tiên luôn yêu cầu ba giữ kín, đôi lúc tôi đổi thì chị cáu.

"Chảy trong người mi là cả dòng máu của ba, tao chỉ có vài bí mật với ba thôi mà, mi làm gì mà căng?"

Những lúc như thế, tôi đành lặng thinh. Mặc dù chị chưa từng thừa nhận, nhưng tôi thừa biết, chị rất hay tủi thân vì cái suy nghĩ chị và ba không phải quan hệ ruột thịt. Có bạn phát hiện ra trong ví ba giữ tấm ảnh ngày nhỏ của tôi mà không có ảnh chị, chị đã buồn rất lâu, thậm chí gần một tuần liền còn cách mặt không thèm nói chuyện với tôi. Đâu phải lỗi

của tôi? Cũng không phải lỗi của ba, là xưa kia mẹ tôi may tặng ba chiếc ví đó, có mỗi một chỗ bên ngoài thì mẹ dán chặt luôn ảnh tôi mà.

Chẳng phải ví mẹ chị cũng có ảnh chị hay sao? Sao chị không so bì rằng ba tôi thương chị nhiều bao nhiêu thì mẹ chị ghét tôi nhiều ngần ấy, sống chung một nhà nhưng bà hiếm khi nói chuyện với tôi, cái lên thì xía xối tôi có cái mặt đều giống y hệt con mẹ tôi. Thêm nữa, ba chị chỉ là lấy vợ mới thôi, nếu muốn chị có thể gặp ba ruột bất cứ lúc nào. Còn mẹ tôi, bà đã đi tới một nơi rất xa rồi, tôi có nhớ, cũng chỉ có thể cất thật sâu trong tim.

Chẳng biết ở nơi đó, mẹ có gặp mẹ Nguyễn không? Và cậu ấy bây giờ, thi thoảng có cảm thấy cô đơn như tôi không? Ngày ngày tôi vẫn chăm chỉ xếp giấy thành thiên nga tặng cậu ấy, để xếp được một con thiên nga cần rất nhiều miếng giấy gấp nhỏ, tôi hì hục mất gần một tuần mới xong.

"Tớ có quà tặng cậu nhân ngày ra mắt phim mới, mấy hôm nữa tớ gửi trường FC nhé, tại tớ không giành được vé vào cửa."

Tôi nhắn cho Nguyễn, còn cẩn thận viết thêm tin nữa miêu tả cái hộp của mình vì sợ nhiều quà quá lại lẫn. Ngày hôm sau tới trường tôi nhận được một phong thư đặt ngay ngắn trên bàn học của mình, trong đó là tấm vé dự ra mắt phim của Nguyễn Anh và Ánh Dương. Thấy lớp trưởng bảo phong thư do Thái P547 đem sang, nhưng tôi vẫn linh cảm người gửi không phải là bạn ấy.

"Cậu cho tớ vé à?"

Tôi nhắn cho Nguyễn trước, sau đó vì không kịp được sung sướng liền chụp ảnh khoe Trúc, anh iu của tôi. Trúc trông thấy bị cuồng luôn ý, gửi icon gào thét thềm thưng, nằng nặc nài nỉ tôi làm ơn làm phước kiếm cho bạn xin cái vé nữa, sau này bạn nguyện làm thân trâu ngựa hầu tôi. Nghe tội nghiệp quá, tôi đành mặt dày nhắn tin xin xỏ ai đó.

"Ê, cho tớ xin một cái vé nữa được không?"

"Làm gì?"

Nguyên hỏi, tôi như mở cờ trong bụng, soạn tin thật nhanh.

"Cho anh iu của tớ, nha!"

Tôi đã trình bày với thái độ rất dễ thương, còn gửi icon van lạy, chả hiểu sao cậu ấy reply vô cùng phũ phàng.

"Cậu ở nhà luôn đi!"

Mắt tôi dán chặt vào màn hình, mặt buồn thiu buồn thiu. Sao vậy? Vừa mới cho người ta vé cơ mà? Đã hối hận nhanh vậy sao? Tôi có thể mặc kệ như không nhận được tin nhắn vừa rồi và cứ thế đến không? Không đâu! Tôi sẽ chẳng làm những gì khiến thần tượng của mình phẫn lòng đâu. Nếu cậu ấy không thích, tôi nhất định sẽ tôn trọng. Tiếc hùi hụi nhưng tôi vẫn qua nhà Trúc nhường vé. Cô nàng nhảy nhót như bị tẩu hỏa nhập ma, phấn khích ôm rồi thơm gió chùn chụt, hứa sẽ gửi quà cho tôi.

Đến buổi ra mắt phim tôi chỉ ngồi ở nhà xem livestream thôi, khi máy quay lia tới gương mặt khiến tôi chết mê chết mệt, tôi thấy ánh mắt cậu ấy dường như đang ráo riết tìm kiếm một cái gì đó dưới hàng ghế khán giả. Hoặc có thể là đang nhìn qua phía cửa để đợi Mitsu tới, dù thế nào thì thần tượng của tôi vẫn vô cùng phong độ. Và việc cậu ấy nhắn tin trong lúc bận bịu như thế khiến tôi hơi bất ngờ.

"Cậu đang ngồi ở chỗ nào vậy?"

"Tớ đang ngồi trên giường."

"Trên giường? Giường nào?"

"Giường nhà tớ!"

"Sao lại nhà cậu? Cậu có vé cơ mà?"

"Thì cậu bảo tớ ở nhà mà?"

"Tớ bảo gì cậu cũng làm à? Chính kiến của cậu quảng đi đâu?"

Lần này thì thêm mười cái mặt tức giận, mặc tôi giải thích như nào cũng không nguôi ngoai. Ba ngày liên tiếp sau đó cậu ấy tắt máy khiến những tin nhắn của tôi đều bị báo không gửi được. Ban đầu tôi nghĩ chỉ là có việc bận gì thôi, nhưng t ần chi ầu lúc vừa tan học thì Thái chạy qua kéo tôi vào bụi h ồng gai, sốt sắng hỏi han.

- "Cậu có gặp Nguyên Anh không? Cậu ấy mất tích r ồi, không thể liên lạc được."

- "Tớ không, có chuyện gì à cậu?"

Tôi run run hỏi lại, qua lời kể của Thái tôi mới biết sau buổi ra mắt phim nhóm P547 cùng một số nghệ sĩ trong đoàn được mời tham dự buổi trình chiếu trước, vai nam chính của Nguyên bị cắt g ần hết cảnh để đẩy xuống thành nam thứ. Còn nam thứ, cháu đích tôn của cái người đồ t i ền vào đầu tư bộ phim này được đẩy lên thành nam chính. Đã vậy nhà sản xuất còn không hề báo cho Nguyên, họ dùng cậu ấy như một miếng m ỡ béo bở để quảng bá phim.

Là bộ phim điện ảnh đầu tiên, cậu ấy tâm huyết như nào, tôi đều biết cả. Bao nhiêu cảnh nguy hiểm, từ cảnh leo núi với độ cao cả chục mét, cảnh đánh nhau với côn đ ồ hay cảnh nhảy từ trên c ầu xuống cứu nữ chính, cũng chưa một lần dùng thế thân. Cứ nhớ tới vất vả của cậu ấy trong những ngày đông giá rét, đóng phim xong sụt mấy mất cân lòng tôi lại tê buốt theo.

- "H ồi xưa khi còn là thực tập sinh mỗi lần tới ngày giỗ ba Nguyên thường ra bờ sông Hàn!"

Trường P547 hớn hển chạy tới chỗ chúng tôi nhắc nhở, Thái vội vàng nhắn tin cho mấy thành viên còn lại của nhóm r ồi cùng Trường chia nhau ra tìm ở các bờ sông lớn quanh thành phố. Tôi tự l ầm nh ằm trong đầu, nếu tính theo lịch âm thì đúng là ngày giỗ ba cậu ấy r ồi, hình ảnh cậu bé năm nào đứng giữa rừng hoa bạt ngàn, đôi mắt sừng húp cùng gương mặt tái nhợt ôm khư khư di ảnh của cha khiến tim tôi đau nhói.

Nhưng tôi nghĩ Nguyên sẽ không qua bờ sông đâu, đó chỉ là h ồi ở Hàn thôi. Còn lúc này, nhất định cậu ấy sẽ qua thăm ba mẹ. Tôi biết chỗ mà hai bác yên nghĩ, vì nó ở cùng một chỗ với mẹ tôi. Tôi phát hiện ra đi ều đó vào Tết Thanh Minh của năm đ ầu tiên Nguyên ở bên Hàn, thực chẳng biết là tình cờ hay duyên phận?

Đường đến chỗ đó hơi xa, và lại chỉ có một tuyến xe buýt chạy qua, trong lúc đợi xe tôi tranh thủ mua thêm hộp cơm gà vì lo Nguyên mấy ngày nay chưa ăn được gì. Vừa đứng tôi vừa nhìn bảng hiệu điện tử, th ăm c ầu mong xe tới thật nhanh. Khi chỉ còn mười phút, tôi chợt nhận được tin nhắn của ba. Nội dung rất ngắn gọn, Mẫn Tiên đang ở trong bệnh viện.

Ngay sau đó, nhóm chat của tôi tưởng như bùng nổ, mọi người dẫn hàng loạt những bài báo liên quan tới chị tôi. Phóng viên tung đủ bằng chứng khẳng định thời gian vừa qua chị ấy chơi thuốc cấm, còn có hình ảnh chụp trộm cảnh ba b ồng chị ra xe cấp cứu.

Huỳnh Mai Mẫn Tiên, ngày hôm đó, phủ sóng trên mọi diễn đàn.

Còn tôi, nước mắt cứ ứa ra không ngừng. Hai chiếc xe buýt, một chiếc tới bệnh viện của chị tôi, một chiếc tới chỗ ba mẹ Nguyên sẽ cùng tới trong ba phút nữa. Tôi lo cho Nguyên, tôi cũng lo cho Mẫn Tiên, tôi muốn ở cùng họ trong qu ăng thời gian khó khăn này, nhưng tôi chẳng thể phân thân làm hai. Ôm khư khư hộp cơm trên tay, tôi thực sự không biết mình sẽ bước lên chiếc xe buýt nào nữa?

Hiện tại, trước mặt tôi cũng có một hộp cơm, tuy nhiên sự lựa chọn chẳng hề khó khăn như trong quá khứ, vì chỉ có duy nhất một người đang cau có kêu "nóng trong người" mà thôi. Phòng làm việc của Nguyên rất rộng, có một quầy bar nhỏ bên trong, tôi pha cho cậu ấy cốc trà giải nhiệt, chọn chiếc đĩa sứ đẹp xúc cơm với đ ồ ăn từ hộp ra r ồi đưa đến trước mặt ai đó.

-"Cậu ăn tạm chút đi nhé, có việc gì thì bình tĩnh giải quyết sau."

Tôi an ủi cậu ấy trước khi v ề phòng họp. Trong ba kịch bản mới được duyệt thì kịch bản của tôi nam chính là nhà bác học, viết v ề đ ề tài giả

tưởng cần nhiều kỹ xảo nên được xếp làm phim sau cùng, hiện tại chúng tôi sẽ bắt tay vào sửa và hoàn thiện kịch bản của Anh Thư trước tiên.

Là dòng phim học đường nên chi phí khiêm tốn hơn, bên phía nhà đầu tư gợi ý cho chúng tôi chọn Misu vào vai nữ chính. Tuy nhiên catxe của Misu lại quá cao, chiếm ba phần tư vốn rót cho bộ phim, ngoài yêu sách về chế độ quay phim khắc khe như phải ở khách sạn phòng VIP mỗi lần quay xa thì cái khiến chúng tôi băn khoăn nhất là Misu yêu cầu toàn bộ nữ phụ phải để mặt mộc hoàn toàn khi quay cảnh tay đôi với cậu ấy.

Chị Loan sau khi nhận được email từ quản lý của Misu đã thẳng thắn huỷ lời mời. Anh Thư và Hoàng Khang có vẻ không tán thành về quyết định của chị ấy, bởi sợ nhà đầu tư phật ý và cũng bởi sức ảnh hưởng của Misu với giới trẻ ở thời điểm hiện tại khá tốt. Riêng tôi thì lại thấy chị Loan làm đúng.

Trên bầu trời bao la thăm thẳm kia, những vì sao có thể sáng mãi. Nhưng ở dưới trần gian này, ánh hào quang của mỗi ngôi sao là rất ngắn ngủi. Nếu cứ ỷ vào tia sáng chói loà ở thời điểm hiện tại của mình mà chèn ép những ánh sáng le lói khác, e rằng chuyện bị vụt tắt chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Kiếp người vô thường, nay lên mai xuống là chuyện thường tình. Tôi có niềm tin chỉ cần kịch bản hay, tìm được diễn viên giỏi thì dù là gương mặt mới cũng có thể vụt sáng. Tất nhiên chị Loan có quyết thì vẫn cần Nguyên duyệt, sáu giờ kết thúc buổi họp chị nhờ tôi đem giấy tờ lên cho cậu ấy ký.

- "Để xuống đi, ng ồi kia đợi lúc nào tờ ký xong thì đem về"

Tôi gật đầu, qua ghế sofa ng ồi như sự chỉ dẫn của người ta. Nguyên có vẻ bận, mất ba mươi phút cậu ấy mới ký xong được văn bản đầu tiên. Tôi tưởng mình sắp được về rồi, ai ngờ cậu ấy không hề xem tiếp mà quay vào làm việc khác, t ầm một tiếng sau mới cần văn bản thứ hai đọc đọc. Nhưng lần này cậu ấy còn đăm chiêu chưa thèm ký vội, tôi sốt ruột đề nghị.

- "Hay sáng mai tớ qua lấy nhé!"

- "Sáng mai tớ không đi làm."

Sếp đáp, tôi chỉ còn nước cắn răng kiên nhẫn ngồi đợi. Dù thế nào thì khó khăn lắm mới có được công việc này mà. Ngày đầu tiên đi làm, sáng dậy sớm, tối qua thì háo hức không ngủ được mấy, chiều nay lại bù lu bù bao nhiêu việc khiến tôi mệt nhoài, ôm gối nằm thiếp trên sofa lúc nào không hay.

Lúc tỉnh giấc, bất chợt tôi thấy má mình nóng nóng. Có ai đó mặt ghé sát mặt tôi, hơi thở nhẹ nhàng phả lên cánh mũi tôi, cả người cũng gần như đè lên người tôi, bàn tay ấm áp đưa qua nghịch ngợm những sợi tóc mái thưa thưa của tôi, nũng nịu hỏi dò.

- "Tỏ tình hai lần đầu thất bại, nhưng lại không thể buông bỏ, cậu bảo tớ phải giải quyết như nào? Có nên bình tĩnh thử lộ thêm lần thứ ba không?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 11: Những Ký Ức Đẹp Đẽ

Tuy tớ chỉ có thể nhìn thấy khẩu hình miệng của cậu, nhưng qua ánh mắt cậu, và bằng trí tưởng tượng của tớ, tớ đoán giọng nói của cậu lúc này đây sẽ trầm ấm lắm. Khi nhắc tới cô ấy, tớ thấy gương mặt cậu rạng ngời, việc đó khiến trái tim tớ ảm đạm vô cùng. Là ai vậy? Rốt cuộc là người con gái nào đã từ chối cậu? Liệu có phải một ai đó cậu quen từ ngày cấp ba? Nếu vậy, có sao người ở bên cạnh cậu trong ngày giỗ ba, lại là tớ chứ không phải cô ấy?

Ngày ấy, tôi tự nhủ với lòng mình rằng phải tới thăm Mẫn Tiên, phải đi xuống một chút để bắt chiếc xe buýt đậu ngay phía sau, nhưng bước chân của tôi lại vô thức đi lên chiếc xe phía trước. Tôi có thể bấm đèn xin dừng ở bên sau rồi quay lại bệnh viện, nhưng tôi đã không làm như thế.

Ít nhất, Mẫn Tiên còn có ba tôi, có mẹ chị, có họ hàng chú dì cô bác nhà chị ở bên. Còn Nguyên, cậu ấy lẻ loi và cô đơn biết bao! Một mình cậu ấy ngồi ở bãi cỏ xanh mượt trong vườn hồng, nơi an nghỉ của ba mẹ.

Sống mũi tôi cay xè, từng bước chậm rãi tôi tiến đến ngồi xuống bên cạnh. Cậu ấy lặng thinh, tôi cũng không biết nói gì. Chúng tôi cứ như vậy, thần thờ trong khoảng trời riêng của mình, cho tới khi ánh hoàng hôn phủ lên sắc tím ở phía chân trời xa xa, tôi thấy cậu ấy nhẹ giật lấy hộp cơm trong tay tôi, bình thần mở ra, bình thần ăn, bình thần khen ngon.

Và, bình thần đưa thìa cơm tới trước mặt tôi.

Tôi bu ãn bu ãn lắc đầu. Tôi lo Nguyên đói, áo phông của cậu ấy vẫn còn hơi ẩm, có lẽ do cơn mưa rào ban sáng, có lẽ cậu ấy đã ngồi ở đây lâu lắm rồi. Nguyên không nói gì, cũng cương quyết không bỏ cuộc. Tôi đành

thoả hiệp, nhưng cố ý chỉ ngậm thôi, để những lần sau khi cậu ấy đưa cơm, tôi liền phùng mang trộn má làm bộ chưa nhai xong.

- "Xem cậu kìa, không khác nào trẻ con cả!"

Nguyên tùm tùm chọc ghẹo tôi, tốt rồi, rốt cuộc cậu ấy cũng chịu nói chuyện. Cậu ấy cười, thật rạng ngời biết bao. Nụ cười đó, như những giọt nắng vàng tươi ánh lên lớp mây đen ử rữ trong lòng tôi.

Chúng tôi trò chuyện với ba mẹ cậu ấy, sau đó tôi dẫn Nguyên ra giới thiệu với mẹ mình, tôi quay sang híp mắt cười với người bên cạnh, thủ thủ bảo có lẽ mẹ tớ thích cậu lắm. Nguyên cũng cười lại, cậu ấy nói.

- "Còn ba mẹ tớ, không phải có lẽ, mà là chắc chắn rất thích cậu."

Hai má tôi nóng ran, trên chiếc xe buýt về trung tâm thành phố, ngó qua trên bảng điện tử bên ngoài có phát trailer giới thiệu bộ phim của cậu ấy, tôi bực bội ca thán.

- "Tớ ghét nhà sản xuất, tớ ghét đạo diễn, tớ ghét người dựng phim, tớ ghét những người lợi dụng cậu. Tớ ước có thể đánh cho họ một trận."

Nguyên búng trán tôi, cậu ấy thở dài bảo.

- "Là lỗi của tớ."

- "Không phải, là lỗi của họ."

Tôi cãi, có người bình thản phân tích.

- "Là lỗi của tớ, là do tầm ảnh hưởng của tớ chưa đủ lớn để không bị thay thế!"

Cậu ấy có thể đổ thừa cho hoàn cảnh mà, bởi thực sự hoàn cảnh oái ăm và tàn khốc biết bao! Nhưng Nguyên như vậy lại khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Cậu ấy chấp nhận thực tế, cố gắng để trở nên quan trọng chứ không hề cay cú những kẻ hại mình, mỗi ngày tôi lại thích cậu ấy một

nhì ầu, nhì ầu tới mức trong những giấc mộng ngược nghịch, tôi từng mơ mình mặc chiếc váy trắng sánh đôi bên người ta.

Tôi vào viện lúc tối muộn, Mẫn Tiên bắt đầu bài ca hẳn học em gái, rằng r ồng mà cũng đến thăm tôm cơ à, rằng tôi không yêu chị nữa r ấ. Còn tôi, tôi cũng có âm ức của riêng mình.

- "Vâng, những ngày qua r ồng hỏi han hoài mà tôm đâu có thêm quan tâm? Tôm với ba còn có bí mật riêng cơ mà!"

Tôi làm mặt dỗi, chị xuống nước kéo tôi tới g ần, thỏ thẻ kể chuyện.

- "Alex ý..."

- "Alex nào?"

- "Alex ở trong hội những người có chỉ số IQ cao ý, nhưng tao không biết mặt. Alex đang sống bên Pháp, thông minh ghê lắm, IQ kinh khủng hơn tao nhì ầu, từng được đặc cách vượt lớp nhưng mẹ cậu ấy không cho, muốn Alex có tuổi thơ như người bình thường."

- "Thì sao? Liên quan gì tới vụ chị lén lút đóng cửa dùng thuốc cấm trong phòng đến mức ngắt phải nhập viện?"

Giờ tôi mới hiểu cái mùi lạ mình ngửi thấy, chính xác là mùi thuốc được chị che giấu bằng cách xịt nước hoa n ồng nặc.

- "Mi đừng có nghĩ bậy, tao không dùng thuốc cấm, chẳng qua tao với nó bàn nhau làm thí nghiệm có cái chất đó, rõ ràng lúc đốt tao có bịt khẩu trang r ấ mà vẫn bị ảnh hưởng, bực hết cả mình."

Nói như khẩu trang là máy lọc không khí vậy, chịu chị. Còn kể lúc biết tin ba quát chị lên bờ xuống ruộng, phải năn nỉ mãi ba mới nguôi, oán trách ba bữa nay vào viện ba cấm tiệt không cho thí nghiệm thí ngheo gì nữa.

- "Chị thích thì chị nói cho sướng miệng vậy thôi, chứ ba mà chả quan tâm nữa lại nằm khóc ý."

- "Nào có, mi vợ vãn!"

Mẫn Tiên chối đây đây, có vẻ như chị ấy đã trúng tiếng sét ái tình rồi, nói chuyện với em gái mấy câu thôi à, điện thoại nhấp nháy cái tập trung nhắn tin liền, miệng còn tùm tùm cười, hoạ hoản lắm mới quay sang buông vài lời, đại loại rằng Alex biết tao nằm viện nên đang hồi hận, Alex thật ngốc, Alex chắc đẹp trai lắm, nói chuyện duyên thế cơ mà.

Vâng, Alex thì tuyệt vời nhất quả đất rồi. Tôi kể chị, húp tô phở ba mang vào rồi cũng cắm cúi tám chuyện trong nhóm chat. Mọi người đang đòi tẩy chay phim của Nguyên vì gia đình FC chúng tôi không muốn tương lai sẽ có những nhà sản xuất khác đối xử với thần tượng của mình như vậy.

Khí thế chiến đấu phùng phùng suốt mấy ngày liền, trưởng FC lắng nghe ý kiến tứ phía, rốt cuộc không duyệt phương án tẩy chay. Thôi dù sao bàn đi tính lại thì tiếng tăm của Nguyên sẽ bị ảnh hưởng nếu phim flop, chúng tôi đành đổi chiến lược thành vẫn hẹn nhau đi xem phim, nhưng chỉ đem băng rôn cổ vũ cho Nguyên, về nhà cũng chỉ đăng những trạng thái liên quan tới cảnh quay của Nguyên chứ tuyệt đối không thềm động tới những người đối xử bất công với cậu ấy. FC của chúng tôi là một đại gia đình, mà đã là "đại", thì sức mạnh không thể "tiểu" được.

Thật ngoài sức tưởng tượng, không chỉ fan mà hầu hết những người xem phim đều thích nam phụ hơn, bày tỏ tiếc nuối khi Nguyên không phải nam chính. Một số người gay gắt chê đạo diễn mắt kém, thậm chí một số fan quá khích của Nguyên còn không nghe lời trưởng FC xông vào gây sự khiến ông ấy phải tạm khoá trang cá nhân.

Trong thời gian phim công chiếu, tất cả những clip nhà sản xuất tung ra mà có phân cảnh của Nguyên đều đạt lượt xem cao nhất ngưỡng, cậu ấy được chọn để trở thành gương mặt đại diện cho nhiều nhãn hàng nổi tiếng. Tôi chợt nhớ tới câu châm ngôn, trời xanh không phụ lòng người có tâm, quả không sai.

FC chúng tôi tổ chức ăn mừng, vui lắm!

Còn vui hơn khi Nguyên bí mật xuất hiện. Cậu ấy khiến không gian tưởng như bùng nổ. Đứng từ xa, tôi nấp sau bạn khác rồi trong lúc mọi người không để ý tới mình, lén lút đeo chiếc máy nhỏ vào tai sau đó bỏ tóc xoã. Nếu như tôi không bị dị ứng như một số bạn khiếm thính khác thì tốt, tôi sẽ được nghe giọng Nguyên thường xuyên hơn, giọng hát của cậu ấy thì đâu cảm xúc lắm, trầm ấm và ngọt ngào như dòng nước mát vỗ về tâm hồn tôi.

Kết thúc điệu nhạc là trò chơi bịt mắt bắt dê, tôi bỏ máy vào túi rồi bê cái ghế đứng lên cao để cậu ấy có thể trông thấy cánh tay của mình. Được chọn là một trong mười người chơi, tôi phấn khởi chạy lên sân khấu, chưa vui sướng bao lâu đã thấy nhột đễ sợ, một bạn nam trong FC tới lượt bịt mắt, bạn ấy sờ hết mặt tôi lại tới sờ môi tôi, rồi còn cù cù tay tôi, mãi mà không chịu đoán tên gì cả.

Chắc trả thù vụ hôm trước tôi giành ng ồi cùng "anh iu" của tôi, chính là "em iu" của bạn. Trẻ con ghê á, tôi cười ngất. Nhưng nụ cười đã bị tắt ngấm khi chợt thấy Nguyên đang lờm. Là cậu ấy lờm thật hay tôi quan trọng hoá vấn đề nhỉ? Rõ ràng đang vui mà?

- "Ki ều Anh."

Mãi sau tên bịt mắt mới chịu mở lời, tôi tuy phải thế chỗ nhưng rất hào hứng, bởi theo như Mẫn Tiên nhận xét, một vài giác quan của tôi nhạy hơn người bình thường. Tôi có thể dựa trên mùi hương để đoán ra chỗ bạn đứng và trả đũa bằng cách cù lại.

Bạn không chịu nổi tháo khăn bịt mắt của tôi, đá chân tôi rồi tình nguyện thua. Chúng tôi liếc xéo nhau, và khi liếc qua thân tượng của mình, tôi thấy vẻ mặt đó không được tốt cho lắm, có thể do tối qua tập vũ đạo khuya nên giờ cậu ấy bị mệt. Tối cuối buổi trường FC đề nghị Nguyên chọn một bạn nữ để tặng quà, tôi h ồi hộp hòa theo những bạn khác gào thét khẩn cổ, tiếc rằng lần này tôi chẳng phải người may mắn.

Rõ ràng Nguyên đã dừng ở chỗ tôi một lúc, cho tôi ăn dưa bở kha khá, nhưng tay cậu ấy lại nắm lấy tay bạn gái đứng bên cạnh tôi. Là nắm tay hẳn hoi đấy, lúc trao quà còn giao lưu lâu ời là lâu, ánh mắt nhìn bạn kia

tình tứ ghê luôn ý, hại tôi đêm về sao mà khó ngủ. Tôi cứ trần trọc mãi, còn vào cả trang cá nhân của bạn kia sẫm soi.

Bạn đó đúng là rất may mắn. Nhưng không hiểu giữa bạn ấy và cô gái sau này được Nguyễn tỏ tình tận hay lần, ai là người may mắn hơn? Tôi của bây giờ, đối diện với ánh mắt thâm trầm của người trong mộng dành cho một cô gái khác, trong lòng vẫn khó chịu như năm đó.

- "Thôi, người ta đã từ chối thì cậu thử lộ thêm làm gì? Cậu xứng đáng có được người con gái thật lòng thương cậu."

Như tờ đây này! Nhưng đó chỉ là suy nghĩ trong đầu, tôi đâu dám nói ra, vì tôi sợ sẽ là gánh nặng cho cậu ấy, tôi sợ người ta sẽ phải suy nghĩ làm cách nào để từ chối mình. Tâm trạng Nguyễn chùng xuống hẳn, bàn tay ghì chặt lên vai tôi, cơ thể như bị rã rời mà ép xuống người tôi. Cậu ấy mặc kệ như thế một lúc lâu mới thở dài đứng dậy, kéo tôi dậy theo rồi chậm rãi đi về.

- "Tớ đưa cậu về"

Tôi gật đầu, lúc mới lên xe là tôi tự thắt dây bảo hiểm, nhưng lúc về tới nhà Nguyễn đột ngột ghé qua chỗ tôi, tay cậu ấy tháo dây nhưng cánh môi lại chạm qua cổ tôi. Tôi không rõ vì sao cậu ấy làm thế? Tôi không rõ vì sao cậu ấy thật lâu cũng không rời? Tôi chỉ biết, nụ hôn ấy như mật ngọt lịm qua da thịt rồi rót thẳng vào tim tôi. Cả người tôi cứng nhắc, mãi lúc sau thoát khỏi cơn mụ mị rồi mới ấp úng hỏi người bên cạnh.

- "Cậu coi tớ là cô ấy ư? Là cái người cậu tỏ tình hai lần nhưng thất bại?"

- "Ừ."

Chỉ ừ thôi, nhưng chẳng khác nào dao nhọn giày xé người khác. Tôi tủi thân mở cửa xe lao xuống rồi chạy một mạch lên nhà. Vì đêm đó Nguyễn bay sang Thái quảng cáo nên những ngày sau chúng tôi không gặp lại nhau nữa.

Chiều thứ sáu tôi xin về sớm, tắm gội rồi xếp vali áo quần gọn ghẽ, tôi đã nhờ bác Hùng hàng xóm đại diện người thân để ký giấy tờ cam kết trước khi phẫu thuật rồi, tôi cũng chọn gói có y tá chăm sóc toàn diện. Việc của tôi giờ chỉ là tới bệnh viện kiểm tra tổng thể để mai phẫu thuật thôi.

Mọi việc đều thuận lợi, nhưng tôi vẫn không sao ngủ được. Tôi xa xứ năm mười tám, bôn ba trên đất Pháp ngót nghét ba năm, tính tới nay tôi cũng mới chỉ hơn hai một tuổi một xíu thôi. Tôi muốn trở thành một nhà biên kịch với những bộ phim lay động lòng người, tôi còn phải lấy chồng, còn đẻ con nữa, còn muốn có một mái nhà êm ấm, cuộc đời biết bao nhiêu điều tươi đẹp đợi chờ ở phía trước, tôi thực sự không muốn chết trên bàn phẫu thuật.

Trong lúc căng thẳng cực độ, tôi chợt nghĩ tới Nguyên, nhớ tới năm bảy tuổi chúng tôi cùng nhau nắm tay ngắm pháo hoa trên đại lộ Champs-Élysées, tới năm mười bảy tuổi cậu ấy lại một lần nữa dắt tôi chạy dọc bên bờ sông Hàn. Nhớ về những kỷ ức đẹp đẽ ngày đó, nước mắt tôi chợt rơi!

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 12: Cậu Biết Cậu Bé Đó Là Ai Không?

Nếu tớ đến một thế giới khác, liệu cậu có nhớ về tớ? Giống như nỗi nhớ da diết của tớ những năm qua, giống như cái cách tớ mong mỗi bóng hình cậu suốt những ngày đông lá bàng đỏ au phủ kín sân trường?

Đã có ai đó từng bảo rằng mỗi ngày tới trường là một ngày vui, còn tôi, phải tới học kỳ thứ hai của năm lớp mười tôi mới thực sự cảm nhận được niềm vui đó. Con gái chúng tôi, có những đứa tới trường sớm tập múa tập nhảy, có những đứa lại tranh thủ nhâm bài để kiểm tra miệng, và có những đứa như tôi, tới sớm nép vào một góc nào đó, hời hợt đợi thần tượng của mình đi qua rồi lén chụp lấy mấy tấm hình.

Tính cả giờ ra chơi thì mỗi ngày tôi đều lượm lặt được dăm bảy bức ảnh của Nguyên, về tới nhà tôi lại kết nối với máy tính rồi lưu trữ chúng cẩn thận. Ngày tôi thích nhất trong tuần là ngày thứ hai, tôi thích được xem cậu ấy biểu diễn sau mỗi tiết chào cờ. Tôi thích ngắm nhìn những bước nhảy điêu luyện đó, có lúc cậu ấy giả bộ cứng nhắc như người máy, đôi khi tiết tấu lại dồn dập liên hồi, không một ai có thể bắt chước thần tượng của tôi. Cậu ấy là độc nhất, dường như từ khi sinh ra trong người cậu ấy đã chảy dòng máu của một "dancer" chính hiệu.

Nguyên còn được thầy giáo tin tưởng giao cho quản lớp mỗi lần chúng tôi tới giờ học võ đạo. Tuy khối nghệ thuật của trường tôi học chung giờ năng khiếu nhưng một số môn phải chia nhóm để dễ luyện tập, tôi tất nhiên muốn vào cái nhóm do Nguyên hướng dẫn, ngặt nỗi không phải buổi nào cũng tranh được, tại tụi con gái hâm mộ cậu ấy đông quá mà.

Chỉ là, có một điều rất kì lạ.

Bất cứ khi nào tôi trượt nhóm của Nguyên, y như rằng Nguyên và người hướng dẫn nhóm tôi lại đổi vị trí cho nhau. Thế nên cho tới cuối cùng, tôi vẫn được thần tượng của mình hướng dẫn. Số tôi, âu cũng may mắn lạ thường!

Thực lòng tôi muốn gây sự chú ý với cậu ấy bằng cách nhảy giỏi như các bạn khác. Đáng tiếc thay tình thế lại hoàn toàn trái ngược, dù ở nhóm nào thì tôi cũng thuộc dạng chậm tiếp thu nhất, có lẽ, tôi là đứa nhảy ngu nhất khối.

Tôi nhớ cái buổi học "shuffle dance", cậu ấy hướng dẫn cả nhóm cực kỳ chi tiết, mỗi bước mẫu đều làm rất chậm, ai cũng có thể bắt chước được. Ngay cả tôi nhìn cũng thấy dễ, ấy vậy mà lúc thực hành chân nọ đánh chân kia sai bét nhè hết cả. Trong phòng tập có gương nên mọi người đều có thể nhìn thấy động tác của nhau, tôi cực kỳ xấu hổ khi bị các bạn cười nhạo và nhìn mình bằng ánh mắt chán chường. Tôi rất muốn khóc, nhưng tôi đâu thể yếu đuối rồi ăn vạ như kiểu bị bắt nạt vậy đâu, lỗi là do tôi mà, do bản thân tôi làm chưa tốt.

Tôi chỉ có thể cố gắng tập luyện nhiều hơn, mặc những ngón chân bầm tím và đau rát, mỗi ngày tôi vẫn ở phòng tập tới tối muộn. Tôi nỗ lực không hẳn vì sợ sự bàn tán dè bĩu của bạn bè, tôi thực ra còn muốn vượt qua giới hạn của bản thân mình nữa. Đứng trong một tập thể, không phải là mảnh ghép nổi trội nhất cũng không sao, tôi chỉ là không muốn mình trở thành một mảnh ghép thừa thãi.

- "Cậu tập sai cách rồi, như vậy sẽ rất dễ gục."

Ai đó bất thành linh xuất hiện, qua tấm gương lớn tôi nhìn thấy Nguyên đang tiến tới. Một tay cậu ấy bất ngờ đặt lên lưng tôi, tay kia vòng qua cậ̀n vai tôi, uốn cho người tôi thẳng ra rồi mới chậm rãi bảo.

- "Tập theo tớ."

Tôi ngoan ngoãn gật đầu. Cậu ấy không chỉ dạy tôi cách nhún sao cho đúng, làm thế nào để nhớ phải bước chân nào, cậu ấy còn thổi vào tâm trí

tôi những động lực vô hình, khiến sự tự tin trong tôi cứ lớn dần theo từng nhịp điệu.

- "Nhảy lại một lượt cho tớ xem."

- "Nhưng...tớ nhảy xấu cậu...cậu đừng cười nhé."

Tôi áp úng ra đi đầu kiện, Nguyên xoa đầu tôi cười cười.

- "Không đâu, cậu nhảy rất đẹp!"

Rõ ràng là đang khen tôi đó, nhưng lại làm như nhận xét một việc vô cùng bình thường, điệu bộ vô cùng thật thà, hai má tôi nóng ran. Tôi hít một hơi thật sâu rồi biểu diễn cho cậu ấy xem. Lúc kết thúc điệu nhảy cũng là lúc tôi hồi hộp đợi chờ nghe nhận xét, mà Nguyên bị sao ấy, cứ ngây ra như tên ngốc vậy, tôi phải gọi mãi mới ngập ngừng.

- "Thực ra cậu nhảy sai vài chỗ...nhưng cậu được cái mặt xinh bù lại, nên xét về tổng thể là được."

Được cái mặt xinh bù lại? Võ Đình Nguyên Anh, cậu có nhất thiết phải giết người không dao thế không hả? Kiểu này đêm nay con gái nhà người ta thử hỏi sao mà ngủ nổi đây?

- "Sao đỏ mặt vậy? Cậu chưa từng được khen là xinh hả?"

Tôi khẽ cười, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, cố ý chia sẻ.

- "Ngày xưa đã từng có một cậu bé đờnghị tớ nắm tay cậu ấy chặt hơn đi, dặn tớ nhớ không được buông ra vì ở đó đông người dễ lạc, cậu ấy cũng bảo tớ xinh, vì xinh nên cậu ấy mới lo lắng nhớ lơ là ra tớ bị bán đi thì khổ."

Tôi chờ đợi chút ký ức của cậu ấy ủa về, dù chỉ là một chút thôi, tuy nhiên Nguyên chỉ cười nhạt. Rõ ràng cậu ấy người rủ tôi đi xem pháo hoa, rõ ràng là cậu ấy bước vào thế giới của tôi trước, nhưng rồi cuối cùng lại đứng đưng như người mất trí.

- "Cậu biết cậu bé đó là ai phải không?"

Tôi cũng không hiểu sao cỡ họng mình lại nghèn nghẹn, khi hỏi tới câu đó thì có chút ức chế nhen nhóm. Nguyên dọn đ̣ vào balô toan bỏ về, tôi không chịu nổi, cương quyết chặn đường cậu ấy.

- "Tớ đã làm gì sai?"

- "..."

- "Nói tớ nghe tớ sai ở đâu? Tại sao cậu đối xử với tớ như vậy? Tại sao cậu để toàn trường chế nhạo tớ bị ảo tưởng? Tớ không cần cậu trả lại công bằng cho tớ trước tất cả mọi người, tớ chấp nhận tớ là kẻ điên trong mắt các bạn khác, chỉ cần cậu thành thật với tớ thôi...cậu còn nhớ tớ, phải không?"

- "Cậu là cái gì mà tớ phải nhớ? Tớ cứ không nhớ cậu đấy, cậu thích sao nào?"

- "Tớ chẳng thích sao cả. Cậu là đ̣ đ̣ ầu óc bã đậu."

Có thể tôi đã rất lớn tiếng, bởi hiếm khi tôi thấy Nguyên giận như vậy. Cậu ấy ném thẳng chiếc balô vào một góc, siết cổ tay tôi đau điếng, về mặt cáu kỉnh vô cùng.

- "Tớ đ̣ ầu óc bã đậu?"

- "Phải."

Tôi đành thép khẳng định, Nguyên tức tối hỏi lại.

- "Vậy cậu ngay cả một dãy số điện thoại cũng không nhớ nổi, đ̣ ầu óc cậu là bã gì?"

- "Tớ...tớ..."

- "Một đứa trẻ không cha không mẹ, suốt nhiều ngày liền ở trong căn phòng tối chờ đợi một cuộc điện thoại từ một người không bao giờ gọi

đến, cậu nói cái người như thế có đáng để nhớ không?"

Không đáng! Thực sự không đáng chút nào, thời khắc ấy nước mắt tôi cứ ứa không ngừng, tôi nhớ năm đó có một cậu bé đã viết vội số điện thoại lên tay tôi, là trời bất chợt đổ mưa lớn, là lỗi của tôi đã bất cẩn không chép lại. Nguyên bức bối rời khỏi phòng, tôi không đủ dũng khí để biện minh, cũng chẳng đủ can đảm để giữ người ta lại.

Những buổi tập sau đó chúng tôi vẫn cùng nhóm, nhưng ánh mắt cậu ấy không hay liếc về phía tôi như trước nữa. Còn tôi mỗi lần nghĩ tới người bạn năm nào lại thấy hổ thẹn, khoảng thời gian ấy với Nguyên khó khăn biết bao, giá như tôi có thể ở bên động viên cậu ấy, hoặc chí ít cũng là một vài cuộc điện thoại vỗ về. Tiếc rằng, chẳng có gì cả, ngay cả những bức thư tôi gửi tới đài truyền hình cũng bật vô âm tín.

"Tớ xin lỗi."

Tôi viết tắt tắt vào quyển sổ nhỏ, vẽ thêm một bông b ò công anh đang bay bay theo gió rồi ng ẩ ng ẩ chờ ở căng tin, đợi cậu ấy cùng nhóm P547 xuống gọi nước thì làm bộ mừng rỡ tiến tới bịa chuyện.

"Tớ trả cậu quyển sổ hôm trước tớ mượn."

Thực ra là sổ của tôi đó, nhưng tôi đã nhanh chân chạy biến trước khi cậu ấy kịp phản ứng. Ngặt nỗi đầu giờ chiều hôm đó, vật đã trả lại chủ, quyển sổ của tôi nằm ngay ngắn trong hộp bàn lúc nào không hay.

Tôi bu ãn bu ãn mở ra, viết thêm mười câu "Tớ xin lỗi.", vẽ chi chút ba mặt giấy đủ thể loại icon hối hận, tội lỗi, nhưng nhớ, lần này tôi nhờ Mẫn Tiên gửi số. Cũng giống lần trước, chưa đầy mấy tiếng đã bị trả. Tôi lại tiếp tục kiên trì, cho tới một ngày khi quyển sổ đã kín không còn một trang trống, tôi nhận ra nét chữ quen thuộc của cậu ấy ở bìa ngoài.

"Tớ không tha thứ!"

Tôi khóc như mưa, tối về nhà mắt sưng húp bị Mẫn Tiên chửi cho lên bờ xuống ruộng vì cái tội m ềm yếu quá thể đáng. Ôi chị ấy thì mạnh mẽ

r ồi! Mạnh mẽ tới mức mới chỉ mâu thuẫn với Alex vì những bất đ ồng quan điểm trong vấn đề liên quan tới thuyết Big Bang thôi mà ừ xù mất cả tu ần. Chắc hẳn trên đời này, chỉ Alex và ba mới có thể khiến chị hay tủi thân như vậy thôi.

Chị còn đang giận ba nữa đấy!

Chuyện là báo chí tung tin Mẫn Tiên chơi thuốc cấm tùm lum, có báo còn bịa chị dùng thuốc phiện đến nghiện r ồi, có nơi thì đ ền chị tôi rất hay bị sùi bọt mép, ba tôi chướng mắt nên định dùng ti ền mua chuộc để huỷ toàn bộ tin tức xấu. Nhưng mẹ chị không đ ồng ý, mẹ muốn lợi dụng scandal này giúp chị trở nên nổi tiếng hơn, muốn chị phải là cái tên hot nhất trên tất cả các công cụ tìm kiếm, r ồi sau đó một tháng sau mới tung bằng chứng thật.

Theo như phân tích của mẹ thì lúc đó dư luận sẽ quay lại bênh vực chị, tên tuổi chị sẽ càng phổ biến hơn, còn lập trường của ba lại là chị ấy chỉ nên được biết đến bằng tài năng đích thực của mình thì hơn. Ba mẹ cãi nhau tung bừang khói lửa, rốt cuộc ba chịu thua. Lúc ấy, tôi cũng giận ba. Tuy nhiên khi nghe ba bu ần bu ần tâm sự rằng chị và ba không cùng dòng máu, ba không thể can thiệp sâu hơn được, tôi lại thương ba vô cùng.

- "Thế nào là tốt cho con? Anh có mang nặng đẻ đau ra nó không mà anh kêu thương, kêu tốt? Anh chỉ muốn nó thật lụi để đưa con gái dốt nát của anh có cơ hội toả sáng thì có."

Cái câu trì chiết của mẹ chị, tôi chẳng nghe thấy tiếng nói chua chát ấy còn thấy nhức nhối nữa là ba tôi, chắc ba tự ái lắm. Còn chị thì cứ để ý cái cụm từ "không cùng dòng máu" mà dỗi ba li ền tù tù. Ba bảo để ba chở đi học, chị kêu có cùng dòng máu đâu mà chở. Ba kêu ba đút cho ăn, chị móc mĩa ba thôi không cùng dòng máu khỏi đút, ba nói ba sai r ồi thì làm kiêu nói lẫy khác máu tánh lòng chả có sai đúng cái gì cả.

Nhi ều khi tôi thấy chị rất láo luôn. Cũng có lúc hơi ghét chị, tiếc rằng chẳng được bao lâu, tại tôi ốm chị vẫn cứ sốt sắng bên tôi, pha sữa tôi uống, gọt hoa quả tôi ăn, ba thì lên phòng đút cháo cho tôi, chị cứ đụng phải ánh mắt ba là lại vênh mặt quay đi.

Nghĩ lại cái ngày xưa ấy thấy thật buồn cười, nhưng cũng thật ấm áp. Chỉ là ốm vặt thôi mà có đến hai người ở bên tận tình chăm sóc, còn giờ, một thân một mình trong bệnh viện sao mà buồn tủi đến thế?

- "Đừng lo, chỉ là tiểu phẫu thôi mà."

Chị y tá tươi cười bắt chuyện với tôi. Tôi biết chứ, nếu là khối u ác tính có mà tôi chả tìm những nơi thật đẹp để đi du lịch đó đây rồi chứ đâu sáng đi làm chiều vào viện như giờ. Nhưng mà tâm lý người bệnh, nó cứ lo ý, lo nhiều, nghĩ nhiều, nghĩ liên thiên hù dọa chính mình.

- "Cứ cười lên đi cô bé, sống mới khó chứ chết đâu có khó."

Chị ấy nhẹ nhàng vỗ về giúp tôi khỏi căng thẳng. Chị Tuyền ấy, gọi là chị thôi chứ cũng hơn tôi cả chục tuổi, là em gái của cô Tuyền, cô giáo dạy Văn hồi cấp hai của tôi. Cũng vì có chút liên quan nên chị khá quan tâm tới tôi, buổi đêm không phải trực nhưng thấy tôi lẻ loi vẫn ở lại trò chuyện cùng tôi, động viên tinh thần cho tôi.

Mấy ngày sau khi rời phòng phẫu thuật đầu là chị ấy chăm sóc tôi. Nhiều lúc tôi cảm thấy chị thương tôi thật lòng chứ không hẳn do trách nhiệm công việc, lòng tôi cũng bớt cô quạnh. Khối u tuy lành tính nhưng do để lâu quá rồi nên tôi cũng khá khổ sở với nó, cắt bỏ được thấy nhẹ nhõm hẳn, ngặt nỗi người ngợm cứ mệt lả ra. Hầu như cả ngày tôi chỉ thức lúc chị Tuyền gọi, húp qua bát cháo xong lại ngủ miên man mất.

Mãi tới lúc sức khỏe hồi lại được chút, ngó qua tờ lịch góc tường tôi mới tá hỏa. Đã là thứ sáu, đã một tuần trôi qua kể từ ngày tôi vào viện! Trong khi đó tôi chủ quan nên chỉ xin nghỉ hết thứ hai, nghĩa là tôi đã trốn việc hơn ba ngày. Tôi cuống quít tìm điện thoại trong túi xách, nó đã tắt ngúm từ bao giờ rồi? Lúc sạc lên thấy hai trăm bảy mươi tư cuộc gọi nhờ thì phát hoảng luôn.

- "Chị ơi em phải về chỗ làm gấp."

Tôi cầu cứu chị Tuyền, chị ngay lập tức từ chối.

- "Không được đâu, em phải đợi để khám tổng thể đã, nếu không bác sĩ máng chị chết."

Tôi năn nỉ ỉ ôi mãi chị mới đồng ý, tuy nhiên chị giao hẹn phải về trước ba giờ chiều. Mặc dù tiền trong ví cũng chẳng còn mấy nhưng vì vừa ra ngoài trời người tôi lại hơi choáng choáng, sợ không chen nổi xe buýt nên đành bắt taxi cho tiện. Tới cổng hãng phim tôi gặp anh Khang cũng tất tả chạy lên tay cầm nải chuối tay cầm cân giò rõ ngộ. Chúng tôi bàn bạc với nhau qua về tình hình kịch bản phim, vừa hay đi vào đại sảnh thì gặp chị Loan với Nguyên đang đi ra.

- "Mấy ngày hôm nay cậu ở đâu?"

Nguyên hỏi, sắc mặt không được tốt cho lắm. Anh Khang hồn nhiên đáp anh ấy đã xin phép chị Loan để về quê ăn giỗ nhà bà cô họ rồi mà. Ngặt nỗi sếp không thèm để ý câu trả lời của người ta, sếp có vẻ đang tức tôi thì phải.

- "Đi làm một tuần rồi biến mất một tuần, chỗ này là cái chợ nhà cậu chắc? Hay chưa ai dạy cho cậu cách viết giấy nghỉ phép?"

Đối diện với cơn thịnh nộ của cậu ấy, tôi chưa biết phải phân trần như nào cả. Người tôi lúc này rất nhọc, hình như cái thuốc ban sáng tôi uống có chất gây buồn ngủ hay sao mà người ngợm cứ lơ đãng, chắc anh Khang thấy tôi tội nghiệp nên xông vào bênh vực.

- "Sếp lớn đừng máng Kìêu Anh. Mấy hôm vừa rồi mình dắt Kìêu Anh về quê nấu cỗ cho nhà mình, tưởng chị Loan đã biết nên quên không đánh tiếng."

Ôi cái gì vậy? Không hổ danh là biên kịch trẻ tài năng, đã bịa chuyện không hề chớp mắt lại còn liếc chị Loan cầu cứu nữa chứ. Chị ấy lừ mắt kéo anh Khang qua chỗ khác, còn lại tôi với Nguyên đứng trân trân nhìn nhau.

- "Về ra mắt hả?"

Tự dưng cậu ấy hỏi, kiêu tôi đầu óc cũng đang đơ đơ, mắt hoa hết cả lên, cổ thì rõ mõi, tôi phải hơi cúi đầu xuống rồi đưa tay bóp đằng sau gáy cho bớt nhức. Lúc ngẩng lên thấy người đối diện như muốn xé xác mình luôn rồi, có vẻ Nguyên tưởng tôi vừa gật đầu khẳng định câu hỏi của cậu ấy, hiểu nhầm thành tôi là một đứa không có tinh thần trách nhiệm trong công việc. Tôi chưa kịp giải thích gì thì sếp đã nổi khùng.

- "Cậu...biến khỏi hăng phim của tớ!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 13: Vì Tớ Đã Nhớ Cậu Rất Lâu

Cậu làm tớ chạnh lòng đấy! Ừ thì là tớ sai khi chủ quan không xin nghỉ phép, cậu không thể cho tớ cơ hội làm bù giờ ư? Năm xưa làm mất số điện thoại cũng là lỗi của tớ, nhưng ông bà ta có câu đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại đó thôi. Có sao tớ càng xin lỗi cậu càng giận lâu, cậu có thấy hay không chính bản thân cậu đôi khi rất quá đáng?

Một trong những lần quá quắt nhất của Võ Đình Nguyên Anh là, tôi dù ốm vẫn cố gắng gượng bò tới trường chỉ vì mong được học cùng cậu ấy môn năng khiếu. Còn ai đó, biết thừa tôi là fan cu ờng nhưng giờ tập nhảy lại làm mẫu cho tất cả các bạn nữ trong nhóm mà quên mất tôi.

Tôi r ầu rĩ nhìn theo bọn họ, khi cậu ấy tiến tới gần, ngay cả Misu từng đóng phim chung mà hai má vẫn ửng hồng. Đối với Nguyên, đôi khi chỉ là tùy tiện bước đi cũng thành điệu nhảy đẹp, tôi thì khác, cật lực bắt chước trông vẫn đầy gượng gạo.

"Chỉ cho tớ với!"

Tôi lấy hết can đảm tiến tới nín áo cậu ấy năn nỉ, má tôi lúc này cũng đỏ, là nóng do người sốt. Tôi biết mọi người đang cười nhạo mình, nhưng tôi buồn không phải vì bị các bạn bàn tán, tôi tủi thân bởi Nguyên cứ cố ý lờ tôi đi. Giá như tôi đừng ép Nguyên thừa nhận cậu ấy còn nhớ mọi thứ, giá như tôi đừng bảo cậu ấy đầu óc bã đậu, nếu như thế, liệu cậu ấy có bớt ghét tôi?

"Ki ều Anh nhọc à? Thế lát về cùng tớ nhé!"

Bạn Tuấn lớp tôi đề nghị giúp đỡ khi kết thúc buổi tập. Cả người ê nhức rã rời nên tôi gật đầu đồng ý, căn bản nhà bạn ở cùng hướng với nhà tôi thành ra cũng tiện đường. Đó là lần đầu tiên sau một khoảng thời gian

rất lâu tôi thấy Nguyên chau mày nhìn mình, cậu ấy nhìn cả Tuấn nữa, nhưng rất nhanh thôi liền ngoảnh sang chỗ khác làm như vừa nãy chỉ là vô tình liếc qua.

Mẫn Tiên ở lại họp ban cán sự khối, bác giúp việc chắc dọn dẹp xong về rồi, ở nhà chỉ có mình ba tôi đang ngồi bệt dưới sàn bếp nhâm nhi chén rượu đào. Gương mặt ba chất chứa nhiều tâm sự, chắc ba tôi và mẹ chị vẫn xích mích. Nhiều khi tôi hỏi ba mệt không ba, ba thường trả lời bằng một câu không mấy liên quan, rằng người đó là người trả nợ cho ba con mình.

- "Vậy để khi nào con lớn, con kiếm nhiều tiền trả nợ lại cho ba nhé!"

Tôi an ủi ba, thực ra chỉ đùa để ba vui thôi, chứ ba làm hiệu trưởng bao nhiêu năm rồi mà, khoản nợ kia bây giờ với ba là rất nhỏ.

- "Hễ là con người ai chẳng có điểm tốt điểm xấu hả con? Chẳng qua xấu nhiều hơn hay tốt nhiều hơn thôi."

Ba nói bằng giọng, tôi biết ba đang ám chỉ ai. Ba là người sống tình nghĩa, ba sẽ không bỏ rơi mẹ kế tôi, người đã cứu mang ba con tôi khi khó khăn đâu. Nếu nói về mẹ của Mẫn Tiên, mẹ có phần "chua chát" với tôi, nhưng đối với chị hay với ba thì ngoài những lúc nóng ra mẹ vẫn rất "ngọt", rất đàn bà.

Mẹ thuộc tuýp phụ nữ năng động giỏi giang, mặc cho bên ngoài hô mưa gọi gió, về nhà vẫn khá khiêm nhường với ba. Những lúc cãi nhau thì vênh váo tý thôi chứ ba chỉ cần giữ im lặng một buổi tối là mẹ lại xoắn hết cả lên. Ghét tôi khủng khiếp, ít khi mở lời nói chuyện với tôi, nhưng vẫn hạ mình nhắn tin cho tôi nhờ cậy.

"Kiều Anh, mày khuyên ba mày hộ tao với. Ông cứ mặt lạnh làm tao mất ăn mất ngủ quá trời, còn cả đồng hợp đồng chưa duyệt kia kìa, rõ mệt."

Câu từ kiểu như bạn bè cùng trang lứa ý nhỉ? Tôi rúc đầu vào lòng ba, tay giờ giờ màn hình điện thoại chọc gẹo ba. Ba đọc được tin nhắn của mẹ chợt bật cười, rồi ba chỉnh cho đi đều hoà ấm hơn, chắc ba lo tôi nằm dưới

sàn lạnh. Từ lúc tôi về ba không uống rượu nữa mà toàn bóc quýt đút tôi ăn, lúc nào tôi ốm ba cũng ép tôi ăn thật nhiều hoa quả.

Tôi là một đứa rất hay nghĩ ngợi linh tinh, có lúc tôi nghĩ tới những nhân vật trong tập kịch bản đang viết dang dở, có khi lại mơ mộng về tương lai tươi sáng. Tôi kể cho ba tất cả mọi thứ mình ấp ủ, từ việc tôi sẽ trở thành một biên kịch tâm cỡ ra sao đến đám cưới của tôi sẽ ngập tràn hoa nắng rực rỡ thế nào, ba chẳng bao giờ chê tôi hảo huyền cả, ba sẽ chỉ búng nhẹ lên má tôi nhắc nhở nếu tôi mãi nghĩ quá mà ngậm múi quýt hơi lâu thôi.

Tôi cứ say sưa tâm sự với ba cho đến khi Mẫn Tiên tung tăng trở về. Hình như chị định nói cho tôi một tin tốt lành nào đó, nhưng thấy tôi đang nhõng nhẽo bên ba nụ cười của chị ấy chợt tắt ngúm, ba thấy vậy liền đỡ tôi dậy rồi đuổi theo chị.

"Con mệt à?"

"Không cùng dòng máu ba quan tâm làm chi?"

Chắc chị phải gào to lắm đấy, cái mồm ngoác hết cỡ thế kia cơ mà.

"Ba nói ba sai rồi mà."

Tôi thực sự nỗ lực độ kiên nhẫn của ba, tôi cũng thực sự nỗ lực cái tính hờn dai của Mẫn Tiên. Ba tôi đưa múi quýt cho thì mím môi không chịu ăn, đến lúc ba lảng lạng xuống bếp thì lại buồm thiu ngổ lì ở bậc cầu thang. Chị tôi thật trẻ con nhỉ? Trẻ con nhất là lúc chị lao vào bếp phụng phịu hỏi ba.

"Ba biết sai thật chưa thế?"

Ba tôi hiên hiên gật đầu, chị tùm tùm cười rồi nhặt rau phụ ba, sau đấy chị còn lấy máy ba nhắn tin kêu mẹ về sớm, bữa tối hôm đó ba mẹ chẳng gây nhau nữa, ba với chị làm hoà thành ra không khí cũng bớt căng thẳng. Lúc hai chị em đứng rửa bát chị mới kêu mách tôi chuyện cực hay mà ban nãy về chưa kịp kể.

- "Hôm nay ở nhà xe tao phát hiện Nguyên Anh vào trang cá nhân của mi xem trộm."

- "Bịa, chẳng tin."

- "Thề, tao còn ứ oà hại nó giết bản làm rơi điện thoại kia, không tin mai mi để ý mà xem, màn hình của nó bị xước rồi."

Tôi ngượng ngượng kêu chị nói tào lao, nhưng sáng hôm sau vẫn dậy sớm uống thuốc hạ sốt rồi tới trường sớm rình rập. Ngặt nỗi chẳng thấy vết xước nào khiến tôi hơi thất vọng.

- "Mẫn Tiên bảo cậu bị ốm."

Đúng kiểu trời đang đông có khác, tự dưng cậu ấy lại nhảy vào bụi rậm bắt chuyện với tôi chứ. Tôi ứ ớ trả lời bừa.

- "Mẫn Tiên cũng bảo chị ấy làm hỏng điện thoại của cậu."

- "Không hỏng, chỉ xước chút thôi, tớ thay màn hình mới luôn rồi."

Ừ ầy, nói với tôi nhiều từ thế? Lại còn cái vụ Mẫn Tiên thì thụt hôm qua, lẽ nào là thật? Tôi cứ vui vui lạ, bước chân vòng vèo mà cứ ngỡ như đang bước trên mây vậy. Nguyên tiến lên chặn trước mặt tôi hỏi han.

- "Cậu đi đâu?"

- "Tớ á? Tớ về nhà ngủ tiếp. Ba tớ xin nghỉ phép cho tớ rồi."

Tôi thành thật đáp, Nguyên đưa mu bàn tay chạm lên trán tôi, có vẻ hơi nóng đã khiến ai đó tin tôi đang sốt thật, cậu ấy thở dài bảo.

- "Tớ đưa cậu về"

- "Cậu không đi học à? Cậu đâu có được nghỉ ốm?"

- "Tớ được miễn các tiết võ đạo."

Cũng đúng, ngay cả thầy giáo cũng không nhảy điều luyện được như cậu ấy. Nhưng tại sao mọi khi Nguyễn vẫn đi học? Còn tình nguyện giúp đỡ thầy làm trưởng nhóm hướng dẫn cho bọn tôi nữa? Tôi đâm chiêu thắc mắc, Nguyễn nhìn tôi thật lâu, đoạn băng quơ bảo.

- "Vì muốn trông thấy một ai đó."

Ai đó? Là ai đây? Tôi lần lượt hỏi cậu ấy từng cái tên trong nhóm nhảy, nhưng Nguyễn đầu lắc đầu, tôi rất muốn hỏi thêm câu cuối cùng, là tớ sao? Nhưng chỉ nghĩ thôi mặt tôi đã đỏ phừng phừng, tự nhận thấy bản thân hơi hoang tưởng nên tôi liền đổi chủ đề.

- "Cậu hết giận tớ rồi à?"

Nguyễn lắc đầu, khi ấy trời đã đen ngòm rồi, gió thổi rất mạnh, những hạt mưa nặng trĩu rơi rải rác khắp phố. Nguyễn kéo tôi vào mái hiên gần đó, đẩy tôi lên bậc thềm, cậu ấy đứng chắn ngay bên cạnh, mưa không nhỏ tới người tôi được nữa, nhưng nước mưa đã ngấm ướt tay áo của cậu ấy. Và trong cơn mưa đó, tôi ấm ức trút nỗi muộn phiền.

- "Tớ biết lỗi rồi mà, tại sao cứ phải giận tớ lâu như vậy?"

Cũng trong cơn mưa đó, cậu ấy đã giải đáp ấm ức của tôi.

- "Vì...tớ đã nhớ cậu rất lâu!"

Khoảnh khắc ấy, tôi tưởng như tim mình vừa tan chảy theo từng giọt nước mưa kia. Nguyễn là kiểu người lúc nóng giận hành động và lời nói có thể tung tóe, có thể phũ phàng nhưng khi trầm tĩnh lại đáng yêu như chú cún nhỏ vậy.

Tôi không biết thế gian này liệu tôi có phải là người hiểu cậu ấy nhất không? Tôi chỉ biết nếu người khác bị đuổi biến khỏi công ty có lẽ họ đã tự ái xếp đồ đi lâu rồi. Có tôi vẫn mặt dày ở lại, hợp xong với tổ biên kịch thì lên phòng quay. Phim sitcom quay cuốn chiếu nên bọn tôi phải ngồi xem diễn viên đóng để có gì không hợp lý còn sửa kịch bản luôn.

Mỗi lần giải lao tôi thường phải cố uống cà phê và lướt vài trang báo mạng để chống cơn buồn ngủ rũ rượi và những mệt mỏi trong người. Tin hot nhất tối hôm thứ ba là phóng viên giật tít bắt gặp nam thần triệu người hâm mộ sau khi quay quảng cáo bên Thái đã không về căn penthouse ở trung tâm thành phố mà tức tốc phi tới khu tập thể cũ kỹ phía Nam. Khu đó, chẳng phải nhà tôi sao? Cái người nam thần trong bức ảnh chụp lén đó, chẳng phải Võ Đình Nguyên Anh bịt khẩu trang sao?

Mặc cho Nguyên đến vào lúc rất khuya, báo chí vẫn chụp được ảnh cậu ấy ghé qua khu nhà tôi tối thứ tư và thứ năm. Vậy là cậu ấy đã tìm tôi ba đêm liên tiếp, và cả hơn hai trăm cuộc gọi nhớ nữa, tự dưng biết tin tôi lại không buồn cậu ấy như tôi tưởng.

Tôi chỉ buồn ngủ thôi. Thực sự, bao nhiêu cà phê cũng không đỡ nổi. Tôi đành xin chị Loan nghỉ sớm, trước khi về viện thấy trợ lý bảo Nguyên ở trong phòng làm việc suốt, thương thương người ta nên tôi lại rẽ qua bếp lớn mua suất cơm rồi đem lên.

"Tớ xin lỗi, cậu ăn chút đi."

Cùng lúc đó điện thoại tôi rung, chị Tuyền nhắn cho tôi số phòng với tên một khu nhà khác trong bệnh viện, dặn nếu về sớm thì chị đưa qua đó khám tổng thể, nhưng nếu về muộn thì tôi tự qua cho kịp giờ. Vì cũng sắp tới giờ khám với thấy Nguyên còn bận bịu với đóng tài liệu nên tôi chào cậu ấy.

"Tớ về trước đây, tớ xin chị Loan nghỉ rồi, cậu cần thì tối tớ viết thêm giấy xin phép rồi tớ gửi mail cho."

"Viết luôn ở đây đi rồi về"

Sếp ra lệnh, không còn cách nào khác tôi đành phải mở máy ra cắm cùi gỗ. Xong được cái đơn mắt tôi bắt đầu hoa lên, vừa gửi sang cho cậu ấy thì lại nhận tiếp lệnh mới soạn thêm mấy cái hợp đồng. Có nhân viên gọi nên Nguyên phải ra ngoài giải quyết công việc, còn mình tôi trong phòng, tay run run gõ từng chữ trên bàn phím, mắt thì dần mờ đi, mờ tới mức tôi không tài nào đọc được chữ gì trên màn hình nữa.

Ngực tôi căng cứng, xung quanh cũng thiếu khí tới lạ, tôi không thể nào mà thở bình thường được. Tôi vịn vào mép bàn, lò dò định ra ngoài hành lang xem có đỡ không, ngặt nổi vừa mới đứng dậy thì đỉnh đầu chợt nhói đau, hai chân đột ngột khụy xuống. Toàn thân tôi mềm oặt nằm bất động trên sàn nhà lạnh buốt, ngay cả việc đơn giản nhất là với điện thoại để gọi người thôi tôi cũng không làm được, chưa bao giờ tôi thấy bất lực đến thế. Tôi đã cầu nguyện rất nhiều, tôi rất mong có người nào đó đi qua đây, trông thấy tôi, giúp đỡ tôi.

Tôi đã đợi rất lâu, rất lâu mà chẳng thấy ai cả. Mãi tới khi sức lực của tôi gần như cạn kiệt, khi tôi đã muốn bỏ cuộc thì cánh cửa ấy mở toang. Có một người hoảng hốt lao tới bên tôi, xúc tôi dậy. Hình như chị Tuyên lại gọi, Nguyên nghe máy thay tôi, sắc mặt cậu ấy tái nhợt sau cuộc điện thoại đó. Rồi cậu ấy vội vã bồng tôi lao xuống tầng trệt, tôi không đủ tỉnh táo để biết ai là người lái xe đưa chúng tôi đi, chỉ biết Nguyên ngồi sau ôm tôi, một tay cậu ấy đỡ đầu tôi, một tay không ngừng vỗ má tôi, miệng thì vẫn quát tài xế tăng tốc liên hồi. Tôi cố nở nụ cười gượng gạo trấn an cậu ấy, còn cậu ấy thấy tôi cười, khoé mắt lại đỏ hoe.

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 14: Tớ Năm Tay Cậu Được Không?

Những khi mệt mỏi, có một ai đó ở bên vỗ về thật tốt. Nhất là khi người ấy lại là cậu. Tớ chẳng dám mong cậu sẽ là của tớ, nhưng nếu có thể, tớ ước cậu cứ độc thân mãi mãi. Ở bên tớ, và mỗi lúc tớ mềm yếu, vòng tay rộng lớn của cậu lại kéo tớ vào lòng, bao bọc tớ như lúc này, được không?

Giống như một ngày mưa năm nào đó, tôi bị sốt, còn cậu ấy đứng bên cạnh cứ lo lắng khôn nguôi.

"Cậu có bị ướt không?"

"Tớ không. Cậu che hết cho tớ rồi mà."

"Vậy cậu có lạnh không?"

"Hơi hơi, à, hay tớ chạy ra ngoài kia nhé, biết đâu dầm nước mưa lạnh trán tớ sẽ hết nóng, rồi tớ sẽ hết sốt thì sao?"

Tất nhiên tôi chỉ đùa thôi, vậy mà có người ngốc nào đó tưởng thật mắng tôi ngốc, nhất quyết giữ tôi đứng nguyên trên bậc thềm. Chúng tôi bối rối nhìn nhau, tôi thấy vành tai Nguyên hơi đỏ, tôi đoán gò má của mình cũng chẳng kém phần. Nhất là khi cậu ấy lặng lẽ vẽ vào lòng bàn tay tôi một bông bồ công anh nho nhỏ, những năm trước cũng vậy, cũng là từng nét bút cọ cọ trên da mềm mềm, nhưng sao tôi không bối rối như tôi của thời điểm hiện tại?

Tôi của ngày ấy cười ngất, tôi của hôm nay chỉ cười ngượng.

Ngày ấy, mất số điện thoại lúc nào tôi không hề hay biết. Ngày hôm nay, là tôi cố ý hứng những giọt nước rơi từ mái hiên, khi vết mực trên tay

noè noè, tôi xoè ra trước mặt cậu ấy, phụng phịu.

- "Là như thế đó, tại tớ mười phần thì tại mưa một phần, là mưa xoá số điện thoại của cậu."

Nguyên ngây người, r ồi như hiểu ra vấn đề, gương mặt cậu ấy chợt rạng rỡ hẳn. Tâm trạng tôi tự dưng cũng phấn chấn theo, tôi chọc bạn.

- "Cậu có giận mưa không?"

Ai đó lắc đầu. Thật không công bằng nhỉ? Lẽ ra giận tôi mười phần thì phải giận mưa một phần chứ? Thế nhưng khi tôi lúng búng mè nheo, có người lại búng trán tôi thản nhiên đáp.

- "Tớ đâu có nhớ mưa đâu mà giận?"

- "Vậy cậu nhớ tớ nhiều không?"

Tôi thật không hiểu bản thân mình lấy đâu dũng khí để thốt ra câu đó, chỉ là, đã lỡ buột miệng r ồi thì thôi.

- "Cũng không nhiều lắm. Chỉ có mỗi một chuyện là mãi chẳng thể quên."

- "Chuyện gì vậy?"

Nguyên khó xử chau mày, sau một hồi lưỡng lự cậu ấy mới ngập ngừng.

- "Chuyện là...là...cậu rất xinh."

Người tôi nóng bừng, và chắc chắn không phải vì sốt r ồi. Để tránh không khí ám muội, tôi bày ra bộ mặt thật bình thường r ồi xởi lởi đ ề nghị.

- "Tớ xinh như vậy thì hay là đừng giận tớ nữa đi!"

- "Liên quan à?"

- "Có chứ, cậu chưa từng nghe câu em xinh em có quyền à?"

Tôi nháy mắt trêu Nguyễn, cậu ấy lờm lờm định bẹo má tôi trả đũa, ngật nổi tôi đã nhanh nhẹn cúi đầu rồi chui qua cánh tay của cậu ấy lao xuống vỉa hè chạy nhảy. Sau cơn mưa, trời lại hửng nắng, nền trời cao trong vắt và xanh vời vợi, lòng tôi cũng tươi mát một màu xanh biêng biếc.

Có người đuổi theo tôi, cậu ấy hỏi.

- "Tớ nắm tay cậu được không?"

- "Sao vậy? Tưởng cậu còn giận tớ cơ mà?"

- "Vậy nếu tớ hết giận rồi nghĩa là được chứ gì?"

Nguyễn ranh mãnh hỏi lại, tôi nheo mắt bắt bẻ.

- "Ngày xưa cậu đâu có xin phép? Cậu học được phép lịch sự từ bao giờ thế?"

- "Từ khi tớ biết thích một người là như nào!"

- "Là như nào vậy?"

- "Là... là rất muốn nắm tay người ta."

Ai đó nói cho tôi biết, liệu có phải cậu ấy vừa quăng thính không? Hay chỉ là một câu đùa vu vơ? Rồi cậu ấy trách tôi ngày xưa dễ dãi, bị dắt đi mà chả thái độ gì. Tôi then, đành chữa cháy rằng mình mãi xem pháo hoa. Cậu ấy đi bên cạnh tôi, mu bàn tay của chúng tôi chạm nhau, ngón trỏ của cậu ấy móc lấy ngón cái của tôi, còn tôi, sau một hồi tim đập chân run đã nhẹ nhàng rút ra lý sự.

- "Không cho cậu cầm tay tớ, giờ tớ không dễ dãi nữa."

Đúng vậy, tôi là con gái mà, tôi cũng phải chảnh chút chứ nhỉ? Nguyễn cười sặc, đi thêm một đoạn đường nữa, cậu ấy gõ gõ vào vai tôi, thu hút thành công sự chú ý của tôi liền mở lời.

- "Ừ thì cậu không dễ dãi, người dễ dãi là tớ, được chưa?"

Chưa, chưa hiểu cho lắm.

- "Tớ dễ dãi lắm, thế nên cậu nắm tay tớ đi!"

Cậu ấy giải thích thêm, đoạn làm mặt chú hề chọc tôi, bàn tay thì đưa ra như kiểu mời gọi. Lòng tôi mềm nhũn như bún, phải cố gắng lắm mới đập vào tay bạn một phát thật đau rồi tươi cười chạy vụt lên trước. Nguyên cũng chạy theo tôi, lúc về tới cổng nhà cậu ấy còn chắn trước mặt tôi khẽ gọi.

- "Kìa!"

Tôi tưởng như thời gian ngừng trôi, chỉ có một từ mà ngọt tới thấu tim.

- "Cậu ốm nốt hôm nay thôi nhé!"

Nói cứ như muốn khỏi ốm lúc nào cũng được ý, thế nhưng tôi lại gật đầu đồng ý, tôi như bị ăn phải bả rồi. Chạy vào nhà mà không sao gạt được nụ cười của cậu ấy ra khỏi đầu, ngây ngốc đến nỗi ba tôi cũng nhận ra sự khác biệt.

- "Gái rọu của tôi bị ai đó cướp hồn đi rồi."

Ba tôi là vậy đó, khá đặc biệt so với ba của các bạn tôi. Tôi biết có nhiều bậc phụ huynh khi con gái còn đang học thì một mực cấm yêu đương, nhưng khi vừa ra trường liền vội vã giục cưới sợ ế. Đôi lúc tôi không hiểu, không yêu thì sao mà cưới? Nhưng tôi biết, người ta làm vậy chỉ bởi vì thương con quá đổi, lo con gái bị thiệt thòi. Ba tôi cũng thương tôi, nhưng theo một cách hoàn toàn khác. Tôi có thể kể cho ba nghe những rung động đầu đời của mình mà chẳng phải sợ sệt đi đâu gì cả.

- "Hình như Nguyên có thích con một chút thì phải, nhưng chắc cậu ấy sẽ không hẹn hò với con đâu ba, cậu ấy luôn ở vị trí cao nhất, còn con thì...đời đâu phải cỡ tích đâu ba...những người xuất sắc như Mẫn Tiên hay Nguyên không ở cùng thế giới với con."

- "Nhưng con có thể bước qua thế giới đó mà."

- "Thế giới nào ba?"

- "Thế giới của những người xuất sắc."

Ba lại động viên con gái bé bỏng rồi, thật may, nhờ có ba, nhờ những khích lệ không ngừng nghỉ, tôi ngày càng bớt tự ti về bản thân mình hơn. Đúng vậy, nếu người ta ở vị trí quá cao, thì thay vì chỉ ở dưới ngược nhìn, tại sao tôi không bước lên bậc cao để đứng gần cậu ấy hơn?

Tôi sẽ trở thành một biên kịch xuất sắc.

Tôi sẽ nỗ lực thật nhiều, để ngộ ngộ, ngộ ngộ thôi nhé, ngộ ngộ một ngày nào đó cậu ấy có thích tôi thật, sẽ chẳng có ai dè bỉu rằng tôi không xứng.

Tôi cố gắng đọc thật nhiều sách và dành thời gian viết nhiều hơn mỗi ngày. Tôi viết về mọi thứ quanh tôi, trong mỗi tập kịch bản tôi đều cố gắng để ý từng tiểu tiết nhỏ, trau chuốt từng câu từ sao cho ưng ý nhất. Khác với ba luôn góp ý rất nhiều luận điểm giá trị, tâm hồn Mẫn Tiên không được thơ mộng cho lắm, đâm ra hề đọc xong tập giấy nào chị ấy cũng có một vài nhận xét vu vơ.

- "Cái trang nhật ký tự sự mi miêu tả mi nghe tiếng mưa rơi lộp độp trong khi mi chả nghe thấy cái quái gì thì thôi mi sống ảo quen rồi tao bỏ qua. Nhưng cái đoạn đầu trang hai trong tập kịch bản mới thì nhất định phải sửa, sao có thể viết tim tan chảy theo từng giọt nước hả? Tim tan sao được mà tan? Giả dụ có tan cũng chết toi xừ nó rồi chứ còn gì? Vô lý hết sức à. Tư duy của mi quảng đi đâu mà viết ra cái đoạn phản khoa học thế?"

Tôi cố nén cười, tỏ ra nghiêm túc trịnh trọng gật đầu.

- "Vâng, em sẽ sửa."

- "Mi ý, làm cái gì cũng phải dùng bộ não mà suy luận, nghe chưa? Thôi, tao đi chat với Alex đây, Alex kêu có cái clip về sóng điện từ hay lắm."

- "Vâng, chị đi thông thả."

Đợi chị đi rồi, đợi cửa phòng đóng, tôi ôm bụng cười ngặt nghẹo. Con người là vậy đấy, đâu có ai hoàn hảo đâu nhỉ? Chị tôi đó, luôn tự vỗ ngực cho mình hào sảng ngất trời mà hôm sau vẫn ăn thua dây sớm thi vòng chung kết chọn Queen, đấu với Ánh Dương. Điều đáng nói là, chị ý sau khi thắng liền phát biểu xin rút khỏi buổi dạ hội cuối năm. Rồi cuộc, Misu vẫn là Queen của năm nay, tôi hỏi vậy chị mất công thi làm chi? Chị đáp đầy thách thức.

- "Tao thích!"

Chắc lớn tiếng lắm, các bạn đang đứng túm tụm ở sân trường và cả Misu đều ngoảnh lại nhìn bọn tôi, tôi thắc mắc chị thích cái gì, bà ấy tiếp tục đành hanh.

- "Thích cười lại cái nụ cười của con Misu hôm nó thắng mi."

Nói rồi, nhếch mép lên một phát, mặt vênh như cái bánh đa nướng. Trông rõ ghét đi ý, thế mà tụi con trai lớp 10N1 lại phát cuồng mới sợ chứ, mấy bạn cứ bám theo rủ Tiên ơi Tiên ơi xuống căng tin uống nước đi, ừ thì Tiên đồng ý, ngặt nỗi Tiên nhà tôi tối ngày ôm điện thoại chat với Alex, e rằng các bạn nói gì chắc chẳng nghe thấy.

- "Kì à Anh, thầy bảo cậu xuống phòng y tế lấy thuốc tẩy giun cho lớp."

Trường P547 lên tiếng, thầy nào bảo chứ? Lớp nào? Lớp 10N1 á? Mần Tiên phải lấy mới đúng chứ, có mà các bạn muốn đẩy tôi đi để có dịp tán chị tôi thì có. Dẫu sao tôi cũng không muốn làm kỳ đà cản mũi, cho nên đành đứng dậy trước. Được vài bước, thấy tóc mình hơi bị giật giật đằng sau, tôi chau mày quay lại, chưa kịp hỏi gì thì kẻ xấu đã phân trần.

- "Tớ đưa cậu đi."

- "Sao phải đưa tớ đi?"

- "Tại cậu ốm mà."

- "Đâu có, tớ khỏi ốm rồi."

Tôi chỉ đơn giản muốn bạn Nguyên biết tình hình sức khỏe của mình, còn bạn chả hiểu sao mặt xị ra, càu nhàu.

- "Thì tớ ốm, tớ ốm lắm rồi, cậu đưa tớ xuống phòng y tế đi."

Thật hả? Thật hay đùa thế? Tôi không phân biệt được nữa, nhưng lo lắng cho cậu ấy nên tôi vẫn đưa bạn đi cùng để bác sĩ khám cho chắc. Ai đó lẽo đẽo theo tôi, trông yếu ớt đáng thương ghê lắm.

Ấy vậy mà chỉ vài năm sau, Nguyên lại là người b ồng tôi vào viện. Cậu ấy đặt tôi nằm trên chiếc xe đẩy trắng rồi hối hả chạy theo cùng mấy chị y tá. Tay cậu ấy nắm chặt tay tôi, rất ấm. Mãi tới khi đến phòng cấp cứu, bị bác sĩ yêu cầu ở ngoài cậu ấy mới chịu buông tay ra.

Chỉ còn một mình tôi bên trong với mấy bác sĩ và y tá, lồng ngực tôi rất đau, cảm giác nghẽn đến mức ngột ngạt, tôi cố dặn chị Tuyên giữ kín chuyện mình bị khiếm thính với Nguyên, đợi chị gạt đầu để ý lòng tôi nhẹ nhõm đi một chút, đến lúc được thở bằng oxy tôi thì cảm giác thoải mái hơn nhiều, cứ thế, tôi thêm thiệp lúc nào không hay.

Khi tôi tỉnh giấc đã là hai tiếng sau đó. Tường bao xung quanh một màu kem dịu nhẹ, góc giữa phòng có một chiếc tivi lớn cùng nội thất sang trọng, giường của tôi là giường bệnh nhân chất lượng cao, cả phòng có một chiếc ch ờ không phải nằm chung với người khác như trước. Hình như có ai đó đổi phòng cho tôi, và người ấy ng ồi trên chiếc ghế nhỏ ngay bên cạnh giường tôi, cầm tựa vào lòng bàn tay phải của tôi.

Vì tay trái đang tr ầy nước nên tôi chỉ có thể dùng ngón cái của bàn tay phải khẽ xoa lên sống mũi để ửng kia. Nguyên biết tôi thức nên ngược mắt lên nhìn, tôi chẳng nói gì vì bởi người rất nhọc, và cũng bởi tôi đang đeo ống thở. Còn cậu ấy, tôi không biết vì sao cậu ấy lại tr ần lạng như thế?

Cậu ấy hôn nhẹ vào lòng bàn tay tôi rồi không ngừng miên man đầu đầu trên những ngón tay. Có lúc tôi bị cậu ấy nhá, nhưng không mạnh, chỉ khe khẽ thôi. Tôi cũng để mặc cậu ấy vuốt tóc và lau mồ hôi trên trán cho mình.

Vẫn như mấy hôm trước ở viện, tôi rất hay ngủ gật, khác là, lúc nào tôi hé mắt cũng có cậu ấy ở bên. Lần tôi tỉnh táo nhất là khi ngoài ô cửa sổ kia nền trời đen thăm thẳm chi chít những vì sao lấp lánh, trong phòng điều độ ánh đèn ngủ, tôi đã có thể thở tự nhiên không cần thiết bị hỗ trợ, nước trên hình như cũng xong rồi, tay trái của tôi chỉ còn vết băng nhỏ màu trắng, và nó nằm gọn ghẽ trong lòng bàn tay ai kia.

Cậu ấy nằm rất sát tôi, ôm tôi từ phía sau. Tôi có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng phả vào gò má mình. Có thể cậu ấy chẳng có ý gì cả, chỉ là mệt quá nên chớp mắt một lát, nhưng tim tôi, dường như đã lạc nhịp rồi.

Tôi nhớ tôi từng một mình lủi thủi trong bệnh viện, thèm thuồng nhìn những bệnh nhân khác có người nhà tới chăm. Tôi nhớ tôi phải trùm chăn để chị Tuyền không thấy tôi ứa nước mắt, nhớ tới những đêm đó, tôi thấy đêm nay sao bình yên đến lạ. Tôi rón rén quay người lại, khẽ rúc đầu vào vòm ngực rộng lớn kia, vụng trộm ôm cậu ấy thật chặt. Tôi biết là không phải, nhưng tôi rất muốn ở trong vòng tay này, chỉ đêm nay thôi. Và chỉ khi cậu ấy đang say giấc nồng, tôi mới dám liêu lĩnh như vậy.

Nhưng có lẽ tôi đã nhầm. Cậu ấy còn thức. Cánh tay vững chãi đột ngột đưa qua ôm siết lấy hông tôi, cậu ấy kéo tôi sát hơn, sát tới mức giữa chúng tôi chẳng còn chút khoảng cách nào cả. Tôi run rẩy nhìn cậu ấy, tim tôi bủn rủn theo từng nhịp thở hỗn loạn.

- "Đừng ngủ nữa, tớ sắp không chịu nổi mất."

Cậu ấy nghiêm túc dặn, tôi gật đầu. Rõ ràng tôi đã đồng ý, rõ ràng tôi tự dặn lòng mình sẽ thức trò chuyện cùng Nguyên, tiếc rằng mắt tôi cứ díp vào, mặc cho cậu ấy lay bả vai tôi rất mạnh, mọi thứ xung quanh tôi cứ mờ dần đi.

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 15: Tớ Cố Ý Để Cậu Chăm Về

Tớ xin lỗi, cho tớ ngủ thêm một chút nữa thôi. Tớ mệt lắm, ở trong vòng tay cậu cũng ấm áp lắm, đợi tớ nhé! Khi nào thức giấc tớ sẽ đến bù cậu, pha cà phê cho cậu, mua cơm cho cậu, và nếu cậu ốm, tớ cũng sẽ ở bên cậu, chăm sóc cậu như cái cách cậu quan tâm tớ lúc này.

Mỗi lần Nguyễn ốm, cậu ấy chỉ băng quơ một vài câu khiến đôi khi tôi không phân biệt được thật hay đùa? Diễn hình như hôm bạn bảo tôi dẫn xuống phòng y tế, h ả đó trong lòng tôi có lo lắng là thật, nhưng cũng có chút xiu hi vọng cậu ấy không sao, chỉ làm bộ để được đi lấy thuốc tây giun cùng tôi thôi.

Tiếc rằng, đời không như là phim. Nguyễn quả thật cần tới bác sĩ. Bắp tay cậu ấy sưng tím trông rất đáng sợ, không hiểu đã bị thương bao lâu rồi? Tôi ng ả ở ghế đối diện xem bác sĩ chườm cho cậu ấy, thi thoảng bác sĩ cứ ấn mạnh mạnh hỏi Nguyễn có đau không? Bạn lắc đầu, còn tôi thì thương bạn xót hết cả ruột.

Lúc về mình tôi ôm hai bịch, một bịch thuốc tây giun của lớp 10N1, một bịch vài vỉ thuốc bác sĩ kê cho Nguyễn. Cậu ấy đi bên cạnh tôi, rất đủng đỉnh.

- "Đáng nhẽ bị chấn thương một cái cậu phải bảo với quản lý để anh ấy chở tới bệnh viện lớn chứ? Để lâu nhớ mưng mủ ra thì sao?"

Tôi càu nhàu, Nguyễn ghé cái mặt sát vào mặt tôi, hớn hờ hỏi.

- "Cậu lo cho tớ hả?"

- "Ai thêm."

- "Kiều này, tớ đói quá."

Cậu ấy hơi nhăn mặt, tôi như bị bỏ bùa sốt sáng kéo bạn ra quán gọi cuốn gỏi trường, vẫn ngồi ở phòng cũ, khăn trương gọi đồ ăn, còn đích thân cuốn cho cậu ấy những miếng thật nhiều rau cho mát ruột. Nguyên nhìn đĩa gỏi tôi cuốn, cười cười hỏi vặn.

- "Rõ là cậu lo cho tớ, cậu còn chối?"

- "Đâu có, tớ đây đang là đại diện FC chăm sóc thần tượng của mình mà."

Tôi đáp, Nguyên búng nhẹ một cái vào vành tai tôi rồi bảo.

- "Vậy nhờ đại diện FC đút cho tớ ăn với, tay tớ đang bị đau mà."

Nếu đây đang là buổi họp FC thật thì chắc tôi sẽ bị ghen tỵ chết mất. Cơ hội ngàn năm có một, chả có đứa fan girl nào hâm mà từ chối, nếu có chắc chỉ do mắc cỡ chút thôi, như tôi lúc này, trong lòng thì sướng râm ran nhưng ngoài miệng cứ nói đầu đầu.

- "Cậu đau có một tay thôi mà?"

- "Nhưng tay đấy là tay thuận của tớ."

Có người lý sự, tôi bỏ cuộc, tôi không tỏ vẻ phớt lờ được nữa. Thực sự là, tôi còn cuồn cuộn cậu ấy nhiều hơn rất nhiều so với tình cảm của một người hâm mộ, bởi vậy, chỉ cần thần tượng thích, xuống biển mò kim tôi cũng chịu hưởng chỉ chỉ vài miếng gỏi cuốn?

Tôi lần lượt giúp cậu ấy ăn hết đĩa, khác với Mẫn Tiên, mỗi khi được tôi cưng chiều chị thường làm mình làm mẩy kêu cái này mặn cái kia nhạt, Nguyên rất ngoan, tôi chấm gì cậu ấy cũng ăn được hết. Tôi thích cái kiểu ăn của cậu ấy, từ tốn đi kèm đậm, hiếm khi phát ra tiếng động. Tôi thích cả cái cách Nguyên chỉ ăn một nửa mỗi chiếc gỏi cuốn và luôn cố ý phần tôi nửa chiếc còn lại.

- "Cậu cứ nghỉ một chút, vẫn kịp giờ thi chung kết chọn King."

Tôi nhắc Nguyên, chỉ nhắc vậy thôi chứ tôi không hề lo lắng gì cả, vòng cuối thi nhảy mà, cậu ấy cầm chắc phần thắng trong tay. Chỉ là, không ngờ Nguyên bảo.

- "Tớ xin rút r ồi, King khối mười năm nay là Thái."

- "Là do Thái xin cậu sao? Thái thích Ánh Dương?"

Ngày ấy ở quán karaoke, ánh mắt Thái nhìn Misu đã khiến tôi nghi nghi r ồi. Thế nhưng Nguyên lại phủ định.

- "Không phải, là vì cô ấy."

- "Cô nào?"

Tôi hỏi rất nhanh theo phản xạ, Nguyên chậm rãi đáp.

- "Cô gái của tớ, nếu như cô ấy không là Queen, tớ là King cũng chẳng có nghĩa lý gì."

Cô gái của cậu? Xem ra cô gái của cậu không phải là Ánh Dương r ồi. Tôi vừa loại đi được một đối thủ nhưng sao lại có một đối thủ khác nặng ký hơn thế này? Tôi ù xù nằm bò xuống mặt bàn, ruột gan nào n ềkhó tả. Có người khẽ vỗ má tôi, ân cần hỏi han.

- "Cậu ghen hả?"

Ghen, ghen muốn l ồng lộn lên ý, nhưng trước mặt thần tượng vẫn phải giữ thể diện.

- "Không, hâm à? Nhưng cậu giữ người ta thật kỹ vào nhé, đừng bao giờ công khai kéo fan của cậu sẽ xé xác bạn đó ra thành trăm mảnh đấy."

Thực lòng trong thâm tâm câu vừa r ồi của tôi có nghĩa là, cậu giữ người ta thật kỹ vào, đừng bao giờ công khai kéo tôi lại phải mất công ngày đêm mò vào tường nhà bạn đó sấm soi.

- "Cậu có xé xác cô ấy không? Cậu cũng là fan của tớ mà?"

Có chứ, tôi không có gan ném đá một mình nhưng nếu có cái nhóm cầu cho hai người chia tay nhanh chắc tôi xin tham gia đầu tiên.

- "Không đâu, tớ chúc phúc cho cậu."

Muốn vui lòng cậu ấy nên tôi phải dối lòng mình, thế nào mà bạn lại không hề vui như tôi tưởng tượng, mặt mũi đăm đăm khó chịu, còn kêu tay đau nhờ tôi lấy cái ví trả tiền hộ chứ. Tôi đang dành dụm tiền để mua quà tặng Tết cho người thân nên đành bất đắc dĩ làm theo lời bạn.

Cái ví ở sâu trong túi quần cậu ấy, tôi hì hụi mãi mà chẳng rút được, khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, nhịp tim của tôi tăng vọt không kiểm soát. Lúc giật được ví ra, bối rối ngẩng mặt lên, trán tôi bị đập vào môi cậu ấy, mềm mềm, tê tê, đầu tôi trong phút chốc tưởng chừng muốn nổ tung, ngượng ngượng ngại ngại cúi xuống trả tiền.

Đêm đó, tôi như bị trúng tà, nằm trong chăn nhìn lơ đãng ra ngoài cửa sổ, tay chốc chốc lại sờ lên trán, miệng chốc chốc lại cười tủm tủm. Tôi biết cười nhiều là không tốt, là sẽ bị Mẫn Tiên chửi con điên, nhưng tôi không sao mà kiềm được.

Thực sự là nó xao xuyên lắm luôn ấy! Ai đó phải tưởng tượng tới cảm giác được idol vô tình thơm trán mới hiểu được tâm trạng tôi lúc này. Hơn thế nữa, với tôi, cậu ấy không chỉ là idol, cậu ấy còn là "crush".

Tôi "crush" Nguyên rồi, "crush" nặng, "crush" từ lúc nào cũng chẳng rõ nữa.

Tối ngày hể rảnh ra tôi lại vào những trang liên quan tới cậu ấy hóng tin. Nguyên so với một vài nghệ sĩ hoạt động lâu năm có thể chưa đông fan bằng, nhưng lượng fan cuồng thì thực sự chả kém cạnh ai cả. Nhất cử nhất động của cậu ấy đều được chú ý, chỉ cần cậu ấy đứng gần bạn nữ nào một chút cũng sẽ đều có ảnh chụp trộm.

Trong gần năm chục bức ảnh mới cập nhật, có hai bức của tôi, một bức chúng tôi cùng đứng trú mưa, một bức là xuống phòng y tế. Ban đầu tôi hơi lo, sợ nếu mọi người phát hiện ra việc cậu ấy thân với tôi hơn bình thường sẽ bị sấm xoi, nhưng run rủi thế nào đợt này mọi sự chú ý đều đổ về bức ảnh hậu trường quảng cáo mà Misu quay sang thơm má Nguyễn.

Bức ảnh trở thành chủ đề nóng, Misu lại nổi tiếng thêm một chút, tất nhiên theo nghĩa tiêu cực. Bạn bị fan cuồng Nguyễn bôi bác thậm tệ, căn bản tại ảnh đó tình tứ quá hại ối đưa tức nổ đom đóm mắt. Tôi lúc mới liếc qua cũng gai gai, nhưng tự an ủi chỉ là giả thôi nên chả sao. Và lại tôi biết rõ, cô gái của Nguyễn không phải Ánh Dương.

"Kìa, cậu chưa đưa thuốc giảm đau cho tớ."

Tin nhắn xuất hiện bất thành hình trên màn hình điện thoại, tự nhiên tôi thấy vui lạ, đầu óc không còn bị vướng bận bởi những tin tức linh tinh, mỉm cười nhắn lại.

"Tớ quên rồi, mai tớ mang nhé!"

"Cậu quên thật hay cậu cố ý quên về để mai lại được gặp tớ?"

"Ặc, thề là quên thật, cậu cũng quên không nhắc tớ mà."

Tôi trình bày, một lúc lâu mới thấy cậu ấy nhắn.

"Tớ không quên, tớ cố ý để cậu quên về"

Gì thế? Gì nữa đây? Còn thêm cả icon nháy mắt lè lưỡi chứ? Võ Đình Nguyễn Anh, cậu không thể nhắn dài ra thêm một chút à? Ví dụ cậu cố ý để tớ quên về để làm gì? Cậu có biết lấp lửng như vậy hại người ta khổ nỗi khổ lắm không?

Cũng may thời gian này gần nghỉ Tết âm lịch nên các tiết trên lớp toàn tự học chứ không thì cái đầu lúc nào cũng mơ màng của tôi sao mà tính toán các công thức lượng giác được đây? Tôi chỉ có thể cắm cúi vào tập giấy mải mê viết kịch bản thôi, cốt truyện hơi cầu huyệt một chút, nhân vật

nữ chính tên Ki ầu ban đầu là một con muỗi, sau khi hút máu nam chính tên Nguyên, vị thần tiên này quy ền lực ở tiên giới thì liền biến thành hình hài người r ồi mang b ầu.

Ki ầu âm thầm đến cung điện của Nguyên xin làm h ầu nữ, hai người dần có tình cảm với nhau. Kịch tính ở đây là, có một buổi trưa Ki ầu ngủ quên mất, thơ thần hoá lại thành muỗi, Nguyên đi v ề không biết thấy con muỗi đậu trên cái gối, ngứa mắt đập phát chết tươi. Đến khi Nguyên phát hiện ra sự thật thì thống khổ khôn xiết, nước mắt chảy thành máu.

Tôi mới viết được tới đây thì điện thoại rung, là Thái hẹn tôi ở phòng gác mái gần sân thượng, lúc lên tới nơi thấy cậu ấy bảo.

- "Misu lười quá, phải chuẩn bị tiêu phẩm cho buổi Prom mà cậu ấy chả chịu góp ý kịch bản với tập cùng tớ. Ki ầu Anh giúp tớ được không?"

Bạn chọc đúng sở thích nên tôi hứng khởi lắm, bỏ tập giấy và điện thoại của mình ngay ngắn trên bàn, cặm cụi xem kịch bản giúp bạn. Sau đó Thái năn nỉ quá nên chúng tôi tập thoại cùng nhau luôn. Mọi việc rất suôn sẻ cho tới khi Thái đột ngột nắm chặt tay tôi, tôi như bị đờ, chẳng phải đã bảo chỉ tập thoại thôi mà? Mà vì sao đến cả thoại cậu ấy cũng sai vậy?

- "Xin lỗi Ki ầu Anh, tớ không thể đáp lại tình cảm của cậu."

Tôi hoang mang gạt tay Thái ra, nhưng bạn lại bất thành linh thớm lên má tôi, sau đó tự dưng nhìn tôi đầy tình cảm, kêu nụ hôn tạm biệt gì gì đó r ồi chạy thẳng. Tôi ngờ ngác nhìn theo Thái, bất chợt bắt gặp một ánh mắt khác ở phía cửa đang nhìn tôi đầy u uất.

Nguyên xé tan tàn tờ giấy c ầm trên tay, đoạn bực bội quay người. Tôi tiến tới nhặt những mảnh vụn, tờ mờ ghép lại, tuy một vài mẫu bị gió thổi bay mất nhưng tôi đoán được là hoa b ồ công anh, còn là b ồ công anh cậu ấy vẽ cho tôi. Tôi biết thế vì nhìn thấy nét bút quen thuộc nắn nót bên dưới nữa, tiếc rằng đã bị mất toàn bộ những từ quan trọng.

"Ki ầu, tớ ... c..., ... khi tớ dắt cậu chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem, tớ mất r ồi."

Giấc ngủ dài trong bệnh viện đưa tôi trở lại rất nhiều kỷ niệm ngày xưa ấy. Thi thoảng trong mơ màng he hé đôi mắt tôi thấy có người xấp nước lau tay chân cho tôi, giúp tôi vén tóc, giúp tôi kéo chăn.

Tôi nheo mắt nhìn người ta cười cười, cậu ấy chả nề tình người bệnh gì cả, véo má tôi rõ mạnh. Có phải vì thế nên tôi chợt tỉnh táo lạ thường? Nguyên ng ỡi ghê nhưng mặt áp xuống giường của tôi, nhìn tôi triu mến. Tôi cũng quay người nằm nghiêng ngắm nghía gương mặt cậu ấy, mới có chưa đầy một ngày mà hốc hác quá, tôi sốt ruột khuyên nhủ.

"Cậu v ề nghỉ đi lát đi, có chị Tuyên ở đây với tớ r ồi."

Nguyên không nghe lời, chỉ khẽ đưa tay mơn man trên gò má tôi, r ồi hình như có đi ều gì đó bất thường, cậu ấy nhìn chăm chăm xuống dưới, đoạn nhanh tay tháo bỏ khuy áo đầu tiên của tôi.

Tôi nhìn theo ánh mắt ấy, có chút máu rơm rớm trên phần da cạnh vết mổ, chỉ một chút thôi, tôi nghĩ cũng không quan trọng. Còn cậu ấy lại hoảng hốt rút bông trên bàn, căng thẳng lau cho tôi. Sẽ không có gì đáng nói nếu như khối u trước khi bị cắt bỏ của tôi nằm ở chỗ khác. Đằng này, nó lại ở ngay dưới xương quai xanh, tôi hiện tại còn không mặc áo trong, thi thoảng những ngón tay ai đó vô tình lướt qua nơi mềm mại ấy bức tôi phát điên.

"Cậu...gọi chị Tuyên vào đây cho tớ."

Tôi lí nhí ề nghị, tôi biết cậu ấy nghiêm túc muốn giúp tôi, nhưng đầu óc tôi thực sự muốn nổ tung, khoảnh khắc cậu ấy gỡ tấm gạc trắng để thay băng mới, mu bàn tay kia chạm tới nụ hoa nhỏ, tôi tưởng như mình không thở nổi, cả người nóng phùng phùng, tôi cúi.

"Tớ đã bảo gọi chị Tuyên vào cho tớ cơ mà, CẬU ĐIẾC À?"

Lúc bấy giờ Nguyên mới giật mình ngẩng lên nhìn tôi, chắc tại lúc này tôi nói nhỏ quá nên cậu ấy nghe không rõ. Người ta cuống quít xin lỗi tôi, đặt tạm mẫu băng sạch lên vết mổ của tôi r ồi vội vã chạy ra khỏi phòng.

Lát sau chị Tuyên tới giúp tôi xử lý nốt những công đoạn còn lại, chị vừa đi thì Nguyễn đã lao vào gãi đầu gãi tai tâm sự.

- "Ki ầu, chỗ này...thực ra cũng to phết nhỉ?"

Gì chứ? Còn đùa được hả? Vừa điên vừa thẹn, sau khi chửi cậu ấy một thôi một h ấ tôi với hộp sữa ném thẳng tay. Nguyễn tránh được, nhặt sữa lên cắm ống hút chùn chụt, đoạn đi tới gần giường tôi, đưa hộp sữa mời tôi, tỏ vẻ tỉnh bơ như người vô tội.

- "Ý tớ là bệnh viện này thực ra cũng to phết, cậu nghĩ đi đâu thế?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 16: Chúng Ta...Thực Sự Chỉ Là Bạn Cấp Ba?

Chỗ này chỗ nọ ai mà biết chỗ nào? Cái tội của cậu là cứ lấp lửng đây. Cái tội của cậu còn là chưa tìm hiểu sự việc đã làm lơ tở, tự cho phép mình giận tở, coi tở như người xa lạ.

Sau buổi tập kịch bản với Thái, Võ Đình Nguyên Anh chính thức cách mặt tôi, nhắn tin không trả lời, thi thoảng tình cờ tới trường có gặp mặt nhau li ền coi như người xa lạ. Tôi vắt kiệt não cũng không tài nào hiểu nổi lý do, trong khi đó Mẫn Tiên lại kết luận như rất thông thái.

- "Thì nó thích mi đó, xong nó tưởng mi thích thằng Thái nên nó tủi thân."

- "Chị bị điên à?"

Mặc kệ tôi cầu nhau, bà ấy vẫn cứ thao thao bất tuyệt.

- "Thì chả, cái câu trong tờ giấy đó...Ki ừ, tở chết mê chết mệt cậu từ lâu r ừ, khi tở c ầm tay dắt cậu chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem pháo hoa, tở đã trúng tiếng sét ái tình với cậu mất r ừ."

- "Hâm à? Khoảng cách giữa từ "tở" và chữ "c" chỉ đủ một từ thôi, "chết mê chết mệt" là bốn từ lận đó đ ờhâm ạ."

- "Ừ thì đại loại thế."

Đại loại cái gì chứ? Có mà chị còn đang mãi nhắn tin với Alex ấy.

- "Vì sao Thái làm làm vậy?"

- "Chắc nó biết Nguyên Anh thích mi nên trêu, bọn con trai mà, đùa dai lắm."

Bọn con trai hay đùa dai thì tôi hiểu được, nhưng việc Nguyên thích tôi thấy nó cứ kiêu gì ý, liệu cậu ấy có thích tôi chút nào không nhỉ? Cậu ấy khen tôi xinh mà, nhưng thấy một người xinh nghĩa là thích người đó ư? Nếu ai đó thích tôi, lẽ ra phải như mấy cậu bạn tán tỉnh tôi hồi cấp hai chứ nhỉ? Phải hay lẻo đẻo theo tôi, tỏ tình với tôi, nói những lời yêu thương sến sẩm, Nguyên, đừng như không thế thì phải?

Chẳng rõ vô tình hay cố ý, mỗi lần tôi xuất hiện, cậu ấy liền quay sang thân thiết với những bạn nữ khác hơn. Khi thì dạy các bạn ấy nhảy, khi thì cười đùa dưới căng tin cùng nhau, có lúc thấy chiếc ghế trống, tôi đã rất cố chạy thật nhanh để tới ngồi cùng cậu ấy, nhưng Nguyên liền nhảy qua chỗ đối diện, khoác vai Misu đầy tình tứ.

- "Nó cố ý làm mi ghen đó, mi giả bộ ghen đi cho nó sướng!"

Mẫn Tiên mấp máy môi thôi nên xung quanh chỉ có tôi hiểu những gì chị nói. Tôi không tin lời chị mình lắm, nhưng hai má chợt ửng hồng, tôi nhắn tin hỏi chị làm cách nào để giả bộ, chị từ tốn nhắn lại.

"Đứng dậy hắt cốc nước vào mặt con Misu, sau đó tát cho thẳng Nguyên Anh vài phát rồi khóc tức tưởi rời khỏi."

Sặc! Chuyên nghiệp dữ vậy trời? Bài bản quá, tôi chịu không theo nổi. Bên kia bạn Ánh Dương quan tâm gấp từng miếng salad cho bạn Nguyên Anh, điện thoại tứ phía lén lút giờ lên chụp trộm, các nhóm chat nhận được tin hoạt động hết công suất. Mọi người buôn chuyện nhiều lắm, tôi đọc lướt ấn tượng mỗi với một bạn bảo chỉ cần được học chung trường với thần tượng thôi đã hạnh phúc lắm rồi, việc thần tượng thân với ai bạn không quan tâm.

Tôi buồn là mình chả được như thế! Mọi việc nó cứ đập vào mắt, bụng dạ bức bối khó chịu, tôi ăn luôn hai hộp salad đầy, một hộp trộn giấm táo của tôi và một hộp sốt kem tươi của Mẫn Tiên. Cẩm đâu cẩm cổ ăn, xong

xuôi mới phát hiện Mẫn Tiên vẫn đang ăn hộp của chị ấy, tức cái hộp tôi vừa ăn là của Thái.

Nhưng là của Thái mà? Thái không mắng tôi thì thôi chứ mắc mớ gì Nguyên phải lườm tôi ghê thế? Ngay cả cốc nước Thái định rót cho tôi Nguyên cũng giật mất. Cậu ấy tu một hơi rồi đi thẳng, Misu chạy theo Nguyên để lại Thái ở đằng sau giận dữ đá ghế. Tôi đã rất bất ngờ, bởi tôi nghĩ Thái nhút nhát. Tôi cũng biết lý do vì sao bạn chọc tức Nguyên, nghĩ ngợi cả mấy tiếng liền, rốt cuộc sau giờ học năng khiếu tôi lấy hết can đảm tới gặp Nguyên.

- "Hôm đó là Thái hẹn tớ nhờ sửa kịch bản cho tiểu phẩm của buổi Prom vì Misu không chịu góp ý kịch bản cùng cậu ấy..."

Tôi chưa kịp nói hết thì Misu đã nhảy vào chặn họng.

- "Kì ừ Anh, cậu đổi trắng thay đen, rõ ràng cậu nhắn tin hẹn Thái ra để tỏ tình mà, kịch bản gì? Cậu bịa thì cũng phải có lý chút chứ? Bọn tớ đâu có tiểu phẩm nào cho buổi Prom đâu?"

Các bạn học khác xúm lại gần, tôi tức tối lôi máy ra muốn chứng minh. Tiếc rằng, tin nhắn Thái gửi đã không cánh mà bay. Thế nhưng tin nhắn tôi không hề gửi Thái thì lại đi ầm nhiên có trong máy cậu ấy.

"Gặp tớ được không Thái? Tớ ủng hộ hay quan tâm tới Nguyên Anh một phần cũng vì cậu mà, vì cậu ấy là bạn của cậu, và cũng bởi vì cậu ấy là trẻ mồ côi, rất đáng thương, cậu hiểu không? Cậu hiểu cũng được mà không hiểu cũng được, nhưng làm ơn đừng giận tớ nữa, cho tớ một cơ hội được không?"

Tôi đã hiểu vì sao Nguyên giận đến thế! Một người có lòng tự trọng cao như cậu ấy, nghe tớ cụm từ "trẻ mồ côi", nghĩ người ta thương hại mình, chẳng biết sẽ tổn thương tới mức nào?

- "Là Thái viết, sau đó cậu ấy xóa tin nhắn trong máy tớ."

Tôi khẳng định, Trường P547 lúc đầu phủ nhận.

- "Không phải, Thái hiêm khi soạn tin nhắn có dấu như vậy."

- "Giọng văn này của cậu mà Ki ều Anh? Từ cách ngắt nghỉ tới cách đặt dấu câu, y hệt trong tập kịch bản của cậu."

Mấy bạn nữ lớp tôi nhao nhao, ức điên người, tôi một lần nữa nhấn mạnh.

- "Không phải tớ, nhất định là Thái lén dùng điện thoại tớ trong lúc tớ mãi sửa kịch bản."

- "Cậu im đi! Đừng vô liêm sỉ như vậy, Thái mà nói dối thì trên đời này không ai biết nói thật cả."

Misu quát tôi, Mẫn Tiên điên máu xông tới, bị Trường, Công, Vũ của P547 giữ r ỡ mà chị ấy vẫn phùng phùng khí thế.

- "Mày bảo ai vô liêm sỉ? Mày dám nhắc lại không con khốn? Bà lại phang cho vài nhát bây giờ!"

- "Thôi mọi người đừng cãi nhau nữa, cứ coi như là tớ viết tin nhắn này đi. Là tớ hại Ki ều Anh, được chưa Ki ều Anh?"

Bạn cúi đầu xin lỗi tôi, đôi mắt đượm buồn, người co rúm lại vì sợ sệt. Còn tôi trong mắt các bạn học lúc này chẳng khác gì một đũa hèn hạ dám làm không dám nhận. Tôi cảm giác ai cũng khinh mình, chỉ trừ Mẫn Tiên.

- "Nhút nhát khỉ gì loại mày? Mày là thằng giả tạo nhất mà tao từng biết! Để tao chống mắt lên coi mày có diễn được từ giờ tới cuối đời không? Cả thằng trưởng nhóm nữa, mày là một thằng ngu si tứ chi không phát triển."

Chị ấy cứ s ồm s ồm lên, chút uất ức, chút tủi thân, tôi chạy tới chỗ Mẫn Tiên lôi chị về. Lại một lần nữa tôi được trở thành topic hot của trường, một lần nữa nhân phẩm của tôi bị chà đạp. Quen r ỡ nhưng vẫn buồn, những lời họ mắng nhiếc không khiến tôi buồn nh ều bằng thái độ của ai kia.

- "Thôi phải thông cảm, P547 bọn họ chơi với nhau bao nhiêu năm trời, ở ký túc xá cùng nhau như anh em ruột thịt, Nguyên tin tưởng Thái hơn cũng có lý."

Mẫn Tiên phân tích, cứ như chị và cái đứa chửi đồng lúc ở trường là hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Chị ấy là thế đó, nhanh giận nhưng nhanh nguôi, còn nói lời an ủi tôi nữa, còn mách nước tôi ngày mai chạy tới ôm chân lấy Nguyên thút thít kêu oan, căn bản bọn con trai nó tin hay không thì nó cũng dễ tha thứ ý mà. Ngặt nỗi tôi không làm vậy được, vì tôi cũng đang giận Nguyên. Tôi biết là hơi bất công với cậu ấy, nhưng lòng tôi, cứ giận giận thôi.

Tại sao chưa một lần nào cậu ấy hỏi lại tôi chứ? Đâu phải chúng tôi không có cơ hội gặp gỡ nhau? Chẳng phải chúng tôi cùng tên chữ "A" nên được xếp cặp đấu với nhau trong giải cờ ca rô hay sao? Suốt năm tiếng liền, trong phòng chỉ có hai người, đủ riêng tư như vậy mà cậu ấy cũng lười không mở lời.

Vâng, ván cờ ca rô năm tiếng, có lẽ cũng là kỷ lục mới. Bắt đầu bằng việc Nguyên đánh một con X vào giữa trang giấy, tôi đi theo sau một con O, rồi cậu ấy lại nhảy sang trang bên cạnh đánh con X khác, tôi lại nhảy theo cậu ấy đánh con O. Rồi cứ như thế cậu ấy lê la hết trang này tới trang kia, cứ như thế chúng tôi ng ồi im lặng tô XOXO gần hết quyển vở ô li thì bạn coi thi vào, sốt ruột hỏi.

- "Ai thắng?"

- "Chưa biết!"

Nguyên đáp. Bạn kia lúi thủi đi ra, chúng tôi ng ồi tô thêm một quyển vở nữa. Lúc bắt đầu thi là một giờ chiều, tới khi trời xẩm tối tôi thấy Nguyên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tôi cũng nhìn theo, đúng sáu giờ tròn. Cậu ấy vẽ vội năm con O gần nhau rồi gạch một đường, đoạn đem ra ngoài cửa cho bạn coi thi.

- "Ki ều Anh 10N12 thắng."

Bạn đó gà gà gật gật, hai đứa tôi phải lay mãi mới dậy, dậy xong kiểm tra hai quyển vở kín liền tròn tròn mắt nhìn tôi và Nguyễn Anh như kiểu người trên sao hoả rơi xuống, nhưng rồi vẫn vui vẻ ghi lại kết quả vào sổ, tung tăng chạy về. Nhìn cái điệu bộ đó tôi chợt phì cười, quay sang thấy Nguyễn cũng cười, nhưng lúc chạm ánh mắt tôi cậu ấy lại lạnh lùng quay đi, tôi cũng vậy, tôi cũng đi đường tôi, hai chúng tôi không nói với nhau lời nào, mỗi người rẽ một hướng.

Nghĩ lại một thời trẻ con thật hâm nhi? Cơ mà tôi của bây giờ vẫn hâm như thế đó, từ lúc cậu ấy bảo cái bệnh viện này to to là tôi cũng bực luôn, ùng ùng đứng dậy thu áo quần chuẩn bị xuất viện.

- "Cậu điên à?"

Nguyễn quát, tôi thật thà trình bày.

- "Điên gì? Phòng này đất như vậy nằm lâu thêm chút nữa chắc tớ vỡ nợ mất."

Tất nhiên có hơi tưng tức nên giờ tôi tạm xem bạn là người xa lạ, mà đã xem là người xa lạ thì tôi không muốn nhận ân huệ của người ta nữa.

- "Đó không phải việc cậu cần lo."

- "Việc của tớ, tớ không lo ai lo? Cậu tránh ra đi, tớ còn phải về chuẩn bị đi làm chứ, công ty chứ có phải cái chợ đâu? Mơ mơ người ta lại đuổi thì khốn."

- "Cậu..."

Nguyễn tức tím mặt, tôi thông dong gấp đồ đạc vào túi. Bên này tôi xếp được cái nào, bên kia cậu ấy vứt ra cái đó nên túi đồ mãi vẫn cứ vơi. Tôi tức. Tức ai kia trêu ghẹo tôi, cậy khoẻ bắt nạt tôi, tức cả cái vụ mắng tôi không viết giấy xin phép, kêu tôi biến ra khỏi hăng phim của cậu ấy.

Lúc trước không tức, giờ lại tức. Chắc giờ ốm nên tính khí khó chịu hơn đó. Nhưng tôi nào có làm được gì to tát ngoài rơm rớm nước mắt đâu?

Xong tự dưng Nguyên hiên hẫng đi, cậu ấy không đôi co hay tranh luận với tôi nữa, chỉ bỏ túi đồ của tôi sang một bên, tiến tới ngẩng cạnh tôi, xoa xoa lưng cho tôi, dịu dàng bảo.

- "Tớ xin mà, là tớ sai rồi."

Có vài từ thôi có sao ngọt tới thấu tim?

- "Đánh tớ nhé, bực thì đánh tớ, đừng khóc!"

Cậu ấy cầm tay tôi đập lên người mình, tôi vội rút lại, lí nhí bảo.

- "Tớ muốn về nhà."

Về mặt Nguyên có chút không muốn, nhưng sau khi đi hỏi bác sĩ về thì có vẻ an tâm hơn, chấp nhận chiều tôi. Lúc vào viện là tôi một mình lui tha lui thủi, lúc xuất viện có cậu ấy đưa tôi về, bằng tôi đi trên những bậc thang dài lát lẻo của khu tập thể cũ kỹ, vẫn là căn nhà đó nhưng sao hôm nay tôi thấy ấm áp lạ thường?

- "Tớ nặng lắm không?"

- "Không, nhưng nếu cậu có bầu thì sẽ là vấn đề đấy, nên chuyển tới khu nào có thang máy."

Nói đi đâu vậy? Tự dưng làm cả hai cùng đỏ mặt là sao? Cái tên mất nết, tự dưng không đâu lại liếc qua chỗ không nên liếc là thế nào? Cả cái ánh mắt, cái nụ cười khốn nạn đó nữa, rồi tôi mà nói gì thì lại kêu tôi nghĩ bậy cho mà xem, còn tôi không nói gì thì lại bắt đầu chọc tôi.

- "Thực ra tớ còn từng nghĩ con chúng mình phải ăn sữa ngoài, nhưng có vẻ như tớ lo hơi thừa rồi nhỉ?"

Sở dĩ Nguyên kêu "con chúng mình" vì khi xưa bọn tôi từng có giao ước làm cha mẹ của con người kia. Còn việc "từng nghĩ" của cậu ấy thì cũng bởi hơn ba năm trước, trong một đêm mưa gió nào đó, đã có những khoảnh khắc giữa chúng tôi không chỉ dừng lại ở hai từ "bạn thân". Có lẽ

đó chỉ là giây phút yếu lòng khi chuẩn bị chia xa, còn chúng tôi bây giờ vẫn vậy, vẫn là đôi bạn cực thân thiết, cực hiểu nhau.

Trải qua ngần ấy năm bươn trải bên xứ người, tôi giờ đã là thiếu nữ mơn mớn căng tràn sức sống chứ không còn là cô bé nhỏ nhắn mảnh khảnh năm xưa. Tôi có thể tự sống một mình rất ổn, tôi còn tự học được cách thay băng cho mình, vết mổ lành dần, cậu ấy dù bận nhiều việc vẫn luôn tạt qua chỗ tôi, quần quanh bên tôi, chúng tôi có thể nói chuyện hàng giờ mà không chán.

Tôi đã từng trò chuyện với rất nhiều người nhưng không có ai hiểu đi đâu tôi nói, như cái cách ba tôi hiểu, như cái cách cậu ấy hiểu. Đó, người ta gọi là tri kỉ. Cũng bởi vì cậu ấy quá quan trọng nên tôi luôn làm những đi đâu tốt nhất cho cậu ấy, trong khả năng có thể.

- "Mình và Nguyễn Anh là bạn học cấp ba, mình gặp khó khăn thì bạn ấy giúp đỡ thôi chứ không có gì đâu, báo chí đừng làm quá."

Tôi đã trả lời phóng viên như vậy trong ngày đầu tiên đi làm. Hôm Nguyễn đưa tôi vào viện, đã có người chụp trộm được khoảnh khắc cậu ấy ẵm tôi, cả hôm về nhà ảnh của chúng tôi cũng bị rò rỉ trên các diễn đàn, cộng thêm vụ cậu ấy đứng đợi dưới khu tập thể khiến cho sự việc ngày càng nghiêm trọng. Bắt đầu có những bài báo kiểu cô gái được nam thần đưa về là ai? Cô gái nào khiến Võ Đình Nguyễn Anh lo lắng tới quên ăn quên ngủ? Liệu chúng ta có thể hi vọng một đám cưới trong tương lai không xa?

Đúng kiểu giạt tít đùng đùng luôn, mọi lần có scandal nếu Nguyễn không trực tiếp trả lời mấy câu bựa bựa thì quản lý của Nguyễn sẽ dính chính thay. Lần này lạ cái là phía cậu ấy chả có động tĩnh gì nên tôi tranh thủ có phóng viên tới tìm mình thì lên tiếng hộ luôn. Bài phỏng vấn tôi được lên trang nhất mấy chục phút sau đó, tình hình trên mạng dịu xuống hẳn, nhưng tình hình phòng sếp có vẻ không như thế. Sếp gọi tôi lên, hỏi một câu rất lạ.

- "Chúng ta...thực sự chỉ là bạn cấp ba?"

Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi đầy u uất, chiếc điện thoại bị sút văng nằm ngay dưới chân tôi, màn hình đang hiển thị bài báo đó. Tôi nhặt nó lên, đặt ngay ngắn lên mặt bàn cho cậu ấy rồi nhẹ nhàng đáp.

- "Cậu biết ý tớ mà."

- "Ý cậu là gì? Tớ không biết! Hôm nay cậu nói rõ ràng ra cho tớ! Không nói được thì đừng đi đâu cả."

Nguyên cúi, bất chợt tôi thấy sống lưng mình hơi lạnh.

- "Thì...thì là bạn thân, rất thân...nhưng tớ không dám trả lời như vậy, tớ sợ sự việc sẽ càng trầm trọng hơn."

Tôi run run giải thích, cậu ấy chỉ cười khẩy, nhàn nhạt kêu tôi trở về làm việc. Chiều hôm đó, báo chí khắp nơi đột nhiên cùng nhau giật tít, ông hoàng giới dancer và nữ diễn viên hạng A công khai quan hệ tình cảm, dự định sẽ kết hôn trong thời gian sắp tới. Tôi chạy một mạch lên phòng Nguyên, tôi rất hi vọng đó chỉ là tin lá cải, tiếc rằng khi cánh cửa kia vừa hé mở, đã thấy trong đó một nam một nữ ôm hôn nhau đắm đuối trên ghế sofa, bạn nam nằm bên trong vòng tay qua ôm bạn nữ, tôi nhận ra chiếc đồng hồ đeo tay đó. Còn bạn nữ, chỉ cần nhìn bóng lưng trần và mái tóc xoăn của cô ấy tôi đã đoán được là ai. Tim tôi, chợt đau nhói!

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 17: Ngày Tứ Kết Hôn, Cậu Sẽ Tới Chứ?

Võ Đình Nguyên Anh, đến một ngày nào đó, khi cậu và cô ấy thực sự kết hôn, có thể nào đừng mời tớ, được không? Cho dù là người con gái tốt nhất thế gian này sánh đôi với cậu, tớ cũng chẳng thể toàn tâm toàn ý mà chúc phúc đâu, thật đấy!

Đêm giao thừa của năm đầu tiên tôi bước vào trường trung học phổ thông, ba lì xì cả nhà mỗi người một miếng ngọc, của Mẫn Tiên khắc chữ "Nhân", của mẹ chị khắc chữ "Phát", của tôi khắc chữ "Thành". Tôi đoán ba mong sang năm mới Tiên sẽ bớt hấp tấp nóng nảy, mong mẹ làm ăn phát tài phát lộc, mong tôi thì tự tin hơn để hoàn thành những giấc mơ dang dở.

Gia đình chúng tôi không có thói quen mừng tuổi bằng tiền, bởi vậy Mẫn Tiên đan ba chiếc khăn, mẹ chị thì tặng ba chiếc hộp sang trọng, chiếc hộp của ba và Mẫn Tiên chứa bút hàng hiệu, còn chiếc hộp của tôi là bút nhái giống y chang. Chẳng phải năm đầu tiên mẹ làm như vậy nên tôi không ngạc nhiên lắm, tôi cũng không mách ba, chỉ là, vòng bình an tôi tặng những người mình yêu thương là tự tay tết, riêng mẹ, tôi xin dâng tặng bà chiếc vòng giá hai ngàn đồng mua ngoài chợ trời.

"Con quỷ cái! Cái ngữ mày phải xuống địa ngục!"

Đó là câu đầu tiên mẹ chúc khi đồng hồ điểm mười hai giờ, chúc cho tôi xuống địa ngục. Cái ngữ tôi đúng là phải xuống địa ngục thật, bởi theo như mẹ lý luận, nếu mẹ ruột tôi không bầy ba tôi bằng cách đẻ ra thứ oan nghiệt như tôi thì làm gì có chuyện ba mẹ phải chia xa nhiều năm đến thế?

Hồi tôi còn nhỏ, khi gia đình chỉ có ba người, khi người mẹ đẻ ra tôi chưa đến một thế giới khác, mỗi kỳ nghỉ dài chúng tôi thường ngồi túm tụm cặm lượm chải tóc cho nhau. Tóc tôi luôn đẹp nhất vì được cả ba và mẹ

chăm chút, tóc mẹ luôn xấu nhất vì bị ba con tôi làm rối tùm lum, nhưng mẹ vẫn cười rất rạng rỡ.

Giống như Mẫn Tiên là công chúa của mẹ chị ấy, tôi cũng là công chúa của mẹ tôi. Chỉ khác là, Mẫn Tiên có thể nhõng nhẽo mẹ bất cứ khi nào chị muốn, còn tôi, mỗi năm chỉ qua thăm mẹ vài lần, là vài lần ít ỏi tôi có thể tâm sự với mẹ mình những muộn phiền, những nhớ nhung.

Ba thường cho chúng tôi khoảng thời gian riêng tư vào buổi chiều ngày mùng một. Tôi cắm cúi đốt chiếc vòng bình an tết bằng giấy thơm, tôi đốt thêm rất nhiều áo quần, trang sức và tiệp, để nhớ đâu bên đó mẹ muốn khởi nghiệp còn có vốn. Tôi ở với mẹ tới chiều muộn, trên đường ra khỏi nơi đó, chợt thấy một bóng người đang nằm ngoan ngoãn giữa ba mẹ mình, trên bãi cỏ xanh non mơn mớn.

Đầu cậu ấy gối lên ba lô, mũ lưỡi trai úp bên trên che kín khuôn mặt, chiếc máy nghe nhạc đang nhấp nháy sáng, màn hình hiện dòng chữ tên của một bài hát nhạc vàng rất nổi tiếng, tôi đoán Nguyên bất cho ba mẹ nghe. Sống mũi tôi chợt cay cay, loáng thoáng thấy bóng các thành viên còn lại của P547 và Misu qua thăm nên tôi móc trong túi ra chiếc vòng bình an tết bằng dây dù, cẩn thận móc vào hàng rào trước khi về.

Tối đó, trang cá nhân của Misu đăng ảnh rất nhiều sợi dây đẹp lung linh cùng dòng trạng thái "Vất vả suốt nhiều đêm liền." kèm vô vàn trái tim bắn tung toé. Mọi chuyện sẽ không có gì đặc biệt nếu như ngày trở lại trường Nguyên không đeo chiếc vòng tay màu giống những sợi dây của Ánh Dương từng đăng. Chẳng cứ nhóm chat của tôi, mọi diễn đàn đều sôi sục.

"Chắc chắn là hẹn hò ngầm rồi, là quà Valentine nó tết tặng anh nhà đấy. Còn thả thính từ tối mùng một cơ mà."

"Bình tĩnh, dạo này đang có trào lưu tết vòng mà, chắc gì đã phải của Misu? Nhớ mẹ Nguyên Anh làm cho cậu ấy thì sao?"

"Diên à? Mẹ Nguyên Anh mất lâu rồi, nghi lắm, dạo này Nguyên Anh thân với nó lắm, kè kè bên nhau suốt. Mà cái vòng xấu dữ cũng đem đi

tặng."

Giá kể là vòng Ánh Dương tốt thật chắc tôi hả hê lắm, tiếc rằng chiếc vòng ấy của tôi, cái chỗ máu nối vẫn còn sờ sờ đấy. Tôi biết đờ của mình đã bị Misu nhận vợ, nhưng tôi không giải thích gì với Nguyên cả, phần vì tôi sợ nếu biết chiếc vòng đó do tôi tặng cậu ấy sẽ không đeo nữa, phần vì tôi còn hơi giận nên không muốn nhắn tin trước.

Kể cả hôm thi cờ caro thắng chung cuộc, được chọn đại diện khối N tham gia giải đấu giao hữu với khối V, rất muốn khoe Nguyên mà tôi vẫn cố phải kiềm. Thực ra tôi đánh không hay, chỉ được cái chịu khó đi chặn thôi, chặn rất chặt, rất tỉ mỉ, cho nên mấy bạn đó nản. Mẫn Tiên thi cờ vua, lớp trưởng lớp 10N3 thi cờ tướng, có ba giải cờ tất cả thì khối N thắng cả ba, một kết quả rất ngược đời vì lẽ ra khối tôi phải kém hơn khối chuyên các môn văn hoá mới đúng.

Thầy tổng phụ trách khối V điên khỏi nói, thầy để trạng thái bóng gió có người quyên chức thiên vị khối của con gái, một cái người nghèo kiệt xác ăn bám vợ không khác gì trai bao. Ai chả ngăm hiểu người thầy ám chỉ?

"Tổng cô lão đó đi ba!"

Mẫn Tiên xúi bậy, tôi thì biết ba sẽ không làm vậy đâu, Lotus dù sao cũng là trường dân lập có tiếng, thầy giáo kia lại chẳng nói đích danh ai, vô duyên vô cớ đuổi việc sao được? Mẫn Tiên bực bội lắm bậm trù cho thầy tối nay bị đầy bụng, ba tôi phì cười, gọi chị qua bếp trò chuyện.

"Tâm sân si như tảng đá ngàn cân, ngày ngày phải buộc đá trong lòng người ta cũng đủ mệt mỏi rồi, con không cần trù ẻo gì cả."

Mẫn Tiên vâng dạ ngọt xớt, chỉ là sau tiết sinh hoạt hôm thứ bảy cuối tuần, bà ấy huy động cả khối góp tiền đi mua đồ ăn thức uống, sau đó tới phòng biểu diễn bê mấy cái loa ra ngoài, chỉnh âm lượng nhạc và bass ở mức tối đa.

"Quầy lên anh em ơi, quầy lên nào!"

Chị chiếm cả cái sân khấu lớn, sân khấu chung của hai khối nghệ thuật và văn hoá, đứng trên đó dõng dạc hô hào. Cả khối hí hửng ùa lên nhảy múa, khối tôi điên loạn bao nhiêu thì khối bên tức nổ đom đóm mắt bấy nhiêu.

- "Em xin kính mời thầy tổng phụ trách khối văn hoá lên ăn liên hoan khối em thắng giải đấu cờ khối bên thầy ạ."

Bà cầm mic chứ, có cái giải cờ mà làm như giải thế vận hội vậy đó, lỡ dễ sợ. Thầy tổng phụ trách đi ngang qua tức tới mức không thể đi tiếp, ngược lên chỉ trích thậm tệ.

- "Cả một lũ vô công rồi nghề..các anh...các chị...rồi trượt đại học hết cho coi...tới lúc đó đừng có khóc."

Thầy chọc sai người rồi, da mặt Mẫn Tiên dày lắm, chị ấy tỉnh bơ hỏi.

- "Hỡi anh em, trượt đại học thì có khóc không?"

- "Không đâu!"

Cả khối ðồng thanh đáp, chị tôi tiếp tục.

- "Không khóc thì các ông làm gì?"

- "Làm diễn viên ới a, làm đạo diễn lá la, ca sĩ, nhạc sĩ, biên kịch, nghề nào cũng vui í a, không thì ta đi đánh giày, ta quét rác, ta nhổ cỏ, ta vì một cộng ðồng xanh sạch đẹp í ới thầy tổng phụ trách ới..."

Tôi đến phục cái khối này, hát chế mà nắm tay nhau vẻ mặt nghiêm túc như tập nhạc kịch ấy. Thầy nổi khùng mắng một tràng rồi bỏ về, Mẫn Tiên thở h ãng học sai em gái.

- "Kiều Anh, mi lên phòng ba lấy cho tao ít đá."

Chị yêu của tôi đó, nó đùa cho lắm vào, mới chớm xuân người đã ðỏ m ò hôi m ò kê nhẽ nhại. Tôi phì cười lên t ãng hai lấy đá trong tủ lạnh của ba. Đốc toàn bộ chỗ đó mới ðược cả xô đá ð ấy, tôi khệ nệ bê xuống tầng

bạc cầu thang, đi được nửa đường bỗng dưng có một bàn tay đập mạnh vào lưng, tôi bị mất thăng bằng ngã dẹo về phía lan can, cả xô đá cũng theo đó mà đổ ào xuống.

Tệ hơn thế, Misu đứng ngay bên dưới, kinh khủng hơn, bạn chẳng hề chạy đi mà lại khẽ nhếch môi cười khẩy. Phải mấy mấy chục giây sau, khi có người lao tới sốt sắng hỏi han bạn mới ngã khụy, về mặt đây bị thương, luôn miệng kêu lạnh.

- "Là Kiều Anh đổ đá vào người Ánh Dương."

Một bạn nữ lớp 10N1 tố cáo, Mẫn Tiên cùng mấy bạn khác vội chạy qua, mọi người liên tục chỉ trích tôi, chỉ có chị chịu nghe tôi giải thích, tin tưởng tôi.

- "Đồ thì sao? Nó bảo nó bị người ta đẩy rồi mà?"

- "Ai đẩy? Ma đẩy à? Cố ý hại người thì bịa ra cái lý do nào cho hay chút chứ?"

Hội bạn thân của Misu đâu có vừa, các bạn làm um lên, Misu nằm co quắp bên dưới, đôi môi thâm tím nhợt nhạt, cả Nguyên và Thái cùng cởi áo khoác đưa cho bạn, nhưng Misu nhận áo của Nguyên, mắt chỉ nhìn Nguyên, tay cũng run rẩy cầm tay Nguyên. Tất nhiên, Nguyên là người bạn cùng Misu xuống phòng y tế. Cậu ấy có ngược lên nhìn tôi, chỉ vài giây ngắn ngủi thôi, nhưng dường như tôi thấy rõ vẻ thất vọng trong đó. Mẫn Tiên đi tới nắm tay tôi an ủi, tôi khẽ rút tay mình khỏi tay chị, bu ãn bu ãn lao ra ngoài cổng trường.

Ít ra hồi đó tôi còn mạnh mẽ, chứ ngay lúc này đây, bắt gặp Nguyên và Misu thân mật trên ghế sofa, tôi vẫn chạy đi, nhưng không kiêu được mà bật khóc. Tôi đã khóc trên suốt mấy chặng xe buýt, khóc tới mức cả hàng ghế cuối cùng không ai dám tiến tới ngồi cạnh mình. Về tới nhà, tôi thậm chí còn khoá cửa trong, trộm nghĩ nếu ai đó tới cũng nhất định không mở cửa. Nhưng rồi, sau một hồi hăm dọa, tôi chợt bản thân nhận ra, tôi lấy tư cách gì để bu ãn cậu ấy? Lý do là gì? Giận dữ cũng nên chính đáng chứ?

Được rồi, tôi sẽ giận Nguyên vì tội có người yêu mà giấu nhem, không coi trọng tình bạn giữa chúng tôi, quá hợp lý luôn phải không? Tôi âm ức ra mở cửa, chỉ mở thế thôi, trộm nghĩ nếu cậu ấy tới tôi sẽ không thềm ra tiếp đầu, tôi sẽ làm mặt lạnh tới khi nào người ta năn nỉ thì thôi.

Có nên thế không nhỉ? Hay tôi nên nhảy cẫng lên chúc mừng bạn mình? Thế hình như đúng hơn thì phải? Đầu tôi rối như tơ vò bởi một mớ bong bong, thực ra tôi không cần nghĩ nhiều như vậy, bởi suốt cả buổi tối, cậu ấy không hề qua nhà tôi. Lần đầu tiên từ ngày tôi xuất viện, cậu ấy không qua nữa.

Tôi lại ăn cơm một mình, xem tivi một mình, đêm xuống, tôi chui vào chăn ngắm nhìn lại ảnh chụp tự sướng của hai đứa, đột nhiên ứa nước mắt. Sáng ra, tôi đi làm với cái mặt sừng húp. Tôi chữa thẹn với đồng nghiệp rằng mình bị dị ứng, may do tôi làm biên kịch chứ không phải diễn viên, nhan sắc không ảnh hưởng tới công việc.

Bộ phim học đường do Anh Thư làm biên kịch chính đã phát được năm tập trên mạng, thu về phản hồi khá tốt. Cả nhóm chúng tôi phấn khởi khùng khiếp, miệt mài sửa kịch bản cả ngày, tới tầm năm giờ chiều mọi người định xuống căng tin xả hơi chút thì bạn Nam, trợ lý của Nguyên xộc vào phòng hớt hơ hớt hải.

- "Chị Loan ơi tìm cho em diễn viên đóng thế với, chị Misu bị kẹt xe."

- "Ơ tưởng Nguyên Anh từ chối phim đó?"

Chị Loan ngơ ngác hỏi, Nam giải thích tỉ mỉ.

- "Vâng, ban đầu bên đó mời vai nam chính thì sếp từ chối chị ạ, tới hôm qua lại đột ngột bắt em liên hệ lại, đồng ý đóng nhưng chỉ nhận vai phụ mờ nhạt lắm, tổng cộng có năm cảnh. Em cứ lo ảnh hưởng tới danh tiếng sếp."

- "Ôi dào không sao đâu, coi như diễn viên khách mời."

- "Vâng ạ, chị nhanh nhanh tìm hộ em đi, sếp cáu quá chừng rồi."

Bao nhiêu bạn giơ tay xung phong mà chị Loan không chọn, lại chỉ đích danh tôi, còn nở nụ cười bí hiểm mới lạ lùng chứ. Nam đưa tôi tới địa điểm quay phim, là quán bar nhỏ ngay dưới tầng hầm khu nhà Nguyễn. Mấy chị trong tổ trang điểm uốn nhanh cho tôi mái tóc xoăn để giống nữ chính, chỉ là một cảnh lấy từ phía sau nên dùng thế thân thoải mái.

Nguyễn đang ng ỡ say sưa bên mấy em gái xinh, máy quay đặt ở gần cửa, tôi tiến vào tát cho mỗi em một cái r ỗ giật ly rượu của Nguyễn. Tất nhiên chỉ là tát giả thôi, sau này cắt ghép họ sẽ làm cho giống thật, cơ mà tôi vẫn không hiểu ý đồ kịch bản, rõ ràng nữ chính đã căm ghét nam phụ thì việc gì phải để ý tới việc ăn chơi sa đọa của cậu ta? Còn nữa, vì sao khi nam phụ ôm vào lòng lại không đẩy ra?

Ngay lúc này đây, liệu nữ chính có cảm thấy giống tôi? Má có đỏ ửng? Tim có đập d ùn đập? Có lẽ tôi không phải là diễn viên giỏi, bởi khi đôi môi cậu ấy ngậm lấy vành tai mình, tôi chột như người mất hồn, chẳng thể nào mà đặt tâm vào vai diễn được nữa. Sự mơn trớn dịu dàng đó khiến thần trí tôi rối ren, hơi thở của cậu ấy nhẹ nhẹ phả trên da thịt tôi, cảm giác như Nguyễn đang nói đi ều gì đó, phải chăng là độc lời thoại của nhân vật?

R ỡ đúng như trình tự kịch bản, Nguyễn đưa tay áp lấy hai gò má của tôi, nhìn sâu vào trong đôi mắt tôi. Chỉ là, cái câu cậu ấy hỏi lại không có trong tập giấy kia.

- "Ki ều, cậu thấy sao?"

Tôi giật nảy, đột ngột quay người ra thì thấy đoàn làm phim đang thu dọn đồ, hình như là cảnh xong từ lâu r ỡ, đạo diễn chắc cũng hô cắt r ỡ mà chắc tôi không nghe thấy thôi. Tôi vội trườn xuống khỏi lòng Nguyễn, đoán có lẽ cậu ấy muốn biết tôi thấy diễn xuất của cậu ấy ra sao nên thành thật đáp.

- "Tốt lắm, cậu diễn rất có hồn."

Chưa từng thấy ai được khen mà lại đi trừng mắt lườm người ta như bạn Nguyễn. Mọi người trong đoàn chào tạm biệt d ùn, còn Nguyễn vẫn ng ỡ rót từng ly rượu đ ầy. Một lúc sau Ánh Dương nhào tới, rồi rít xin lỗi

vì đến muộn. Tôi sợ phải xem phim tình cảm miễn phí như hôm qua nên định chuồn về luôn, ngặt nỗi cái túi xách nhỏ của tôi đang bị kẹt giữa thành ghế và lưng ai đó, rút mãi không nổi.

- "Nguyên...túi...túi của tớ..."

Đáng nhẽ ra lúc này tôi không nên dùng túi của chính mình làm đạo cụ, như vậy sẽ không có cái cảnh tôi gọi khẩn cố mà ai kia cứ mãi nói chuyện với người yêu chẳng thèm để ý. Vé xe buýt và tiệp của tôi ở hết trong túi chứ, bực bội, tôi đưa tay nhéo đùi Nguyên một cái thật đau. Bạn cũng không vừa, đưa tay xuống dưới mặt bàn cù cù vào mu bàn tay của tôi, tên khốn nạn, rõ ràng biết người ta bị nhột ở chỗ đó mà. Không kiềm được, tôi bật cười ngặt nghẽo, như một con dờ.

Nguyên tiếp tục nhấp rượu, khoé môi hơi cong cong như kiểu cười đều tôi, rõ ghét. Trong khi đó thái độ Misu cau có khó chịu thấy rõ, biết mình hơi vô duyên nên tôi kiếm chuyện hỏi bừa.

- "Nghe đồn hai cậu sắp kết hôn hả?"

Misu gật đầu đầy ngỡ ngàng, sự khẳng định của bạn như mũi tên xuyên thẳng trái tim tôi. Hơi mất bình tĩnh, tôi với bừa chai rượu trên bàn rót đầy một ly, vừa định cầm lên thì bị Nguyên giữ lại, cậu ấy quay sang, hỏi tôi đầy nghiêm túc.

- "Ngày tớ kết hôn, cậu sẽ tới chứ?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 18: Trẻ Mồ Côi Rất Đáng Thương, Phải Không Kiều Anh?

Không đâu! Tớ làm gì? Tớ để khóc ngập đám cưới của cậu ư? Đến lúc đó, liệu cậu có chạy xuống an ủi tớ không? Chắc chắn là không rồi, cậu còn bận bịu với cô dâu nhỏ của mình mà.

Cái ngày Ánh Dương bị xô đá của tôi gọi lên người, tôi đã gặp Nguyễn Anh ở bến xe buýt, chỉ tầm chục phút sau khi tôi lao ra công trường.

- "Misu sao rồi?"

Tôi hỏi, nhưng cậu ấy không trả lời, chỉ hơi liếc qua phía tôi rồi quay mặt đi. Chúng tôi ngồi im lặng ở hai đầu của băng ghế cho tới khi xe của công ty giải trí tới đón Nguyễn Anh, mấy thành viên còn lại của P547 cũng hối hả lao ra lên xe cùng, hình như hôm nay họ có show diễn. Tôi nhìn sang chiếc ghế của cậu ấy, ở trên đó đặt hộp urgo nhỏ. Có thể Nguyễn mua cho Misu nhưng bỏ quên, tiếc rằng chiếc xe đã đi khuất nên tôi đành đem về nhà nhờ chị gái mai trả hộ.

- "Khỏi trả, nó cố tình để lại cho mi đấy, vì tay mi bị trầy kia."

Chị nhắc tôi mới giật mình nhìn xuống, vết xước này chắc do lúc ngã đeo vào lan can, nhưng tôi còn chẳng để ý thì sao mà cậu ấy biết được? Mẫn Tiên nghe tôi lý luận liền chau mày tỏ vẻ am hiểu.

- "Nghĩa là nó còn để ý đến mi hơn cả chính bản thân mi để ý tới mình."

Đoạn, chị bóc luôn miếng urgo dán vào tay tôi, xong thì xấu tính giấu luôn cái hộp không cho tôi trả, đoạn ra sức phân tích về tình cảm của Nguyễn. Chị còn bảo Nguyễn đang đợi tôi nhắn tin dỗ dành chứ, tôi đến phục cái mức độ ảo tưởng của bà chị mình, cứ cái đà này sợ mai sau chị

crush ai, chỉ cần anh ấy trả lời tin nhắn là chị sẽ tính tới chuyện đặt tên con của hai người cho mà coi.

- "Em quên chưa kể, ban nãy Misu viết trạng thái kêu chóng mặt cả đêm không ngủ được để fan Misu vào xâu xé chữ em kinh khủng luôn. Thực ra là một phần lỗi của em tham xách nhiễu quá, nhưng kể chị chuyện này nhé, hôm nay ý, Misu rõ ràng thấy em rồi mà bạn không tránh, bạn sẵn sàng chịu nước đá đổ vào người, chị tin được không?"

- "Chả tin, hồi kỳ I nó từng giấu vở bài tập của tao mà."

Thế mà giờ mới kể, tôi sốc, còn chị cười khẩy.

- "Toàn trò tiêu xảo tao chả chấp, tao bảo nó có giấu mười quyển thì cuối kỳ tao vẫn được mười phần thôi, ai kêu ba tao làm hiệu trưởng?"

- "Ba chả bao giờ thiên vị vậy đâu, Misu gốc mới tin chị."

- "Thế mà nó tin đấy, nó tức tím mặt luôn, con ngu. Ôi chao, chẳng trách được nó, ai bảo tao xinh đẹp quá mà làm gì? Lại tài năng nữa chứ, fandom thì đông gấp mười nó, tội nghiệp con nhỏ cả ngày ăn bánh gato chắc đầy bụng lắm."

- "Vâng, chị của em thì giỏi rồi ạ."

Tôi nịnh, Tiên sượng, mặt rõ vênh, rồi Tiên bảo.

- "Con Misu nó cũng không rảnh lắm đâu, nó động tới mi nghĩa là mi có thứ khiến nó ghen tỵ."

- "Vì em viết kịch bản giỏi hơn đó."

Tôi tự tin khẳng định, chị gõ đầu tôi mắng yêu.

- "Điên, vì người nó thích thích mi."

Cái bà này, lại lên mây mộng mơ rồi. Mặc dù thế nhưng cứ có ai đó bảo Nguyên thích tôi, kể cả biết không phải sự thực tôi vẫn cứ thấy râm ran

trong lòng, vui vui ý. Mẫn Tiên dụ tôi đăng ký cuộc thi thiết kế thời trang học đường nhằm trừ tức Misu, tại chị đoán thì kiểu gì tôi cũng thắng.

Căn bản phía nhân hàng tài trợ mời P547 phát động cuộc thi và làm giám khảo cho vòng cuối, Tiên bảo đến lúc nào vào top 2 chị sẽ bắt Trường và Vũ bỏ phiếu cho tôi, còn Nguyễn thì không cần nói chị đoán chắc chắn cậu ấy sẽ chọn tôi.

- "Chị tính như thế nào, chắc gì em đã vào top 10?"

- "Mi nhìn lại tủ búp bê nhà mình đi!"

Ừ thì từ nhỏ các em búp bê đầu do tôi cắt váy áo, nhưng chỉ là nghịch ngợm linh tinh thôi chứ thi cử nghiêm túc sợ hơi quá sức.

- "Em thực sự vào được chung kết sao?"

Chị kiên định gật đầu, đúng lúc đó ba tôi rẽ vào phòng. Hình như ban này ba nghe được đoạn đối thoại của chúng tôi, ba khen tôi may khéo, xong ba còn bảo.

- "Nếu con có niềm tin và nỗ lực thì không gì là không thể."

Nếu người thân của tôi đã tin là vậy, thì sao tôi lại phủ nhận năng lực của mình nhỉ? Cứ thử thôi, mất gì đâu? Vòng loại chỉ phải nộp bản thiết kế phác thảo trên giấy nên không khó khăn lắm, tôi dễ dàng được vào top 30.

Sang vòng thứ hai bắt đầu căng hơn, chúng tôi được cung cấp vải và búp bê để may bản mẫu nhỏ, sau khi hoàn thiện sẽ gửi theo đường bưu điện cho ban giám khảo xét duyệt. Lúc chuẩn bị bắt tay vào may đồ tình cờ mở máy tính, ngẩng xem lại ba mươi mẫu phác tôi phát hiện hầu như bộ đồ của chúng tôi chỉ khác nhau mỗi phần nơ ở cổ áo, phần ren ở chân váy và huy hiệu tên trường trước ngực.

Vậy thì có gì nổi trội hơn những bộ đồ phục thường ngày? Vẫn thiếu một cái gì đó, phải chăng là sự đột phá? Vì luật cho phép sáng tạo trên bản phác cũ nên sau một đêm trằn trọc suy nghĩ, tôi quyết định với bộ đồ

phục nữ sẽ may chiếc váy bằng cách ghép những cánh sen chồng lên nhau, tất nhiên tôi sẽ phải kỳ công may vải thành từng cánh sen trước đã.

Hoa sen cũng vừa hay có trong tên của trường tôi, trường trung học phổ thông năng khiếu Lotus. Còn về bộ đồng phục nam, ống tay áo sẽ có một viền nhỏ màu cánh sen, chỉ nhỏ xíu thôi và tôi sẽ làm bằng vải cứng để trông nam tính hơn. Tuy nhiên do chưa bao giờ may kiểu xếp các lớp vải chồng lên nhau nên tôi phải qua thư viện trường mượn sách tham khảo cách giấu đường chỉ sao cho khéo nhất.

Quyển sách ở trên giá rất cao, tôi cố kiếm nhưng không với được, lúc kệ nệ bê được cái ghế vào để trèo lên thì sách đã biến mất. Ngó nghiêng ngó dọc, tự dưng thấy có người vừa hoàn thành xong thủ tục đăng ký mượn sách. Sách thủ công vô cùng dày, có cả mẫu vải bên trong nên cả trường chỉ có hai cuốn, một cuốn thấy hệ thống ghi Misu mượn tuần trước, một cuốn thì Nguyên đang xem.

Tôi tiến tới ngồi ở dãy ghế đằng sau, kiên nhẫn đợi bạn đọc xong. Ngặt nỗi, sự chờ đợi của tôi là vô vọng. Bốn rưỡi chiều, bạn thủng thẳng bỏ sách vào balô, chuẩn bị ra về.

- "Cho tớ mượn sách chút xíu được không?"

Thấy bạn có vẻ không muốn nên tôi thêm thất.

- "Tớ photo vài trang cần xong sẽ trả cậu luôn."

Nguyên gật đầu, chúng tôi cùng nhau đi ra chiếc máy photo, loay hoay mãi mà nó không chạy, sửa dọc sửa ngang nửa tiếng đồng hồ mới phát hiện ra chưa cắm điện. Cắm vào rồi, Nguyên photo cho tôi, lần đầu tiên máy cho ra một tờ giấy cỡ chữ nhỏ li ti như con muỗi, lần thứ hai lại cho giấy to quá, lần thứ ba hình ảnh xấu mất hết cả đường thêu chỉ dẫn.

Các lần sau đó đều có những lỗi không lường trước, chỉ năm trang sách mà tôi phải đứng ở chỗ cái máy photo gần một tiếng đồng hồ. Nguyên đứng ngay cạnh tôi xem xét, đôi lúc tôi chỉ trở nút nọ nút kia, cậu ấy đồng

tình nhấn thử, ngón trỏ của cậu ấy vô tình chạm vào ngón trỏ của tôi, bất chợt tôi thấy tay mình run rẩy.

Rồi bất cẩn tôi chạm phải cái nút đỏ làm máy ngừng, cậu ấy bực bội cầm tay tôi đặt qua chỗ khác, đặt qua rồi, nhưng bàn tay kia vẫn không rời khỏi, vẫn cứ phủ trên tay tôi, như thể sợ tôi nghịch linh tinh. Lòng bàn tay tôi vã mồ hôi liên tục, tôi tưởng như trái tim mình cũng được phủ bởi một luồng khí ấm áp.

- "Hai đứa nhanh lên thư viện sắp đóng cửa rồi nhé!"

Cô giáo phụ trách ghé qua nhắc nhở, má tôi ửng hồng, còn Nguyễn ngay lập tức bấm máy photo liên năm trang tôi cầm, nhanh nhẹn và sành sỏi vô cùng, trái ngược hoàn toàn với cái điệu bộ mù công nghệ ban nãy. Tôi há hốc, cậu ấy chẹp miệng.

- "Nhìn gì? Cái gì nghiên cứu nhiều thì cũng phải giỏi."

Cũng đúng, đứng nghiên cứu cả một tiếng đồng hồ chứ ít đâu? Cơ mà sao hôm sau tôi cầm trang khác cậu ấy lại lộ mọ lóng ngóng thế nhỉ?

- "Máy photo này khác máy photo ở thư viện."

Nguyễn giải đáp thắc mắc của tôi.

- "VẬY CẬU PHOTO THÊM CẢ TRANG 472 CHO TỚ VỚI."

- "Giờ tớ bận rồi, để mai đi!"

Sang đến ngày mai, ai đó cũng chỉ "rảnh" để photo đúng một trang sách. Nguyễn luôn có cớ để gây khó dễ, tôi đều chịu đựng được cho tới khi cậu ấy bảo.

- "Cậu thông cảm, một đứa trẻ mồ côi thì chỉ làm được vậy thôi."

Tôi buồn vì Nguyễn còn buồn vì tin nhắn đó, càng buồn hơn khi cậu ấy vẫn nghĩ đó là giọng điệu của tôi.

- "Trẻ m òcôi rất đáng thương, phải không Ki ù Anh?"

- "Nếu cậu tin là vậy thì cứ như vậy đi, Nguyễn Anh."

Tôi gọi thẳng tên của cậu ấy, cũng như cái cách cậu ấy giận dỗi và gọi tên Ki ù Anh của tôi. Tôi bỏ đi, vì quá vội vàng nên đã đâm s ãn vào Misu ngay khi vừa xuống c ù thang. Cũng may hôm nay tôi chẳng xách xô đá nào để bạn bị hại cả, chỉ có con búp bê của tôi ngã lăn lông lốc, tôi nhặt chúng lên bỏ vào túi r ãi chạy ra cổng trường bắt xe buýt về nhà.

Để không nghĩ tới những chuyện buồn, tối đó tôi dành toàn bộ tâm sức của mình cho việc may vá. Chiếc váy cánh sen của tôi hoàn thành lúc bốn giờ kém, cả người bơ phờ r ệu r ã nhưng nhìn sản phẩm thấy mãn nguyện ghê lắm. Tôi ng ãi ngấm mà vui sướng quên cả ngủ, hôm đó đến trường lòng cứ lâng lâng ấy. Nhìn qua đám bà tám trong lớp chắc lại hóng được chuyện gì vui, tùm tùm một chỗ nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại buồn đũa.

- "Eo đẹp đã man ý nhỉ?"

- "Ừ, bộ này kiểu gì cũng nhất năm nay cho coi."

- "Đưa sen từ tên trường vào váy đ òng phục, vừa thông minh vừa tinh tế."

Mắt tôi như hoa đi, cố chớp chớp nhìn cho kỹ khẩu hình miệng xem các bạn nói gì, đoạn run run mở điện thoại ra vào mạng. Trên trang cá nhân của Misu, lúc tám giờ tối hôm qua có đăng bản vẽ phác thảo chia sẻ với mọi người về ý tưởng chiếc váy đ òng phục xếp cánh hoa sen. Bản vẽ đó, giống hệt chiếc váy tôi vừa may xong, giống từ cách tôi phối màu cho cánh sen tới cách trải kim tuyến phần chân váy.

Tôi đưa tay chạm tới con búp bê trong túi vải, mơn man chiếc váy mà mình d òn toàn bộ tâm huyết những ngày qua, tự dưng cổ họng đắng nghẹn, thiết kế của tôi, còn chưa được công khai. Giờ mới nói, họ sẽ tin tôi ư? Hay tôi chỉ là kẻ bất chước? Nếu không nói, ba ngày nữa hạn cuối tôi sẽ dùng cái gì để nộp đây?

Thực sự lúc đó tôi đã rất giận Misu. Đến bây giờ tôi không còn quá ghét bạn, nhưng cũng không yêu quý gì, thành ra được nhận lời mời đi dự đám cưới của bạn đối với tôi chắc chắn chẳng phải việc vui.

- "Tớ không đến đâu."

Tôi trả lời Nguyên, kiểm đại cái có các cậu ấy toàn quen người nổi tiếng nên tôi ngại đến dự. Nguyên buông ly rượu của tôi ra rồi quay sang thảo luận kịch bản phim với Misu, tôi uống cạn luôn ly đó, nhân có chai rượu gần đây tiện tay rót thêm vài ly nữa.

- "Cỡ chữ trong kịch bản hơi nhỏ anh ạ, trợ lý của em chưa biết sử dụng máy photo mới."

Misu gọi Nguyên là anh, từ bao giờ không biết? Ngọt ngào quá, tôi lúc đó hơi say say rồi, nhì nhèo quay sang trêu ai đó.

- "Ôi ngày xưa Nguyên cũng thế, chả biết dùng máy photo."

Nguyên bỏ tập giấy trên tay xuống, từ tốn tâm sự.

- "Nhà tớ từng có một tiệm photocopy nhỏ, lúc tớ bốn tuổi."

- "Vậy mà cậu vẫn không biết dùng, thật ngốc á."

Quá ngốc luôn nhỉ? Tôi cười tí mắt khi phát hiện ra đi đâu thú vị, Nguyên gọi cho tôi cốc nước cam, đoạn đưa tay qua khe kéo đầu tôi ấn xuống bả vai cậu ấy. Tôi cứ canh chừng Nguyên bạn nói chuyện với Misu lại cắm ống hút vào chai rượu, thích thú hút chùn chụt như uống nước mát.

Tôi không nhớ mình uống có cạn chai hay không, chỉ biết khi hé mắt tỉnh giấc đã thấy bình minh chói chang, ánh sáng chan hoà chiếu rọi qua lớp kính lấp lánh ùa vào phòng ngủ. Khác với căn phòng nhỏ xíu dán chi chít đủ thứ lên tường, gấu bông xếp tứ phía của tôi, căn phòng này rộng thênh thang, tuy bố cục đơn giản nhưng rất tinh tế, nội thất đều là hàng xa xỉ phẩm giới thượng lưu hay dùng. Bức tường phía đối diện treo chân dung

cỡ lớn của một kẻ nào đó, cái kẻ đang lười biếng ng ồi trên giường xĩa xối tôi.

- "Đồ hư hỏng."

Chắc mắng vụ uống rượu hôm qua đó, tôi phụng phịu đáp.

- "Kệ tở."

- "Ừ, tở mà kệ cậu ngủ lăn lóc dưới quán bar thì sáng nay cậu chẳng còn nguyên vẹn như này đâu."

- "Tở chả sợ, tở có phải gái mới lớn đâu mà."

Chỉ vì ăn thua với Nguyên nên tôi vênh mặt làm kiêu, ra vẻ như mình cũng đi bar suốt r ồi, kinh nghiệm đ ầy mình. Tình cờ thế nào màn hình tivi trong phòng ngủ nhà cậu ấy lại đang chiếu phim nước ngoài, cảnh trai gái tình n ồng ý đậm, Nguyên được thể hát hàm hỏi xoáy.

- "Kể cả xảy ra chuyện như kia cũng không sao?"

- "Ồi dào, nam nữ thế kỷ hai mốt r ồi, toàn chuyện t ầm thường mà cậu cứ nghiêm trọng hoá vấn đề thế nhĩ?"

Tôi ngược g ần chết mà vẫn phải tỉnh bơ, ai kêu đâm lao giờ phải theo lao. Nguyên gật gù thừa nhận bản thân đã suy nghĩ thái quá, nhưng cậu ấy chỉ tử tế được trong chốc lát, chưa đ ầy một phút sau đã chui vào chăn cùng tôi, những ngón tay mát lạnh lu ần qua tóc tôi mơn man đ ền đ ều quanh gáy, một nụ hôn rơi nhẹ trên trán khiến trống ngực tôi rộn ràng như chim chóc nhảy múa mỗi sớm tinh mơ. Ngược ngấp, xấu hổ, tôi với gối đập ai đó túi bụi. Cậu ấy không tránh, ngược lại còn nhá má tôi một phát r ồi cười cười rủ rê.

- "Tụi mình làm cái chuyện t ầm thường cậu vừa bảo đi, nam nữ thế kỷ hai mốt r ồi mà!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 19: Nếu Cậu Ghen Quá Thì Cứ Nói Ra

Làm với chả làm, làm cái đầu nhà cậu. Nguyên khùng, phải chăng cậu đã quên rằng mình sắp kết hôn? Cậu, có thể nào lầy hơn nữa được không?

Nói về độ lầy, nếu Nguyên Anh đứng thứ hai thì tôi quả thực chưa tìm được ai xếp vị trí thứ nhất. Đường đường là thần tượng mỗi show diễn kiếm cả núi bạc nhưng vẫn mặt dày nhấn tin đòi tiền fan, thực không thể hiểu nổi.

"Kiều Anh, cậu nợ tớ hai mươi chín ngàn tiền photo."

Là tiền photo mấy trang sách dạy may vá, tôi phải đợi đến giờ ra chơi mới qua trả tiền được, tôi hẹn Nguyên ở góc khuất cạnh gốc phượng gần lớp 10N1.

"Nè, hai chín ngàn."

"Đưa tớ ba mươi ngàn đi!"

Nguyên đòi hỏi, tôi cất đồng tiền lẻ, tìm đúng ba mươi ngàn theo lời yêu cầu của bạn. Cậu ấy thản nhiên gói vào chiếc túi nhỏ của tôi tờ một ngàn và kêu tiền trả lại.

"Nguyên Anh, cậu bị hâm à?"

Thực tình tôi tức không phải do Nguyên hành xử trái khoáy mà đang bực Misu chôm chĩa thiết kế của tôi. Cả tiết học tôi cố gắng kìm nén, đến giờ ra chơi bao nhiêu ấm ức tuôn trào, tâm trạng đã nãy nê lại còn bị Nguyên chọc.

- "Tớ hâm? Phải, tớ hâm. Hâm vì bị cậu đối xử như vậy vẫn tro mắt gặp cậu."

- "Tớ đối xử với cậu như nào?"

- "Cậu quá đáng như nào cậu còn không biết sao?"

Nguyên quát, tôi tủi thân, khoé mắt rơm rớm lúc nào không hay. Tôi cố cắn môi để khỏi bật khóc thành tiếng, cậu ấy đưa ngón trỏ gạt đi nước mắt vương trên má. Tôi gạt tay bạn ra, gặng hỏi.

- "Là tớ thực sự quá đáng hay là cậu không tin tưởng tớ?"

- "Như thế nào là tin tưởng cậu? Bỏ qua vụ tin nhắn đi, vậy hôm đó cậu với Thái có nắm tay nhau không? Những lời yêu thương chính tớ nghe thấy cậu đừng nói là tập kịch bản nhé!"

Quả thật là tập kịch bản, thật trớ trêu!

- "Vậy cứ cho là tớ thích Thái đi, chuyện đó thì sai ở chỗ nào?"

Mỗi khi có chuyện xích mích với những đứa bạn thân khác tôi thường bình tĩnh hơn như thế, chẳng hiểu sao với Nguyên tôi lại có xu hướng giận dữ và có thái độ công kích lại cậu ấy. Nguyên tức tối bỏ vèlớp, tôi cũng phải vèlớp của mình.

- "Kiều Anh, thầy hiệu trưởng cho gọi bạn."

Lớp trưởng lớp tôi thông báo, được sự đồng ý của cô giáo dạy Sử, tôi vội vã chạy lên phòng ba. Đập vào mắt tôi là hình ảnh Mẫn Tiên mặt sưng mày sứa, Misu thì thảm hại với đôi mắt rách te tua và quả đầu như tổ quạ. Cánh cửa phòng vừa khép lại, ba mẹ Misu liền đánh mặt tỏ thái độ.

- "Thầy xem có đứa con gái nào đánh bạn học ra nông nổi này không? Hôm nay thầy không làm sáng tỏ vụ này thì nhất định chúng tôi sẽ kiện."

- "Phải, nhất định phải kiện, kiện chết cha cái loại ăn cắp trắng trợn đi."

Mẫn Tiên chen ngang lời người lớn, ba quát chị im lặng, Misu nước mắt ngấn dài chạy tới c ãn tay tôi nức nở.

- "Ki ều Anh, mẫu váy hoa sen đó tớ nghĩ ra từ lâu rồi chứ không phải lấy ý tưởng của cậu, cậu xem, trên bản thiết kế có ghi ngày tháng năm rõ ràng."

- "Nói vậy mà nghe được hả? Giờ tao cũng vẽ một bản thiết kế y hệt xong tao lấy bút chì ghi ngày tháng rồi kêu tao thiết kế từ năm ngoái mà có tin không?"

Mẫn Tiên s ãn s ãn lên, tôi phải chạy qua giữ chị để tránh xảy ra xô xát. Ba cho tôi cơ hội tìm bằng chứng, tiếc rằng tôi chẳng có gì cả ngoài một bản vẽ không ghi ngày tháng năm và một con búp bê mới may xong.

- "Con gái chúng tôi là thiên tài dương c ãn, từ nhỏ đã được sang Hàn Quốc đào tạo, chưa đủ nổi tiếng hay sao mà phải giở trò mèo? Chỉ có những người chẳng có tài cán gì mới cứ phải cố ý tạo scandal để được chú ý thôi. Tôi nhắc lại một lần nữa, nếu thầy hiệu trưởng định bao che cho con, tôi sẽ nhờ pháp luật can thiệp."

Ba Misu gây sức ép, nếu là mẹ kế của tôi kiêu gì bà sẽ bảo anh thích làm gì thì làm vì quan niệm của mẹ là càng nhiều lùm xùm Mẫn Tiên càng nổi tiếng. Ba tôi thì ngược lại, ba rất quan tâm tới việc giữ hình ảnh cho chị, đi đâu đó đồng nghĩa với việc Mẫn Tiên phải viết bản kiểm điểm và bị đình chỉ học một tuần.

Được ba tôi cúi đầu xin lỗi, ba mẹ Ánh Dương hài lòng ra về. Lúc chỉ còn ba cha con, vì quá ức chế nên chị tôi đã không giữ được bình tĩnh.

- "Con quá thất vọng về ba!"

- "Con muốn ba phải làm sao? Để con phải ra hầu tòa? Để báo chí rùng beng lên? Bây giờ con còn nhỏ, đối với con không quan trọng, nhưng sau này con lấy chồng thì sao? Gia đình người ta nhìn vào những tin tức không hay đó liệu khi rước con về họ còn tôn trọng con?"

Ba tôi hỏi xoáy, chị đuối lý cãi cùn.

- "Không tôn trọng thì thôi, con đêch thềm lấy ch ồng nữa. Hay ba sợ con ở nhà ăn bám tốn tiền của ba? Ba sợ thì ba cứ nói ra đi, ngày mai con dọn ra ở riêng là được chứ gì, OK?"

Gì vậy trời? Tội nghiệp cái cửa bị Mẫn Tiên đá thảm thương, tội nghiệp ba ánh mắt buồn buồn dõi theo bóng lưng chị. Chị đi khuất rồi, ba mới thở dài hỏi tôi.

- "Con có buồn ba như chị không?"

Nói không tủi thân chút nào chắc là dối lòng, nhưng dẫu sao đâu phải lỗi của ba, lỗi của tôi mà. Lỗi của tôi đến bản thiết kế của mình mà chẳng thể chứng minh, lỗi của tôi may xong rồi cũng cất không kỹ để người ta có cơ hội nâng tay trên, hại Mẫn Tiên vì tôi mà làm lớn chuyện rồi bị phạt, hại ba hiệu trưởng bị phụ huynh khiêu nại.

- "Ba tin bộ váy cánh sen đó là của con chứ?"

Tôi lí nhí hỏi, ấm ức tôi có thể chịu đựng được, nhưng tôi sẽ không thể ngơoi ngoai nếu như ba nghĩ rằng tôi là kẻ dối trá. Ba đi tới bên tôi, vỗ nhẹ lên vai tôi rồi chậm rãi bảo.

- "Kiều Anh, bụi đen không thể che được ngọc sáng."

Lời động viên của ba khiến lòng tôi an ổn phần nào. Cứ coi như bụi đen là những khó khăn tôi gặp thì chẳng phải như ẩn ý trong câu nói của ba đó sao, nếu như tôi thực sự là "ngọc sáng", thì tôi sẽ không bị lu mờ.

Nếu tôi thực sự có năng khiếu, tôi sẽ làm được nhiều hơn một bộ váy. Tôi nhoen miệng cười xin phép ba về lớp, cả buổi hôm đó chả nghe giảng được chút nào cả, cứ thờ thần tìm ý tưởng mới. Lúc tan học tìm vé xe buýt trong túi, tôi chợt phát hiện ra tờ một ngàn Nguyên đưa là tiền giả, làm giống hệt như thật, chỉ khác là trên mặt giấy in cánh đ ồng hoa bồ công anh bay bay trong gió, rất đẹp.

Lần đầu tiên gặp nhau Nguyễn cũng tặng cho tôi hoa bồng công anh, một bông bồng công anh nở muộn. Nhớ về năm ấy, trái tim tôi bỗng đập thốn thức, tôi quyết định sẽ đem loài hoa mình yêu thích nhất vào trong bản thiết kế của mình.

Tôi không thể may váy kiểu xếp chùng vì thời gian gấp gáp, cánh bồng công anh khác cánh sen và quan trọng nhất, dù tôi có may người ta cũng dị nghị tôi bắt chước Misu. Tôi tự vẽ hoa bồng công anh rồi chọn vải xanh đậm giống như váy đồng phục chúng tôi hay mặc, đem tới xưởng nhờ in.

Để cho đỡ bị chói mắt, tôi dùng gam màu của hoa trùng với màu của váy nhưng đậm hơn, chỉ khi ở gần hoặc có ánh điện chiếu vào mới nhìn rõ. Về phần áo thì chỗ huy hiệu tên trường có những cánh bồng công anh nhỏ li ti đang bay lên, đặc biệt ống tay áo của cả nam lẫn nữ đều có bông bồng công anh nhỏ, màu thẫm trên nền áo trắng.

Cái hôm gửi mẫu váy đi tôi hồi hộp khủng khiếp, hai bộ đồng phục tôi thiết kế chẳng đơn giản để dự thi nữa, nó còn là một món quà nhỏ, là tâm tư tôi dành tặng riêng cho thần tượng của mình, là cả một bầu trời kỷ niệm của chúng tôi được gửi gắm trong từng đường may.

Xong xuôi mọi thứ, tôi yên tâm qua nhà anh Trúc thân yêu rủ đi xem ra mắt MV mới của nhóm P547. Kiểu bực Nguyễn là một chuyện, còn thần tượng cậu ấy lại là chuyện khác ý. Nhưng cũng sợ quê nên khi tới nơi tôi đeo băng rôn và ôm poster có ảnh Trường chứ không phải Nguyễn như mọi khi.

Dù là thế, nhất cử nhất động của Nguyễn đều lọt vào tầm mắt tôi. Ghét nhất cái đoạn Misu đem hoa lên chúc mừng, dù sao cũng là gà của cùng một công ty giải trí, các thành viên P547 đều ôm Misu cảm ơn, Nguyễn tất nhiên không ngoại lệ. Biết là lịch sự thân thiện nhưng cứ nóng mắt ấy. Đoạn cậu ấy nhảy thì hay, bài nhảy lần này mấy phút đầu cậu ấy chỉ đứng im một góc cho các thành viên còn lại trở hết tài năng. Sau đó phút cuối cùng khi mọi người lùi về phía sau Nguyễn mới từng bước tiến về gần khán giả hơn để bùng nổ.

Người đầu mà tài năng đã man ý, nhiều khi cảm giác trước mặt mình là người máy được lập trình chứ không phải người thật, được cái hơn người máy ở chỗ các khớp mềm dẻo uyển chuyển chứ không cứng nhắc, và mỗi lần nháy mắt thả thính xuống phía dưới thì fan girl chỉ có chết đứ đừ, tôi cũng ngất ngây con gà tây rồi đây này. Say mê đắm đuối cả buổi, đứng xếp hàng hơn một tiếng chỉ mong được xin một chữ ký nhỏ nhoi, ai ngờ bạn lắc đầu, thực sự muốn gào thét mà.

"Fan xin có cái chữ ký cũng không cho, ken."

Tôi lúng búng, Nguyên mỉa mai.

"Đeo băng rôn, cầm poster cổ vũ người khác mà kêu fan?"

Đây người đeo băng rôn cổ vũ các thành viên còn lại Nguyên vẫn cho chữ ký đấy thôi, đến tôi lại bắt bẻ là sao chứ? Thôi, tôi không thèm tính toán với người bunn nữa, cái tôi cần là một chiếc đĩa phiên bản đầu tiên kèm chữ ký của Võ Đình Nguyên Anh. Nhân lúc bạn không để ý, tôi thò luôn một chiếc đĩa trong chõng ký sẵn để tặng phóng viên, sau đó quẳng lại chiếc đĩa của mình rồi lên quay người. Khi Nguyên phát hiện ra thì tôi đã cao chạy xa bay rồi, ở vị trí cách bàn ký tặng tầm chục mét, tôi hươ hươ cái đĩa cười gian.

Bộ dạng tức tối mà không làm gì được của Nguyên năm đó khiến tôi thoải mái dễ sợ. Tuy nhiên bộ dạng nhè nhều đòi làm cái chuyện của nam nữ thế kỷ hai mốt của cậu ấy lúc này hại tôi chỉ muốn kiếm cái lỗ nào để chui xuống.

"Làm gì mà làm, cậu còn non và xanh lắm."

Tôi chẹp miệng ra vẻ chị đại rồi cố ý kéo chăn trùm lên đầu kêu buồn ngủ. Chẳng qua là vì tôi xấu hổ nên muốn trốn tránh ánh mắt của ai đó. Ngặt nỗi, Nguyên không buông tha cho tôi. Bạn hơi nhồm người dậy, tấm chăn mỏng giờ đã vắt hững hờ qua lưng Nguyên, còn cả người cậu ấy thì đè ép lên người tôi. Tay trái của Nguyên đan vào những ngón tay phải của tôi, trong khi đó tay phải của cậu ấy nắm lấy tay trái của tôi, khẽ đưa tay tôi mơn man trên gò má của cậu ấy, rồi cậu ấy nghiêm túc đề nghị.

- "Tớ biết tớ non xanh, vậy cậu có thể nào dạy tớ cho chín vàng, được không?"

Nếu như tôi được tỉnh táo hơn một chút, nhất định sẽ vùng dậy đấm cho hắn một trận vì tội mặt dày. Nhưng tôi như bị thôi miên theo từng nụ hôn mềm mại đó, cánh môi cậu ấy bao bọc quanh vành tai tôi, miên man qua đôi gò má, trượt xuống cổ. Rồi cậu ấy nhá tôi như cái cách mà cậu ấy làm hơn ba năm về trước, hồi xưa hai tuần đầu tiên sang Pháp tôi xấu hổ đến mức đi đâu cũng kè kè cái khăn quàng che vết thâm.

Lần đó chỉ đỏ thôi chứ không đau lắm, nhưng lần này thì hơi đau. Một chút tê nhức khiến cho tôi giật mình bừng tỉnh, tôi tự chất vấn chính mình, tôi đang làm gì với người bạn thân nhất của mình vậy? Tại sao khi cậu ấy tháo dây thắt ở cổ áo tôi không cản lại? Tại sao khi nét thanh xuân rực rỡ bị phơi bày, tôi lại không có chút gì tức giận?

Vì đâu trái tim tôi run rẩy đến thế? Những cảm xúc mãnh liệt ấy khiến tôi xấu hổ và thấy mất mặt vô cùng. Tôi ngập ngừng nhận sai vì đã trêu chọc Nguyên, lịch sự cảm ơn bạn đêm qua đã đưa mình về vùng dậy chạy vụt vào nhà tắm, lóng ngóng buộc lại dây áo. Nguyên đi theo tôi, cậu ấy không nói gì, chỉ giúp tôi phết kem đánh răng ra bàn chải rồi rút chiếc khăn mặt gấp ngay ngắn để trên bồn rửa.

- "Chuẩn bị cho tớ à? Tốt thế!"

Tôi cố ý nói kiêu vui vui xoá đi không khí ngượng ngập, Nguyên cười rồi bỏ ra ngoài. Lúc tôi đi ra thì đã thấy bàn ăn lớn trong khu bếp bày hai đĩa bánh mì kèm salad bơ cá hồi, đĩa của tôi có nhiều bơ xanh.

Có những thứ tôi chỉ nói bâng quơ một lần nhưng Nguyên lại nhớ rất kỹ, ví dụ chuyện ngày xưa tôi từng rất ghét ăn tỏi, và ngày xưa tôi cũng từng nói tôi thích quả bơ lắm, phần vì nó ngậy ngậy, phần vì nó tốt cho da, là con gái mà, tất cả những thứ tốt tốt cho da tôi đều ưa chuộng.

Khác với khu tập thể cũ kỹ nhà tôi, penthouse của cậu ấy tọa lạc trên tầng cao nhất của khu cao ốc ngay trung tâm thành phố. Một chàng trai hai

một tuổi xuất phát điểm không phải con đại gia như Nguyễn, để sở hữu những thứ như ngày hôm nay tôi biết cậu ấy đã nỗ lực rất nhiều.

- "Tớ ngưỡng mộ cậu, thực lòng."

- "Rốt cuộc sau bao nhiêu năm, tình cảm của cậu cũng chỉ dừng lại ở ngưỡng mộ và thần tượng."

- "Vậy cậu muốn như nào? Muốn tớ yêu thầm cậu nữa hả?"

- "Nếu được vậy thì tốt!"

Đồ đều, tôi bĩu môi trả treo.

- "Quên đi, cậu khôn vừa thôi. Mà tớ tới nhà như này... vợ chưa cưới của cậu không buồn chứ?"

Nguyễn đáp lại sự tò mò của tôi bằng một câu hỏi tương tự.

- "Cậu tới nhà tớ như này, bạn trai của cậu không buồn chứ?"

- "Tớ chưa có bạn trai."

Tôi thật thà tâm sự, Nguyễn cười, nụ cười rất khốn nạn khiến tôi hơi bực mình, hạnh hoẹ chấт vấn bạn.

- "Chuyện này thì có gì để vui chứ?"

- "Vui mà, đáng đời cậu."

Nói cứ như tôi đã làm việc gì có lỗi lắm nên mới bị quả báo đến giờ vẫn ế vậy. Còn lâu tôi mới ế, chẳng qua chỉ vì quá thích một người nên chưa thể bắt đầu mối quan hệ nào cả thôi. Tôi tưng tức tu một hơi hết ly sữa rồi đánh lảng sang chuyện khác.

- "Vì sao cậu kết hôn với Misu?"

Người trong lòng Nguyễn là một cô gái khác, tôi biết rõ đi đâu đó.

- "Vì sao cậu quan tâm tới chuyện cá nhân của tớ?"

- "Thì là...cậu biết đấy...bạn thân..."

- "Bạn thân kết hôn cậu không vui sao? Sáng hôm qua đi làm mắt cậu sưng húp, và tối qua thì say bí tỉ."

Nguyên đã đặt đĩa xuống rồi, cậu ấy nhìn thẳng vào tôi, nói chuyện đầy nghiêm túc. Tôi hơi bối rối, kiếm cớ bao biện cho qua.

- "Vui thì có vui...nhưng bạn thân mà, cậu lập gia đình rồi tớ mất đi một người đàn đúm, nghĩ cũng buồn buồn."

- "Là buồn hay là ghen?"

Cậu ấy thắc mắc, đoạn tiến tới bên ghế ngồi gần tôi, chăm chú quan sát tôi. Vừa bị nói trúng tim đen, vừa bị dấn vào thế bí, tôi thực sự không biết phải trả lời như nào cho thoả đáng.

- "Nếu cậu ghen quá thì cứ nói ra, bất cứ lúc nào cũng được, gia đình tương lai của tớ luôn có một chỗ trống dành cho cậu."

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 20: Đừng Tưởng Tớ Chưa Hết Ghét Cậu

Chỗ trống? Có phải như giao ước của hai đứa mình, là cha mẹ của con người kia? Được là mẹ nuôi của con người nổi tiếng kể cũng vinh dự, nhưng sao tâm trạng tớ hăm hiu đến thế? Fan cu ồng như tớ, hạnh phúc viên mãn nhất phải là được nắm tay thần tượng cùng trao lời hẹn thề trong lễ đường đầy hoa và nắng, phải như thế cơ!

Một trong những niềm vui ngọt ngào khác của fan girl có lẽ là được cầm trong tay chiếc đĩa mới ra lò của idol phiên bản giới hạn. Tôi dành rất nhiều giờ để ngắm nghía chiếc đĩa cùng từng nét chữ rần rỏi, cả trái tim và mặt cười nhỏ xíu vẽ bên cạnh nữa, sao có thể đáng yêu đến vậy? Nâng niu ghê lắm, cho nên việc việc "khui hàng", chao ôi khó khăn khiếp, kiểu không nở ý.

Tôi cầm con dao rạch giấy nhỏ, cẩn thận xén từng ít một, đợi lấy được ruột đĩa ra rồi mới nín thở nhét vào máy tính xem. Trong nhóm chat mọi người bàn tán đủ thứ, từ chất nhạc, trang phục tới vũ đạo. Tôi lại không quan tâm lắm đến những chuyện đó, tôi fan cu ồng mà, đã là fan cu ồng thì chỉ cần ngắm thần tượng của mình thôi là đủ sướng rồi.

Dao đó hề làm bài tập về nhà xong tôi lại lên mạng ủng hộ nhóm P547, đặc biệt là Nguyễn. Tôi xem hầu hết tất cả các clip liên quan tới nhóm trong lần "come back" này, nhấn thích tất cả các bài viết khen Nguyễn và lăng lạng thả biểu tượng không đồng tình với những người mỉa mai cậu ấy.

"Thằng đụt Nguyễn Anh bất tài chỉ biết õng ẹo qua lại thì cả đời chỉ nên đi múa thôi. Mà múa cho các lớp mầm non nó xem ấy."

"Phản đối Nguyên Anh P547, Thái lên làm trưởng nhóm mới đúng. Âm vực của Thái cao hơn hẳn. Thăng Nguyên Anh chỉ có nhiều fan hơn thôi chứ mấy."

"Đúng vậy, Thái và Misu xứng đôi hơn."

Đối với người nổi tiếng, bị chỉ trích không phải chuyện mới mẻ. Chuyện mới mẻ phải là, khi thành viên thân thiết nhất của người ấy trong cùng nhóm nhạc lên tiếng phát biểu.

"Tuy rằng giọng hát của Nguyên Anh ở mức tầm thường nhưng vị trí nhóm trưởng xứng đáng với độ nổi tiếng của cậu ấy ở thời điểm hiện tại, mong mọi người sẽ luôn ủng hộ chúng tớ."

Tôi còn sôi máu nữa là cộng đồng fan Nguyên, fan Thái cứ cãi cậu ấy có ý tốt, chỉ là hơi thật thà nên lỡ miệng nói ra "sự thật" thôi. Thế nào là sự thật? Công nhận giọng Thái được mọi người khen nhiều, cao chót vót, ngân mấy câu vọng cổ hoành tráng lắm, nhưng cậu ấy đâu biết rap. Cả nhóm P547 chỉ duy nhất một mình Nguyên Anh có thể rap thông thạo được cả tiếng Anh lẫn tiếng Hàn. Đặc biệt khi còn nhỏ cậu ấy từng theo cha đi nhiều nơi nên mỗi thứ tiếng lại biết một chút, luôn là người cầm mic giao lưu mỗi lần nhóm ra nước ngoài biểu diễn.

"Tớ thách Thái P547 vừa nhảy vừa rap liên tiếp trong vòng năm phút, chấp cậu rap tiếng Việt!"

Tức quá nên tôi viết đại như vậy, đâu có ngờ chọc đúng tổ ong bò vẽ, fan Nguyên nhao nhao thích trạng thái của tôi, fan Thái tất nhiên thả tức giận. Chỉ chưa đầy nửa tiếng, lượt thả cảm xúc cho dòng trạng thái đó cao gấp ngàn lần số vote tôi nhận được trong cuộc thi thiết kế học đường. Top 10 của đêm trình diễn có một suất cho người được nhiều vote nhất, mà tôi bị ghét nên chả ai ngó ngang cả, bộ váy cánh sen của tôi, à không giờ là của Misu, đang đứng thứ nhất bình chọn.

"Cậu có thể nào xoá bài viết được không?"

Nguyên nhắn cho tôi không lâu sau đó, tôi trả lời luôn.

"Tớ không thích."

Cậu ấy không nhấn thêm gì nữa, nhưng tầm mười một giờ đêm tôi nhận được tin nhắn của Trường.

"Kiều Anh, nếu cậu không xoá bài, Nguyên sẽ không sống nổi qua đêm nay. Quản lý của chúng tớ đang đánh cậu ấy rất thậm tệ."

Tôi sốc, chẳng kịp nghĩ nhiều, vội xoá bài, tìm vé xe buýt rồi lao xuống nhà, chưa kịp mở cửa thì bị ba tôi bắt quả tang mới khổ chứ.

"Con đi đâu?"

"Dạ, con qua khách sạn chơi với Mẫn Tiên."

Tôi nói dối, tại cũng hơi gấp mà giải thích cho ba hiểu những trận chiến trên mạng thì thực sự quá mất thời gian. Mẫn Tiên giận ba nên đã "bỏ nhà ra đi" đúng như lời chị từng tuyên bố, bỏ nhà ra khách sạn của gia đình, thực ra là của mẹ chị mới đúng, mẹ giỏi kinh doanh mà.

"Đợi chút ba gọi lái xe cho con, khuyên chị về nhà con nhé!"

Tôi vâng dạ, bác lái xe đưa tôi tới chỗ chị gái. Đợi bác quay xe tôi liền chạy vội sang toà nhà nơi P547 đang ở. Trường xuống đón tôi, bạn dắt tôi tới phòng tập trên tầng ba.

"Tao nhắc lại một lần nữa, nó là fan mày, mày phải có trách nhiệm cầm điện thoại lên và ép nó xoá bài, tránh ảnh hưởng tới nhóm."

"Tôi cũng nói lại một lần nữa, tôi không làm. Tôi sẽ không ép cậu ấy làm bất cứ một việc gì mà cậu ấy không thích."

"Thằng đần. Nói cho mày biết, tao có thể đưa mày lên cũng có thể lôi mày xuống được, hiểu không?"

Những cú đấm liên hoàn giáng xuống, tôi uất nghẹn xông vào.

"Dừng lại! Tôi xoá bài từ lâu rồi, không tin ông kiểm tra đi."

Ông ta còn cố đập Nguyễn thêm một phát nữa trước khi rời phòng. Tôi từng thấy Nguyễn trên sân khấu với bao ánh hào quang rực rỡ, nhưng tôi chưa từng thấy phía sau cánh gà, cuộc sống của cậu ấy lại khắc nghiệt như vậy.

- "Cậu đừng nói chuyện này ra ngoài nhé. Thực ra công ty giải trí nào cũng có góc khuất thôi, không chỉ riêng Nguyễn, nhóm bọn tớ ai cũng từng bị ăn đòn cả."

Trường dặn dò, tôi ừ. Đợi bạn ra ngoài, tôi ng ỡ xuống, khẽ chạm ngón trỏ vào gò má sưng tím của Nguyễn. Cậu ấy gạt tay tôi ra, thái độ hơi cáu gắt.

- "Ai mượn cậu tới? Thấy tớ thế thăm chắc cậu vui lắm! Cậu nói rất đúng, trẻ m ồ côi thật đáng thương, đến nhà cũng không có đ ể về"

Bình thường câu xỉ xối của Nguyễn sẽ khiến tôi bực, nhưng lúc này, tôi chỉ thấy thương thôi.

- "Ai mượn tớ tới? Vậy ai mượn cậu ngược thế? Nhấn thêm một tin giải thích r ỡ nhờ tớ xoá bài là xong mà!"

Nguyễn lặng thinh, tôi cố ý nói kiêu nịnh nọt.

- "Cậu sĩ diện với tớ làm gì chứ? Tớ là fan cậu mà, bảo tớ cúi xuống liếm chân cậu tớ cũng chịu đó."

- "Cậu là chó hả?"

Nguyễn bật cười hỏi lại, cậu ấy cười thật tốt hơn biết bao. Tôi khẽ kêu "gâu gâu", cậu ấy cụng trán vào trán tôi, véo má tôi, véo tai tôi, vò tóc tôi, thôi người ta đang bu ồm tôi nhường nhịn chút vậy.

- "Cậu thật xinh!"

Nguyễn bu ột miệng khen, tôi hỏi.

- "Xinh như nào?"

- "Xinh như b ồ công anh nở mu ớn."

Hai má tôi ửng h ồng, tôi nhìn Nguyên nhưng ki ều hơi then then đó, cậu ấy l ờ mắt chứ.

- "Đừng tưởng t ớ chưa hết ghét cậu."

- "Thì cậu cứ ghét đi, ai cấm đâu?"

Tôi cũng biết l ờm lại chứ bộ, tôi sợ gì đâu mà. R ồi Trường ghé qua đưa điện thoại cho tôi, cậu ấy đang gọi video chat với Mẫn Tiên, bà ấy ngoác m ồm oán trách.

- "Ba bảo mi sang làm tao b ớ xoài ra tao đ ợi mi m ớn m ớn, đến lúc ăn hết xoài mới biết mình bị h ớ, có đ ứa mê trai quên chị."

- "Hâm à, em qua li ền đây."

- "Cho t ớ qua nữa nhé Tiên nhé!"

Trường n ịnh, Tiên duyệt. Tôi rủ Nguyên Anh sang chơi cho vui, cậu ấy g ật đ ầu. Misu chắc nghe phong phanh nên chạy qua xin đi cùng, ba mẹ Misu thường xuyên đi công tác xa nhà nên bạn sống ở công ty là chính.

- "Lát xuống đ ường Nguyên Anh cho t ớ mượn áo khoác đ ược không? Trời đ êm có sương sợ lạnh ý."

Ánh Dương n ứ ớng tay áo Nguyên n ắn n ỉ, bà chị tôi phán câu xanh r ờn.

- "Con kia, ai cho mà y qua mà qua? Sợ sương lạnh thì ở bà nó nhà đi chứ!"

Có người tức ghen bỏ v ề phòng, chỉ còn lại ba đ ứa chúng tôi đi bộ sang khách sạn Tiên ở. Một mình bà ấy mà chọn ở phòng cao nhất, đắt nhất, hai phòng ngủ, phòng khách và bếp c ỡ bự, đúng ki ều mẹ làm to có khác.

- "Trường với Kiều Anh vào đi, may quá gọi được mực để nướng rừ, chốc lai dai tý cho nó ngọt đời. Còn Nguyên Anh mới vẽ mắt tím đẹp ghê nhỉ? Ha ha...đùa đấy...đây nghe Trường kể chuyện rừ...cơ mà đằng ấy thì cứ đứng ngoài cửa đã..."

- "Chị hâm à? Đừng trêu cậu ấy nữa."

- "Mi tránh ra một bên đi."

Bà ấy đẩy tôi suýt ngã chửi, loại phũ phàng. Không những phũ với em gái mà còn vô liêm sỉ với bạn cùng lớp.

- "Suất còn lại để bước vào căn phòng này là của em rồi tôi, ông thấy làm được thì bước vào, không thì bờ iên biến sắc...BIẾN!"

Nguyên tự mở thêm cánh cửa bên trái đang đóng ra rừ đi êm nhiên đi vào. Tôi đã tưởng tượng rằng cậu ấy sẽ lầy như mọi khi, sẽ nói vài câu chọc Mẫn Tiên kiểu như bà tưởng em gái bà bấu lăm hả? Nhưng không, cậu ấy chả nói gì cả, chỉ đi qua bếp giúp Trường nướng mực thôi, thấy lạ nên tôi tiến tới hỏi han.

- "Cậu mệt lắm không?"

Nguyên lắc đầu, một lát sau thì xé mực dứt cho tôi. Trường cũng dứt cho Mẫn Tiên, chị ấy vô tư ăn nhưng tay vẫn chat liên hừ với Alex. Alex của chị đi đánh bóng rổ bị trật khớp, chị lo sốt hết cả ruột, thao thao bất tuyệt suốt, hại nét mặt Trường nẫu nừ đến tội.

- "Mai sau nếu tao với Alex có con gái thì tao thích nó giống Kiều Anh."

- "Diên, phải giống chị chứ."

Thông minh, xinh đẹp, giỏi giang, cá tính, hình tượng hoàn hảo mà biết bao đứa con gái mơ ước, là mẫu bạn gái của biết bao chàng trai. Tuy nhiên quan điểm của chị tôi trái khoáy lắm.

- "Mi điên thì có, có con gái giống tao để nó cãi tao nhem nhem như tao cãi ba hả? Rồi tao đâu có hiền như ba, nhớ tao vả nó rụng răng lại mất công đưa nó đi chỉnh hàm."

- "Thế nào cũng được, con gái Tiên đẻ ra là yêu rồi. Cho tớ làm cha của con gái Tiên nhé!"

Trường đề nghị, Tiên kêu làm cha nuôi thì được. Đêm hôm ấy tôi với Mẫn Tiên ngủ một phòng, Trường và Nguyên ngủ phòng còn lại. Lúc tôi và Nguyên đứng ngoài ban công đợi chị và Trường đánh răng trước, cậu ấy hỏi tôi.

- "Tớ có thể làm cha của đứa trẻ do cậu sinh ra được không?"

Tôi gật đầu liền, cảm thấy mình hơi dễ dãi nên phải hỏi chữa ngược.

- "Vậy còn tớ, tớ có thể làm mẹ của các con cậu không?"

- "Bien sûr!"

Nguyên đáp, mặc dù hồi ấy tiếng Pháp tôi còn gà mờ nhưng rất may tôi hiểu ý cậu ấy. Tại thời điểm đó lòng tôi rạo rục ghê lắm, cái niềm vui của fan girl được ở cùng với thần tượng ngắm trắng ngắm sao, lại còn thân nhau đến mức giao con cái cho nhau. Ngược lại, tại thời điểm bấy giờ, khi mà cậu ấy sắp kết hôn với cô gái khác và nhắc lại giao ước năm xưa, cổ họng tôi chợt đắng ngắt.

- "Merci."

Tôi đáp, thề thốt sao ngày lớp mười mình đại dột thế không biết?

- "Sao mặt cậu khó coi thế?"

- "Chả khó coi thì thôi à? Tớ còn chưa có con đã đi làm mẹ nuôi của con người khác, thế thì con tớ sinh ra sẽ thiệt thòi còn gì?"

- "Ai nhờ cậu là mẹ nuôi?"

- "Cậu chứ còn ai nữa? Cậu kêu để lại chỗ trống cho tớ trong gia đình tương lai của cậu, không phải là mẹ nuôi của con cậu thì còn gì nữa? Không lẽ là giúp việc?"

Tôi gất, Nguyên mĩa mai.

- "Người không biết còn tưởng cậu đang ghen lờng lộn."

- "Hâm à mà ghen?"

- "Chắc không?"

- "Chắc chắn."

- "VẬY hai bảy Tết này chuẩn bị tiền mừng đi đám cưới tớ, đừng viện lý do nghèo, dựa trên quan hệ thân thiết của tớ và cậu thì nghèo cũng phải có phong bì."

Nói xong cậu ấy vứt cho tôi cái thiệp mời. Thiệp rất đẹp, ảnh cô dâu chú rể cũng đẹp nốt, giá như dòng chữ sánh đôi với "Võ Đình Nguyên Anh" là "Huỳnh Mai Kiều Anh" thay vì "Lương Ánh Dương" thì hạnh phúc biết bao.

- "Được rồi, tớ hứa sẽ đến dự, sẽ bỏ phong bì thật dày, nhé!"

Tôi đã mồm mọng đến như vậy rồi mà có người vẫn chưa hài lòng.

- "Rốt cuộc thì vì sao cậu phải phân biệt đối xử như vậy? Phải chăng do tớ không phải nhà bác học lẫy lừng? Hay do năm vừa rồi tên tớ không có trong danh sách những người được đề cử giải Nobel?"

- "Tại sao cậu cứ phải lôi cậu ấy vào đây? Tớ phân biệt đối xử ở chỗ nào chứ? Tớ thì nếu cậu ấy cưới tớ cũng sẽ mừng phong bì dày như cậu thôi."

Bực bội trong lòng nên tôi giận dùm dùm bỏ về nhà mà không thèm chào bạn. Những ngày sau đó tôi vẫn đi làm đều đặn nhưng không gặp Nguyên, thực ra công việc chính của cậu ấy đâu phải ở hãng phim, hãng phim đầu sao cũng chỉ là một khoản đầu tư mạo hiểm của bạn.

Gần cuối tháng mười hai dương lịch, khi bộ phim học đường của Anh Thư kết thúc, chị Loan chỉ định tôi sang tổ biên kịch của bộ phim điện ảnh mà hãng phim có góp vốn sản xuất, chính là bộ phim mà tôi từng đóng thế một cảnh vì Misu đến muộn. Thật không ngờ tôi lại có duyên đóng hộ bạn thêm một cảnh nữa, lần này lý do là vì bạn sợ lạnh nhưng do bạn đầu hứa sẽ tự đóng nên mọi người trở tay không kịp.

Lúc đó đoàn làm phim đang ở trong rừng, gọi cho mấy công ty quản lý diễn viên đóng thế thì họ đều kêu hết người, sáng mai mới bố trí được. Vì ai cũng muốn nhanh cho xong việc nên cả đoàn làm phim bắt đầu quay sang nhìn tôi với ánh mắt nài nỉ, căn bản ở quanh đây chỉ có duy nhất tôi đáng người hao hao Misu.

- "Giúp anh đi Kìêu Anh, anh trả em catxe cảnh này bằng tiền của nữ chính."

Đạo diễn khẩn thiết nhờ vả, phần vì cả nể mọi người, phần vì tôi chủ quan hời ở Pháp có lúc nhiệt độ xuống âm tôi vẫn ra ngoài nghịch tuyết được nên nhận lời. Nào có ai ngờ cái lạnh ở rừng núi Tây Bắc nó khác hoàn toàn so với cái lạnh ở châu Âu. Nó buốt, nó rét, nó khắc nghiệt vô cùng. Cảnh quay của tôi còn là cảnh nữ chính bánh bèo lần đầu thấy suối chảy róc rách xong nhảy xuống đùa nghịch chứ, chân chạm xuống nước mà cứ như bỏ xuống hồ băng vậy. Cố lắm mới xong được, tưởng thoát rồi ai ngờ Misu chẹp miệng phán.

- "Chết rồi, này giờ em đeo túi thổ cẩm quên không đưa Kìêu Anh."

Vì cái túi đó có ở cảnh quay sau giữa nữ chính và nam thứ cho nên tôi phải làm lại. Vừa hoàn thành xong lần hai thì bạn lại bảo quên không nhắc Kìêu Anh khoác áo khoác mỏng.

- "Thôi cảnh sau em chịu khó cởi áo ra diễn một chút chứ nước suối buốt lắm, này giờ diễn hai lần Kìêu Anh cực quá rồi em ạ."

Đạo diễn thương lượng, Misu ngúng nguẩy.

- "Nếu vậy thì để khi nào trời ấm lên em mới diễn."

Ừ, cái gì thế? Trời ấm lên thì sang mùa xuân năm sau hả bà nội? Tôi kêu Misu còn đi gì thì đưa hết luôn một thể rồi cố cắn răng diễn nốt cảnh bánh bèo nghịch nước cho xong. Hết lần thứ ba chân tôi cứng đờ như đá, ấy vậy mà có đứa vẫn không vừa ý.

- "Anh ơi nhưng tóc em nhuộm vàng một chút ở phần đuôi ý, em có đề nghị như này, hay là Kiều Anh búi tóc lên diễn lại, lát em cũng búi tóc che chỗ vàng. Kiều Anh cố giúp tớ thêm lần nữa nhé, tớ sẽ trả cậu hậu hĩnh, với tớ tiền nong không thành vấn đề."

Đạo diễn khó xử nhìn tôi, tôi thì là tôi điên bạn Misu đã man rồi đấy. Cố nén cục tức trong lòng, tôi mặc cả.

- "Được, vậy ba cảnh trước tớ lấy rẻ mỗi cảnh hai mươi triệu là sáu mươi triệu, riêng cảnh này do nhiệt độ xuống thấp hơn rồi nên hi vọng cậu trả tớ gấp đôi là bốn mươi triệu, tổng một trăm triệu mai chuyển khoản cho tớ. Đáng mấy đâu nhờ? Tiền nong không thành vấn đề mà!"

Mấy đứa trong tổ biên kịch lén nhìn tôi cười tủm, có đứa còn đi xe mô kích.

- "Ôi dào rẻ không à, bằng cái túi của chị chứ mấy chị Misu nhờ."

Bạn bị hớ, gạt đầu mà tức tím tái mặt mày. Tôi thì thôi vì tiền cũng nhiều nên cố nốt lần cuối, chạy quanh suốt một vòng cho ấm người rồi mới chuẩn bị lao xuống. Ngặt nỗi, lần này không lao được, vì bị giữ lại.

- "Đủ rồi."

Nguyên đến từ lúc nào không biết, sếp lớn lôi tôi xềnh xệch tống vào chiếc ghế dựa cạnh chỗ bác quay phim. Cậu ấy cởi áo khoác trải xuống dưới lớp cỏ, đoạn đặt bàn chân tím tái của tôi lên trên, quấn chặt xung quanh rồi dùng tay áo buột lại thành nút. Chân tôi bây giờ tê tới mức chả cảm thấy gì nữa rồi, nhưng lòng tôi thì thực sự rất ấm áp.

- "Nguyên Anh, cái cảnh sau đó...đuôi tóc của Misu màu vàng, nếu không diễn lại thì e rằng phim có sạn."

Đạo diễn áp úng trình bày, Misu lườm tôi như muốn giết tới nơi rồi, còn Nguyễn thì quắc mắt quát.

"Cắt đi!"

"Cắt cảnh ạ? Cậu muốn cắt cảnh nào? Cả hai cảnh đều quan trọng mà, cảnh nghịch nước diễn tả tính cách hồn nhiên của nữ chính, còn cảnh kia thì cậu biết rồi đấy, cảnh của cậu và Misu đó."

Đạo diễn phân tích, Nguyễn vắt nước ở đuôi tóc cho tôi, đoạn quay sang nhìn nhặt chỉ đạo.

"Cắt tóc. Chỗ nào màu vàng thì cắt hết luôn đi rồi quay tiếp!"

BỒ CÔNG ANH NỮ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 21: Lợi Thế Là Cậu Rất Xinh

Thần tượng của lòng tớ, cậu ăn gì mà cool ngầu dễ sợ vậy? Cậu biết hay không, chỉ một câu nói đó của cậu cũng đủ khiến trái tim tớ điêu đứng và tâm hồn tớ lâng lâng hạnh phúc như đang trôi dạt lơ lửng trên chín tầng mây.

Võ Đình Nguyên Anh trong mắt người khác như nào tôi không rõ, còn trong mắt tôi cậu ấy lúc nào cũng ngầu, kể cả khi gương mặt thâm tím cậu ấy vẫn cứ đẹp trai một cách lạ lùng. Quản lý P547 đã kịp lên tiếng trấn an fan rằng Nguyên chỉ bị vấp nhẹ, tôi ghét kiểu người dám làm nhưng không dám nhận như ông ta, tiếc rằng tôi chẳng thể làm gì ngoài im lặng.

Tôi mua cho Nguyên một hộp urgo, đèn bù hộp urgo cậu ấy làm rơi trên chiếc ghế ở bến xe buýt mà Mẫn Tiên đã không cho tôi trả lại. Mấy miếng urgo mới tôi mua hình thù cute vô đối, thế nhưng chị Tiên và bạn Trường cứ chê đồ trẻ con chứ, có mỗi Nguyên khen dễ thương thôi, bạn vẫn dùng như thường.

Thời điểm ấy, thú vui của tôi cũng giống như mấy bạn trong nhóm fan, hằng ngày đâu rình mò Nguyên để chụp ảnh nhoay nhoáy. Kiểu cái mặt dán urgo hình ngộ nghĩnh nó đến tim không tả nổi ý, mỗi lần chụp trộm được bức nào đó hay ho tôi lại chui vào bụi rậm phía sau lớp học, có lần ngẩng ngắm rồi cười sướng một mình, có lần không may bị ai đó bắt gặp. Cậu ấy đập vào lưng hại tôi giật nảy, nhân lúc tôi còn ngỡ ngác thì cướp luôn điện thoại.

"Trả tớ đây, điện thoại tớ mà!"

Tôi cau có đòi máy, cậu ấy lý luận.

"Nhưng cậu xâm phạm đời tư của tớ, tớ có quyền kiểm tra."

- "Đầy người xâm phạm đời tư của cậu đấy thôi, cậu đi mà kiểm tra họ ý."

- "Tớ không có hứng."

- "Câu đó của cậu có thể sẽ khiến tớ hiểu nhầm rằng so với những bạn khác thì cậu có hứng thú đặc biệt với tớ đấy."

Tôi trêu, Nguyễn thân nhiên đáp.

- "Vậy cậu cứ hiểu thế đi!"

Hiểu thế để mà ăn dưa bở của cậu à? Còn lâu nhé! Tôi mãi ngần ngại chả để ý cậu ấy mở mục video từ lúc nào, đang chăm chú xem clip tôi tự ghi hình để tham dự cuộc thi cover vũ điệu trong MV của nhóm P547. Mới chỉ là clip quay thử nên tôi mặc đồ ngủ thoải ở nhà, má thì dán sticker có chữ ký thân tượng, đầu tóc thất nơ thất bím lộn xộn trông không khác gì con điên cả.

Đó chắc là lý do vì sao Nguyễn cười đến không ngậm được miệng, tôi bực bội đòi lại máy thì cậu ấy giấu nhem ra đằng sau. Tôi theo phản xạ đưa tay ra sau lưng cậu ấy cố giành đồ của mình, giật chán chê mê mãi không được, lúc định buông xuôi mới phát hiện ra chúng tôi đang ở trong tư thế rất kỳ quái, tôi như kiểu ôm cả người cậu ấy vậy, còn cầm Nguyễn thì đang đặt trên đỉnh đầu tôi.

Ngượng chín người, tôi vội nhảy sang bên cạnh. Nguyễn búng nhẹ trán tôi, đoạn mở thêm điện thoại của cậu ấy, đối chiếu hai phần trình diễn của chúng tôi với nhau.

- "Cậu đếm xem cậu thực hiện được mấy động tác đúng nhịp? Thế này giải khuyến khích cũng không với tới được chứ đừng nói giải nhất."

Đâu cần phải phân tích, tôi chả biết thừa tôi nhảy ngu ấy, tôi tham dự game chỉ vì muốn ủng hộ thân tượng của mình thôi. Còn cái giải nhất là một cặp vé xem phim đôi với trưởng nhóm P547 tôi nào có dám mơ.

- "Tớ sẽ dạy cậu, bắt đầu từ chiều nay."

Nguyên quyết luôn, còn chẳng cho tôi cơ hội để ý kiến ý cọ. Nguyên chọn phòng tập đơn ở khu dành cho học sinh đặc biệt, mỗi phòng như này tuy chỉ thiết kế dành cho một người, nhưng hai người tập cũng không quá chật, nói chung khá thoải mái. Hai tuần đầu tiên Nguyên khá vất vả với tôi, kiểu chân tôi lúc nào nó chả loạng choạng như thế, nhảy nhìn như con gà. Sang tuần thứ ba tôi có tiến bộ, nhưng vẫn bị người ta mắng.

- "Kiều Anh, cậu toàn vào sai nhạc."

Lòng tôi chợt âm ỉ, giá như tôi có thể nghe được nhạc để vào đúng.

- "Tớ xin lỗi, tớ sẽ tập trung hơn."

Nguyên khá tinh ý, mỗi lần tâm trạng tôi bất thường cậu ấy liền nhận ra rất nhanh. Cậu lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho tôi, đưa nước cho tôi, đợi tôi uống xong mới dịu dàng đỡ tôi nhảy lại. Tôi đợi lúc cậu ấy đi chỉnh lại nhạc ở laptop thì lên lấy máy trợ thính trong túi ra đeo vào tai rồi xoa tóc xuống. Lần này, mọi thứ diễn ra suôn sẻ hơn. Cuối buổi, lúc hai đứa mệt nhoài ngồi bệt xuống sàn, cậu ấy còn hỏi.

- "Cậu sẽ giành giải nhất chứ?"

- "Tớ... tớ không biết nữa... tớ cũng không chắc, kỹ thuật của tớ còn chưa tốt, với cả nhiều bạn nữ tham dự lắm."

- "Tuy thế nhưng cậu vẫn có lợi thế riêng mà."

- "Lợi thế gì cơ?"

- "Lợi thế là cậu rất xinh, xinh cực kỳ luôn. Nhìn riêng cái mặt thôi đã muốn cho giải nhất rồi."

Eo, đùa hay thật thế ông nội? Cứ phải làm người ta ngưỡng chính hòng chính đồ mới chịu được à? Tôi xấu hổ bấu tay Nguyên một cái, cậu ấy thắc mắc.

- "Cậu hết thích Thái chưa?"

Thế mà cũng hỏi, tôi có thích đâu mà hết. Cơ mà nói người ta cũng chẳng tin, tôi đáp hết thích rồi luôn cho nhanh. Nguyên cười rạng rỡ, nhưng không lâu sau đó lại xì mắt, giọng điệu trách móc.

- "Vậy bao giờ thì cậu hết thương hại một đứa trẻ mồ côi như tớ?"

Sao tôi oan ức thế nhỉ? Sao Nguyên lại tin Thái hơn tôi? Nhưng dẫu sao hai người đang ở chung ký túc xá, nếu có tranh chấp xảy ra tôi sợ họ lại bị quản lý đánh. Lo cho Nguyên nên tôi đưa tay che miệng cậu ấy, nghiêm túc yêu cầu.

- "Nguyên à, tớ biết tớ sai rồi nên cậu tha thứ cho tớ nhé! Tớ không thích cậu nhắc lại chuyện này nữa, được không?"

Nguyên khẽ gật đầu, đoạn thơm nhẹ một cái vào lòng bàn tay tôi. Cậu ấy còn hơi dùng răng nhá nhá nữa chứ, đều cáng, bị tôi bóp má cho một trận mới chịu ngoan. Vì sợ bị mọi người chú ý nên chúng tôi thường không về cùng nhau, một trong hai đứa tôi sẽ rời phòng tập trước đứa còn lại tầm chục phút.

Hôm nay tôi là người về sau, ra tới cổng trường thì bắt gặp Misu cùng hội bạn đang rủ nhóm P547 đi ăn mừng vì họ vừa nhận được tin Misu đã lọt vào top 10 cuộc thi thiết kế học đường. Đã có kết quả rồi sao? Tôi vội mở máy điện thoại vào mạng xem, cái thời khắc máy load vào trang web của cuộc thi tay tôi run đến lạ, lòng bàn tay đổ mồ hôi như nước.

Những dòng chữ dần dần hiện lên, bộ váy của Ánh Dương nhận được bình chọn cao nhất, bộ váy của bạn Huỳnh Anh được cao điểm nhất là người thứ hai lọt top, người thứ ba vào đêm chung kết là bạn Hoàng Anh, người thứ tư là bạn Mai Thương, và cho đến hết danh sách cũng không có tên tôi. Tôi từng thi trượt rất nhiều lần, nhưng chưa lần nào buồn đến thế, bởi tôi đã dành toàn bộ tâm huyết của mình cho chiếc váy đó.

- "Kiều Anh, đi ăn mừng với chúng tớ không?"

Misu tốt bụng rủ tôi, Nhã Thanh trưởng FC P547 chen vào.

"Ôi Kiều Anh trượt buồm bỏ xừ đi được, làm gì có tâm trạng ăn, nhỉ Kiều Anh nhỉ? Đi mất vui."

Tôi biết bạn đang nói sự thật thôi, nhưng kiểu cảm giác cứ nghẹn nghẹn ở cổ họng. Tôi không dám ngẩng mặt lên, tại tôi sợ đối diện với Nguyễn. Tôi sợ cậu ấy sẽ thất vọng về tôi, về một đứa kém cỏi như tôi.

"Cảm ơn Misu mời tớ, nhưng tớ có việc bạn phải về trước."

Tôi cố giữ bình tĩnh để đáp, sau đó lao thật nhanh ra khỏi cổng trường. Tôi bắt chiếc xe buýt đến sớm nhất, nhưng không xuống tại bến nhà mình mà qua thăm mẹ tôi. Những lúc như thế này, tôi thực sự muốn tìm mẹ, để khóc. Tôi tháo chiếc máy trợ thính ra, cẩn thận bỏ vào túi, ngẩng dựa vào gốc xoài gần chỗ mẹ, nước nở từng cơn.

Khóc lóc chán chê mê mải, ngẩng đầu lên tôi chợt thấy trên mộ mẹ có một bó hoa cúc còn tươi. Ngó sang vườn bên kia, cũng có một bó hoa cúc nữa, Nguyễn đang ở bên đó, chăm chỉ xén cỏ thành hàng đều tăm tắp. Đoạn, cậu ấy lại vòng qua bên này, xén tiếp cỏ ở khu tôi đang ngẩng.

Cậu ấy không nói gì cả, chỉ lặng thinh làm việc, vậy mà chẳng hiểu sao tâm trạng tôi khá hơn rất nhiều. Tháng ba năm đó, tôi rất biết ơn vì trong lúc tôi thất thểu suy sụp, cậu ấy đã đến bên cạnh tôi. Tháng mười hai năm nay, tôi lại thấy biết ơn một lần nữa, khi cậu ấy ra mặt bệnh vực tôi, bắt Misu cắt tóc. Misu tái mặt nản nỉ Nguyễn cứ quay như thường rồi sau đó dùng kỹ xảo. Thông minh thật đấy, thế mà lúc tôi đóng thế chả thấy bạn hề xuất ý tưởng.

"Dùng kỹ xảo không chân thực."

Nguyễn đáp, sau đó cho Misu thêm sự lựa chọn nữa, là cảnh sau để tôi đóng thế luôn rồi quay từ xa. Misu đành chọn hi sinh ít tóc ở đuôi, vì cảnh đó là cảnh hôn, nam thứ cưỡng hôn nữ chính. Tôi chỉ đọc miêu tả thôi mà đã thấy nóng hết cả máu rồi.

"Đi ra đi mà chuẩn bị quay."

Tôi quát Nguyên, cậu ấy nhã nhặn thương lượng.

"Nếu cậu không thích, tớ sẽ không đóng."

"Có gì mà không thích? Còn đang mong được chiêm ngưỡng để mở rộng tầm mắt ấy chứ."

Tôi nói kiêu, Nguyên lừ mắt rồi véo nhẹ vào má tôi một cái, đoạn đi ra trao đổi với đạo diễn. Tôi ngồi buồn chán với bữa tập kịch bản cũ trong thùng xốp đọc cho vui, tự dưng sững người khi đọc tới dòng.

"Nam chính nữ chính ôm hôn nhau trên ghế sofa, nam chính nằm bên trong vòng tay qua ôm nữ chính, còn nữ chính để lưng trần."

Đó chẳng phải là cảnh tôi nhìn thấy trong phòng làm việc của Nguyên hay sao? Rốt cuộc tôi đã khóc điên loạn chỉ vì một cảnh phim thôi sao? Đã vậy thì tôi nhất định phải xem cảnh đó mới được. Tôi vội quay sang hỏi trợ lý quay phim, tiếc rằng em ấy đáp.

"Chị ơi không có đâu, sếp chẳng bao giờ đóng cảnh thiếu vải cả."

"Nhưng kịch bản rõ ràng..."

"Đâu em xem...a...kịch bản là nam chính nữ chính mà chị, anh Nguyên là nam thứ, đây, cảnh đó đây chị. Hôm đó quay ở phòng sếp, chôm luôn cái đồng hồ xịn của sếp đeo cho nam chính cho oách."

Ôi! Thật trớ trêu! Nếu thời gian quay lại nhất định tôi sẽ xem đến lúc đạo diễn hô "cắt" để đỡ phải u buồn khổ sở. Bất giác tôi cứ cười tùm hoài, đoạn cưỡng hôn hiện tại của Nguyên cũng không làm tôi thấy khó chịu nữa, chỉ là, do tôi không muốn nhìn nên cởi cái áo khoác cậu ấy buộc dưới chân mình ban nãy, tập tễnh đi về phía lều dựng tạm của đoàn làm phim.

Tôi nằm một lúc thì Nguyên qua, cậu ấy ngồi xoa chân cho tôi. Chân tôi vẫn tê cứng, kiêu véo vào còn chả thấy đau. Hình như Nguyên xoa một lúc

không có hiệu quả nên cậu ấy đột ngột kéo mép áo lên rồi áp lòng bàn chân tôi vào phía bụng mình, đoạn lại bỏ mép áo xuống bọc xung quanh. Tôi cảm nhận được da bụng của cậu ấy rất ấm, thực sự vô cùng ấm. Tôi không nỡ rút chân ra, nhưng tôi cũng hơi bối rối, không biết tư thế hiện tại của chúng tôi có sai sai gì không?

- "Tớ vừa bị mất bốn mươi triệu tiền đóng thế vì cậu!"

Tôi cố ý lảng sang chuyện khác, Nguyên rút ví ra ném thẳng vào mặt tôi, thở dài đáp.

- "Đó, toàn bộ thẻ tín dụng của tớ ở trong đó. Tớ thuê cậu đóng thế cả đời, được không? Đóng vai vợ tớ!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 22: Vậy Cậu Cứ Khóc Tiếp Đi, Tớ Đợi!

Nghe lãng mạn ra phết đấy, nhưng sao tớ bị dị ứng với cái cụm từ "đóng thể" vậy nhỉ? Vì đâu "vai diễn" quan trọng nhất trong cuộc đời tớ, vai làm vợ, tớ lại phải đóng thể?

Chi bằng tôi cứ đóng chính cái vai bạn thân của người nổi tiếng còn hơn. Dù sao trong lúc tôi đau khổ vì trượt khỏi top 10 cuộc thi thiết kế thời trang cậu ấy vẫn có mặt, vẫn quanh quẩn bên tôi, hết cắt cỏ đến tưới cây, tưới cây xong lại thay nước trong lọ để cắm hoa cúc. Xong xuôi đâu đấy, Nguyên đi tới, khẽ cúi người hỏi tôi.

"Cậu khóc xong chưa?"

"Tớ...tớ...chưa."

Tôi mếu máo lắc đầu, thực ra ban nãy đỡ đỡ rồi, nhưng tại Nguyên hỏi lại khiến tôi tủi thân. Nghĩ mà tức, người ăn cắp mẫu váy của mình thì chễm chệ vào đêm chung kết, còn bản thân mình nỗ lực làm cả hai bộ váy thì rớt thẳng cẳng.

"Vậy cậu cứ khóc tiếp đi, tớ đợi!"

Cách an ủi của cậu ấy thật lạ lùng, cứ đứng cạnh tôi vậy thôi, má tôi rơi giọt nước mắt nào lại đưa tay lau đi. Cơ mà tôi cũng hâm hâm sao ấy, càng được cưng chiều thì lại càng muốn ăn vạ, nước mắt đua nhau chảy xối xả như mưa rào mùa hạ.

"Sắp lụi hết vùng này rồi đấy!"

Nguyên trêu, tôi phụng phịu đáp.

- "Mặc kệ."

- "Ừ. Mắt đỏ, mũi đỏ, tai cũng đỏ nốt, nhưng trông vẫn xinh."

Có người thản nhiên nhận xét, có người vừa dứt cho tôi cả cân đường. Cảm giác được thần tượng khen xinh là như nào vậy? Là kiểu như đang bị rơi tự do xuống địa ngục thì có ai đó lấp cho mình thêm đôi cánh, đưa mình lên thiên đường. Thực ra mắt mũi đỏ là do tôi khóc, còn tai đỏ lại do bị dị ứng với máy trợ thính. Nguyên xoa xoa vành tai cho tôi, hơi nhột, tôi đưa tay lên định gạt tay cậu ấy ra, nhưng mấy ngón tay đó lại ươn bướng gãi gãi vào mu bàn tay của tôi, cái chỗ mà tôi bị nhột nhất, tự dưng tôi cười phá lên. Nguyên biết được điểm yếu, ngay lập tức cấn tay tôi cù cù một trận, hại tôi ôm bụng cười lăn cười bò.

- "Nguyên, tha cho tớ! Xin mà...xin đấy..."

Nguyên chấp thuận lời thỉnh cầu, cậu ấy kéo tôi dậy, phủi cỏ trên váy cho tôi, chúng tôi cúi đầu chào ba mẹ Nguyên và mẹ tôi rồi cùng nhau đi ăn thịt nướng. Chủ yếu là tôi ăn thôi, Nguyên hoạt động trong ngành giải trí nên chế độ ăn uống phải tuân thủ nghiêm ngặt hơn nhiều.

- "Thật là ngon ghê á."

Tôi cố xuýt xoa chọc ghẹo cậu ấy, nhưng Nguyên không tức, chỉ lặng lẽ đi cạnh tôi cười cười. Chẳng ai trong chúng tôi lên chiếc xe buýt kế tiếp cả, cứ như vậy đi với nhau về nhà thôi. Quãng đường một người đi là rất dài, nhưng hai người đi, lại chỉ ước nó cứ dài mãi. Nguyên đưa tôi tới tận cổng nhà, đúng lúc đó điện thoại của tôi rung, có tin nhắn từ ban tổ chức cuộc thi thiết kế thời trang học đường, họ xin lỗi tôi vì đã đánh máy nhầm tên Huỳnh Mai Kiều Anh thành Kiều Mai Huỳnh Anh, đi đâu đó đồng nghĩa với việc bộ váy của tôi được cao điểm nhất.

Những ngón tay tôi lại một lần nữa run lẩy bẩy, không thể tin được, hay mơ nhỉ? Tôi hoang mang đưa cho Nguyên đọc, cậu ấy không những gạt đầu khẳng định mà còn nhéo má tôi một cái thật đau, để cho tôi biết mình đang tỉnh. Eo ôi sướng, sướng nghẹn ngào, sướng muốn xỉu. Tôi mất kiểm soát lao vào ôm Nguyên reo hò chia vui. Đáng nhẽ cậu ấy phải đẩy tôi ra

mới đúng, đằng này cũng ôm vào xong vỗ vỗ lưng, hại tôi lúc vào nhà bị Mẫn Tiên chọc lên bờ xuống ruộng.

- "Ái chà chà, tình cảm, anh chị tình cảm quá, tình hình thế này không khéo đến Tết tao được bế cháu cũng nên."

- "Đồ hâm, bậy bạ. Mà cơn gió nào đã đưa chị về thế ạ?"

Tôi cố ý đánh trống lảng sang chuyện của chị, Tiên thở dài ca thán.

- "Tại có đoàn khách VIP bao trọn gói hết phòng đẹp ngoài khách sạn, mà người sang chảnh như tao thì không thể ở phòng thường được nên đành về thôi... Với Kiều Anh này, tao định hè sang Pháp gặp Alex, rồi tỏ tình luôn ý."

Hả? Mạnh bạo dữ vậy! Đúng là Mẫn Tiên, không sai đi đâu được.

- "Nhưng tao sợ bạn không nhận lời."

- "Ôi dào, có mà bạn ấy bị điên, mà người điên thì chị không nên yêu."

- "Mi mới điên á, cấm nói xấu Alex của tao."

Tiên giờ nắm đấm dọa tôi, đoạn lại chìm vào thế giới mộng mơ của riêng chị. Tôi cũng trở về phòng mình, ngoài bài vở trên lớp thì tôi phải tập luyện để tham dự cuộc thi cover vũ điệu trong MV của nhóm P547 và chuẩn bị cho đêm chung kết cuộc thi thiết kế học đường diễn ra ngay sau buổi tổng kết học kỳ hai.

Đó là khoảng thời gian rất bận rộn, nhưng bù lại cực kỳ ngọt ngào. Mỗi khi Nguyễn không có lịch diễn cậu ấy thường dạy tôi nhảy, tuy nhiên thực hồ thẹn, mặc cho bạn nỗ lực hết sức, clip dự thi của tôi vẫn trượt top 20. Tôi thấy có lỗi với cậu ấy thôi chứ không buồn, căn bản tôi biết thừa năng lực của mình tới đâu, vả lại tôi còn đang dấn tâm sức may mắn.

Lần này phải may mắn thật người mặc luôn chứ không dùng mẫu thử nữa, hầu hết các bạn lọt vào chung kết đều đặt may ngoài tiệm, chỉ tôi và

Mai Thương là tự may. Ở trong căn phòng chuyên để làm đồ handmade của trường tôi có hai cái máy may nhỏ, tôi với Thương hôm nào cũng hì hụi tới mười giờ đêm mới về.

Thương bảo với tôi vào đến vòng này thì bạn không quan trọng giải thưởng nữa, chỉ muốn làm món quà thật ý nghĩa tặng thần tượng, Trường P547. Bởi vậy nên ở cổ áo thêu luôn tên Trường mà. Tôi thấy ý tưởng hay hay nên bắt chước thêu chữ N vào miếng vải mỏng rồi khâu lên viền áo của nữ, tương tự chữ K đối với viền áo của nam, nhưng tôi dính vào phía trong, từ ngoài nhìn vào sẽ không phát hiện ra đi đâu gì cả.

Tận tâm tận lực suốt nhiều tháng trời, rồi cũng đến đêm chung kết. Đúng như Mẫn Tiên dự đoán, tôi và Misu lọt top 2 chung cuộc, đến vòng bỏ phiếu, Trường và Vũ chọn bộ váy của tôi, Công và Thái chọn bộ váy của Misu. Trường nhóm P547 là người bỏ phiếu cuối cùng, cậu ấy còn chưa đi lên sân khấu, Tiên đã ôm tôi phấn khích.

- "Thắng rồi, Kiều Anh, mi thắng rồi, tốt quá, giỏi quá! Cưng chết đi được, bé thích quà gì để hè này tao sang Pháp tao mua về cho bé?"

- "Tiên ơi nợ tớ bữa đi xem phim chung nhé!"

- "Cả tớ nữa."

Trường và Vũ nhắc nhở, tôi đến lay chị tôi, mua chuộc ban giám khảo quá mức lộ liễu, chị kêu Misu kêu gì cũng gạ được Công và Thái, mình không ra tay nhanh chỉ có thiệt. Phía trên Nguyễn bỏ phiếu xong thì màn hình lớn liền hiển thị kết quả, anh MC rạng rỡ công bố.

- "Vâng, vậy là Võ Đình Nguyễn Anh của P547 bình chọn bộ váy cánh sen, giải nhất năm nay thuộc về bạn Ánh Dương lớp 10N1, đạt giải nhì là bạn Kiều Anh lớp 10N12, mời hai bạn lên sân khấu nhận giải."

Chị gái tôi nổi khùng mắng Nguyễn một trận toí bời khói lửa. Fan của Misu thấy bất bình nhảy vào mắng chị vô lý, hội trường cãi nhau loạn xì ngầu, còn tôi, vẫn cố gượng cười lên sân khấu nhận phần thưởng cho xong chuyện.

Tôi không quan trọng thắng thua, nhưng tôi không thể nào mà vui được, bởi tôi rất để ý đến cái nhìn của cậu ấy. Kết thúc đêm thi, tôi gấp cẩn thận bộ đồ nghề phục đôi của mình bỏ vào túi rồi lúi thủi ra về. Trong túi còn có chiếc ví nam do tôi tranh thủ may thêm để tặng Nguyễn. Nhưng tâm trạng của tôi rất tệ, vì vậy tôi đã bỏ lại chiếc ví vào đồng vại vụn trong phòng hậu trường.

Lúc sau hối hận, tôi ba chân bốn cẳng quay lại tìm, nhưng chiếc ví đã không cánh mà bay. Tại thời điểm đó, vì cứ tưởng mất rồi nên tôi buồn rất nhiều, còn tại thời điểm hiện tại, cầm trên tay chính chiếc ví đó, chiếc ví cũ kỹ mà chứa cả đồng thẻ bạch kim, tôi tùm tùm trả lời câu hỏi của bạn mình.

- "Vai vợ cậu ý, nếu là đóng chính thì tớ còn xem xét."

- "Được, không thành vấn đề"

Cậu ấy trả lời mà chẳng cần suy nghĩ, tôi bạo gan hỏi thêm.

- "Vậy cậu cưới tớ à?"

- "Ừ."

Ừ rõ ngọt, mấy ngón tay còn chạm qua gót chân tôi cù cù nữa chứ, nhột muốn xỉu. Tôi nhin cười không nổi, cười xong một tràng mới ngượng ngùng trêu bạn.

- "Vậy cưới nhau luôn bây giờ luôn đi, bọn mình ý!"

Nguyễn sốc, cậu ấy á khẩu nhìn tôi, mãi lâu sau mới cần nhận.

- "Cậu nói thì cậu phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình, đừng có nói cho sướng miệng, trái tim tớ mỏng manh yếu ớt dễ bị tổn thương lắm."

- "Eo mỏng manh yếu ớt mới sợ chứ, cậu làm màu quá đấy Nguyễn ạ. Nhưng tớ nói nghiêm túc mà, cậu không tin à?"

- "Giờ cậu ng ỡ dậy đề tớ ra rồi hôn tớ say đắm thì tớ tin."

Nguyên ra đi ầu kiện, đáng ghét thật đấy, da mặt tôi làm sao mà dày được đến thế? Đuối lý, tôi dùng chân đạp vào bụng của cậu ấy chọc ghẹo, toàn cơ rõ chắc, người đâu mà chả có mỡ gì, chả bù cho tôi. Từ hồi phẫu thuật xong, ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ da dẻ tôi cũng mỡ màng ra phết, ấy thế mà vẫn không đủ giữ nhiệt. Nằm trong cái lều này, càng lúc tôi càng thấy lạnh, lạnh đến mức mà tay chân cứ tím tái nhợt nhạt dần, người run run như bị điện giật, mắt thì mờ mờ chả nhìn rõ khẩu hình miệng của Nguyên nữa.

Giá như tôi không phải là người khiếm khuyết, chí ít tôi sẽ nghe được những đi ầu cậu ấy nói. Tiếc rằng, lúc này thế giới xung quanh tôi thực sự tĩnh lặng, không nghe được bằng tai, cũng chẳng thể "nghe" được bằng mắt. Những gì tôi thấy chỉ là một bóng người cao lớn đang hốt hoảng kéo tôi dậy, đi cho tôi đôi tất ấm rồi quấn thêm chiếc áo phao lớn quanh người tôi, vội vã công tôi ra khỏi rừng.

Ở đằng sau, tôi khẽ áp mặt lên bả vai vững chãi đó, lí nhí cảm ơn Nguyên. Nếu như cậu ấy không tới, tôi sẽ cắn răng chịu lạnh rồi cố gắng tự mình đi bộ ra khỏi rừng thôi, nhưng vì Nguyên tới rồi nên tôi có quyền yếu đuối, có quyền dựa vào cậu ấy, mặc cậu ấy đem tôi đi đâu cũng được, vì tôi biết, những gì cậu ấy làm luôn là tốt cho tôi.

Chúng tôi ra khỏi rừng lúc trời xế chiều, Nguyên đưa tôi lên khu nhà sàn mà đoàn làm phim đã thuê sẵn để phục vụ cho các cảnh quay của mấy ngày sắp tới. Chủ nhà đem cho chúng tôi mấy cái chăn dày sự cùng hai cốc trà bốc hơi nghi ngút, nhâm nhi một hớp mà cảm giác người ấm hơn hẳn.

Nguyên áp tay vào cốc trà, mỗi lần tay ấm lên cậu ấy lại đưa qua chạm vào tôi, lúc chạm lên gò má, lúc chạm qua vành tai, có lúc lại xoa xoa sau gáy. Da dẻ tôi nóng dần, đầu óc bắt đầu tỉnh táo trở lại, nhớ tới cả quãng đường dài Nguyên công mình, tôi cảm động với chăn quàng qua cho cậu ấy. Chúng tôi ng ồi rất sát nhau, sát đến mức tôi có thể cảm nhận được hơi thở của cả hai như sắp hoà làm một. Tay cậu ấy mơn man đều đều rồi lu ần qua cổ áo, miết nhẹ quanh bả vai tôi. Nhịp tim của tôi tăng nhanh một cách bất thường, nếu như mọi người trong đoàn làm phim không trở về đúng lúc, có lẽ môi của hai chúng tôi sẽ vô thức mà chạm vào nhau.

Một vài người chỉ trỏ, một vài người quay sang thì thụt dăm câu ba đi đầu, nhưng lúc Nguyễn quay ra lờ mắt thì không ai dám bàn tán thêm đi đâu nữa. Tôi uống nốt cốc trà rồi lật đật xuống bên dưới phụ mấy chị trong đoàn chuẩn bị nấu cơm tối, các anh cũng xắn ống tay áo vào làm giúp mấy việc vặt. Lúc tôi đang trăn rau để làm nộm thì Misu qua, bạn vỗ vai tôi rồi từ tốn hỏi.

- "Kiều Anh, cậu biết Nguyễn Anh là chồng tương lai của tớ chứ?"

Tôi biết, tôi còn biết Misu muốn ám chỉ đi đâu gì, y như tôi dự đoán, bạn tiếp tục hỏi xoáy.

- "Cậu không thấy thân thiết với người sắp có vợ như vậy là trơ trẽn à?"

- "Vậy cậu không thấy lấy một người mà trong lòng người ấy mình còn không quan trọng bằng cô bạn thân sau này sẽ rất thiết thòi sao? Hay hôn nhân của các cậu chỉ là hợp đồng để PR cho nhau?"

Misu một mực phủ nhận những gì tôi suy đoán, bạn cầm tay tôi đặt lên tai phải của mình, buồn buồn tâm sự.

- "Hồi xưa vì cứu Nguyễn Anh, một bên tai của tớ bị hỏng rồi."

Là vụ tai nạn năm đó, một năm sau khi tôi sang Pháp. Lúc ấy báo chí được một phen chấn động, tôi ở nước ngoài chỉ xem tin thôi mà sờn hết cả da gà. Cũng may Nguyễn phúc lớn thoát nạn, Misu phải dừng hoạt động nghệ thuật gần ba tháng nhưng bù lại hành động xả thân cứu người không hề do dự khiến bạn ngay lập tức trở thành chủ đề hot trong các cuộc bình luận trên mạng, như bộ phóng đưa tên tuổi Misu lên một tầm cao mới. Tôi nhớ có bài phỏng vấn độc quyền tiết lộ sau vụ tai nạn khả năng nghe của Misu kém đi, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.

- "Thế cho nên Kiều Anh à, dù cho cậu có gỡ mọi thủ đoạn đi chăng nữa thì cũng vô ích thôi, Nguyễn Anh vẫn sẽ lấy tớ. Bởi tớ trở nên khiếm khuyết là vì anh ấy, kiếp này, anh ấy nợ tớ."

Lòng tôi có chút gai gai khi bị Misu cho rằng mình đang giờ thủ đoạn, lại có chút thương cảm với bạn. Bởi chính tôi cũng bị khiếm khuyết, chính tôi đã từng trải qua cảm giác tai đau nhức mỗi lần dùng máy trợ thính lâu lâu. Chỉ ít tôi đã thích nghi từ nhỏ, nhưng Misu thì khác, cảm giác đối mặt với sự thật chắc kinh khủng lắm, Nguyên đền bù cho Misu như vậy âu là đi đâu nên làm.

Mãi nghĩ nên để cả nải rau nát bét luôn, chị chủ nhà chỉ cười xuề xoà kêu tôi ra vườn hái rổ rau khác, Nguyên đang nói chuyện với mấy em trong tổ quay phim, thấy tôi cậu ấy liền lảng xăng chạy ra hái rau cùng. Chúng tôi ngồi đối diện cách nhau một luống rau, đầu tôi rối như tơ vò, cho đến lúc bị ai đó cầm quả ớt chọc chọc vào mũi thì phát cáu.

- "Cậu...biến ra chỗ khác, từ nay trở đi đừng bao giờ đến gần tớ nữa."

Có lẽ, tôi đã hét rất to. Có lẽ, tôi không nên mất bình tĩnh như vậy. Nguyên đâu có lỗi gì đâu? Tại sao tôi lại trút giận lên đầu bạn? Nguyên giận tôi thực sự, từ lúc tôi yêu cầu cậu ấy không hề đến gần tôi nữa, thậm chí khu nhà sàn bé tẹo thi thoảng đi qua đi lại chạm mặt nhau cậu ấy cũng chả thèm nhìn tôi.

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 23: Còn Tớ Thì Rất Nhớ Một Người!

Tớ xin lỗi, chỉ là, cái sự thật cậu sắp trở thành chồng của người khác, cậu nợ người ta một món ân tình lớn, cái sự thật đó, bức tớ tới phát điên. Nếu mỗi lần cậu khoe với tớ cậu sắp kết hôn như một mũi kim xuyên qua da tớ, thì lần này, tớ cảm giác như có cả mũi tên nhọn hoắt đâm thẳng vào tim mình.

Tôi đã từng không nhắn tin với Nguyên suốt cả một mùa hè vì cậu ấy bình chọn cho chiếc váy của Misu, không thèm chúc ngủ ngon, sáng dậy cũng bỏ qua chuyên mục chúc một ngày tốt lành, có chăng chỉ là thả tim dạo trên trang cá nhân và các topic về bạn. Tôi không giận Nguyên bởi tôi biết mỗi người có một gu thẩm mỹ khác nhau, nhưng tôi buồn, buồn đến mức ngại đối diện với người ta.

Mùa hè năm ấy, sen vẫn hồng, phượng vẫn đỏ, nắng vẫn chói chang, và ve sầu vẫn kêu râm ran như bao mùa hè khác, có sao nhàm chán đến thế? Chẳng có bà chị gái sang phân nân về tiếng ve kêu đình tai nhức óc, cầu mong mình bị khiếm thính để không bị tra tấn. Bà ấy đang vì vụ ở một miền đất khác rồi, còn tôi, mỗi lúc ừ rừ lại lời máy trợ thính ra nghe, tiếng ve, suy cho cùng cũng chẳng đáng ghét cho lắm, ít ra nó khiến một ngày của tôi rộng rãi hơn.

Mẫn Tiên về nước chỉ trước ngày khai giảng một tuần, tâm trạng chị còn tệ hơn cả tôi. Chị đứng chờ ở khu phố nhà Alex cả buổi chiều, nhận ra Alex ngay từ cái nhìn đầu tiên, tiếc rằng, Alex lại chẳng nhận ra chị.

"Sao có thể trách Alex được? Chị nhận ra vì chị chủ động sang gặp cậu ấy, còn đối với cậu ấy, chị chỉ như một đứa con gái châu Á lảng vảng quanh khu đó."

- "Nhưng bọn tao đã nhìn nhau ba mươi giây, là ba mươi giây lặn đó mi biết không? Vậy mà sau đó Alex thản nhiên đi thẳng."

Mẫn Tiên cầu nhau, tôi ngờ ngác thắc mắc.

- "Trước khi đi chị còn hùng hổ tuyên bố sẽ tỏ tình cơ mà, đã sang tới nơi rồi sao không gọi Alex lại, hét vào mặt cậu ấy rằng tớ chính là người chat với cậu thời gian qua rồi hở lộ?"

- "Diên, mất giá!"

Chị lừ mắt quát tôi, ở hay cái bà này, đợt tôi tưởng Nguyễn Anh quên mình, chính chị là người bảo tôi phải nhắc cho cậu ấy nhớ. Vậy mà giờ tới lượt chị, chị còn e thẹn hơn cả tôi, thậm chí còn không dám mở lời. Cứ ngỡ chị gái tôi hùng hổ bốn phương tám hướng, ai ngờ gặp Alex liền tắt điện. Mẫn Tiên tâm sự chị cứ nghĩ sẽ giống như trong phim ấy, Alex sẽ nhận ra chị, sẽ lao tới ôm chị rồi dắt chị đi xem pháo hoa giống Nguyễn từng dắt tôi. Chẳng ngờ mộng mơ sụp đổ, chị ủ rũ ghê lắm, mắt rơm rớm, mấy ngày đòi bỏ cơm hại ba tôi phải đem lên tận phòng vừa dỗ vừa đút.

Chị cũng không có tâm trạng đi tập trung chuẩn bị khai giảng, tôi thì vẫn phải đến trường đều đặn vì năm nay tôi nằm trong nhóm viết biên kịch cho buổi lễ ngày hôm đó. Bọn tôi họp suốt, cố gắng nghĩ ra thật nhiều thứ mới mẻ để chào đón các em học sinh lớp mười mới nhập trường.

Sẽ có hoa, có cờ, có bóng bay, có tiết mục thả đèn trời, và tất nhiên không thể thiếu phần trình diễn đặc biệt của P547. Nhóm bạn nên chỉ tham dự được duy nhất một buổi tổng duyệt cuối cùng, thời khắc chiếc xe đưa các thành viên tới sân khấu lớn, tụi con gái hò reo điên loạn. Trường, Thái, Công, Vũ lần lượt vẫy tay cúi chào khán giả, còn Nguyễn, cậu ấy luôn là người xuất hiện cuối cùng, và cũng luôn là người gặp nhiều khó khăn nhất khi di chuyển bởi vòng vây của fan quá cuồng nhiệt.

Nếu riêng học sinh trong trường tôi thì sẽ không đông và náo loạn như thế, tại sân khấu tổng duyệt miễn phí nên rất nhiều các bạn trường khác, có cả các anh chị sinh viên đại học tới xem. Sau khi vào trong cánh gà, trưởng nhóm P547 thảo luận với tổ trưởng tổ biên kịch chúng tôi, lúc đó tôi đứng

cách Nguyên rất gần, trong lòng rõ ràng chưa quên vụ bình chọn, nhưng ánh mắt lại không tự chủ được, thi thoảng cứ vô thức liếc qua nhìn bạn.

Cao hơn một xít, da rám nắng hơn, và đặc biệt bắp tay săn chắc hơn, có lẽ hè vừa rồi cậu ấy đã rất vất vả, nghỉ học một cái quản lý liên bất luyện tập cật lực. Tôi khẽ thở dài, bất chợt phát hiện Nguyên liếc qua phía tôi, ánh mắt chúng tôi cũng chạm nhau cỡ ba chục giây như Mẫn Tiên và Alex, nhưng Nguyên không đi thẳng ra sân khấu mà tiến về phía tôi, đưa cổ tay ra kêu ca.

- "Bị lỏng rồi, tết lại cho tớ đi."

Là chiếc vòng bình an tôi tết cho Nguyên nhưng bị Misu nhận vợ, cậu ấy vẫn luôn đeo, một bộ phận fan Nguyên vì thế mà ghét Misu thấu xương thấu tủy.

- "Đem đi mà nhờ người tặng cậu ý."

Tôi hơi dỗi, Nguyên cười cười.

- "Thì tớ đang nhờ đây!"

Hả? Sao Nguyên biết? Biết từ bao giờ? Nguyên biết là vòng của tôi nhưng vẫn đeo, cậu ấy...cậu ấy...là cố ý đeo chiếc vòng tôi tết! Đầu tôi nổ đánh đoàng, tay đưa qua thắt mấy sợi dây dù mà run run, má đã nóng nóng rồi, bị người ta véo càng nóng hơn.

- "Này...mấy tháng nghỉ hè ấy...cậu...cậu có nhớ ai không?"

Nguyên hỏi, nét mặt bối rối lạ thường. Tôi ngượng, lắc đầu nguầy nguậy. Nguyên lườm tôi, đoạn nói bâng quơ trước khi ra sân khấu tổng duyệt.

- "Còn tớ thì rất nhớ một người!"

Là ai cơ? Nhớ ai thì thô lộ với người đó chứ, mắc mớ gì phải nói với tôi? Khi màn trình diễn kết thúc, Trường là người vào trong cánh gà đầu

tiên, cậu ấy muốn giao dịch cùng tôi.

- "Tớ sẽ cho cậu biết lý do Nguyên Anh không bình chọn cho chiếc váy của cậu, bù lại, cậu gọi Mẫn Tiên ra quán trà sữa gần trường giúp tớ."

Tôi đồng ý liền, nhắn cho chị gái nói dối mình bị ngã, đang nghỉ ở quán trà sữa gần trường, chị nhận được tin nhắn lại rằng sẽ ra liền. Trường hài lòng, đoạn làm bộ bí mật kéo tôi vào chỗ kín tiết lộ.

- "Vì người thắng cuộc được thưởng một chuyến du lịch xuyên Việt với nhà thiết kế nổi tiếng, anh Trọng Minh. Misu mới đi hôm thứ hai đó, Thái ghen quá trời luôn... Nguyên Anh ý... tính còn ghê hơn cả Thái... cậu có nhớ cái hôm cậu xin vé cho anh iu của cậu..."

Trường chưa kịp nói hết câu thì bị Nguyên xoắn tai rõ mạnh rồi đuổi ra, mặt Nguyên lúc đó đỏ như cà chua luôn. Đầu óc tôi hơi choáng váng, ấp úng hỏi lại bạn mình.

- "Thật không? Máy đi đâu Trường bảo ý?"

- "Không, vớ vẩn."

- "Vậy cậu bình chọn cho chiếc váy của Misu vì thấy váy tớ thiết kế xấu à?"

- "Ừ."

Hình như chưa ai dạy Nguyên về lời nói dối trắng thì phải. Kể cả có bảo chiếc váy bồng anh rất đẹp, tuy nhiên chưa xuất sắc được như chiếc váy cánh sen thì cũng có mất gì đâu? Cứ nhất thiết phải thành thật thế à? Cứ nhất thiết phải làm tôi đau lòng vậy sao?

- "Cho cậu này."

Nguyên dúm cho tôi một chiếc hộp, tôi đang buồn nên đẩy trả lại. Cậu ấy cầm luôn tay tôi, chiếc hộp nhỏ xíu bị ép ở giữa hai tay, rồi Nguyên đưa

tay của hai đứa thọc vào chiếc túi xách tôi đang đeo ngang hông, cố tình đẩy chiếc hộp ra, nhưng tay thì vẫn chưa rời khỏi, cứ siết siết, chặt chặt.

- "Đáng ghét!"

Tôi mắng, thái độ Nguyên dừng dừng, hơn hơn c ần nốt tay còn lại của tôi bỏ vào túi. Nửa bực bội, nửa xấu hổ, tôi chỉ trích.

- "Cậu ép buộc con gái như thế là xấu tính."

- "Tớ không ép buộc con gái, cậu lấy chân đá vào chân tớ một cái thật mạnh thì tớ hứa sẽ buông tay."

Nguyên lý luận, tôi nhìn xuống chỗ cổ chân cậu ấy, vẫn còn lớp băng trắng do chấn thương luyện tập. Là chấn thương nhẹ thôi, nhưng chẳng hiểu sao tôi không nở. Nguyên cười tủm tủm, cậu ấy đứng ở góc khuất trong cánh gà với tôi mãi đến khi tới giờ vào trung tâm thành phố biểu diễn. Tôi thì phải đợi một lúc mới dám ra, tại sợ bị phát hiện.

Hôm đó tôi còn phải ở lại duyệt tiết mục thả đèn trời, tận mười rưỡi mới về nhà. Hồi ấy còn nhỏ thấy làm việc thế đã là vất vả lắm rồi, nhiều năm sau này, làm việc trong ngành giải trí mới biết thế chưa là gì. Cái nghề này đôi khi chẳng theo giờ giấc cụ thể nào cả, có hôm quay tới hai giờ sáng, có hôm quay thâu đêm, thậm chí mừng một Tết dương lịch nhưng cả đoàn vẫn bàn luận rôm rả với nhau về các cảnh quay. Còn chưa đầy hai tháng nữa là tới Tết âm, mấy năm trước tuy đón Tết xa quê nhưng ít ra còn có chú dì bên Pháp, năm nay, tôi thực chẳng biết khi Tết đến mình sẽ sum vầy cùng ai đây? Rồi hai bảy Tết còn đi đám cưới Nguyên nữa, còn phải chuẩn bị thật nhiều tiền mừng, càng nghĩ càng thấy nặng nề.

Tâm trạng ủ rũ như quả bóng xì của tôi được thổi phồng lên chút ít khi có người khen phân đoạn kịch bản của buổi quay đêm qua rất hay. Phân đoạn đó do tôi viết, người khen là nam chính của bộ phim này, nghệ danh của anh ấy là Ken. Anh hơn tôi gần chục tuổi, mang phong thái chững chạc đi kèm đậm của người đàn ông trưởng thành, anh khiến tôi nhớ tới ba mình.

- "Kiều Anh viết tình cảm lắm, thế hệ các em bây giờ tài năng thật."

Anh ngồi dưới hiên nhà bắt chuyện với tôi. Ken thân thiện với tất cả mọi người, đối lập với Nguyên, Nguyên chỉ thân thiện với fan thôi, còn với những người làm việc cùng, cậu ấy cực kỳ khó chịu. Có thể cái tính này toàn đó là nguyên nhân vì sao cậu ấy vào ngành giải trí muộn hơn nhưng lại có được vị trí cao hơn.

- "Dạ, nhưng phân cảnh thành công chủ yếu vẫn nhờ diễn xuất xuất thần của anh mà."

Tôi lễ phép đáp, anh cười cười bảo.

- "Em khéo ăn khéo nói quá, xuất thần đến đâu thì cũng bị lu mờ thôi."

Tôi hiểu ý anh, từ ngày nhà sản xuất công bố nam thứ của bộ phim tới giờ, không một bài báo nào đề cập đến nam chính. Trong khi đó nhất cử nhất động của Misu và Nguyên đều được chú ý, nhất là tại thời điểm thông tin về đám cưới của họ bị rò rỉ trên mạng xã hội. Tôi hiểu vì sao Ken buồn, nỗ lực rất nhiều nhưng không được ghi nhận, tất nhiên là buồn rồi.

- "Hi vọng khi công chiếu mọi người sẽ có cái nhìn khác, anh đừng buồn, em và tổ biên kịch sẽ cố gắng trau chuốt thêm cho những phân đoạn anh xuất hiện."

Tôi an ủi Ken, nói chuyện một hồi mới biết mấy năm vừa rồi mẹ Ken thua bạc, gán cho anh món nợ khổng lồ. Hoàn cảnh bất đắc dĩ nên Ken phải nhận phim trả nợ, kiểu cứ có tiền là làm thôi, không để ý nội dung lắm. Bởi vậy nên nhiều khi chất lượng phim tệ khiến anh mất đi một lượng fan trung thành. Kể ra thì Ken còn thảm hơn tôi, khi mình đang buồn, gặp một người còn buồn hơn mình, tự dưng tôi thấy số mình vẫn còn may mắn chán.

Ít ra tôi chẳng có khoản nợ nào cả, tôi cũng không bị dị ứng với thời tiết mà sốt sình sịch như Ken. Thương anh ốm mà lịch quay dày đặc, lại không có điều kiện thuê trợ lý riêng nên mỗi lần nghỉ giữa giờ tôi liền hâm nóng một cốc sữa ấm rồi đem lên cho anh. Tôi chỉ nghĩ đơn giản người ta khó khăn thì mình giúp đỡ, nào có ngờ qua vài ngày, mọi người trong đoàn làm phim bắt đầu suy nghĩ lệch lạc. Mấy bà tám gặp tôi và anh liền gán ghép,

Ken thì nhìn tôi trù mến hơn hẳn, ngược lại, quan hệ của tôi với Nguyên ngày càng căng thẳng, có lúc đi ngang qua nhau mà tôi tưởng ánh mắt của cậu ấy phát ra tia lửa điện. Có đêm tôi đang thảo luận kịch bản với Ken thì đạo diễn kêu qua sắp gọi, lúc tôi qua thì Nguyên lại chẳng thèm nói gì cả.

- "Vẫn giận tớ cơ à? Hôm đó tớ hờ dờ, tớ xin lỗi."

Tôi chủ động làm hoà trước, bạn vẫn cặm cụi xem xét giấy tờ. Khác với chúng tôi mười người trải đệm ngủ chung một phòng, Nguyên và Misu được bố trí phòng riêng.

- "Bao giờ cậu về thành phố? Cậu hết lịch quay từ lâu rồi cơ mà... hay định ở lại đợi Misu rồi cùng về à? Tình cảm ghê nhỉ?"

Tôi nói sai cái gì à? Mà sao có người lờm tôi ghê thế?

- "Tớ với vợ chưa cưới của mình làm sao mà tình cảm bằng cậu với ai kia?"

Ai kia là ai? Ken hả? Là ai cũng không quan trọng, quan trọng là tại bạn nhắc tới cụm từ vợ chưa cưới khiến lòng tôi gai gai khó chịu.

- "Thì có việc gì thì nhờ vợ chưa cưới ấy, gọi tớ lên làm gì?"

- "Tớ trả lương cho cậu thì tớ có quyền gọi thôi."

Vâng, quyền của cậu ấy là nửa đêm nửa hôm bắt tôi ngõ vác lại chiếc áo sơ mi bị rách. Ngõ luồn kim tôi mới chợt nhớ lúc chiều cùng Ken qua chợ mua ít hạt dẻ, rõ ràng tôi thấy có bóng người thập thò trong bụi rậm theo dõi chúng tôi, nhưng Ken lại khẳng định không có gì, do tôi bị ảo giác.

- "Chiều nay cậu cũng ra chợ à?"

Tôi hỏi, Nguyên giật bắn, rất nhanh sau đó liền chối cả chiều chỉ ở trong phòng. Tôi nghi hoặc kéo ống tay áo cậu ấy lên, vết xước dài đã khô máu trùng khớp với vết rách ở áo và rất giống như bị gai hoa hồng dại

đâm vào. Rõ mười mười là Nguyên nói dối, nhưng tôi không vạch trần, chỉ hỏi.

- "Tớ thân thiết với Ken khiến cậu không thoải mái à?"

- "Cậu đừng tự đề cao mình như vậy!"

Nguyên đáp, hơi phũ nhưng thế cũng tốt, tôi có thể thoải mái ở cùng anh Ken mà không lo bận thân mình buồn. Tại trước đây tính Nguyên đôi lúc nhỏ nhen lắm, tôi cứ nói chuyện nhiều nhiều với bạn khác giới là cậu ấy liền cau có khó chịu, nhưng có lẽ giờ Nguyên lớn rồi, thay đổi rồi. Đồ cậu ấy mặc cũng kiểu chỉnh chặc chứ không dân chơi như hồi cấp ba, là hàng hiệu nên tôi cố gắng may hết sức cẩn thận, xong xuôi mí mắt kiểu sụp xuống luôn. Lúc tỉnh giấc thấy đầu mình gối chêm trên đùi ai đó, còn người ta thì đang cúi xuống nhìn mình chăm chăm.

- "Áo...áo...xong rồi...tớ...tớ về..."

Tôi lưỡng cuống ngẩng dậy rồi chạy vụt về phòng mình, lúc đó là ba giờ sáng. Tám bảy giờ sáng Ken qua tìm tôi, anh ấy bảo nếu tôi muốn thử sức ở vai trò diễn viên thì anh sẽ giúp đỡ, biết đâu sau này nổi tiếng. Tôi không quá đam mê bộ môn diễn xuất hay trở thành một diễn viên nổi tiếng, nhưng trải nghiệm một chút cũng hay nên không từ chối.

Anh Ken nói với tổ biên kịch muốn thêm một phân cảnh nhỏ để tăng kịch tính, được chị Loan đồng ý, chúng tôi bắt đầu bổ sung kịch bản, cảnh đó được xếp quay lúc chín giờ tối. Tôi đóng vai nữ phụ đáng ăn gạch nhất trong phim, chuốc rượu nam chính, gạ ngủ chung xong bị nữ chính phát hiện còn ra tay tát nữ chính. Chị trang điểm nói mặt tôi hơi hiên nên chị kẻ mắt và dùng màu son đậm cho sắc sảo hơn, ở phân cảnh này tôi sẽ mặc dạng áo trong quây quanh người và không có dây, để cho khi nam chính cởi áo ngoài thì sẽ lộ ra phần vai trần, máy quay chỉ lia vào chỗ đấy sẽ có cảm giác như hai nhân vật đang yêu nhau thật.

Mấy phút đầu tôi vào vai ngon nghề, nhưng tới thời điểm nam chính say nên tưởng tôi là nữ chính, Ken đẩy tôi ngã xuống sàn thì tôi bắt đầu thấy bối rối. Thực sự rất khó để quên mình là ai và hoá thân trọn vẹn vào

vai diễn. Nếu bỏ đi lớp áo ngoài thì cũng chỉ giống như lúc tắm biển, thậm chí vẫn kín đáo hơn vì bên dưới tôi mặc váy, vậy mà chẳng hiểu sao tay chân tôi gượng gạo khó tả. Mặt tôi cứng nhắc khi Ken ngậm lấy khuy áo của mình, và rồi anh ấy đột ngột dừng lại, tôi đoán chắc đạo diễn thấy không đạt nên hô cắt.

Tôi ng ỡ dậy sửa sang tóc tai, tuy nhiên không thấy đạo diễn yêu cầu quay lại luôn mà đập vào mắt là hình ảnh đạo diễn đang phân trần với sếp, còn sếp chẳng biết qua từ lúc nào, vẻ mặt cáu tiết hại cả đoàn nhìn nhau lo nơm nớp. Một lát sau sếp đi về phía tôi, đồng thời đạo diễn tuyên bố.

- "Đổi cảnh này thành nam thứ đóng thì hợp lý hơn, căn bản nếu nam chính sa ngã thì mất hình tượng quá."

Thực ra cũng không hẳn là sa ngã, chỗ này là do nam chính say nên mất lí trí thôi. Tuy nhiên sếp quyết, đạo diễn quyết, biên kịch chính đồng ý sửa kịch bản thì tôi làm gì có tiếng nói ở đây? Cứ thế mà đóng thôi, trút rượu Nguyễn rồi bị cậu ấy đẩy ngã xuống sàn nhà, đầu cậu ấy áp lên người tôi, bịn rịn ngậm lấy chiếc khuy áo nhỏ. Tôi biết trước bộ phận hậu cần đã nói lỏng chiếc khuy này, tôi còn biết trước khuy áo sẽ bị cắn đứt, nhưng khi chuyện đó xảy ra, má tôi vẫn nóng bừng.

Nguyễn ngẩng lên nhìn tôi trều mến, v ầng trán cao rộng của cậu ấy khiến tim tôi bủn rủn, không còn sự gượng gạo kém duyên, tôi nhập vai một cách xuất thần. Bởi căn bản một phần nào đó trong tôi thực sự muốn hoá thân thành nhân vật này, muốn ích kỷ chiếm lấy người con trai mà mình thầm yêu từ lâu. Ngón trở của tôi chạm qua sống mũi Nguyễn, người khẽ rướn lên, môi nhẹ nhàng miết qua cánh môi của cậu ấy, rồi đứng theo tiến trình kịch bản, tôi chua xót hỏi.

- "Có thể là của em, chỉ đêm nay thôi, được không?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 24: Nếu Xét Về Độ Xinh Thì Cậu Là Vô Đối

Cậu biết không? Câu thoại này do chính tớ viết đấy. Nếu như có thể, tớ cũng muốn cậu thuộc về tớ, ở bên tớ, yêu thương tớ với tư cách là người đàn ông của tớ. Nếu được vậy, dù cho một đêm, một giờ, hay thậm chí chỉ là một phút, tớ cũng cam tâm tình nguyện.

Đến nay tôi đã viết rất nhiều kịch bản, và có lẽ lần khiến bản thân hồi hộp nhất chắc là hồi khai giảng năm lớp mười một, đó cũng là lần đầu tiên tôi tham gia tổ chức một chương trình lớn như vậy. Thật may, hầu hết các em khối mười đầu thích thú với buổi lễ ngày hôm đó, hàng loạt những tấm hình check-in trên mạng xã hội đẹp lung linh cùng hashtag tên trường tôi, rầm rộ và náo nhiệt đến mức được lên bài ở hầu hết các trang báo học đường.

Dù chẳng ai biết tôi là ai, dù tên tôi chỉ nhỏ xíu lẫn trong mấy chục thành viên của ban tổ chức, nhưng cái cảm giác được làm việc đúng với đam mê của mình, được người khác công nhận thực sự rất ngọt ngào. Giá kể được nói chuyện với Nguyên thì tốt, tôi sẽ khoe khoang một chút, tiếc rằng cậu ấy đang bận giao lưu với các em khoá dưới rồi. Có bạn là người nổi tiếng đôi khi thế đấy, chỉ cách nhau một đoạn nhưng chẳng thể gọi nhau, cũng chẳng thể chen vào đám đông kia để lôi bạn mình ra đi chơi với mình.

Thấy tôi ngẩn ngơ, Mẫn Tiên đập vào vai tôi, đợi tôi quay lại chị mới thổ lộ rằng chị rất tự hào vì có đứa em gái giỏi giang. Được chị khen, lòng tôi sướng râm ran, chị rủ tôi qua phòng hậu cần ăn ít bánh ngọt cho đỡ đói. Từ xa tôi đã nhìn thấy hai đứa bạn trong hội bạn thân của Misu đứng khoanh tay ngoài cửa phòng như kiểu đang canh chừng đi đâu gì đó, Mẫn Tiên ngay lập tức bịt miệng tôi rồi dắt đi vòng qua phía sau của khu nhà,

đến chỗ cái cửa sổ nhỏ, chị nhẹ nhàng mở ra, chúng tôi nín thở nhìn vào trong.

- "Nhanh lên, bốc ít ít thôi không bị nghi đó."

Ánh Dương lo lắng dặn các bạn, Nhã Thanh chau mày phân bua.

- "Nếu mà bốc ít thì làm sao cậu thắng được Mẫn Tiên, hay làm phiếu giả bỏ vào lọ của cậu nhé!"

Misu đờng tình, mấy cái lọ trước mặt họ chính là phiếu bầu của các em khối mười dành cho hình tượng nữ thần học đường trong lòng họ, đây chỉ là chuyên mục vui thôi, Mẫn Tiên còn chả biết vì mấy buổi trước chị nghỉ không tới trường, tuy nhiên đối với Misu thì xem ra khá quan trọng. Bọn họ vừa viết phiếu không vừa bàn tán.

- "Ôi được cái danh con thầy hiệu trưởng chứ gì, con chị thì mất dạy, hành xử như dân đầu đường xó chợ, cộng thêm giọng hát the thé chua lòm nghe phát tởm. Còn con em, tối ngày ôm vở hí húi viết kịch bản, mà nào có hay ho gì cho cam, toàn rác phẩm."

- "Công nhận, mang tiếng học sinh Lotus, đọc mà tưởng như bà bán nước chè ở ngoài cổng trường kể chuyện. Muốn trở thành biên kịch phim nổi tiếng ít ra phải cỡ người từng được giải văn cấp thành phố như Nhã Thanh ý."

- "Thực lòng mà nói tớ thấy nó viết còn chưa lôi cuốn bằng mấy bà hàng nước buôn dưa chuyện, thế nên đem so sánh với một người viết đầy tính nghệ thuật như tớ đây thì khập khiễng quá. Đặt cạnh nó tớ cứ thấy mình bị hạ thấp giá trị ấy."

- "Cũng đúng, giống như Mẫn Tiên chẳng là cái thá gì mà so sánh được với Ánh Dương cả. Chẳng qua mẹ giàu thân quen với truyền thông nên nổi thôi."

Tôi trước giờ ăn gạch nhiều nó cũng quen quen rồi. Nhưng tôi tức thay chị gái mình, nếu đúng Mẫn Tiên chả là cái thá gì thì sao họ phải chơi trò

bắn với đồng phiếu như vậy? Tiên lôi tôi đường hoàng đi lên cửa chính, túm cổ áo hai bạn đứng cạnh cửa ném mỗi đứa qua một bên. Hội bạn Misu thấy Mẫn Tiên thì sợ tím tái mặt mày, nhanh tay phủi hết chỗ phiếu đang làm dở dang xuống đất. Chị tôi tiến tới đem lọ phiếu của mình đổ vào sọt rác, đoạn chỉ tay vào trán Misu tuyên bố.

- "Tao bố thí luôn cho mày cái danh hiệu nữ thần học đường đó Ánh Dương. Mày hãy tiếp tục dùng tuổi thanh xuân của mình để nói xấu, đố kị và sân si với tao đi nhé!"

Ôi, gương mặt! Mẫn Tiên của lòng em, xin cho em được bày tỏ sự ngưỡng mộ sâu sắc đến chị. Giá như chúng mình là chị em ruột thịt, biết đâu em sẽ được thừa hưởng chút khí chất cool ngầu của chị. Phút trước Misu tươi tắn bao nhiêu thì phút sau gặp Tiên ủ rũ bấy nhiêu, lại còn ra vẻ chối quanh nữa chứ.

- "Cậu...cậu hiểu nhầm rồi...tớ chưa từng nói xấu hay sân si với cậu..."

- "Đúng rồi, mày đâu có nói, mày chỉ ăn cháo lươn thôi."

Ý Mẫn Tiên mắng Misu lươn lẹo đó, đoạn chị đi qua chỗ để bánh ngọt, cắt một miếng đưa tôi, một miếng chị ăn, không quên xỉa xói.

- "Tao định cắt thêm mấy phần nữa nhưng thấy nãy giờ tụi mày ăn no bánh gato rồi nên thôi. Nhã Thanh này, khi nào mày được chọn vào tổ biên kịch phụ trách lên chương trình cho các hoạt động lớn của trường thì lúc đó mày mới có đủ tư cách phát biểu, nghe chưa? Còn Misu, nếu muốn vượt qua tao thì hãy bước ra khỏi bóng lưng của tao, sống cuộc đời của chính mày, nhé!"

Chắc thái độ kiêu ngạo của Mẫn Tiên khiến các bạn khó chịu lắm, ngặt nỗi không ai dám lên tiếng tranh luận vì tay Mẫn Tiên vẫn đang cầm con dao cắt bánh, chị mà điên lên thì không biết đi đâu sẽ xảy ra đâu. Nhiều khi tôi thấy chị mình hơi chảnh và có chút tự mãn về bản thân, nhưng những gì bà ấy vừa phán không hẳn là vô lý, bởi ba tôi từng dạy, một người nếu không thể nhìn nhận thành công của người khác thì họ sẽ gặp khó khăn trên con đường chinh phục thành công của chính mình.

Tiên và tôi ngồi ăn bánh dưới gốc bàng, chị kể tôi nghe chị đã nhớ Alex rất nhiều, nhưng mấy ngày qua Alex chẳng hề nhắn tin cho chị. Lúc nào cũng là chị nhắn tin cho cậu ấy trước cả, chị thấy mệt mỏi quá.

- "Nếu không có việc gì thì em cũng toàn là người nhắn tin cho Nguyên trước. Bọn con trai thường vậy mà, chị đừng để tâm làm gì."

Tôi vừa an ủi bà chị xong thì máy rung mới nhục chứ.

"Kiều, tối nay trước khi thả đèn trời tụi mình gặp nhau đi."

Nguyên nhắn tin, Mẫn Tiên véo má tôi quát.

- "Mi còn nói mi toàn là người nhắn tin trước?"

- "Đó là không có việc gì, nhưng đây rõ ràng Nguyên có việc, cậu ấy rủ em gặp nhau thì cậu ấy phải nhắn tin trước chứ còn gì?"

Tôi nhanh trí bao biện, Mẫn Tiên giữ tôi ở cạnh, càu nhàu về Alex tới tầm sáu rưỡi mới đuổi em gái biến. Chị đi chơi với hội bạn của Trường và Vũ, còn tôi nhắn lại cho Nguyên, chúng tôi thống nhất gặp nhau ở phòng tập mọi khi.

- "Gọi...gọi tớ có việc gì à?"

Tôi mở lời, Nguyên hơi bối rối, nhưng sau rồi cậu ấy cũng đáp.

- "Ừ, có việc...là...như nào nhỉ...à...đúng rồi...là muốn khen cậu đó...chương trình khai giảng hôm nay rất hay...cậu thật giỏi."

Khen thì chỉ cần nhắn tin thôi mà? Nhưng không sao, tôi càng có dịp tâm sự kể lể thời gian qua mình đã vất vả ra sao, Nguyên lắng nghe rất chăm chú, đợi tôi khoe chán chê xong cậu ấy mới miết tay vào chiếc hộp nhỏ rồi vỗ nhẹ lên má tôi một phát. Qua chiếc gương lớn, tôi thấy da mình chuyển sang màu nâu trăn.

- "Cậu làm gì vậy?"

- "Hoá trang cho cậu, để trên đời này chỉ mình tớ biết cậu xinh đẹp."

Nguyên trêu, tôi bật cười, cũng bắt chước ra sức trét kem cho bạn, nhiều đến mức chúng tôi soi gương mà còn chẳng nhận ra chính mình. Nguyên đội thêm cho tôi chiếc mũ rộng vành, đoạn dắt tôi qua chỗ thả đèn.

- "Nắm tay tớ chặt hơn đi, cẩn thận đông người lạc."

Nguyên quay lại dặn dò, câu nói ấy đưa tôi trở lại một khoảnh khắc nào đó của nhiều năm trước, có một cậu bé cũng dặn một cô bé giống giống như vậy, trên đại lộ Champs-Élysées nơi đất Pháp xa xôi.

- "Cậu sợ tớ bị bắt bán đi mất à? Vì tớ rất xinh ý."

Tôi cố ý nhắc lại chuyện cũ để chọc Nguyên, cậu ấy cù cù vào mu bàn tay tôi trả đũa, nhưng xong vẫn tán thành.

- "Ừ, cậu rất xinh, xinh thực sự."

- "Xinh bằng Misu không?"

Tôi hỏi, chẳng có lý do đặc biệt nào cho câu hỏi đó cả, chỉ đơn giản muốn biết đáp án thôi, con gái mà. Nguyên đưa tay kia véo má tôi, đoạn nghiêm túc đáp.

- "Misu không có cửa so với cậu."

Dễ sợ cái ông tướng này, hại tai người ta nóng bừng r ồi đấy!

- "Vậy ai mới có cửa so với tớ?"

- "Không ai cả. Thực ra nếu xét về độ xinh thì cậu là vô đối r ồi."

Tên đáng ghét, trái tim tôi bị hấn đánh cắp r ồi, may mà có lớp kem màu nâu, nếu không tôi đoán chắc giờ má mình sẽ đỏ ghê lắm. Như một con cún, tôi ngoan ngoãn để cậu ấy dẫn ra chỗ bán đèn. Chúng tôi mua chung một chiếc, tôi viết đi đầu ước của mình trước.

"Tôi ước sau này sẽ trở thành một biên kịch phim xuất sắc.

Ký tên: Huỳnh Mai Kiều Anh."

Nguyên viết trên cùng tờ giấy với tôi, ngay bên dưới.

"Tôi ước sau này sẽ trở thành ông chủ của một hãng phim lớn, để sản xuất những bộ phim do cậu ấy làm biên kịch.

Ký tên: Võ Đình Nguyên Anh."

Đèn trời được thả đi, vẫn là những chấm sáng đủ sắc màu trên nền trời trong vắt, nhưng quang cảnh hôm đó đẹp lạ thường, có lẽ bởi vì cậu ấy ở đó, nắm tay tôi. Những khoảnh khắc ngọt ngào nhất trong thanh xuân của tôi, cậu ấy đều ở đó. Tôi chợt ngờ ngợ hiểu ra lý do cậu ấy mua lại hãng phim của người ta, có lẽ nào là vì tôi? Có thể tôi đã tưởng bở, có thể đây chỉ là một khoản đầu tư mạo hiểm, tôi không chắc nữa, nhưng thì thoảng nhớ về chiếc đèn năm xưa, lòng tôi bất giác thấy ngọt ngào.

Vị ngọt ấy lại càng nồng đậm hơn khi Nguyên đáp lại câu hỏi của nhân vật nữ phụ do tôi thể hiện bằng một câu hỏi khác mang tính chất sát thương cực lớn.

"Nếu đêm nay tôi là của em, thì những ngày tháng sau này, có thể hay không, em sẽ thuộc về tôi?"

Đáng ra khúc này phải là một tràng oán trách của nam thứ với nữ chính, vì sao không yêu anh ta, vì sao tàn nhẫn vô tình, tuy nhiên cậu ấy đã tự ý sửa kịch bản. Ngọt ngào, da diết và đầy chân tình, đến mức tôi tưởng như tim mình tan chảy. Vẫn biết Nguyên luôn được những đái ngộ đặc biệt khi quay phim, nhất là những phân cảnh phụ bổ sung như này cậu ấy có sáng tạo đạo diễn cũng chẳng can thiệp, nhưng cái khó cho tôi là không dùng được câu thoại tiếp theo, đành gật đầu đại.

"Em biết không? Nếu như đêm nay có sao băng, tôi ước đây không phải là một cảnh phim."

Là một giấc mơ mới đúng chứ, Nguyên nhàn à? Đoạn này nam thứ say rượu nên tưởng nữ phụ là nữ chính, quá hạnh phúc nên anh ta mới ước khoảnh khắc đó không phải mộng đẹp. Dù sao chỉ sai một vài từ, nếu muốn sau này có thể xử lý âm thanh được nên tôi tiếp tục phần diễn của mình.

- "Nếu như đêm nay thực sự có sao băng, em ước sao băng trao trái tim anh cho em."

Chị Loan viết câu này đây, sến dã man con ngan, nói xong mà tôi ngượng chín cả người. Vành tai Nguyên cũng đỏ rực, cậu ấy thơm nhẹ lên trán tôi, cẩn thận tháo từng chiếc khuy áo còn lại. Vì Nguyên rất khó tính nên trước khi vào cảnh này tôi đã phải đổi toàn bộ váy áo lúc mặc diễn chung cùng Ken. Chiếc áo mới có phần mỏng hơn, khoảnh khắc cậu ấy lột bỏ nó, trái tim tôi không ngừng run rẩy. Những âu yếm đung chạm đầy thân mật, những vết nhá rong ruổi khắp cần cổ của tôi, có đôi lúc, khi cánh môi đó men theo phần da thịt gần đường viền của lớp áo trong, cơ thể tôi gần như bị đuối.

Trước khi vào cảnh này tôi đã rất lo lắng phân đoạn bạn nữ xoay chuyển vị trí của hai người trên sàn. Tôi sợ mình không đủ dũng khí làm nữ cường, tuy nhiên dưới sự dẫn dắt của Nguyên, cảm xúc trong tôi mãnh liệt tới mức tôi có thể đẩy cậu ấy xuống phía dưới không chút nao núng. Tôi bị cuốn hoàn toàn theo vai diễn, những ngón tay tôi thoăn thoắt cởi bỏ áo sơ mi của Nguyên, miên man đầu đầu trên cơ bụng đầy quyến rũ, đoạn thả lỏng người nằm trên người cậu ấy.

Nguyên vòng tay qua ôm siết lấy tôi, tôi dụi mặt vào lồng ngực rắn rỏi đó, nếu tôi có thể nghe được thì tốt, tôi thực sự muốn biết lúc này tim cậu ấy có đập mạnh như tim tôi không? Hay đối với cậu ấy, tất cả chỉ là một vai diễn, không hơn. Và khi cánh cửa kia bị đẩy ra, khi Misu bước vào, mọi cảm xúc đều biến mất như bong bóng xà phòng.

Đúng tiến trình kịch bản, tôi quấn chăn quanh người, đứng dậy tát Misu. Tát giả thôi, hậu kỳ xử lý âm thanh hình ảnh sau, cơ mà công nhận Misu diễn giỏi thật, mới thế mà hai mắt đã long lanh bóng nước rồi, yếu ớt quỳ xuống ôm chân tôi thống khổ cầu xin. Nam thứ lúc này phát hiện ra tôi

không phải nữ chính, lại còn độc ác bắt nạt người anh ta yêu thương, lập tức tiến tới đánh tôi. Tất nhiên cũng chỉ đánh giả, nhưng kiểu tôi nhập tâm quá ấy, cắt cảnh từ lâu rồi mà nước mắt vẫn không thể nào cầm nổi.

Tại tôi thương nhân vật của mình ghê lắm, bị người đàn ông cô ấy yêu nhất tra tấn trước mặt người con gái khác, thật tội nghiệp. Nhìn tôi khóc mà các chị trong đoàn cứ kêu có năng khiếu diễn xuất, nên lén sân đi là vừa chứ. Có mấy bà thì thắc mắc sao tưởng Nguyên Anh không đóng cảnh thiếu vải, quản lý của Nguyên gã đầu gã tai nhìn sếp. Sếp của cậu ta chả thèm giải vây cho nhân viên, sau khi mặc áo sơ mi gọn gàng thì tiện tay vứt chiếc áo khoác trùm thẳng lên đầu tôi, đoạn lừ lừ đi xuống gian dưới.

Tôi cũng rửa mặt mũi rồi sửa soạn đi xuống ăn cháo đêm cùng cả đoàn. Dưới mái hiên trắng rọi sáng mờ mờ, sợ mọi người dị nghị nên tôi chả dám lấy cháo cho Ken nữa, ngật nổi, anh lại chủ động múc cháo cho tôi. Đoàn phim trông thấy rú hết cả lên, chắc phải to và chói tai lắm, nếu không thì chẳng đến mức Nguyên khó chịu rời đi ngay đêm đó.

Tôi đi cùng đoàn làm phim nên ba ngày sau mới về thành phố. Vừa về tới khu nhà mình liền thấy là lạ, các bác lớn tuổi cứ chỉ trỏ rồi nhìn lén tôi, mấy em nhỏ thì lao ra tay bắt mặt mừng xin kiểu ảnh với người nổi tiếng. Tôi nổi tiếng từ hồi nào vậy? Từ hôm qua thì phải, theo như bà chị ở tầng dưới tiết lộ.

Thì ra để tăng độ hot cho bộ phim, nhà sản xuất đã cố ý rò rỉ cảnh nóng tôi đóng cùng Nguyên, vì là cảnh nóng đầu tiên trong sự nghiệp của nam thần nên sức lan toả vô cùng mạnh mẽ. Khắp các diễn đàn người ta nói về tôi, quá khứ và thông tin lý lịch của tôi đều bị khai quật bằng sạch, số người theo dõi trang cá nhân tăng ầm ầm. Tất nhiên không tránh khỏi mấy câu chỉ trích nhưng hầu hết phản hồi của khán giả đều rất tích cực.

"Mới đóng phim lần đầu mà chuyên nghiệp dữ vậy má?"

"Nhìn như yêu nhau thật ý, tương tác với bạn diễn còn tốt hơn Misu."

"Công nhận. Ánh mắt chị ấy nhìn anh nhà mình say đắm khủng khiếp. Mà anh nhà diễn với người giỏi đâm ra cũng có hứng hay sao á, ầu yếm chị

này như Kiều muốn thật thật."

"Không phải đâu, họ là bạn thân nên chắc hiểu nhau. Đợt chị này bệnh anh nhà đưa vào viện chị ấy chả lên báo đính chính rồi còn gì? Nghe đồn chị là biên kịch phim đó, người đâu mà tài năng."

Kiều như cơn mưa lời khen dội xuống cùng một lúc, tôi đọc không sót một cái nào cả, chuyện, đã bao giờ được ưu ái như thế đâu. Suốt một tuần liên người ta chỉ bàn luận về tôi và Nguyễn, việc đó khiến Misu khó chịu ra mặt, có hôm vừa gặp tôi bạn liên xỉa xói.

"Người ta bảo chó ngáp phải ruồi cấm có sai Kiều Anh nhỉ? Cơ mà vẫn chúc mừng cậu nhé, tớ mừng cho cậu thực sự luôn ấy, nữ phụ ạ."

"Chị Misu so làm sao được cơ chứ? Chị nỗ lực hết mình cống hiến cho nghệ thuật, đâu giống ai đó dùng thân xác để lót đường."

Trợ lý của Misu thêm thắt, nói như bạn chưa từng đóng cảnh nóng không bằng. Cảnh với nam chính chả lộ gần hết độ, lộ cả phía trước phía sau, đăng clip full trên mạng mà có ai quan tâm đâu. Bị tôi bắt bẻ ngược lại mới đuối lý, kêu không thèm nói chuyện với tôi nữa, bạn đi thử váy cưới cùng Nguyễn. Tưởng bịa cơ, ai ngờ lát sau thấy Nguyễn qua đón bạn thật, hình như Misu bán tin cho báo chí hay sao ấy, dưới đại sảnh phóng viên đã vây kín rồi. Lúc hai bạn khoác tay nhau tình tứ đi vào xe, máy ảnh nháy liên hồi. Tôi đứng cạnh lan can lầu ba nhìn theo bóng Nguyễn, cái cách cậu ấy mở cửa xe cho Misu thật dịu dàng, nó khiến tôi có chút chạnh lòng.

"Nhìn tớ sắp cưới vợ mà cậu không buồn sao?"

Nguyễn nhắn tin, ở trong xe với Misu mà vẫn có thời gian hỏi đều tôi.

"Tớ không buồn Nguyễn ạ."

"Còn tớ thì rất buồn."

"Vì sao cậu buồn?"

Tôi quan tâm hỏi han, cậu ấy gửi tin mới kèm mấy cái icon mặt tiu nghỉu.

"Vì cô dâu không phải là cậu!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 25: Tớ Thích Cậu

Cậu có thể thôi nhắn những tin tàn sát trái tim tớ được không? Thực ra tớ cũng vậy, tớ cũng rất buồn khi cô dâu của cậu không phải là tớ. Nếu như đêm nay có sao băng, tớ ước người cứu cậu năm xưa là tớ. Dù sao tớ cũng bị khiếm thính rồi nên sẽ chẳng sao cả, lại còn được cậu đền bù, thật thích!

Ngoài những lúc lầy lội đùa dai thì không thể phủ nhận rằng Nguyên có khiếu nói chuyện tạo thiện cảm cho người đối diện, bởi vậy so với các thành viên của P547 thì điểm văn của cậu ấy luôn khá nhất. Còn tôi, nửa kỳ đầu tiên của năm lớp mười một toàn khối có tất cả ba bài kiểm tra chung môn Văn tính hệ số hai thì cả ba bài điểm của tôi đều cao nhất. Đối với người khác có thể chẳng là gì, nhưng đối với một đứa hiếm khi được đứng đầu như tôi thì thực sự ngọt lắm, giống như tôi cứ miệt mài chạy trên con đường dài thăm thẳm, còn vị ngọt ấy chính là vị của trái đào ở điểm đích.

Chỉ là, ngọt với tôi, lại trở thành đắng với một người nào đó từng được giải văn cấp thành phố. Nhã Thanh giật cả ba bài kiểm tra vừa mới được trả của tôi, hối hả đem lên phòng giáo viên kiến nghị. Tôi chạy theo bạn, nhưng tôi cũng như bao bạn học khác chỉ đứng nép ở phía cửa phòng thôi chứ không xông vào làm loạn như Thanh.

- "Vì Kiều Anh là con thầy hiệu trưởng phải không ạ? Cô sợ cho điểm thấp thì tháng này thầy giảm lương của cô sao? Nếu lý do là vậy thì em có thể chấp nhận được."

- "Nhã Thanh, em chú ý lời nói của mình."

- "Vậy cô cũng nên chú ý cách chấm điểm của mình. Rõ ràng văn của em bay bổng mỹ miều hơn, trong khi đó cách viết của Kiều Anh không hề

thống nhất, bài văn số một còn tạm chứ lời văn ở bài số hai rất thô, bài số ba còn không hề dùng biện pháp tu từ nào."

- "Nhưng bài văn số hai cô yêu cầu các em hoá thân vào chị bán bánh giò để viết ký sự đường phố phải không? Văn của em đúng là rất hay, nhưng một chị bán bánh giò bươn chải nắng mưa đạp xe rong ruổi trên khắp các con đường liệu lời lẽ có thể bay bướm như một nhà văn không em? Còn bài số ba, rõ ràng em đang thay lời một cậu bé bốn tuổi kể về tuổi thơ, cô phải hỏi lại em tại sao lại dùng quá nhiều phép so sánh và mẫu câu phức tạp như vậy?"

- "Vây...vây còn bài số một thì sao ạ?"

- "Bài số một em viết rất tốt, cô bị choáng ngợp bởi cách sử dụng từ ngữ linh hoạt của em, còn bài của bạn Kiều Anh lại khiến cô đứng cảm với nhân vật, bởi vậy ban đầu cô cho hai em bằng điểm nhau, sau đó thì cộng thêm 0.25 điểm cho Kiều Anh vì bạn viết sạch và ít tẩy xoá hơn."

Nhã Thanh không thể bắt bẻ được thêm nữa, các bạn học hầu như đều đứng tình với phân tích của cô giáo, mọi người tản dần ra sân chơi. Tôi của năm ấy còn non nớt làm sao đã có cái nhìn toàn diện như cô, tôi chỉ viết theo bản năng thôi, khi hoá thân thành một nhân vật nào đó tôi thường sống trọn vẹn với cảm xúc của họ. Có đôi lúc tôi bị nhập tâm quá khiến Mẫn Tiên tức điên, chị tỏ thái độ bằng cách cướp bút và sổ viết kịch bản của tôi, cù tôi một trận sau đó mới đi vào vấn đề chính.

- "Tao mặc chiếc váy nào đẹp hả mi?"

- "Váy nào cũng đẹp, đáng chị thon mà."

- "Mi chỉ được cái nói chuẩn. Thế còn kẹp tóc, hờng hay tím? Cả tất nữa, nên đi tất giấy hay tất hoa sặc sỡ sặc màu? Sơn thì mi bảo màu cam hay màu đỏ là hợp lý? Mắt có nên kẻ chút cho sắc sảo không? Hay để nguyên cho dễ thương?"

Chị nhảy tưng tưng trên giường, mồm năm miệng mười luôn. Điêu gì đã khiến một người không màng nhan sắc trở nên điệu đà thái quá như

vậy?

"Chị bị động kinh hả?"

Tôi trêu, bình thường bị ăn đập r ồi, nay bà ấy hi ền lạ.

"Không, tao bị động tình."

Hả? Gì thế? Nói xong còn cười tùm tùm một mình chứ, mãi sau mới ngưng ngưng tâm sự đã liên lạc được với Alex r ồi, hoá ra thời gian vừa qua bạn bận chuyển nhà. Gia đình Alex hiện đang ở cách nhà chúng tôi tầm chục cây số, và Alex hiện đang theo học khối mười một hệ V, hệ chuyên văn hoá của trường tôi. Biết tin tôi còn sốc nữa là Mẫn Tiên, buổi đêm chị có ngủ được đâu, cứ thao thức mãi, sớm ra đã lao dật tĩa tọt.

Thứ bảy được miễn đ ồng phục nên chị càng có cơ hội làm dáng, xinh đáo để đi ấy, các bạn nam hệ V gặp th ần tượng liếc liên tục. Tiên thì vẫn chảnh lắm, có bạn chạy qua rủ đi xem phim mà bà ấy phán cho câu xanh rờn.

"Nếu bạn biết số nguyên tố thứ 1001 là bao nhiêu thì mình đi."

Xin chị, dọa người ta chạy mất dép r ồi. Đúng lúc ấy có một bạn nam mắt xanh, tóc nâu hạt dẻ đi qua, nhàn nhạt đọc một con số. Tôi tất nhiên không đủ trình độ để biết đúng hay sai, chỉ biết mắt Mẫn Tiên đã long lanh như giọt sương sớm, tay chị c ầm tay tôi v ờ hời liên tục, còn quay sang mấp máy môi.

"Tao đã biết thế nào là tim tan r ồi mi ạ."

Một người luôn khăng khăng khẳng định giả dụ tim có tan cũng chết toi xừ nó r ồi chứ còn gì như Mẫn Tiên nay lại có thể chấp nhận được phép so sánh đó thì tim chị thực sự tan r ồi. Và tôi chắc chắn người đối diện mình chính là Alex, hình như Alex biết đọc khẩu hình miệng, vì xung quanh không ai biết Mẫn Tiên vừa nói gì, trừ cậu ấy, Alex phản bác.

"Nếu tim tan thì cậu không sống được đâu."

Tôi choáng, đây hẳn là một nửa hoàn hảo của Mẫn Tiên. Ngặt nỗi, chẳng hiểu sao Alex không hề chào hỏi người tối ngày chat với mình mà lại mỉm cười đập vào vai tôi.

- "Chúng ta lại gặp lại rồi, cậu còn nhớ tớ chứ, Kiều Anh?"

Nhần hả? Tôi đã gặp cậu ấy bao giờ đâu mà kêu gặp lại? Còn biết tên tôi nữa? Tôi hoang mang quay sang nhìn Mẫn Tiên, sắc mặt chị tối sầm, giận dữ bỏ về khu của hệ N. Tiên đã giận thì dai lắm, mỗi lần bị chị giận là một lần tôi thấy mệt mỏi vô cùng. Đã thế tôi còn bị trưởng FC P547, chính là Nhã Thanh ghi hận vụ điểm chác nên loại tên ra khỏi danh sách những người tham dự đêm biểu diễn đặc biệt của P547 dành cho fan VIP nữa chứ.

Buồn dễ sợ, bởi rất thèm khát được xem trực tiếp nên tối hôm đó tôi vẫn cứ bất chấp mà đến. Bức tường chắn có vài cái lỗ nhỏ, tôi đặt chân vào đó rồi trèo lên xem trộm, có vài bạn cũng đứng gần chỗ tôi, nhưng khôn hơn tôi là các bạn đem ghế theo. Tiếc rằng sân khấu ở xa quá, nhìn từ phía này mờ lắm, các bạn bỏ cuộc về hết, còn mình tôi vẫn tiếc nướn đứng đó, mãi cho đến khi có một người bất ngờ tiến tới ôm lấy chân tôi từ phía sau.

Tôi sợ giật thót cả mình, tại lo bị bác bảo vệ phát hiện. Thật may, lúc ngoảnh ra thì không có bác bảo vệ nào cả, chỉ có cậu bạn thân của tôi đang cười rất gian. Bạn bồng tôi xuống, phủi váy áo cho tôi rồi trêu chọc.

- "Hâm mộ tớ đến vậy sao?"

- "Hâm mộ thì có gì sai? Vậy còn cậu, sao biết tớ ở đây?"

- "Không thấy cậu ở khán đài nên tớ đi tìm."

- "Khán đài đông như vậy cơ mà, sao biết tớ không có mặt?"

Tôi thắc mắc, Nguyên thân nhiên đáp.

- "Thì liếc qua không thấy có ai xinh thì biết thôi."

Dã man, cứ cho người ta lên mây mới chịu được hả? Nguyên dắt tôi cùng chạy vào trong, vì có cậu ấy nên bộ phận an ninh cho tôi qua cửa. Phía sân khấu Thái đang hát đơn, sau đó sẽ đến Trường, Công, Vũ và cuối cùng mới là Nguyên. Trước khi vào phần biểu diễn của mình, cậu ấy bắt tôi mặc bộ đồ thổ bông to thùng thình, tôi cứ nghĩ mặc vào để cỡ vũ cho sung, ai dè người ta lôi tôi ra biểu diễn cùng luôn.

- "Nguyên Anh và thổ Mai Ki An chúc các bạn một buổi tối vui vẻ."

Phía dưới vỗ tay quá trời, thổ Mai Ki An tôi đây chỉ muốn lột đồ đấm cho cậu ấy một trận thôi. Cũng may có đầu thổ che chắn nên chẳng ai biết tôi đang xấu hổ cỡ nào, tôi đứng giữa sân khấu thả bóng bay, thi thoảng nhún nhảy chút cho đỡ quê. Tôi nhảy gà ý mà, đâu như Nguyên chỉ cần nhấc chân lên là tưởng như đang lướt trên mây. Cậu ấy có cái kiểu đồ rap người vênh một phía nào đó nhưng vẫn giữ thăng bằng được, tôi mà làm thế chắc ngã sấp mặt luôn. Nguyên còn rap nữa, vừa nhảy vừa rap cực chất, mỗi lần biểu diễn fan phát cuồng cậu ấy như nào tôi tất nhiên biết, nhưng đây là lần đầu tiên tôi được chiêm ngưỡng thần tượng của mình thể hiện tài năng ở cự li gần như thế.

"Tớ thích cậu!"

Từ khi tớ nắm tay dắt cậu

chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem pháo hoa,

tớ đã thích cậu mất rồi!

Này cô gái, nếu cậu muốn kết hôn với thần tượng của mình,

thì ới tớ một câu nhé!

Vị trí cô dâu của tớ, sẽ luôn để phần cho cậu.

Chỉ cần cậu ưng thuận, dù đang ở đâu, tớ cũng sẽ mặc vest chú rể và lao tới.

Cậu sẽ gật đầu chứ?"

Khán đài tưởng chừng nổ tung vì lời bài rap mang tính sát thương quá cao. Tôi để ý có mấy bạn nữ gật đầu lia lịa, khóc nức khóc nở. Tôi đứng trên này cũng rơm rớm r ồi đây, vẫn biết chỉ là một bài hát, nhưng chi tiết cùng nhau xem pháo hoa trên đại lộ Champs-Élysées tình cờ trùng hợp với câu chuyện của chúng tôi, nó khiến trống ngực tôi đập d ần đập từng h ồi.

Bao nhiêu năm trôi qua, vẫn chỉ có cậu ấy mới khiến tôi thổn thức nhiều đến thế. Chỉ vài tin nhắn ngắn ngủi đại ý tớ buồn vì cô dâu không phải là cậu cũng đủ khiến tôi khốn đốn suốt nhiều ngày liền. Mỗi tối tôi đều xem đi xem lại tin nhắn của cậu ấy, buổi đêm mơ mộng linh tinh đã đành, sáng ra vừa thức giấc miệng cứ tùm tùm cười không khép được lại ấy. Tỏ tình phải không? Nguyên ý, tỏ tình với tôi? Có vẻ như tôi hơi hoang tưởng nhỉ? Nhưng nếu không phải tỏ tình thì cũng là thỉnh còn gì? Thỉnh chất lượng cao hẳn hoi!

Nguyên để ý đến tôi từ bao giờ? Có phải ngay từ lần đầu tiên gặp nhau trên đại lộ Champs-Élysées như trong lời bài hát? Ôi tôi lại bắt đầu ăn dưa bở r ồi đấy, nếu như thế thì cậu ấy phải thú nhận từ ngày cấp ba r ồi chứ, đằng này cậu ấy bảo thổ lộ nhưng bị bạn đó từ chối cơ mà. Vậy thì chắc mới dạo gần đây thôi nhỉ? Mỗi ngày tôi đều soi gương đến chán chê mê mỏi, tự hỏi dạo gần đây mình có điểm gì quyến rũ khác thường, nhìn mãi không ra, đành bạo dạn gửi tin nhắn cho bạn.

"Tớ có chuyện muốn hỏi cậu, cậu có nhà không để tớ qua?"

"Tớ đang ở nhà."

Nguyên nhắn lại, rất nhanh. Tôi vui vẻ chọn một chiếc váy hoa, còn đang tết tóc đuôi sam thì dây đèn trên tường nhấp nháy, hệ thống chuông cửa nhà tôi là vậy, mỗi lần có người bấm chuông đèn sẽ tự động sáng, tôi tưởng cậu ấy qua đón mình nên tâm trạng h ồi hộp ghê lắm. Tiếc rằng, người đứng ngoài cửa, lại chẳng phải Nguyên.

"Kiều Anh, giúp tớ, là việc liên quan tới Mẫn Tiên."

Rất nhiều năm trôi qua mới có người nhắc tới tên chị, sống lưng tôi bỗng dựng lạnh toát. Alex nhờ tôi viết hộ một bức thư, tôi trở vào viết cho bạn luôn. Sau khi bỏ vào phong bì cẩn thận, lấy hết sức can đảm, tôi hỏi.

- "Mẫn Tiên...chị ấy sao rồi?"

- "Ồn. Chỉ là thi thoảng bị lên cơn co giật, lúc đó sở thích duy nhất của Tiên là tự hành xác."

Alex không ở lại lâu được vì ba tiếng nữa bạn có chuyến bay về Mỹ. Còn tôi đứng từ phía trên dõi theo bước chân hối hả của bạn, nước mắt tự nhiên ứa ra không ngừng. Bi kịch năm đó cùng những ký ức kinh hoàng đua nhau ứa về như muối mặn chà xát lên vết xước loang lổ tưởng như đã lành trong tôi. Tôi không biết tôi và Mẫn Tiên, ai là người đau hơn? Nhưng nếu chị ấy vẫn đau, tôi cũng không vui về gì.

Màn đêm dần buông xuống, đèn đường lên dần, lơ đãng nhìn xuống đuôi tóc đang tết dở tôi mới chợt nhớ ra cái hẹn với Nguyên, vội vã ba chân bốn cẳng lao tới nhà cậu ấy. Tôi sợ Nguyên sẽ đợi tôi, quả đúng như tôi lo lắng, Nguyên vẫn đợi tôi, cùng rất nhiều vỏ bia vứt bừa bãi trong phòng khách. Nguyên nằm lười biếng trên chiếc ghế sofa dài, lúc liếc thấy tôi, cậu ấy làu bàu.

- "Tớ đang sống rất ổn mà...là tại cậu trở về...tại cậu làm xáo trộn cuộc sống của tớ...tại cậu cười với tớ...tại cậu cho tớ ở gần cậu...tại cậu cho tớ hi vọng...cậu hẹn tớ nhưng chỉ cần ai đó xuất hiện liền quên mất tớ...cậu thật độc ác..."

- "Không...không phải đâu...cậu nghe tớ nói..."

- "Nghe gì? Cậu định kể cho tớ là cậu đã bật khóc khi chàng trai đó rời khỏi? Nếu vậy thì khỏi, tớ biết rồi."

Vậy là Nguyên đã qua nhà tôi? Tôi tiến tới, cố gắng làm dịu đi cơn tức giận của Nguyên, nhưng cậu ấy nhất định không cho tôi chạm vào, ngược lại còn cương quyết đẩy tôi ra. Tôi bị ngã, cánh tay đập vào cạnh bàn sắc nhọn, máu chảy thành dòng, lúc đầu tôi còn thấy máu từng giọt rỉ xuống

nền nhà một màu đỏ tươi, sau đó rất nhanh liền chẳng thấy gì cả, xung quanh chỉ một màu tối, đen thui.

BỒ CÔNG ANH NỮ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 26: Cậu Chi Cầm Hôn Một Ai Đó Là Được

Nguyên à, tớ đau lắm! Tất cả những gì tớ muốn trong ngày hôm nay chỉ là ăn với cậu một bữa tối, hỏi xem có thật là cậu để ý đến tớ không và thích tớ ở điểm gì, chỉ đơn giản thế thôi, vậy mà sao mọi chuyện lại thành ra như vậy chứ?

Tôi nhớ mình từng hỏi dò Nguyên một vụ tương tự về lời bài hát cậu ấy biểu diễn cùng thỏ Mai Ki An.

"Lời bài hát giống như cậu đang ng ầm thả thính ai đó, phải không?"

Tôi hỏi Nguyên lúc chúng tôi bước vào cánh gà sau khi cúi chào tạm biệt khán giả, căn bản tại lời bài hát đó rất giống những gì viết trên tờ giấy cậu ấy từng xé tan tành. Nguyên lộ m ữ bông đầu thỏ tôi đang đội, đưa tay vuốt vuốt trán tôi và trả lời bằng một câu rất không liên quan.

"Mướt hết mồ hôi rồi, nhưng vẫn xinh dã man."

Thực ra xinh phải như Mẫn Tiên ý, nét nào ra nét đó cực nổi bật, còn tôi mọi người có khen hầu hết đều bảo trông con bé hiền lành dễ thương, ai ghét thì nói thẳng luôn mặt nhạt nhòa nhìn phát quên ngay. Đã từng có lúc tôi thấy chạnh lòng khi đứng cạnh Tiên, tuy nhiên từ khi cậu ấy xuất hiện, luôn nói những câu đó, nói nhiều đến mức tôi dần tin đó là sự thật. Cậu ấy vô tình giúp tôi xoá sạch những mặc cảm tồi tệ, bớt tự ti khi bị đem ra so sánh với chị gái và yêu bản thân mình hơn.

"Nếu tớ bôi chút son thì sẽ còn xinh nữa đấy!"

Tôi đùa, Nguyên bảo.

- "Ở đây không có son đâu, nhưng có cách làm môi đỏ mà không cần son đấy, cậu muốn không tớ bày cho?"

- "Có chứ, cậu bày đi. Khó không vậy?"

- "Dễ ợt, cậu chỉ cần hôn một ai đó là được."

Sao người tôi nóng thế này? Tháo bộ đồ thoải bông ra rồi mà vẫn nóng, Nguyên đem phục trang đi trả giúp tôi, rủ rê tôi cùng về Chúng tôi chọn đi đường vắng người, đi được một đoạn thì cậu ấy đề xuất phương án khác.

- "Thực ra nếu ngại thì cậu có thể nhờ một ai đó hôn cậu!"

Hôn ai? Ở đây có ai ngoài hai đứa tôi? Cậu ấy muốn làm tim tôi vỡ tung luôn phải không? Nguyên cười, ấn tôi vào góc tường. Đèn đường rọi ánh vàng lên gương mặt không góc chết đó, cậu ấy bình thản hỏi tôi.

- "Lời bài hát vừa rồi, cậu cho rằng tớ đang thả thính ai?"

- "Tớ làm sao mà biết được chứ? Nhưng tớ có cái này..."

Tôi lục lại điện thoại, dò tìm bức ảnh chụp tờ giấy mình đã ghép lại đưa cho Nguyên xem.

"Kiều, tớ ... c..., ... khi tớ dắt cậu chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem, tớ mất rồi."

Má cậu ấy bỗng đỏ bừng, tôi cũng ngượng chín người, lí nhí hỏi.

- "Cậu nhớ không? Cậu đã xé nó khi chứng kiến Thái thồm lên má tớ."

Tôi vừa dứt lời thì Nguyên cau mày lên, mắng tôi tội mê trai khó bỏ. Sau đó còn lườm tôi rồi tức tối đọc nốt đoạn thiếu trong chỗ trống.

- "Kiều, tớ ghét cậu, từ khi tớ nắm tay dắt cậu chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem pháo hoa, tớ đã ghét cậu mất rồi... Cậu nghe rõ chưa? Cậu rất là đáng ghét đấy, cậu biết không?"

- "Vậy cậu còn đưa tớ về nhà làm gì?"

- "Tớ đưa cậu về nhà hồi nào?"

- "Cậu đang đi theo tớ đây này!"

- "Đâu có, tớ đi dạo mà, đường này là đường nhà cậu hả?"

Thôi nói thế thì tôi chịu rồi, ai kêu đường này không phải là đường nhà tôi? Tôi bực bội vượt lên trước chạy vù vù, lúc mở cổng chuẩn bị vào nhà thì bị ai đó gõ đầu cái cốc chửi, tôi ngoảnh lại, có người cười nhăn nhở rồi vẫy tay ra về chào tạm biệt. Nhưng tôi còn lâu tôi mới chào lại nhé, ai bảo cậu ấy nói tôi đáng ghét.

- "Bắt cá hai tay vui quá nhỉ?"

Vừa bước vào phòng khách đã bị chị gái hỏi đều. Có ba mẹ ở đó nên tôi không dám hạnh hoẹ với chị, đành câm nín lên lầu tằm gội. Tôi mất công xả một bồn nước đầy bong bóng xà phòng, rải cánh hoa hồng đẹp lung linh, còn chị thì cứ nhiên xông vào phá. Dường như bà ấy nhìn cả ngày không tằm để đợi khoảnh khắc này, cả người chua lòm lao vào nằm chềnh ùnh trong bồn tằm ngát hương của tôi, đến điên mất.

- "Chị khùng à? Phòng cũng có bồn tằm mà bày đặt sang cướp bồn của em gái?"

- "Ai kêu mi cướp Alex của tao?"

- "Đã nói em bị oan mà, là nào Alex có vấn đề chứ em gặp cậu ta hồi nào?"

Mới đỡ tội cho Alex một chút thôi mà bà chị đã nổi khùng lôi em gái vào trong bồn tằm ra sức ôm ấp mới tằm chứ.

- "Bỏ em ra, đừng hôi hám."

- "Tao vừa ăn mắm tôm xong đấy!"

Mụ hà hơi tanh tươi vào mặt tôi, mặc tôi gào thét mụ vẫn yêu thương tôi đến mức liếm liên tục lên má tôi. Tôi phải nài nỉ cầu xin khẩn thiết mới có thể thoát khỏi móng vuốt của mụ, để tránh khỏi nụ hôn đồng tính dị hợm với mụ tôi phải hứa với sẽ đi hỏi Alex cho ra nhẽ về vụ đó.

Hôm sau tôi sang khối V sớm gặp Alex, chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau ở chiếc xích đu gần khu nhà V3. Alex bảo hai đứa đã gặp nhau hồi nhỏ, bạn còn biết rất nhiều về tôi vì bác ruột bạn chính là đồng nghiệp của ba tôi, giáo viên dạy Toán trường chúng tôi. Cuối cùng, Alex còn cho tôi xem bức ảnh hai đứa nhỏ đang nắm tay nhau trên đại lộ Champs-Élysées, đứa bé gái mắt sáng long lanh, còn mặt đứa bé trai bị tẩy xoá hoe nhoét.

- "Ba tớ là nhiếp ảnh gia, và tớ không quên bất cứ chuyện gì từ hồi mọc răng sữa. Người quên là cậu!"

Trí nhớ siêu phàm như thế trên thế giới chỉ có vài người thôi, nếu Alex không thuộc nhóm đó thì cậu ta đang bốc phét lấy le. Vẫn biết thiên tài thường dị biệt nhưng tôi không tin tưởng lời nói của Alex cho lắm vì bạn làm nhòe mặt thần tượng của tôi mà lại giải thích rất đơn giản.

- "Tại cậu ta xúc phạm tớ. Đồ cho tớ tè dầm đã đành, còn nói tớ mè nheo đòi thay bím."

- "Chắc Nguyên tưởng thế thật."

- "Không đời nào có chuyện đó, cậu ta cố tình không cho cậu tiếp xúc với tớ. Cậu ta rất nhỏ nhen, ích kỷ và không hề chơi đẹp."

Sao Alex có thể đánh giá Nguyên phiếm diện như vậy nhỉ? Tôi rất ghét người khác nói xấu thần tượng của mình, bởi vậy nên tôi và Alex tranh luận tới bến. Cãi nhau tưng bừng thế mà lại có người chụp trộm ảnh, cố tình chọn góc gây hiểu nhầm rồi phao tin trên diễn đàn hai đứa đang hẹn hò, tình cảm mùi mẫn mới đáng sợ chứ.

Mẫn Tiên cau có thấy rõ, tiết thực hành môn Sinh hai lớp 11N1 và 11N12 học ghép nhưng chị tức không thêm ngồi chung bàn với tôi mà nhảy vào ngồi cạnh Nguyên, tranh thủ buôn chuyện. Nguyên chẳng hề đáp

lời Tiên, không biết cậu ấy buồn chuyện gì nữa, cả tiết mặt xỉ như cái bị, chỉ chăm chú làm thí nghiệm. Chúng tôi được giáo viên phát cho mẫu máu chuẩn bị sẵn, một số bạn muốn tự xác định nhóm máu của mình thì bạo gan cứa nhẹ vào tay lấy mẫu luôn.

- "Nguyên Anh, tớ sợ lắm, giúp tớ trích máu với."

Misu lảng xảng chạy ra nhờ giúp đỡ, Mẫn Tiên cầm tay Misu tốt bụng bảo.

- "Đề tao cắt tiết luôn cho mày!"

Misu run cầm cập thu tay lại, cuống cuồng chạy về chỗ. Bạn vội quá nên hất đổ bình thủy tinh thí nghiệm, mảnh vỡ bắn sượt qua cánh tay tôi. Hồi đó tôi chỉ bị rỉ một xíu máu thôi chứ không xước to như bây giờ. Tôi biết Nguyên không cố ý làm mình bị thương nên chẳng giận, trong khi đó cậu ấy lại hoảng loạn quá mức. Cánh tay tôi đau buốt, bị choáng nên thấy mọi thứ đen kịt, nhưng tôi vẫn còn ý thức mà. Tôi còn cảm nhận được cậu ấy bồng tôi vào nhà tắm rửa vết thương, đặt khăn mát lên rồi hình như sau đó mới ra ngoài tìm băng băng để quấn lại.

- "Tớ ổn mà."

Tôi đã cố nói rất nhiều lần nhưng hơi thở của Nguyên vẫn dần dập rất căng thẳng. Cậu ấy lo lắng ép má tôi để bón từng thìa sữa ấm, chắc sợ tôi kiệt sức. Tôi chợt thấy buồn cười, chỉ ngã nhẹ một cái trong nhà mà cậu ấy cứ làm như tôi rơi xuống vực sâu không bằng. Nghĩ thế nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn uống hết chỗ sữa, cảnh vật xung quanh bắt đầu trở nên rõ ràng hơn. Tôi dùng tay không bị đau véo má Nguyên, cậu ấy thở phào nhẹ nhõm, đoạn tựa người lên ghế sofa nằm cùng tôi, thủ thủ.

- "Tớ sai rồi."

Nguyên còn liên tục xin lỗi tôi, giá kể lúc này tôi có thể nghe giọng nói ấy, những lời thì thầm chắc ngọt ghê lắm. Có lẽ tôi không cần hỏi thẳng xem Nguyên có ý gì với mình không bởi sự ân cần của cậu ấy và thái độ

khó chịu với Alex đã là đáp án rồi. Nhưng Nguyên thích tôi ở điểm gì nhỉ? Là đôi gò má chẳng? Bây giờ thấy cậu ấy cứ vuốt ve hoài.

- "Alex nhờ tớ viết thư để đọc cho Mẫn Tiên mỗi lần chị không thể kiểm soát được bản thân, hi vọng Tiên sẽ bình tĩnh hơn. Tớ khóc không phải vì Alex rời khỏi, chỉ đơn giản là... chuyện năm đó... tớ vẫn còn đau..."

Tôi chậm rãi giải thích, những ngón tay của Nguyên nhẹ nhàng luồn qua tóc xoa bóp da đầu cho tôi. Cái người này giống như thần y vậy, chỉ cần được chạm vào cậu ấy, vết thương trong tôi dù có lớn cỡ nào cũng sẽ lành lại rất nhanh.

- "Nguyên à, tớ chỉ còn mình cậu thôi, đừng bao giờ đẩy tớ ra nữa, được không?"

Nguyên lặng thinh, nhưng sống mũi lại đỏ au. Cậu ấy chạm cánh môi lên trán tôi và đặt ở đó rất lâu, tôi bạo gan nhích sát vào gần và vòng tay qua ôm lấy người ta. Nguyên không đẩy tôi ra, ngược lại còn ôm chặt hơn, buổi đêm chúng tôi ngủ cùng nhau trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, khi bình minh đến cậu ấy chuẩn bị bữa sáng cho tôi, áo quần tôi cần thay để đi làm cũng là cậu ấy cho người đem qua.

- "Lát nữa tớ phải bay sang Hàn, đến 27 Tết âm mới xong việc, nhưng nếu cậu muốn thì ba ngày tớ sẽ về một lần."

Sao nghe mờ ám như kiểu chèn báo cáo lịch trình với vợ vậy? Phần vì thẹn, phần vì xót người ta phải bay qua bay lại vất vả nên tôi bảo bạn cứ ở bên ấy luôn, xong việc hãy về Nguyên xí mặt nhưng thấy tôi theo ra sân bay tiễn thì lại ngơ ngơ. Đợt này tôi khá nhàn, bộ phim điện ảnh mà Misu và anh Ken đóng chính sắp đóng máy rồi, mấy phân cảnh cuối cùng bên sản xuất bảo mật nên biên kịch phụ như tôi không được tham gia nữa.

- "Nếu muốn gặp tớ thì chỉ cần gọi điện, tớ sẽ phi về, cậu biết chưa?"

Tất nhiên là tôi biết rồi, tôi có phải trẻ lên ba đâu cơ chứ? Nhưng tôi vẫn gật đầu cho cậu ấy yên tâm đi vào trong, thi thoảng Nguyên ngoái cổ lại, ánh mắt chúng tôi chạm nhau và cả hai đều phì cười. Như yêu nhau ý

nhỉ? Tôi cứ lằng lằng mãi, phải đến khi về hãng phim bị Misu đập cả đồng ảnh cưới vào mặt mới tỉnh táo đôi chút.

- "Mặt cậu có thể dày hơn nữa được không hả Kiều Anh?"

Cô dâu chú rể thật đẹp, trong đồng đó còn có cả ảnh sáng nay tôi ra sân bay với Nguyễn. Lẽ nào Misu cho người theo dõi chúng tôi?

- "Nguyễn Anh là chồng sắp cưới của chị Misu, chị ấy sớm muộn cũng sẽ là bà chủ của hãng phim này. Chị biết đi đâu thì thôi việc sớm sớm ạ, chị em sẽ thưởng Tết gấp ba cho chị."

Trợ lý của Misu đề nghị, tôi mệt mỏi đáp.

- "Đề chị gọi sếp xem sao em nhé, biết đâu sếp chị lại muốn giữ chị với mức thưởng Tết gấp năm thì sao hả em?"

Misu giữ tay không cho tôi bấm số, bực bội mĩa mai.

- "Cái thể loại bạn thân như cậu đúng là hãm nhất quả đất, cậu đáng thương lắm cậu biết không?"

Công nhận, tôi cũng tự thấy mình đáng thương. Lương tháng chẳng đáng là bao mà phải chuẩn bị phong bì dày cộp cho thần tượng. Còn Nguyễn, chú rể gì mà 27 Tết cưới thì 27 Tết mới đi công tác về? Sắp cưới vẫn thả thính bạn thân ầm ầm, mười hai giờ đêm không gọi vợ bàn bạc tiệc tùng lại gọi video cho tôi kêu ca làm gì không biết?

- "Tớ mệt quá, giờ mới xong việc."

Trong lòng khó chịu nên tôi lúng búng bảo.

- "Mệt kệ cậu. Tớ xem ảnh cưới của cậu rồi, soái ra phết."

- "Tớ soái vậy chắc cậu ghen tỵ với Misu lắm nhỉ?"

Tôi ừ cho qua chuyện, người ta tò mò hỏi.

- "Vậy hôm tổ cưới cậu có dự định gì không?"

- "Dự định gì cơ?"

Nguyên bắt tôi dí máy vào sát hơn, cậu ấy cũng làm tương tự. Mặt hai đứa to bụi chiếm gần hết màn hình điện thoại. Cậu ấy cười cười, nghịch ngợm thơm gió một cái rồi mách nước.

- "Thì cướp rồ chẳng hạn? Ăn diện thật lỏng lẻo rồi chạy đến đám cưới của tớ, hùng dũng lao lên lễ đường cướp lấy tớ!"

BỒ CÔNG ANH NỮ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 27: Tớ Sẽ Đại Diện Họ Nhà Trai

Cướp rồ? Xưa giờ nghe cướp dâu đã thấy căng lắm rồi, nay lại còn cướp rồ. Nguyên à, cậu đang ở chỗ nào bên Hàn để tớ bay qua lạy cậu một phát!

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên tôi bị Nguyên trêu ghẹo, và cậu ấy cũng không phải người duy nhất hay thích đùa cợt tôi. Mẫn Tiên là một ví dụ điển hình, chị ấy lúc rảnh rất thích bắt nạt tôi, đem tôi ra làm thú tiêu khiển. Tuy nhiên, chỉ cần người khác động vào tôi chị liền thấy khó chịu. Rõ mười mười Misu không cố ý hất đổ bình thủy tinh trong tiết thực hành môn Sinh nhưng chị vẫn nhảy lên giật tóc bạn.

"Đừng mà chị, chỉ chảy chút máu thôi, tiện làm thực hành luôn."

Tôi xông vào can Tiên, mắt chị sáng rực nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của Misu rơi trên nền nhà. Tôi nhìn theo chị, thì ra chính Misu dùng nick ảo tung tin đồn tôi và Alex hẹn hò. Mẫn Tiên giận sôi máu, chị nắm tay thành nắm đấm to bự, ngật nổi chưa kịp giơ lên thì giáo viên lù mắt đi xuống, mọi người đều phải nhanh nhanh chóng chóng trở về chỗ.

Tôi và Trường ngồi đối diện với Nguyên và Tiên, tại giờ thực hành cứ xếp hai bàn nhỏ quay vào nhau thành nhóm bốn người. Trường thấy Tiên đang buồn bực nên nhảy qua bàn đó đỡ dành chị, Nguyên tự nhiên bị chiếm chỗ đành phải nhảy sang một chiếc bàn trống khác, đó chính là bàn của tôi.

"Cậu mệt à?"

Tôi mở lời hỏi han, Nguyên chẳng thèm nói gì với tôi, cứ nhiên lấy máu trên tay tôi, trước khi hít hụi làm tiếp cậu ấy dán băng luôn vào chỗ bị xước khiến tôi phải làm thí nghiệm bằng mẫu máu giáo viên phát. Nguyên

làm xong liền viết báo cáo cho cả hai đứa. Tự dưng tôi thấy vui vui, trước giờ Mẫn Tiên đi thực hành lúc nào cũng có các bạn nam bám đuôi chép hộ kết quả, với tôi thì đây là lần đầu tiên.

- "Tớ và cậu có cùng nhóm máu không?"

Nguyên khẽ gật đầu, tôi đặt tay lên trán cậu ấy nhưng không thấy sốt. Rốt cuộc cái người này ăn phải bả thối gì mà mặt mũi cứ khó đăm đăm vậy nhỉ?

- "Lát tớ mua cơm trưa cho cậu nhé!"

Tôi đồng ý, Nguyên quay sang tỏ vẻ bất cần.

- "Khỏi, để dành tiền mà mua cho Alex của cậu."

- "Alex nào là của tớ? Tớ ghét cậu ta dã man, cãi nhau té khói mà có người tung tin hẹn hò tình cảm mùi mẫn mới đều chứ, điên hết cả người."

Nhắc tới lại thấy bực, cơ mà tôi càng bực thì nét mặt Nguyên càng dãn ra thì phải? Hết tiết thực hành, cậu ấy véo má tôi khuyên nhủ.

- "Bọn con trai khối V chẳng chung tình lắm đâu. Nhất là những đứa mắt xanh, bọn chúng thường dê xồm và ba hoa lắm, cậu cẩn thận."

Tôi gật đầu tán thành, Mẫn Tiên hình như hóng hớt được, chị chắc biết sự thật tôi và Alex không có gì nên nhìn tôi âu yếm hơn trước nhiều. Ngược lại, chị giờ quả đấm về phía Nguyên cảnh cáo tội dám bôi bác Alex nhà chị. Nguyên bỏ đi không chấp, còn Mẫn Tiên thấy Misu và hội bạn thân rủ nhau đi vệ sinh cũng lôi tôi tới nhà vệ sinh nữ. Đến nơi, chị túm tóc tôi tống vào một phòng riêng, đóng kín cửa quất tháo.

- "Kìa Anh, ai cho phép mày của Alex của tao? Hôm nay tao xé xác mày!"

Chị giả bộ đập cửa ầm ầm rồi chỉ mấp máy môi chứ không phát ra tiếng. Tôi đọc được khẩu hình miệng của chị, hiểu ý khóc lóc nức nở như

bị đánh thảm khốc lắm. Thế rồi, tức nước vỡ bờ, tôi gào lên.

- "Mẫn Tiên, chị quá đáng vừa thôi nhé! Cần thận không em mách ba chị sửa điểm bài kiểm tra Toán."

Mẫn Tiên là học sinh cưng của giáo viên môn Toán nên lần nào kiểm tra xong thầy cũng giao cho chị chép điểm vào sổ. Từ đầu năm tới giờ điểm của chị ấy toàn 10 nên bị xì xào hơi nhiều. Lợi dụng chuyện đó, chị giả bộ thừa nhận.

- "Thì sao nào? Điểm vào sổ rồi, bài kiểm tra thì tiết sau trả tao sẽ đem đốt, mi lấy chứng cứ đâu mà tố cáo?"

- "Đồ khốn nạn."

Tôi phải gào hết cỡ như kiêu cảm tức lắm, rồi còn kêu đau đớn mỗi lần Mẫn Tiên đánh vào thành cửa nữa chứ, làm diễn viên cũng thật tốn công. Kế hoạch của chúng tôi là nếu Misu lấy chuyện đó để bôi bác Mẫn Tiên thì chị sẽ trả đòn. Ai ngờ người tính thua xa trời tính, tâm địa Misu còn độc ác hơn nhiều, bạn lén vào văn phòng tính thố bài kiểm tra của Tiên để tố giác, không may là bị giáo viên bắt gặp. Ở trường tôi cái tội lấy trộm đồ của thầy cô khi chưa được sự cho phép là tội cực kỳ nặng, bất kỳ ai vi phạm cũng bị đình chỉ học nửa tháng, Misu không ngoại lệ. Đúng lúc Misu nức nở xếp đống dùng học tập chuẩn bị về thì Tiên đem một tập bài kiểm tra Toán ra hươ hươ trước mặt bạn.

- "Sao trên đời lại có người vừa xinh đẹp vừa thông minh như tao nhờ Misu nhờ? Đi học toàn 10 thế này mới khổ chứ, không khéo trong mắt ba mẹ mày tao lại thành con nhà người ta thì chết."

Mẫn Tiên cười gặt ghẹo, thực ra môn Văn điểm bà ấy thấp lè tè ý mà, nhưng tính cách ngạo mạn nên cứ thích trêu tức Misu thôi. Tuy nhiên chuyện buồn cười nhất của ngày hôm đó không phải là Misu nước mắt đầm đìa hay Thái cảm phần lườm Tiên mà là lúc Nguyên tưởng tôi bị Tiên đánh trong nhà vệ sinh, bê gạch đến định phá cửa. Cũng may chị em tôi diễn xong nên mở cửa kịp thời, tôi vẫn nhớ ánh mắt Nguyên khi đó, tưởng chừng có thể dùng hòn gạch trên tay đập cho Tiên một trận. Tôi phải phân

trần mắt một hồi Nguyễn mới vút gạch vào sọt rác, cơ mà cậu ấy vẫn sốt ruột kéo tôi về phía mình, ngó qua chân tay một lượt.

"Gớm, chị đây chưa động đến một sợi lông của vợ mày đâu."

Vợ mày? Tiên ời chị thôi xàm được không?

"Chị im đi."

Tôi sợ Nguyễn khó xử nên quát Tiên, chị ấy bĩu môi hỏi Nguyễn.

"Mày mua Kiêu Anh không? Trả tao cốc trà sữa tao bán cho."

Gì vậy? Rẻ thế thôi á? Chị em cái kiêu gì đấy? Thế mà Nguyễn cũng lôi ví ra cho Mẫn Tiên móc tiền mới sợ chứ, chính là chiếc ví thêu hoa bồng công anh mà tôi tưởng bị mất rồi. Nguyễn đeo vòng tôi đan, mang ví tôi may, nghĩ thôi mà trống ngực tôi cứ nhảy tung tung ấy, đợi buổi trưa xuống tới nhà ăn mới dám hỏi dò.

"Ví của cậu đẹp ghê nhỉ?"

Tưởng ít nhiều Nguyễn phải biết xấu hổ hay giải thích vài ba câu vì tội chưa xin xỏ đã cuỗm luôn đồ của tôi, ai ngờ cậu ấy tỉnh bơ đáp.

"Được người khéo tay may thì tất nhiên là nó đẹp rồi."

Eo, ngỡ ngàng chín người mất. Nguyễn lấy hai suất cơm, chúng tôi rủ nhau ra chỗ xích đu ăn. Vừa mới định ngẩng xuống thì tôi thấy một bóng người rất quen tiến tới, là Alex. Cậu ấy lên tiếng, người ta biết một ai đó lên tiếng bằng cách nghe thấy giọng nói của họ, tôi cũng có thể "nghe", nhưng mà nghe bằng mắt, tôi nhận ra đi đâu đó khi thấy môi họ mấp máy.

"Xin chào trùm buôn đều, mình lại gặp nhau rồi nhỉ?"

Tôi ghét người khác xía xói thần tượng của mình. Nguyễn có vẻ cũng không vui lắm, thế nhưng Alex vẫn tiếp tục.

- "Bây giờ ba mặt một lời nhé Ki ều Anh, cậu có thể hỏi người bên cạnh mình xem có phải cậu ta rõ ràng quen tớ nhưng tới khi gặp cậu lại coi tớ như người xa lạ, thậm chí bôi bác tớ trước mặt cậu không?"

Tôi chẳng tin đâu, Nguyên của tôi mà là người như thế á? Còn lâu đi! Chỉ là, thật bất ngờ, Nguyên gật đầu thừa nhận. Tôi sửng sờ vì sốc, lắp bắp hỏi.

- "Vì...vì...sao vậy?"

- "Vì tớ không muốn cậu nói chuyện với Alex."

- "Vì Alex là người xấu sao?"

- "Không phải, là tại cậu...tại cậu rất xinh...xinh đến mức tớ chỉ muốn cậu đi chơi với riêng tớ thôi."

Tim tôi mềm nhũn, Alex thì cáu bẳn.

- "Đừng tin tên này, h ồi đó gặp đứa con gái nào cậu ta cũng khen xinh cả."

- "Thật vậy không?"

Tôi đã mong Nguyên phủ định, nhưng cậu ấy chỉ ừ. Khi ấy tôi hụt hẫng ghê lắm, buồn buồn bỏ vào lớp học, bỏ cả luôn hộp cơm trưa ngoài xích đu. Bây giờ tôi cũng hụt hẫng như thế, nhưng lý do không còn trẻ con như ngày đó, lý do lớn hơn nhiều, bởi cậu ấy sắp cưới vợ, và bởi cậu ấy còn trêu đùa tôi bằng việc rủ tới cướp rê.

Tôi cướp được sao? Nếu thực sự có ý với tôi, muốn ở bên tôi thì lẽ ra phải từ hôn chứ? Hoặc chí ít nên giải thích cho tôi rằng cậu ấy là vạn bất đắc dĩ, phải đền bù cho Misu. Nhưng không, cái người l ầy lội đó vẫn cứ nhởn nhơ như chẳng có chuyện gì cả. Ánh mắt trìu mến của cậu ấy, sự quan tâm dịu dàng lúc trước khiến tôi cứ nghĩ mình đã là cái gì đó của người ta, nhưng hoá ra rốt cuộc lại chẳng là gì cả. Thích là một chuyện, thả

thính là một chuyện, nhưng chọn người để cưới lại là chuyện khác, thật rạch ròi.

Tôi sẽ làm gì đây? Sau khi Nguyễn lấy vợ tôi sẽ tiếp tục chơi thân với cậu ấy như này hay tiến xa hơn bằng cách ngoại tình? Tôi sẽ không làm thế đâu, tôi không thể trở thành một đứa con gái vô liêm sỉ như vậy được. Tôi buồn suốt nhiều ngày liền, đến tối ngày 26 Tết tôi cứ nằm ôm khư khư chiếc phong bì chứa toàn bộ tiền thưởng Tết, trần trọc mãi tới hai giờ sáng ngày 27 thì thấy đèn nhấp nháy, lật đật trở dậy mở cửa, có ai đó cùng chiếc vali to bụi đang đứng sừng sững trước mặt tôi.

- "Vì sao vậy Nguyễn? Cậu tới đây làm gì hả? Chẳng phải chiều nay cậu cưới ư? Tớ khổ lắm cậu biết không? Cậu định giày vò tớ tới bao giờ nữa? Sao cậu không biến luôn về nhà đi? Về nhà trai nhà cậu mà chuẩn bị ý! Biến đi, biến cho khuất mắt tớ."

Tâm trạng đang bất ổn nên tôi quát rất hăng. Nguyễn ngược lại bình tĩnh hơn tôi tưởng, cậu ấy ôm tôi vào nhà, chờ tôi mắng xong mới chậm rãi bảo.

- "Nhà trai của tớ chẳng còn ai cả."

Lòng tôi bất giác trùng xuống, Nguyễn thở dài nói thêm.

- "Ki ầu, trên cuộc đời này, người thân của tớ, chỉ có cậu mà thôi."

Nguyễn cụng trán vào trán tôi, còn tôi thì rớt nước mắt. Mỗi lần nghĩ tới việc phải ăn Tết một mình tôi đã tủi lắm rồi, đằng này với cậu ấy là ngày trọng đại nhất trong cuộc đời, lại không còn một ai thân thích ngoài tôi. Tôi cố nén lại cảm xúc của mình để đi vào xấp nước khăn lau mặt cho Nguyễn.

- "Đừng lo, có tớ rồi. Tớ sẽ đại diện họ nhà trai."

Từ lúc gặp Nguyễn tôi không ngủ được chút nào cả, chỉ ngồi lặng lẽ một góc giường. Nguyễn nằm gối đầu trên đùi tôi, tôi không nỡ đẩy người ta ra, chuyển công tác dài ngày khiến cậu ấy gầy hẳn đi, vả lại cậu ấy từ

sân bay về thẳng nhà tôi thì cũng chỉ được ngủ mấy tiếng này thôi. Tầm mười rưỡi tôi đánh thức Nguyên dậy, vì vội nên hai đứa dùng tạm bánh mì sữa.

Mười một giờ tôi mặc chiếc váy lụa lấy nhất của mình, sau đó ngồi đợi cậu ấy thay vest, chúng tôi đến hội trường hôn lễ cùng nhau. Suốt quãng đường dài tôi đã luôn nở nụ cười rạng rỡ nhất, chỉ khi đến bãi đỗ xe, không thể nhịn được nữa tôi mới nói Nguyên vào trước, còn tôi thì chạy vào nhà vệ sinh khóc nức nở.

Trái tim tôi đau buốt khi nhớ tới khoảnh khắc giúp người ta thất cà vạt, hôm nay cậu ấy hào hoa phong độ bao nhiêu thì lòng tôi thấy đắng ngắt bấy nhiêu. Phải mất gần nửa tiếng tôi mới lấy lại được bình tĩnh để đi ra. Hôn lễ của Nguyên Anh và Misu cũng sang chảnh như hôn lễ của bao nghệ sĩ nổi tiếng khác, có hoa, có nến cùng dàn khách mời khủng, nhưng sao tôi cứ thấy kỳ quái kiểu gì ấy? Không giống hôn lễ cho lắm, giống phim trường hơn. Một góc đạo diễn thảo luận hăng say với biên kịch chính, một góc phóng viên chụp ảnh liên hồi, tôi tiến tới gần một bạn đang livestream để quan sát khẩu hình miệng của bạn ấy.

"Mỹ Dung xin kính chào độc giả của báo VoleNews, Dung đang có tại hậu trường của bộ phim điện ảnh mới nhất của nam thần Võ Đình Nguyên Anh. Theo như thông tin Dung đọc được trên tấm thiệp mời này thì nữ chính do Misu thể hiện sẽ kết hôn với nam thứ. Nhưng liệu hôn lễ có suôn sẻ? Nam chính có tới cướp dâu? Nữ phụ có tới cướp rể? Để biết thêm chi tiết các bạn hãy ra rạp vào Valentine sắp tới nhé!"

Mẫu mã tấm thiệp mời Dung cầm y hệt tấm thiệp bị rò rỉ trên mạng, chính là tấm thiệp Nguyên đưa cho tôi mời đi đám cưới. Không lẽ nào tất cả chỉ là trò bịp bợm? Trợ lý của Nguyên tươi cười giải đáp thắc mắc của tôi.

"À, đó là bản nháp thiết kế để luôn tên thật của hai diễn viên, tung lên mạng nhằm PR chị ạ. Thường thì sếp không thích mấy trò này đâu, nhưng chẳng hiểu sao hôm đó bên sản xuất gọi điện nài nỉ xin được tung tin kết

hôn giả sắp lại đồng ý luôn, em nhớ chính là cái hôn ảnh sắp đưa chị đi viện bị rò rỉ ý, xong chị với sắp cãi nhau đó, sắp cáu quá chừng."

Tôi nào có cãi nhau gì với sắp cậu ta, tôi chỉ trả lời phóng viên chúng tôi là bạn cấp ba thôi mà. Nếu mọi việc như vậy không lẽ đây chỉ là đám cưới trong phim? Nhưng cứ sai sai thế nào ấy nhỉ? Biên kịch phụ như tôi không được tham gia vào kịch bản mấy phân cảnh cuối đã đành, đằng này diễn viên đóng chính như Misu lại không biết là sao? Cảm thấy hơi khó hiểu, tôi định qua phòng trang điểm cô dâu hỏi Misu thì bắt gặp hội bạn thân của bạn đang tám chuyện.

- "Nghe trợ lý của cậu nói Nguyên Anh đã bao nguyên quán bar trên sân thượng của toà nhà này để tối nay c ầu hôn cậu hả? Giàu để s ợ! Bình thường tớ còn chả dám lên đó, cái quán ghê cậu địa thế đẹp bán đ ồ đắt dã man."

- "Ừ. Nói nhỏ nhỏ thôi, theo tin tớ moi được thì chiếc vòng cổ đính hai mươi bảy viên kim cương anh ấy đặt bên Pháp đã v ề từ tháng trước r ồi, Nguyên Anh còn bí mật đặt tiệc ở t ầng trệt nữa. Thực ra tớ nghĩ tối nay chỉ là bữa cơm thân mật của hai đứa với bạn bè người thân thôi, sau đó ra Tết sẽ tổ chức đám cưới thế kỷ sau."

- "Thảo nào nãy tớ thấy có người mang bao nhiêu bóng bay lên trên đó. Số Misu nhà mình sướng dã man luôn á. Nhưng cậu phải giả bộ không biết nhé, kéo ch ờng tương lai của cậu bu ồm lắm đó."

- "Dặn thừa."

Misu thẹn hai má ửng h ồng, tôi thì ngây người đứng một chỗ. Tôi kiểu như người cổ đại vậy, toàn sự việc động trời mà giờ mới biết, biết xong hoang mang khủng khiếp, nhưng chẳng khóc nổi nữa, một phần do ban nãy khóc cạn nước mắt r ồi, phần còn lại do thông tin nhiễu loạn nhức cả đầu.

Tôi ước có thể túm cổ Nguyên lại hỏi cho ra nh ẽ, tiếc rằng cậu ấy bận quay phim, cả đoàn ai cũng bận cả, mỗi tôi rảnh r ối ng ồi nghịch điện thoại ở chiếc ghế ngoài đại sảnh. Gần tám giờ tối mọi người mới xong việc, hội bạn thân của Misu nhìn nhau tủm tủm cười, Misu e lệ nhìn Nguyên, tôi cũng

đang nhìn Nguyên đây, rốt cuộc thì đám cưới thực sự của cậu ở phòng nào, hộp đựng phong bì ở đâu, mấy giờ ăn cỗ vậy ông tướng?

- "Cả đoàn vất vả rồi, sắp em đặt tiệc ở tầng trệt để liên hoan phim đóng máy, các anh chị cứ tự nhiên ạ."

Trợ lý của Nguyên trình bày, vậy là tiệc liên hoan phim à? Thế còn tiệc cưới và màn cầu hôn bí mật thì sao?

- "Nguyên Anh, cậu có gì muốn nói với Misu nhà bọn tớ không?"

Nhã Thanh làm ra vẻ bí hiểm thắc mắc, Nguyên ngờ ngác lắc đầu. Thái độ cậu ấy thật đến mức Misu rớt nước mắt luôn, hình như tin tức Misu hóng được là tin vịt thì phải, hình như chẳng có cái màn cầu hôn và đám cưới bí mật nào cả, và hình như bạn vừa được ăn cả mùa dưa bở rồi. Tôi cũng không khá khẩm hơn, chén gọn cả chuồng lừa.

Có vẻ như Nguyên đã nhận ra sự giận dữ rõ rệt trên khuôn mặt tôi, cậu ấy chạy biến vào cầu thang bộ. Chạy mà được hả? Người đâu mà lầy dũ dội, nào là cậu đi đám cưới tớ thì phải mừng phong bì dày dày, nào là nhà trai chẳng có ai, đem tôi ra làm trò đùa thế vui lắm à? Tên khốn nạn! Tức điên người, tôi tháo guốc ba chân bốn cẳng đuổi theo. Đợi đấy, tôi mà bắt được tôi đập cho như tử.

Tôi ôm hi vọng trả thù, cứ thế chạy theo cậu ấy lên hết tầng này đến tầng khác, cho tới khi tới quán bar trên sân thượng. Rất nhiều bóng bay màu hồng, que pháo bông gài xung quanh bất ngờ phụt sáng rực rỡ, cậu ấy cũng bất thành lình đứng lại. Tôi vẫn tay xách váy, tay cầm guốc, nhưng lại chẳng thể xuống đôn.

BỒ CÔNG ANH NỮ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 28: Cậu Là Những Gì Đẹp Đẹp Nhất Trong Tuổi Trẻ Của Tôi

Có đôi khi bị cậu bắt nạt, tớ thấy rất ảm ức. Có nhiều lúc muốn đánh cậu một trận, nhưng hễ đối diện với ánh mắt trù mền của cậu, tớ lại chần chừ. Vừa rồi cậu mới chỉ khẽ cười thôi mà, có sao tớ thấy gương mặt cậu còn bừng sáng hơn cả những tia pháo? Và tớ lại bị cậu làm cho ngẩn ngơ, và rồi tớ lại quên sạch sẽ bao ảm ức lâu nay, tớ thật vô dụng phải không?

Một trong những lần vô dụng điển hình của tôi là mặc dù còn giận Nguyên vụ khen gái xinh vô tội vạ nhưng không thể làm ngơ khi Devil Entertainment tổ chức bình chọn nghệ sĩ trẻ của P547 được yêu thích nhất. Bởi lẽ lần này không đơn giản là vote vui, độ xem nghệ sĩ nào nhiều fan mà người thắng cuộc còn được hưởng mức ăn chia tốt hơn đối với tiền cát-xê họ kiếm được.

Khác với Mẫn Tiên hoạt động độc lập và nhận toàn bộ tiền thù lao thì Nguyên luôn chỉ được nhận một phần ít ỏi, số còn lại thuộc về công ty quản lý. Bởi vậy nên tôi, một fan girl chân chính, sẽ cố gắng hết khả năng có thể để ủng hộ thần tượng. Tôi bình chọn cho Nguyên từ rất sớm, thời gian còn lại thì đăng bài dạo trong các nhóm và nhắn tin nhờ các bạn khác bình chọn cho cậu ấy.

Có rất nhiều fan tích cực như tôi nên chỉ sau một tuần bình chọn, số phiếu của Nguyên đã gấp mười lần người đứng thứ hai là Trường, Thái đứng ở vị trí số ba với một con số vô cùng khiêm tốn. Tôi sung sướng chụp màn hình công lao của fandom nhà mình, tôi vừa chụp xong gửi vào nhóm để ăn mừng thì thấy vài bạn gửi lại ảnh với một con số rất khác kèm icon tức giận. Hơi hoang mang, tôi tải lại trang đó, không thể tin được, chỉ trong chưa đầy một phút số phiếu của Thái đã vượt xa Nguyên, trên các diễn đàn fan Nguyên và fan Thái cãi nhau loạn xạ.

"Anh Giám Thị Thái hack vote, sống bản dễ sợ."

"Này, ăn nói cho cẩn thận nhé. Ai thềm hack? Là fandom bọn tôi rủ nhau vote chung một giờ cho các người lác mắt thôi. Thần tượng của chúng tôi có chất giọng thiên tài phải hơn ai đó không biết hát chứ nhỉ?"

"Vâng, thiên tài đến mức phát âm tiếng Anh sai té le, tiếng Pháp nửa chữ không biết, ở bên Hàn nhiều năm mà giao tiếp vẫn bập bẹ. Cho rap một bài chắc thở không ra hơi."

"Giỏi ngoại ngữ chứ có gì ghê gớm mà căng? Ai có quốc tịch Pháp chả giỏi ngoại ngữ. Thái mà sinh ra ở châu Âu như thằng Nguyễn Ngu Ngốc Ngờ Nghếch thì tiếng Ả Rập cũng chấp nhé!"

Tôi ghét đọc những bình luận khẳng định như đúng r ấ kiểu đó. Chẳng đâu xa, chính tôi cũng sinh ra ở Pháp, cũng theo quốc tịch cùng mẹ từ nhỏ nhưng về nước lâu lâu chữ nghĩa li ền bay tứ tung hết r ấ. Đàng này Nguyễn vẫn có thể giao tiếp thành thạo nghĩa là cậu ấy không hết ần thường. Tôi thần tượng Nguyễn không chỉ bởi những tài năng vượt trội mà còn vì bản lĩnh kiên cường cứng cỏi. Khác với Nguyễn, mỗi lần nhớ mẹ tôi có thể làm nũng ba, và nếu như tôi có vô tình nhắc tới cậu bạn của mình, ba thường thở dài bảo.

"Một đứa trẻ phải bươn trải từ nhỏ, quả thật không dễ dàng."

Tôi biết chứ, ngoài việc ăn chia không công bằng thì tôi còn biết Nguyễn rất hay bị quản lý đánh vì những lý do khá buồn cười, kiểu như không giành được hợp đồng quảng cáo hay lỡ đăng ký học thêm quá nhiều mất thời gian chạy show. Trái ngược với Thái biết quỳ xuống xin xỏ, Nguyễn rất lì, mà càng lì thì càng gây ngứa mắt, càng ăn hành nhiều. Nghĩ hơi bực bực, cũng xót crush nữa nên tôi nhấn tin hỏi thẳng.

"Cậu dẻo mỏ lắm cơ mà? Cứ nịnh ông quản lý một câu thì chết ai? Giống như cái cách cậu khen các bạn nữ xinh đó."

Rất lâu sau cậu ấy mới h ồi âm. Nguyễn giải thích h ồi nhỏ mỗi khi đi biểu diễn dạo nhận được tiền ba lại cảm ơn khách nên dần dần cậu ấy hình

thành thói quen. Nếu là khách nam sẽ cảm ơn quý ngài hào phóng, nếu là khách nữ sẽ cảm ơn quý bà hoặc quý cô xinh đẹp. Tôi chợt hiểu ra xinh đẹp ở đây không có nghĩa tán tỉnh bay bướm như Alex bôi bác, không phải một lời khen vênh ngoại hình mà đơn giản chỉ là một lời ca ngợi lịch thiệp đến những vị khách nữ có tâm hồn đẹp.

Nguyên phải tập đêm nên cậu ấy không thể nhắn tin lâu với tôi. Ngược lại Alex với Mẫn Tiên buôn dưa khủng khiếp luôn. Có lần tôi khuyên Tiên tiết lộ với Alex chị chính là người bạn chat lâu nay của cậu ấy, sau đó Alex sẽ xúc động nghẹn ngào, hai người ôm nhau thắm thiết rồi hẹn hò. Tuy nhiên chị gạt đi liền, chị muốn Alex phải tự nhận ra cho nó lãng mạn cơ.

- "Đạo này con Misu bị đình chỉ học kể cũng buồn mi ạ, bớt đi một đứa nhìn tao bằng ánh mắt ghen tỵ."

Con người bà này đa di năng thật đấy, tay gửi icon mặt cười cho Alex mà mồm vẫn tám với tôi về Misu được. Mẫn Tiên tuy ngông nhưng tính phõn bò, trái ngược với Misu hiền lành dễ thương cơ mà tối ngày lên trang cá nhân bóng gió. Mỗi lần như vậy fan Misu lại được dịp lôi Tiên ra chửi tung bưng, sự việc bị bóp méo thành Misu là người hùng dám đứng lên chống lại tiêu cực trong thi cử còn Tiên chỉ là một kẻ tiểu nhân chuyên đi đâm chọt. Vụ việc được đẩy lên đỉnh điểm khi Misu đăng ảnh cánh tay rỉ máu kèm dòng trạng thái.

"Nếu có kiếp sau, tôi xin phép không đầu thai làm một người chính nghĩa."

Fan Misu lo lắng cho thần tượng nên lập hội đi chiến khắp nơi gây sức ép lên Mẫn Tiên. Những tưởng phía Tiên phải có động thái giảng hoà hoặc hối lỗi, ai ngờ mụ ấy vào hẳn tường nhà Misu bình luận.

"Tao ủng hộ, mày nên cân nhắc để đầu thai làm một con bò."

P/S: Nhanh lên, chanh sả ớt tao đã tròng đủ rồi, thiếu mỗi mày thôi!"

Không biết vì cay Mẫn Tiên hay vì thương fan mà Misu quyết định không tự tử nữa, hết thời gian bị đình chỉ vẫn đi học như thường. Ngày đầu

tiên Misu quay trở lại trường học vừa tròn ngày thứ mười tôi nhận được hoa hồng từ Alex, sợ Mẫn Tiên phát hiện ra nên tôi đợi tới lúc chiều tan học các bạn về hết mới dám đi vút. Tiếc thay lần này có một bạn mãi không về, cứ thích ở lại đùa cợt tôi.

- "Nếu bây giờ cậu đi thì sẽ ra sọt rác lúc 5 giờ 45."

- "Sao...sao cậu biết?"

- "Thì dựa trên vận tốc dịch chuyển của cậu thôi, đơn giản mà."

Alex huyên hoang đáp, tôi đâu hỏi cái đó, tôi hỏi vì sao cậu ta biết tôi vút hoa cơ mà. Cậu ta mới liếc qua đã biết bài thực hành môn Tin của tôi bị sai ba chỗ chứ, thông minh như thế liệu có giải quyết được vụ của Nguyên và Thái không nhỉ? Sau khi nghe tôi kể lể, Alex hỏi đàng hoàng khinh bỉ.

- "Kì ừ Anh muốn tớ giúp tên bịp bợm kia hack phiếu?"

- "Tớ không thèm chơi bần. Thái mới là người hack, tớ chỉ muốn cậu trả lại số phiếu thực cho cậu ta. Thế nào, cậu làm được không?"

- "Tuỳ thuộc vào việc bây giờ cậu có thời gian rảnh đi xem phim với tớ không?"

Chỉ xem một bộ phim thôi mà cứ vãn được tình thế thì hơi quá, bởi vậy tôi và Alex thoả thuận rất nhanh. Cậu ta đồng ý đi lối tắt vắng người, chúng tôi thậm chí còn chui qua bụi hồng phía sau vườn trường mà thế nào vẫn bị phát hiện.

- "Cậu đi đâu?"

Nguyên lạnh mặt hỏi, tôi chưa kịp trả lời thì Alex đã xông tới khoác vai tôi cợt nhả rằng hai đứa đang hẹn hò. Tôi đẩy Alex ra, lấp bắp bảo.

- "Không...không phải hẹn hò...là đi xem phim."

Tôi dặn Nguyên giữ bí mật cho bọn tôi rồi đi theo Alex. Cơ mà chẳng thể bước xa vì cổ tay đang bị ai đó nắm chặt. Tay trái của tôi bị Nguyên giữ

khư khư, tay phải thì bị Alex cố gắng lôi đi, tự nhiên tôi như con rối giữa hai người bọn họ.

- "Nếu cậu ở lại, thoả thuận của chúng ta kết thúc."

Alex dọa, Nguyên cũng ghê gớm chẳng kém.

- "Nếu cậu đi với Alex, tớ sẽ ghét cậu."

Ghét thì ghét, tôi chấp nhận. Đối với tôi việc đòi lại công bằng cho thân tượng mới là quan trọng nhất. Tôi nhớ mãi ánh mắt của Nguyên khi tôi gạt tay cậu ấy ra để theo Alex, cái ánh mắt khiến tôi day dứt khủng khiếp. Giá như tôi biết những năm tháng sau này, có lần cậu ấy vô liêm sỉ lừa tôi khổ thì ngày đó tôi đã không cảm thấy tội lỗi đến thế.

Thiệp mời, ảnh cưới, đám cưới, còn cả những lần nói về vợ chưa cưới một cách đầy nghiêm túc để rồi khoan khoái thưởng thức tâm trạng náo nê của tôi. Cái con người độc ác này, có sao tôi chẳng thể giận hờn? Có lẽ bởi vì mọi thứ xung quanh huyênh ảo đến mức tôi ngỡ như mình đang đi lạc vào thế giới cổ tích. Ở đó có một cô công chúa ngấn ngời chiêm ngưỡng những tia sáng lấp lánh của pháo bông cùng những chùm bóng màu hồng khuất dần trên nền trời đen thăm thẳm. Thành phố về đêm quyện mình trong những ánh đèn đủ sắc màu đẹp đến choáng ngợp, hình của "công chúa" sẽ cứ lơ lửng trên mây mãi nếu như "hoàng tử" không kéo cô ấy về thực tại.

Nguyên cầm guốc từ tay tôi đặt ngay ngắn lên chiếc ghế gỗ rồi thả một sợi dây chuyền vào trong lòng bàn tay tôi, sợi dây chuyền mà theo như cậu ấy nói là mua được giá cực rẻ ở một khu chợ trời bên Hàn. Tôi đâu ngờ đến mức tin hai mươi bảy viên kim cương trên đó chỉ là hai mươi bảy viên đá giả, nhưng tôi không bắt bẻ mà chỉ trầm trồ khen đẹp. Nguyên cao hứng đeo lên giúp tôi, chẳng biết ngón trở của cậu ấy là vô tình mân mê mặt dây chuyền hay cố ý chạm qua xương quai xanh của tôi, chỉ biết da tôi tê rần bởi sự đụng chạm đó, và dường như nó còn sắp bị đốt cháy bởi ánh mắt sâu thăm thẳm của ai kia. Ngượng nghịu, bối rối, tôi chuyển chủ đề.

- "Số hai bảy nghĩa là gì?"

- "Là hôm nay, 27 Tết."

- "Là ngày gì đặc biệt à?"

- "Là ngày tớ muốn mời cậu dùng bữa tối."

Mời ăn thì cứ thế mà mời, việc gì phải tốn công thế? Kiểu như mấy người nhà giàu họ không có chỗ nào để tiêu tiền hay sao ấy? Tôi có đang bị Nguyễn trên không nhỉ?

- "Chỉ vậy thôi sao?"

- "Ừ, chỉ vậy thôi. Cậu có đồng ý không?"

- "Ồi dào, cậu làm tớ tưởng việc gì nghiêm trọng lắm cơ. Được đãi ăn cơ mà, tất nhiên là tớ đồng ý rồi, chuyện nhỏ."

Tôi thản nhiên đáp, không hiểu sao tự dưng người đối diện bị căng thẳng, cậu ấy thở gấp hơn, trán lấm tấm mồ hôi và tay hình như hơi run. Tôi chủ động vỗ nhẹ lên vai trấn an bạn. Nguyễn nắm lấy tay tôi, siết thật chặt, rồi cậu ấy chậm rãi hỏi.

- "Huỳnh Mai Kiều Anh...nếu như từ giờ cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời tớ, tối nào tớ cũng muốn đãi cơm cậu, thì có còn là chuyện nhỏ không?"

Hình như là không thì phải? Nếu như tôi không nghe ra ý tứ của câu hỏi đó thì tôi chắc bị thiếu năng. Chính vì hiểu nên tôi mới xúc động mạnh đến như vậy, mắt tôi nhoè nước, tôi không biết trả lời như nào cả, và cũng chẳng thể nói lên lời. Nguyễn dắt tôi đi đến chiếc bàn ở giữa sân thượng, ấn tôi ngồi xuống rồi kéo ghế ngồi cạnh. Phục vụ đem ra món khai vị và một chai rượu vang nhìn có vẻ lâu đời. Nếu là người khác rót rượu thì các ly bao giờ cũng như nhau, còn Nguyễn lại luôn cố ý rót cho tôi ít hơn. Hai đĩa tôi cùng ly, nhấp một chút rượu tôi mới bình tâm hơn một chút, gạt nước mắt trách móc ai đó.

- "Sao lừa tớ vụ cưới? Thấy tớ đau cậu vui lắm hả?"

- "Tớ chỉ muốn biết cậu rốt cuộc có nuôi tiếc hay không? Nhưng cậu đã khóc nức nở, với tớ, thế là đủ."

- "Tớ khóc nức nở lúc nào chứ? Tớ chỉ rơm rớm vì mừng cho cậu thôi."

Ngượng nên tôi cố cãi, Nguyên chỉ bình thản bảo.

- "Trưa nay, chỉ chưa đầy năm phút sau khi tạm biệt tớ ở bãi đỗ xe, địa điểm là trong nhà vệ sinh. Tôi đến mức tớ suýt không kiềm được mà chạy vào."

Tôi sợ cậu ấy rờn, rõ ràng cả thời gian và địa điểm thế tôi chối sao được nữa. Giỡn tôi xong còn bí mật theo dõi tôi nữa chứ, đồ xấu tính. Tôi cảm cúỉ thưởng thức phần đồ ăn của mình, làm ra vẻ bức người ta không thèm nhìn nhưng thực chất là ngượng không dám ngẩng mặt lên.

Chúng tôi dùng xong bữa tối cũng là lúc quản lý qua đưa chìa khoá quán bar cho Nguyên, để ý cách họ nói chuyện tôi mới biết tin tức Misu hóng được không chính xác cho lắm. Nguyên không hề bao trọn quán bar, bởi thực chất quán bar này là của cậu ấy, hầu hết nhân viên đã nghỉ Tết từ hôm qua rồi, duy chỉ có mấy em phục vụ bữa tối cho chúng tôi thì bây giờ mới về. Nhận được phong bao lì xì của sếp, mọi người vui vẻ chào tạm biệt.

- "Chúc vợ chồng anh chị ăn Tết vui vẻ ạ."

- "Không...bạn chị...không phải vợ chồng..."

Tôi lúng túng phủ nhận, Nguyên véo má tôi, tung tung chữa lời.

- "Chưa phải vợ chồng."

Nhân viên bụm miệng cười, tôi thì xấu hổ gần chết mà Nguyên vẫn đứng đưng như không. Da mặt cậu ấy quả thật rất dày, thấy mọi người về hết liền nhảy sang ghế của tôi, điềm nhiên dụi mặt vào cổ tôi.

- "Tránh ra, ghét cậu!"

- "Ghét sao còn khóc vì sợ tớ đi lấy vợ mất?"

Ngẩng đầu lên hỏi đều tôi thế đấy, tôi cù cho một trận mà không chịu rời, ngược lại còn ôm tôi qua chỗ xích đu, lặng lẽ đứng sau đấy cho tôi. Trải qua một đêm mất ngủ và một ngày mệt nhoài, cộng thêm được ngủ ở trên sân thượng man mát, tôi lim dim lúc nào không hay. Đúng lúc đầu gối xuống thì có một bàn tay từ phía sau đưa qua đỡ lấy, vững chãi và ấm áp đến mức hồn tôi xao xuyên mãi không thôi. Tôi xoay người ra phía sau, mơ màng hỏi.

- "Tớ là gì hả Nguyên?"

Có ai đó mỉm cười, nụ cười ngọt lịm tim tôi. Thêm một nụ hôn nhẹ trên trán, và rồi cậu ấy trù mến bảo.

- "Cậu là những gì đẹp đẽ nhất trong tuổi trẻ của tớ."

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 29: Yêu Tớ Đi!

Cậu cũng vậy. Cậu cũng chính là những gì đẹp đẽ nhất trong thanh xuân của tớ. Cảm ơn vì đã ở bên tớ trong suốt những năm tháng ấy, cùng tớ trải qua đủ cung bậc cảm xúc thời niên thiếu.

Cái thời cấp sách đến trường nhiều khi vui vui lắm, nhưng cũng có những lúc buồn dữ dội. Buồn vì chỉ một phim thôi cũng đủ khiến người ấy giận to. Niềm an ủi duy nhất của tôi sau vụ đó là Alex đã đột nhập thành công vào hệ thống bình chọn để đi đầu chỉnh số phiếu về số thực, giành lại vị trí chiến thắng Nguyên. Khi bằng chứng về vote ảo được công khai trên mạng, Thái và fan của bạn một mực phủ nhận, họ cố gắng lấy lại niềm tin của cộng đồng mạng bằng cách đổ vạ cho Nguyên hack vote của Thái nhằm hạ bệ đối thủ. Thật giống cái cách bạn vu khống tôi tỏ tình với bạn. Ai cũng nói Thái hiền khô nhút nhát, công nhận nhất đến nỗi làm việc gì cũng phải che giấu lấp liếm, cơ mà giấu được cả thiên hạ chứ sao giấu nỗi lương tâm mình?

"Là đưa nào giúp Nguyên Anh?"

Mẫn Tiên thắc mắc, tôi nói bừa.

"Em không biết, chắc có fan giỏi máy tính."

"Ừ, mi chuẩn bị minishow cuối tháng mười hai cho tao nhé. Tao đã lên dàn ý chi tiết hết rồi, mi chỉ việc bám sát triển khai thôi."

Mụ ấy quảng cho tôi quyền sở hữu kế hoạch rồi chạy biến đi chơi. Ôi bà chị của tôi, hẳn là chi tiết quá cơ, tận ba gạch đầu dòng!

"Địa điểm: Càng hoành tráng càng tốt."

-Vé: Miễn phí.

-Quà tặng: Độc đáo."

Dù sao thì cả năm chị mới có một minishow của riêng mình nên tôi cố gắng dốc toàn tâm toàn lực. Mỗi ngày sau khi làm bài tập về nhà xong tôi lại chăm cùi tính toán. Việc tìm địa điểm thường mất công nhất nhưng với Tiên thì lại quá dễ bởi mẹ chị sở hữu rất nhiều bất động sản, bố trí một sân khấu có sức chứa lớn làm minishow cho con gái là chuyện nhỏ như con thỏ. Việc của tôi chỉ là lo phần trang trí, lên kịch bản chương trình và làm quà tặng "độc đáo" đúng như căn dặn.

Tiên hài lòng với hầu hết những thứ tôi chuẩn bị, từ gam màu đỏ chủ đạo đến light stick phát sáng phần tên Mẫn Tiên, chỉ riêng phần quà tặng khi tôi đề xuất in dụng cụ học tập có hình chị thì bà ấy kêu đặt thêm cả đồ dùng in hình Misu. Ban đầu tôi chưa hiểu lắm, đến hôm diễn ra minishow mới ngộ ra dụng ý của mẹ. Thực ra fan của nghệ sĩ này đi show của nghệ sĩ khác là chuyện hết sức bình thường, nhưng vấn đề là Misu ghét Tiên nên khi thấy fan mình tới coi Tiên biểu diễn bạn hậm hực ghê lắm. Ngay tối đó đã viết trạng thái bóng gió rồi, đến sáng hôm sau khi báo chí lên bài rầm rộ máu sên si liền nổi như mưa giông, tới trường gặp Nhã Thanh liền mừng rỡ buôn chuyện.

"Dễ sợ, hát như bò rống mà cũng học đòi. Minishow mà nó làm trông tưởng như kỉ niệm mười năm hoạt động nghệ thuật."

"Ôi thật đấy, giọng hay cỡ như cậu với Thái còn phải cố gắng khiêm tốn học tập mà con này chưa gì nhà nó đã mua bài đấy nó lên mây rồi."

"Tớ đoán chắc nhà nó cũng thuê người đến dự chứ cái loại đấy làm gì có fan? Một sự lố bịch không hề nhẹ!"

Đúng lúc tôi với Tiên đang đứng ở cổng trường ăn kem chứ, tôi lo Tiên cáu cơ, ai ngờ mẹ cười tươi như hoa đến bên Thanh và Misu, vỗ vai từng bạn một rồi chân thành thổ lộ.

"Các mày thông cảm, nhà tao làm gì có gì ngoài đi đầu kiện?"

Dứt lời, bóc thêm cái kem nữa hí húi ăn. Vừa mới mút được chút xíu thấy bóng Alex liền dúi ngay sang cho tôi, dùng khăn mùi soa duyên dáng chấm chấm khoé môi, dịu dàng đi về phía bạn. Chỉ đi thôi, chạm mặt nhau xong liếc một cái chứ không dám bắt chuyện, chả hiểu về bạo dạn thường ngày của cụ biến đâu rồi? Alex cũng lạ lùng, bạn chat cả ngày với chị nhưng tới trường lại không hề có biểu hiện gì, ngược lại với một đứa như tôi thì suốt ngày dùng lời ong bướm. Rủ đi ăn vặt, rủ đi chơi, rủ học nhóm, đỉnh điểm nhất là gửi tin nhắn gạ tôi làm bạn gái, ngay cái lúc tôi và Mặc Tiên đang thư thả trong bồn tắm.

- "Ai đó?"

Chỉ một câu hỏi băng quơ cũng khiến tôi sợ muốn rớt tim ra ngoài, dường như sự bối rối của tôi đã lọt vào mắt Tiên, cụ ấy nhào qua giật điện thoại. Vì lo cho an nguy của bản thân mình, tôi cố gắng giữ thật chắc, làm ra bộ thẹn thùng.

- "Chuyện riêng của em, chị tôn trọng chút đi."

Bà ấy tuy cười đều nhưng không làm khó tôi nữa. Đợi chị thay áo quần về phòng tôi liền lén lút xoá tin nhắn của Alex. Bỗng dưng tôi thấy mệt mỏi, suốt đêm đó tôi không thể ngủ được. Tôi không muốn sống cuộc sống đầy rẫy những dối trá, tôi không muốn mỗi khi nhận được tin nhắn lại lo nơm nớp. Tôi đã làm gì sai? Sao tôi phải khổ thế? Sao tôi không chặn quách cái dãy số đáng ghét đó đi? Đúng vậy, chỉ cần chặn là xong mà!

Ngặt nỗi, có người chẳng chịu tha cho tôi. Chặn số này bạn có số khác, chặn số khác xong lại có số khác nữa, chặn xong số khác nữa thì chính tôi lại bị người ta rình rập chặn trên đường đi mua cơm trưa.

- "Sao cứ tránh tớ vậy? Làm bạn gái của tớ có gì không tốt? Tớ thích cậu mà. Cụ thích luôn."

Thích tôi nhưng không hề để ý đến cảm nhận của tôi, thích tôi nhưng vẫn chat rất nhiều với chị tôi, vậy thích tôi ở điểm gì?

- "Cậu biết chị gái tớ không?"

- "Tớ biết, tớ chat cùng cậu ấy suốt."

Gì vậy? Trong khi Mẫn Tiên vẫn cứ nghĩ Alex chưa nhận ra chị thì cậu ấy đã biết tổng từ lâu rồi. Alex còn bảo chỉ thích trò chuyện trên mạng thôi chứ không muốn gặp chị ngoài đời vì Tiên là mẫu con gái nổi bật có nhiều người theo đuổi, Alex ngại phiền phức.

- "Tớ chẳng có điểm gì thu hút bằng Tiên cả."

- "Có chứ, cậu mong manh, dịu nhẹ và tinh khiết. Cậu khiến cho con trai cứ mơ mộng về cậu mãi không thôi, khiến cho họ có cảm giác muốn che chở cậu. Còn Tiên thì... nói như nào nhỉ? Tiên là tri kỷ của tớ, nhưng chỉ dừng lại ở đó thôi. Tiên mạnh mẽ và không cần đàn ông bảo vệ."

Không phải đâu, Alex nhầm rồi, Mẫn Tiên ngoài cứng trong mềm, miệng bô bô thế nhưng còn hay tử thân hơn tôi. Tôi rất muốn kể cho Alex nhiều chuyện về chị, tiếc rằng chẳng cần tôi nói chị cũng có lúc mềm yếu, cũng dễ tổn thương, thì chị từ đâu tiến tới đứng trước mặt tôi và cậu ấy, nhàn nhạt bảo.

- "Cậu nói rất đúng, đàn ông trên thế giới này đều muốn bao bọc nó!"

Đó là một trong những lần hiếm hoi Mẫn Tiên rơi nước mắt ngay trong sân trường, chỉ cách căng tin mấy mét. Đó cũng là lần đầu tiên chị bỏ bữa trưa đã hẹn trước với tôi không kèm theo lời giải thích. Chị không chia sẻ bất cứ chuyện gì với tôi nữa, không sang tranh bộn tằm với tôi, thậm chí ở chung một nhà nhưng luôn cố ý tránh mặt tôi. Thế giới của tôi bỗng chốc u ám lạ thường. Tôi cố gắng nhắn tin hàn gắn với chị như cái cách tôi vẫn đang kiên trì làm với Nguyên, nhưng vô ích. Cả hai người bọn họ đều không cần tôi nữa, khác với tôi họ đều có rất nhiều người yêu quý. Cuộc sống của tôi không có họ thật buồn, nhưng cuộc sống của họ không có tôi thì đâu hề hấn gì.

Thấy tử thân nên tôi dừng lại không nhắn tin nữa, ngày ngày chìm đắm trong tập kịch bản của mình và những môn thi cuối kỳ. Học chăm đảm ra kết quả rất tốt, lần đầu tiên tổng điểm thi các môn của tôi lọt vào top mười toàn khối, vừa được nhận học bổng cao vừa được thưởng đi du lịch cùng

ba mươi bạn khác có kết quả học tập xuất sắc nhất kỳ đó. Mẫn Tiên đứng thứ hai hệ N và đứng thứ ba toàn khối. Alex dẫn đầu hệ V nhưng khi tính điểm xếp hạng chung thì chỉ xếp thứ hai do điểm năng khiếu của Nguyên quá cao.

Chuyến xe đưa chúng tôi rời thành phố hôm thứ bảy, tôi cứ nghĩ giống ở lớp mình mọi người hay cao su nên đến chỉ đến trước lúc xe chạy năm phút. Lúc tới thì các bạn đã ng ồi kín hết bên trên, chỉ chừa hai hàng ghế cuối đối diện nhau mà Alex và Nguyên đang ng ồi, mỗi hàng thừa một ghế. Mặc dù Alex mời gọi, nhưng vì ánh mắt sắc lạnh của Tiên đang lia về phía này, tôi đành đánh li ều ng ồi cùng Nguyên. Xe đi được một đoạn thì Alex nín áo để tôi quay ra phía đó.

- "Cậu chạy vội à? Trán nhễ nhại m ò hôi kìa!"

Bạn lấy ra túi khăn giấy ướt nhưng chưa kịp đưa cho tôi thì Nguyên đã đứng dậy lôi tôi bước ra ngoài. Tôi tưởng bị đuổi, nhưng không phải, Nguyên chỉ muốn đổi chỗ thôi. Cậu ấy nhét tôi vào chiếc ghế trong g ần cửa sổ, còn mình thì ng ồi chễm trệ ở ghế ngoài, cư nhiên thành vật cản giữa tôi và Alex. Xong xuôi cũng chẳng thêm nói gì với tôi cả, chỉ đưa tay tìm tay tôi, lén lút nắm lấy thật chặt, r ồi cứ thế lim dim ngủ suốt quãng đường đi.

Một ngày của nhi ều năm sau đó, tôi cũng nắm tay cậu ấy ng ồi ở chiếc xích đu trên sân thượng, lim dim ngủ suốt cả đêm li ền. Bình minh của ngày 28 Tết đẹp rạng rỡ, có tia nắng lấp lánh phản chiếu trong ánh mắt ai đó đang tròng mền ngắm nhìn tôi, và hình như những tia nắng đó cũng khiến má tôi thêm h ồng.

- "Cậu...cậu chưa về à?"

Tôi ấp úng hỏi, kiêu rồi quá nên hỏi hơi ngu, nhưng Nguyên vẫn đáp.

- "Tớ về r ồi mà...về bên cậu!"

Tim tôi đập thảng thốt, từ giây phút đó cậu ấy và tôi bắt đầu có những cử chỉ khác hẳn với chúng tôi thường ngày. Mọi thứ diễn ra nhanh đến mức

tôi chẳng thể kiểm soát nổi, và thực ra tôi cũng không muốn kiểm soát, nếu có chỉ là làm màu xú vì xấu hổ thôi. Giả dụ như khi cậu ấy đưa tôi về, dẫn tôi chui qua nhà cậu ấy ăn cơm, tôi sẽ giữ ý mà bảo.

- "Thôi có gì cậu nói luôn đi, lát tớ đỡ phải sang."

- "Không được, cậu hứa từ giờ tới cuối đời sẽ ăn tối với tớ mà?"

Tôi hứa bao giờ nhỉ? Nếu như lý luận kiểu không nói gì tức là đồng ý thì tôi xin thua. Cơ mà có người được đăng chân lên đăng đâu, rủ ăn tối xong lại rủ ăn Tết, tôi thì dễ mềm lòng, cứ để người ta lấn dần lấn mòn. Lấn đến mức 29 Tết hai đứa đã tay trong tay xuống siêu thị sắm đồ như kiểu là gì của nhau không bằng. Mà phải là gì của nhau mới để nhau cặm điện thoại như này chứ nhỉ? Máy tôi hết pin nên tôi dùng máy Nguyên suốt, mục đích chỉ để ghi những thứ gì cần mua và những thứ đã mua.

- "Mình còn thiếu gạo nếp, đậu xanh, mít, nước cốt dừa, gừng, hành lá...ơ... Misu đang gọi đến..."

Nguyên nghe thấy tôi nói nhưng không để tâm, chỉ chuyên tâm đi nhặt đồ thiếu. Nổi tiếng kẻ cũng khổ, đi bất cứ đâu cũng phải mặc sao cho người khác khó nhận ra mình nhất, ngay cả trong ngày nghỉ điện thoại cũng không ngừng nhấp nháy vì sự quan tâm của đồng nghiệp nữ, đặc biệt là Misu, gần một trăm tin nhắn gửi đến chỉ trong lúc chúng tôi đi sắm đồ. Tôi không nhắn vào đọc vì tôn trọng quyền riêng tư của Nguyên, cậu ấy cũng không đọc nốt, tại hắn còn đang bận bố trí chậu đào ở đâu cho hợp phong thủy.

- "Giàu thế rồi còn lo phong thủy gì nữa?"

Tôi trêu, Nguyên cười hiên.

- "Lo chứ, phong thủy tốt năm sau còn cưới vợ."

Miệng nói cưới vợ và mắt thì nhìn tôi đay đẹn tối, rõ ghét. Tôi ném điện thoại một xó, chạy ra giúp cậu ấy. Chúng tôi trang trí nhà cửa và gói bánh chưng cùng nhau, sau đó ngồi bên nhau trông cái nồi bánh chín cũng đến

nửa đêm mất r ồi. Nói trông cho nó oai chứ n ỡ dĩ điện mà, ng ỡ dĩ chém gió là chính. Nguyên nói cậu ấy sẽ vớt bánh nên tôi vào tắm gội r ồi đi nằm trước. Sống chung một căn hộ nhưng penthouse này diện tích lớn nên phòng ngủ của chúng tôi cách nhau khá xa, chả hiểu sao mới có một chút mà tôi đã thấy hơi nhớ nhớ cậu ấy r ồi, phải chăng do ban ngày quá gần nhau quá?

Liệu Nguyên có nhớ tôi không nhỉ? Chắc không đâu, nếu nhớ cậu ấy phải nhắc tin chứ. Như vậy là tình cảm của tôi nhiều hơn Nguyên nhiều, cũng phải, tôi crush người ta từ lâu lắm r ồi, còn Nguyên hồi xưa từng thích một bạn nữ cơ mà, r ồi còn tỏ tình mấy lần nhưng thất bại, mãi thời gian gần đây mới cảm nắng tôi chứ mấy. Hơi hụt hẫng, tôi vui đầu vào chặn cổ đểm cừu để chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng lại có người khác chui vào chặn cùng tôi, mùi đầu gối đầu của người đó thơm thoang thoảng. Người ta chắc tưởng tôi ngủ r ồi, bàn tay đưa qua mơn trớn vành tai tôi, cánh môi phủ xuống bao quanh chóp mũi tôi, rất lâu, phải đến khi tôi cảm thấy khó thở cậu ấy mới chậm rãi chuyển xuống dưới ngậm lấy môi tôi, nhẹ nhàng nhấm nháp, chậm chậm lách qua đưa lưỡi vào trong chạm vào lưỡi tôi. Vị ngọt ấy tan dần trong khoang miệng tôi, thấm đẫm trái tim tôi, trong phút chốc hồn tôi chột nhẹ bẫng, tựa như đám mây nhỏ trôi b ồng b ềnh theo gió.

Tôi không dám cự mình, mặc dù rất muốn nũng nịu trong vòng tay của cậu ấy nhưng lại sợ v ồ vập quá sẽ khiến người ta nghĩ mình là loại con gái dễ dãi. Quan hệ của chúng tôi tiến triển rất nhanh nhưng chưa hề có một lời hứa hẹn hay xác nhận nào cả. Rốt cuộc, tôi chỉ nằm như vậy, để cậu ấy hôn tôi từng chút, từng chút một. Cảm xúc của tôi dành cho cậu ấy, tôi biết rõ hơn ai hết, nhưng cảm xúc của cậu ấy dành cho tôi, dường như khoảnh khắc này tôi mới thấu. Có chút gì đó nâng niu, chi ều chuộng, bao bọc, khiến cho một người không nơi nương tựa như tôi thấy lòng mình an bình xiết bao. Khoé mắt tôi rưng rưng, có lẽ cậu ấy nhận ra, một nụ hôn nhẹ đặt ngay trên mi mắt tôi, ánh đèn ngủ vàng nhạt hắt lên v ầng trán cao rộng của người đó, và cậu ấy mỉm cười với tôi, nụ cười rạng rỡ ấy, chỉ dành cho riêng tôi mà thôi.

- "Ki ều này...yêu...yêu tớ đi!"

Nguyên đ ề nghị, chỉ một câu đó thôi mà phải ngập ngừng rất lâu cậu ấy mới nói đ ược. Lòng tôi xốn xang ghê lắm, nhưng vẫn cứ thích làm kiêu.

- "Yêu cậu á? Yêu bao lâu cơ?"

- "Không lâu lắm đâu...th ề đ ấy...đ ồng ý nhé!"

Nguyên níu tay tôi nài nỉ, tôi đ ược thể hỏi trêu.

- "Vậy yêu tới bao giờ?"

- "Tới bao giờ cậu đ ồng ý cưới tớ, tớ chỉ cần thế thôi, tớ hứa!"

Đ ể sợ, yêu đ ến lúc cưới, cưới xong thành vợ chồng ràng buộc rồi thoát sao đ ược nữa? Người đ âu mà ranh ghê nhỉ? Người đ âu mà cứ làm con gái nhà người ta lằng lằng như trên mây thế chứ? Tôi không giấu nổi nụ cười hạnh phúc, ôm ch ằm lấy người ta gật đ ầu lia lịa. Cái người này bây giờ là người yêu của tôi đ ấy, là người mà tôi nhung nhớ mỗi ngày, là người tôi dành cả thanh xuân đ ể mộng mơ. Tôi luôn nghĩ chúng tôi đã rất thân nhau rồi, đ ến lúc chính thức xác nhận quan hệ mới biết, thân như xưa chưa là gì. Mỗi giây mỗi phút chúng tôi đ ều xích lại gần nhau hơn, 29 Tết mới chỉ tay nắm tay đi mua đ ồ thì 30 Tết vừa ra khỏi cửa cậu ấy đã chọc tôi bằng cách liên tục nhá lên bả vai, nhột quá nên tôi cười ngất, còn chưa kịp trả thù thì gặp khách quen. Hình như Misu đã chờ bên ngoài rất lâu rồi, mái tóc rối bời, gương mặt nhột nhạt và mi mắt mọng nước, trông thấy Nguyên bạn li ền chạy đ ến oà khóc nức nở.

- "Nguyên à, mấy hôm nay bên tai còn lại của em bị đau dữ dội. Em sợ lắm, em sợ cả hai tai của em đ ều sẽ hỏng, em sợ sẽ bị khiếm khuyết. Làm gì có ai cần một đ ứa con gái khiếm thính phải không anh? Ai mà thềm lấy một người vợ điếc chứ? Em ngủ không đ ược, em cũng không dám tới bệnh viện, em sợ...sợ sẽ phải đối diện với sự thực."

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 30: Một Người Nào Đó Phải Chịu Mưa Để Cậu Khởi Uớt

Ai mà thèm lấy một người vợ điếc chứ? Ai mà thèm? Có tình yêu nào đủ lớn để vượt qua khó khăn giông bão? Liệu cậu có thương tở đủ nhiều để chấp nhận những khiếm khuyết của tở? Một ngày nào đó khi sự thật bị phơi bày, liệu cậu có buông tay?

Cách tốt nhất để che giấu một đi ầu gì đó là chính mình cũng quên đi chuyện ấy. Tôi đã sống như thế suốt nhiều năm rồi, thói quen sử dụng từ tượng thanh ngay cả khi viết nhật ký khiến cho tôi hay l ần tưởng rằng mình là người bình thường. Cơ mà ai nói tôi không nghe được chứ? Tôi nghe được mà, mọi người nghe được bằng tai, tôi có thể nghe qua máy trợ thính, khi không có máy trợ thính, tôi sẽ tưởng tượng bằng chính trái tim của mình.

Tôi không bị khiếm khuyết gì cả. Tôi cứ thích cho là như vậy, thậm chí tôi còn cho mình cái quyền tự hào rằng, tôi có khả năng quan sát tốt hơn hầu hết mọi người xung quanh. Có mấy ai để ý đến bảng chữ chạy trên màn hình mỗi chuyến xe chứ? Tôi thì có, tôi phải nhìn để biết tài xế có bật nhạc không, đang phát bài gì, để ngộ nhớ như có ai đó hỏi chuyện, tôi sẽ trả lời được như bình thường. Chỉ là ngộ nhớ thế thôi chứ nếu có Mẫn Tiên thì mọi người thường xúm vào chỗ của chị, chẳng mấy ai để ý tới tôi. Khi xưa tôi từng ước lớn lên mình sẽ giống chị, chỉ là lúc lớn rồi lại cảm thấy lời ba tâm tình khi bé thật đúng, tôi là tôi, tôi không cần cố gắng để bắt chước ai cả. Tôi sống cuộc đời của tôi, với chính cá tính của tôi mới là thoải mái nhất. Kỳ nghỉ năm lớp mười một ấy, có thể tôi không nổi bật để cả đoàn xe vây quanh mình, nhưng có một cậu bạn nắm tay tôi trên suốt chặng đường đi, đối với tôi, vậy là đủ.

Đoàn chúng tôi dừng chân tại một trong những trang trại bạt ngàn rau xanh trực thuộc CL Group. Đi ầu thú vị nhất ở đây là họ có thể trồng sen

trái mùa, tụi học sinh chúng tôi thấy thứ lạ là đua nhau chụp ảnh đăng lên trang cá nhân, bông sen trắng trắng hồng hồng nở to lắm. Tôi cũng ham chụp bất chấp thời tiết oái oăm, mãi lúc sau mới để ý mưa lâm thâm mà áo mình vẫn khô cong. Còn Mẫn Tiên nữa, sao lại liếc trộm qua chỗ tôi? Chị hết giận tôi rồi phải không? Hình như không phải đâu, là tại Alex đang đứng che ô cho tôi. Từ phía xa Nguyễn hốt hải chạy qua, trên tay cầm chiếc ô khắc tên tôi, thì ra cậu ấy vẫn giữ chiếc ô đó, tự dưng tôi thấy vui vui. Alex thì ngược lại, đã chơi gian giật mất ô của Nguyễn rồi còn phát biểu như ném đá vào hội nghị.

- "Kiều Anh có ô của mình là đủ rồi, bạn mượn đi cho nước nó trong."

Như kiểu khiêu khích ấy, nhưng Nguyễn không giận gì cả, cậu ấy nhảy vào giữa tôi vào Alex, quàng tay qua vai tôi, tươi cười bảo.

- "Cảm ơn Alex nhé, tiện thể nhờ bạn che luôn cho mình nữa."

Tôi lén lút ngó qua phía đó, thấy Alex tức tím mặt, lườm Nguyễn rồi ngoác miệng cười.

- "Vô liêm sỉ, cút!"

Nguyễn nhìn tôi, làm ra vẻ rất buồn bã.

- "Người ta đuổi thì mình đành phải đi thôi."

Dứt lời, cậu ấy mở khoá, ấn đầu tôi vào bên trong chiếc áo khoác rộng thùng thình rồi kéo đi. Chẳng biết giờ Alex ra sao nữa, kệ đi, tôi không quan tâm nổi đâu, tim tôi giờ đang bận rộn lắm, bận đập thành thịch luôn à, ai kêu thần tượng của tôi đi sát với tôi như thế chứ? Thần tượng dùng bột giặt hãng nào không biết, thơm dã man con ngen. Cả kem đánh răng nữa, kem gì mà răng trắng ời là trắng, cười lên một cái hại con gái người ta ngất ngây luôn à.

- "Cậu đừng bày ra cái bộ dạng ngây ngốc đó nữa."

Ai đó nghiêm túc cấm đoán, tôi bĩu môi hỏi xoáy.

- "Bộ dạng đó thì sao chứ?"

- "Thì xinh quá thể đáng chứ sao? Tớ sắp không ki ền chế nổi r ồi đây này."

Không ki ền chế nổi thì định làm gì cơ? Có người mặt đở lựng hại má tôi cũng nong nóng theo, bản năng mè neho chợt trỗi dậy.

- "Xinh thế mà nhấ bao nhiêu tin người ta cũng giận không thèm trả lời lại ý, đáng thương chết đi được!"

Trách móc xong thì nhận được tin nhắn luôn mới sợ chứ.

"Vây đi xem phim với trai có đáng thương không?"

Còn bóng gió nữa, ghét ghê! Tôi ki ểng chân lên véo hai tai cậu ấy, bạo gan cụng trán hai đũa lại với nhau, phụng phịu giải thích vụ nhờ Alex chỉnh lại phiếu bầu. Tưởng được cảm ơn cơ, ai ngờ bị mắng toi tả, nào là tớ thà thua còn hơn để cậu đi cầu xin thằng khác, nào là cậu hành xử quá đáng. Tôi chả hiểu tôi quá đáng ở chỗ nào luôn? Hơi tự ái nên tôi xỉ mặt, có người cười hần áo khoác choàng lên người tôi, còn cậu ấy thì cứ như vậy đứng dưới mưa giữ chặt hai bả vai tôi, ánh mắt nhìn tôi đ ầy kiên định.

- "Ki ều, nếu một người nào đó phải chịu mưa để cậu khỏi ướt, thì tớ mong người đó sẽ là tớ. Cậu...hiểu không?"

- "Tớ...tớ..."

Tôi định nói là tớ hơi hiểu, nhưng không kịp, vì cậu ấy đã đưa tay ép lên gò má tôi, nhẹ nhàng chạm môi lên trán tôi. Chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua thôi mà sao lòng tôi xốn xang đến thế? Có chút sợ hãi nữa, sợ bị phát hiện r ồi bị đàm tiếu. Tôi ngó nghiêng xung quanh không thấy ai tưởng thoát, ai ngờ buổi tối vừa ăn xong đã thấy mình trở thành chủ đề buôn dưa của một số người. Nhã Thanh đá xoáy tôi là loại con gái lẳng lơ mặt dày như thớt, Nguyên thì thật đáng thương vì bị tôi đeo bám dẫn tớ khó xử. Các bạn chém hăng như thế đã chứng kiến toàn bộ sự việc, buôn xong chuyện của tôi thì chuyển qua ném đá Mẫn Tiên, còn lên hần kế hoạch

dùng rắn giả dọa chị nữa chứ, nói th ần thì bí mật ghê lắm, tiếc rằng tôi lại đọc được khâu hình miệng.

Thấy kế hoạch vớ vẫn nên tôi bỏ v ề phòng, giường Mẫn Tiên ngay cạnh giường tôi nhưng tôi chả buồn báo tình hình, tại chị đang giận không thèm tiếp chuyện tôi, quan trọng hơn là mục ấy đâu có sợ rắn. Tôi nhớ h ồi lớp bảy chị còn bắt rắn làm thí nghiệm cơ, rõ ràng là vậy, thế nào mà sang lớp mười một tính cách li ền thay đổi, nửa đêm nửa hôm làm loạn cả phòng. Chỉ có thể là diễn thôi! Các bạn bên phòng nam vội vã chạy sang, Mẫn Tiên làm như bị dọa đến thất kinh, r ăng va vào nhau ken kết, run c ần cập chỉ vào chiếc hộp, lấp bắp bảo.

- "Rắn...có rắn...rắn cắn tớ..."

Nước mắt tứa l ừa hại Trường với Vũ xót hết cả ruột, hốt hoảng lao vào đỡ dành chị. Trong khi đó Alex chỉ đứng một chỗ khoanh tay cười kh ẩy, tôi có cảm giác Alex hiểu Mẫn Tiên chẳng kém gì tôi. Hội bạn của Misu hứng khởi ghê lắm, bọn họ bắt đầu trêu chọc.

- "Không phải chứ? Mẫn Tiên mà lại nhát gan đến thế sao? Khí phách thường ngày đâu hết r ồi? Hay thực ra chỉ là cọp giấy hả Tiên?"

- "Có c ần tớ dắt đi tè không? Nhỡ sợ quá đêm bậy ra giường thì chết Tiên ạ."

- "Thôi các cậu đừng cười cậu ấy nữa, người ta đã khổ sở vậy r ồi mà. Tiên đừng khóc nữa nha Tiên, chỉ là một con rắn giả thôi."

Misu ngọt ngào an ủi, công nhận bạn có tài lật mặt nhanh dã man. Mẫn Tiên hoảng hốt c ần tay Misu kể l ẽ.

- "Là rắn thật Misu ạ, con rắn to lắm luôn...nó...nó cắn tớ..."

Misu cũng diễn vai bạn hi ền, xoa đầu Mẫn Tiên kêu Tiên nhìn gà hoá quố c. Tiên thì một mực chối đây đây.

- "Không phải mà, rắn thật á, không tin cậu mở thử coi."

- "Được, nhưng Tiên phải hứa với tớ nếu tớ mở ra mà là rắn giả thì Tiên phải ngoan ngoãn xin lỗi mọi người vì tội làm ồn đêm khuya nha."

- "Ừ, tớ hứa. Misu mau mở đi."

Chắc mầm phen này chơi Tiên được võ lớn nên Misu sướng lắm, bạo gan ôm gọn chiếc hộp vào trong lòng, thời khắc bạn mở nắp hộp cũng là lúc tui con gái la trời la đất. Chẳng hiểu từ khi nào rắn giả đã hoá rắn thật? Mặt Misu tái xanh tái tím, mặc dù chiếc hộp đã bị vứt ra xa nhưng em rắn xinh đẹp đã kịp trườn lên áo bạn, lè lưỡi nhìn bạn đầy âu yếm. Tôi chưa từng thấy Misu chửi thề cho tới đêm đó, vừa chửi vừa giãy đành đạch, nước mắt giàn giụa như thể sắp đến ngày tận thế. Thái cùng mấy bạn nam thích Misu đều đứng nguyên tại chỗ vì sợ, chỉ có Nguyễn dám bạo gan nhảy vào, lúc gỡ con rắn ra khỏi áo thì Misu đã hãi đến mức nằm co ro một chỗ, miệng méo mó giật giật như bị trúng tà. Bây giờ Mẫn Tiên mới xông tới đòi lại em rắn xinh, đoạn chẹp miệng ca thán.

- "Chuyện đã hiên thì cứ để im cho chuyện hiên là được rồi, ai kêu các mày cứ bắt chuyện diễn sâu cơ?"

Mấy đứa trên Mẫn Tiên tức xì khói, Misu dang tay muốn Nguyễn bồng lên giường. Nguyễn rõ ràng chậm chạp để vụt mất cơ hội bế người đẹp vào tay Thái, nhưng lại đủ nhanh để búng tai tôi trước khi về phòng. Tôi định với điện thoại nhắn tin máng cho một trận mà đụng trúng chiếc gối giữ nhiệt màu nâu sẫm, chiếc gối mà tôi thấy Nguyễn cầm theo lúc mới sang, chẳng rõ để quên trên giường tôi từ lúc nào nữa? Tôi bật dậy đem đi trả, Nguyễn tỉnh bơ bảo.

- "Gối của cậu sao lại đem trả tớ?"

- "Đâu có, rõ ràng gối của cậu, có tên cậu trên này nè."

Có người cãi không lại, gãi đầu gãi tai bao biện.

- "Ừ thì đúng là của tớ...nhưng đồ của tớ cũng là của cậu mà."

Vậy sao? Vậy cậu có là của tớ không? Tiếc rằng tôi chẳng có gan hỏi thẳng. Nguyên đặt lại chiếc gối vào lòng bàn tay tôi, còn kêu đưa tôi về phòng cho yên tâm nữa chứ, như kiểu hai phòng cách nhau cả cây số không bằng. Bọn tôi đi được vài bước thì gặp Misu yếu ớt nhờ Nguyên đưa xuống nhà vệ sinh vì bạn sợ rấn, sợ cả ma nữa. Nguyên đồng ý, và lôi luôn cả tôi đi theo.

Hôm đó hai đứa theo nhau xuống dưới tầng canh cho Misu đi vệ sinh, hôm nay cũng chính hai đứa tôi, 30 Tết đưa Misu đến bệnh viện kiểm tra. Tết nhất rồi nên Nguyên không gọi điện phỉn trợ lý đang vui vẻ bên gia đình, tự cậu ấy vào đăng ký giấy tờ. Misu lẻo đẻo bám theo, tôi thấy chỗ đó hơi đông người nên chỉ ng ồi ngoài ghế đá đợi. Không lâu sau có một người đàn ông mặc bộ đồ đen kịt tiến tới ng ồi cùng tôi, bức ảnh ông ta cầm trên tay khiến tôi thoáng giật mình. Là ảnh chụp Nguyên và Misu, hơi cũ, chụp lâu rồi thì phải. Người đàn ông cười khẩy, miệng ông ta khẽ mấp máy.

- "Con chó Ánh Dương không thèm nghe máy của tao, còn dám chặn số tao. Mà chuyển lời cho nó rằng, nếu đêm nay nó không chuyển đủ tiền cho tao thì cả thế giới sẽ biết năm đó chính nó, con quỷ ác độc suýt hại chết thằng nhỏ này."

Ông ta bỏ lại cho tôi tấm hình rồi đi thẳng. Điều khiến tôi băn khoăn là tay ông ta chạm tới gương mặt Nguyên khi nhấn mạnh ba từ "thằng nhỏ này". Sao lại là hại chết? Là cứu người chứ? Kể cả năm đó Nguyên không phải do Misu cứu thì nhất định Misu cũng không hại Nguyên đâu, sao người ta có thể hại người mình thích? Người đàn ông kia liệu có nh ằm? Liệu ông ta có phải antifan muốn vu khống Misu? Chưa xác minh được điều gì nên tôi không dám manh động, lúc Misu và Nguyên đi qua chỉ nhắc khéo.

- "Misu này, có người vừa kêu cậu chuyển tiền trong đêm nay đó, nếu không thì ông ta sẽ phanh phui một chuyện rất quan trọng."

- "Ông ta có nói thêm gì không?"

Tôi lắc đầu, Misu thản nhiên bảo chắc mấy kẻ rảnh rỗi thích gây chuyện. Cái kiểu cố tỏ ra bình thản của bạn khiến tôi thấy hơi lo lo. Có vẻ như tôi điên rồ, cơ mà chẳng hiểu sao tôi lại cứ lo cho Nguyên nên nhảy vào đi giữa hai người bọn họ. Tự dưng tôi lại đánh đá như con gà mái mẹ, tôi không cho Misu có cơ hội ở gần Nguyên luôn, thậm chí tôi còn nắm tay người yêu dắt đi lùi hẳn về phía sau. Nguyên chắc thấy lạ, cậu ấy véo má tôi chọc ghẹo.

"Ghen à?"

"Ừ, ghen đấy. Thì sao?"

Tôi vênh mặt thách thức, Nguyên lắc đầu cười.

"Không sao. Ghen tiếp đi, trông xinh lắm!"

Misu liếc qua phía bọn tôi, chắc vô tình thôi nhỉ? Chứ một người hồng cả hai bên tai thì làm sao có phản xạ nhanh như thế được. Bác sĩ cũng nói y như tôi lúc kiểm tra cho Misu, kết luận cuối cùng của ông ấy là chỉ một bên tai của Misu bị tổn thương thôi, bên còn lại đau chắc do stress. Bác sĩ khuyên bệnh nhân nên dành thời gian nghỉ ngơi nhiều hơn, Misu được thể rủ Nguyên đi chơi cho khuây khoả. Thay vì gọi Nguyên Anh à, bạn gọi anh Nguyên à, ngọt ghê hết cả người luôn ấy. Anh Nguyên chắc xúc động lắm, anh đáp.

"Tớ bận về dọn dẹp nhà cửa cho người yêu rồ." "

Đúng là phải dọn thật, tuy không đón Tết ở khu nhà tập thể nhưng bọn tôi vẫn đến đó dọn dẹp chút, còn chuẩn bị hoa quả tìn vàng đi thăm người thân sau đó tối mịt mới về nhà Nguyên hấp lại bánh. Bọn tôi gói bánh chưng tam giác ấy mà, nhỏ xíu, dễ thương khủng khiếp. Hai đứa khuôn hết các thứ ra phòng khách vừa ăn vừa xem Táo Quân. Nguyên lười biếng gục đầu vào vai tôi, tôi đút gì cũng ăn, kể cả hành muối cậu ấy không thích nhưng tôi bảo ăn một chút chống ngấy cậu ấy cũng chịu, ngoan ghê lắm.

"Nguyên này, tai nạn năm đó là như nào vậy?"

Tôi lựa lời hỏi chuyện, Nguyên kể.

- "Tớ không rõ nữa, chỉ nhớ mang máng hôm đó tớ ngủ trong căn nhà dựng tạm của đoàn làm phim để đợi quay cảnh tiếp theo, lúc tỉnh dậy đã ở trong bệnh viện rồi. Nghe mọi người kể lại Misu đỡ cho tớ một thanh gươm chí mạng."

- "Cậu bị thương ở cả vai phải không? Tớ muốn xem."

Tôi bắt Nguyên nằm sấp xuống, còn mình thì vén áo người ta quan sát kĩ hơn. Thực ra mọi tin tức tôi có đầu là đọc trên báo, bây giờ mới là chứng kiến tận mắt. Chắc vì đặc thù nghề nghiệp của Nguyên nên bác sĩ làm rất khéo, chỉ còn một vết mờ bé xíu, phải sẫm soi thật kỹ mới thấy chứ nhìn thoáng qua khó mà phát hiện được. Tuy thế nhưng lòng tôi vẫn xót, tôi khẽ áp má mình lên chỗ đó, hai tay luồn qua bụng cậu ấy ôm chặt. Nguyên cũng mặc kệ cho tôi ôm, bọn tôi nằm như vậy mãi đến khi điện thoại rung.

Tôi ngẩng dậy mở máy, ở phía đầu dây bên kia Alex đang vẫy tay chào. Alex chọn theo học ngành Y tại Harvard, kỳ vừa rồi đã đi thực tập. Nguyên vọng của Mẫn Tiên cũng giống Alex, tuy nhiên do sức khỏe không ổn định nên chủ yếu là chị học ở nhà, được Alex dạy. Alex nói với tôi nếu có thể đi đầu trị dứt điểm thì năm sau sẽ nộp hồ sơ để Tiên được đến trường học. Alex bảo Tiên rất thích thư tôi viết, giờ bạn nhờ tôi nói chuyện với Tiên một chút để khích lệ chị ấy. Ban đầu tôi hơi lưỡng lự nhưng thấy Alex đưa Tiên ra ngoài lại không kiềm được mà gọi chị.

- "Mẫn Tiên, là em đây. Chị khỏe không?"

- "Kì ầu Anh! Là Kì ầu Anh đó!"

Mẫn Tiên vui sướng nhảy cẫng lên, chị khoe.

- "Kì ầu Anh ơi tao sắp được đi học rồi. Đi học cùng Alex hẳn hoi. Alex dắt tao đi học, Alex chăm tao."

Tôi nhìn chị mà sống mũi cay cay, hai chị em nói được đôi ba câu thì Tiên kêu đau đầu. Rất nhanh sau đó chị như biến thành một người khác,

quay sang chửi bới thoá má tôi.

- "Mày...tất cả là tại mày. Mày đã cướp mọi thứ của tao. Mày là quân ăn cướp. Huỳnh Mai Kiều Anh, lỗi của mày chứ không phải của tao. Mày mới là kẻ giết người! Mày là sao chổi! Mày nên chết đi thì hơn!"

Phía đó Alex giằng máy của Tiên thì bên này Nguyên cũng tắt máy của tôi. Hình ảnh của chị ngày hôm nay gợi nhớ cho tôi về ngày hôm đó, một ngày mà tôi vĩnh viễn muốn quên. Tay chân tôi lạnh toát, Nguyên lo lắng kéo tôi vào lòng, nhưng tôi không muốn. Tôi đẩy cậu ấy ra, vội chạy vào phòng khoá trái cửa. Tôi thực sự không muốn ở gần ai cả. Tôi muốn ở một mình. Tôi không phải kẻ cướp...tôi cũng không phải là sao chổi...không đâu...nhất định không. Tôi đã rất nỗ lực để tởn tại, để hàn gắn, nhưng chị ấy lại cứ thích giày xéo tôi. Rồi cuộc chị muốn gì? Phải chăng tôi nên chết đi theo như mong muốn của chị ấy? Sao chổi biến mất rồi, liệu chị có mãn nguyện hơn không?

BỒ CÔNG ANH NỮ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 31: Ai Cũng Xứng Đáng Được Yêu Thương

Nhưng cho dù chị có mãi nguyện thì cuộc đời của em là do ba mẹ trao tặng, chẳng ai có quyền cướp đi, ngay cả em cũng vậy. Em muốn sống thật hạnh phúc, em muốn ba mẹ tự hào về mình, và cả Nguyễn nữa, em cảm thấy thời gian ở bên cậu ấy vẫn chưa đủ, nếu có thể, em thực sự muốn nắm tay người đó, đi xa xa và đi lâu lâu một chút.

Tôi từng bị áp lực vô cùng lớn bởi có một người chị gái cực kỳ xuất sắc. Mẹ chị thường xuyên đem chị ra để chế nhạo tôi. Bà mĩa mai chỉ có người giỏi giang như bà mới để được đưa con ưu tú là chị, còn tôi là con nhỏ ngu dốt do "con mẹ" tôi sinh ra. Chẳng cứ mẹ kế, trong suốt quãng thời gian đi học, phần lớn bạn bè đều thích chơi với Mẫn Tiên hơn, họ cười nhạo tôi mỗi lần có một bạn nam nào đó thích tôi thay vì chị. Họ không thể chấp nhận được việc một người nhạt nhòa như tôi lại được yêu thích. Chắc tôi sẽ tự ti lắm nếu không được ba vỗ về.

- "Những người có định kiến với con họ chẳng bao giờ nhìn thấy ưu điểm của con cả."

Tôi nằm trên đùi ba nhõng nhẽo làm nũng, tôi hỏi ba mình có ưu điểm gì? Ba bảo rằng tôi là món quà tuyệt vời nhất tạo hoá ban cho ông. Tôi thân với ba tôi lắm, tôi kể hầu hết mọi chuyện với ba chỉ trừ việc mẹ kế sỉ nhục mình, tại tôi không muốn ba gây sự với mẹ khiến gia đình lục đục. Với cả tôi có ba tôi là được rồi, có ba thương tôi, có ba chỉ cho tôi rằng, cho dù tôi là ai trong cuộc đời này, cho dù tôi không xuất chúng, không có tài năng bẩm sinh, cho dù con người tôi còn vài khiếm khuyết thì tôi vẫn là tài sản vô giá của ba mẹ tôi, và tôi, vẫn có quyền được yêu thương. Ba mẹ sẽ luôn dõi theo tôi, còn một người nữa, một người đặc biệt trong tim tôi, tuy thỉnh thoảng hay giận tôi nhưng rất quan tâm tới tôi.

Khác với Alex nói thích tôi mỗi ngày và có nhiều hành động lãng mạn, Nguyên thường làm mọi việc trong thin lặng. Mãi sau này Trường tiết lộ tôi mới biết, cái đợt cả khối mười một đi du lịch, là cậu ấy cố ý vớt gỏi giữ nhiệt ở lại vì tình cờ nghe thấy Mẫn Tiên bảo tôi hay bị lạnh bụng khi đi ngủ. Cũng chính cậu ấy mua thêm một phần sữa chua nha đam cho tôi sau bữa sáng, giúp tôi xắn ống tay áo rồi chăm chú ngắm xem tôi vắt sữa bò.

- "Nếu mà em bò bị tắc sữa thì mình phải matxa cho em ý như này này."

Vì Mẫn Tiên đang gặp khó khăn với em bò bên cạnh nên tôi cố ý nói to để chị nghe thấy. Tiên thông minh hơn tôi nhiều nhưng mấy việc liên quan tới tỉ mẩn khéo léo chị lại không làm được. Ví dụ như chị không thể khâu hai sợi chỉ qua một chiếc kim, không biết móc mũ len hay dù thuộc lâu lâu đặc tính của loài bò sữa nhưng tới lúc thực hành vẫn bị sữa bắn tung toé vào mặt. Chị cáu chữi bò ầm ầm, tôi cố nén cười quay sang chỗ khác, bắt gặp Nguyên đang nhìn tôi đầy khó hiểu.

- "Việc matxa với bò rất quan trọng à?"

- "Quan trọng chứ, bị tắc sữa đau lắm á."

Tôi đáp, Nguyên lại tò mò hỏi thêm.

- "Vậy với người thì sao?"

Với người thì tôi đã được học đâu? Cờ mà trước mặt thần tượng tôi thích tỏ ra mình hiểu biết một chút, đành phán bừa người cũng thế, cũng là động vật cả mà. Nguyên gật gù, bạn vỗ vai tôi phán câu xanh rờn.

- "Vậy nếu sau này có khó khăn thì cứ đến tìm tớ, tớ sẽ tận lực giúp đỡ."

Mới đầu tôi ừ rất thản nhiên, mãi sau nhận ra ý đùa sâu sắc trong câu nói của cậu ấy má tôi nóng bừng, tôi lờm thì người ta cười gian. Bực bội, tôi ra sức mắng chữi con người xấu xa đen tối đó, hấn li ền chối bay chối biến.

- "Ơ hay nhỉ? Ý tớ là sau này cậu gặp khó khăn, giả sử như nghèo khó, túng quẫn, thất nghiệp thì tìm tớ, tớ sẽ tận lực giúp đỡ. Có gì sai à?"

Vâng, hẳn đã nói thế thì còn gì sai nữa? Ghét thật đấy, định sẽ cách mặt cái tên đều cáng đó một thời gian, cơ mà buổi đêm hẳn cùng nhóm P547 biểu diễn tôi lại không kiếm được mà liếc mắt qua chỗ người ta. Phía dưới khán giả đông nghịt, ngoài chúng tôi còn có rất nhiều các cô các bác làm việc trong trang trại nữa nên nhóm không chọn biểu diễn nhạc trẻ mà chủ yếu là hát nhạc vàng và tình ca, sở trường của Thái. Bạn ăn mặc bảnh bao lắm, cầm mic hò những nốt cao chót vót, cao đến nỗi tôi nhức hết cả tai phải tháo tạm máy trợ thính, đợi đến khi Trường hát mới đeo vào. Trong các phần trình diễn của Trường, Công, Vũ và Thái thì Thái nhận được nhiều lời khen nhất, vì Nguyên chỉ ngồi một góc sân khấu lặng lẽ đệm đàn ghi ta cho các bạn trong nhóm nên fan Thái ở nhà xem phát trực tiếp vin có xỉa xối.

"Anh Ngu có dám hát đâu mà. Sợ vừa mở mồm ra đã hụt hơi đấy!"

"Chúng mày thông cảm, mọi khi ở sân khấu lớn nó toàn nhép thôi. Giờ về trang trại biểu diễn tắt điện liền."

Fan Nguyên nhảy vào tranh luận nhưng không ăn thua, tôi đọc bình luận thôi mà sôi hết cả máu. Họ thừa biết vừa rồi Nguyên của chúng tôi là nghệ sĩ trẻ duy nhất được chọn sang châu Âu tham dự "Dance Solo Contest", rình giải nhì nhưng về nước đâu có được nghỉ ngơi? Vẫn phải thi cuối kỳ, phải đi sự kiện, trong một tháng cậu ấy đã phải xuyên nước tới ba lần, con người chứ có phải máy móc đâu mà đòi hoàn hảo? Rõ ràng ban đầu cả nhóm đã bàn bạc tổng cộng đêm nay chỉ có bốn tiết mục rồi mà, tại sao Thái lại vô tư thông báo với khán giả bản tình ca cuối cùng là của trường nhóm? Muốn thần tượng của tôi bẽ mặt hay sao? Vì đã trót giới thiệu nên Nguyên bắt buộc phải ra sân khấu, cậu ấy cúi đầu chào khán giả, gửi lời xin lỗi vì giọng của mình không được tốt lắm rồi mới bắt đầu vừa đàn vừa hát.

"Em nói em không xinh đẹp,

Cớ sao trái tim tôi rộn ràng?"

Em bảo em chẳng nổi bật,

Vì đâu trong đám đông ấy, tôi vẫn thấy em?

Em chỉ đang đùa thôi phải không? Hay chính em cũng không biết, tâm hồn em thuần khiết biết bao! Như cánh bèo công anh nhỏ, dập dềnh trong sương sớm. Tôi muốn làm cơn gió, đón em về bên tôi."

Thật buồn cho tôi vì phải đeo máy trợ thính mới biết tường tận sức khoẻ của thần tượng, giọng Nguyên quả thật hơi khản và trầm, nhưng đi đâu đó lại làm cho bài hát thêm phần da diết. Tôi chưa từng được nghe bài này, khán giả cũng thế nên hầu hết đều yêu cầu Nguyên hát lại, lần hai chưa đã lại đòi hát tiếp lần ba. Đêm đó clip cắt ra từ buổi biểu diễn được chia sẻ với tốc độ chóng mặt, fan Nguyên được thể nở mày nở mặt, Thái viết tâm thư thổ lộ bạn rất đau lòng vì một bộ phận nào đó chỉ thích nghe nhạc thị trường nhằm nhí chứ không đủ khả năng thưởng thức những dòng nhạc sang. Bức thư như mồi lửa khiến fandom hai bên chiến nhau tưng bừng. Tôi bình thường hóng hớt ghê lắm, mỗi tội bạn chăm sóc thần tượng nên thôi.

"Uống đi, sữa ấm đấy, rất tốt!"

Tôi dúm cho cậu ấy cả chỗ thuốc mình mới mua, dặn mai ngủ dậy ăn sáng xong mới được uống. Nguyên chẳng thèm cảm, viện cớ mình nhanh quên, kêu phải có người nhắc mới nhớ. Chắc thấy cậu ấy nhè nhều nhiều quá nên Alex khó chịu xông ra trêu chọc, còn rủ tôi xuống bếp ăn đêm nữa chứ. Tôi gật đầu liền, Nguyên ban đầu hơi tức nhưng nghe tôi ghé tai thủ thỉ liền tùm tùm cười, đồng ý giúp tôi chạy sang phòng nữ hẹn Mẫn Tiên. Đúng mười hai giờ, chúng tôi thành công lừa được cả Mẫn Tiên với Alex xuống bếp, sau đó khoá trái cửa.

Hai người phải hợp nhau đến thế nào mới có thể chat thâu đêm suốt sáng, nếu có đi đâu kiện gặp nhau biết đâu họ sẽ xích lại gần nhau hơn. Tiếc rằng, trái với dự tính của tôi, sau một đêm bị nhốt cùng nhau mối quan hệ giữa Tiên và Alex vẫn giậm chân tại chỗ. Tôi không rõ đêm ấy hai người có ai chịu mở lời trước không, chỉ biết khi vừa về tới thành phố sau chuyến du lịch Mẫn Tiên đã vào phòng tôi đập phá đồ đạc. Chị máng tôi là

đồ đối trá. Tôi thừa nhận trước đó tôi sai vì giấu chị vụ Alex tán tỉnh tôi, nhưng nếu tôi nói, liệu chị có vui không?

- "Đây là bài học cho những đứa nào rảnh chó thích xen vào chuyện của tao."

Chị cảnh tỉnh tôi, đoạn cắt vụn đồng khăn len trong giỏ. Đồng khăn gồm ba chiếc, của ba, của chị và của Nguyễn. Tôi đã đan bằng tất cả tình yêu thương, bởi vậy nên khi nhìn những mảnh len rơi lả tả, tôi giận khủng khiếp.

- "Chị điên à? Ngày trước chị từng đòi thi nhảy với Nguyễn để ép cậu ấy ôm em mà, em đâu có máng chị đâu? Sao bây giờ em giúp chị và Alex chị lại làm quá lên thế? Chị vô lý lắm chị biết không?"

- "Tao cứ vô lý đấy, thì sao? Với những con ngu không phân biệt được bản chất sự việc khác nhau như mi thì tao càng phải vô lý."

- "Khác nhau ở chỗ nào?"

Tôi bực mình hỏi, chị ngoác cái miệng nói một thôi một h ả.

- "Ở chỗ Nguyễn Anh thích mi. Và Alex cũng thích mi. Crush đầu đời của tao lại đi thích mi, tại sao không phải người khác mà lại chính là mi? Ngay cả ba cũng cưng mi hơn, tao giành cả núi học bổng cũng chẳng thể làm ba phấn khởi bằng mi lọt top học sinh xuất sắc. Mẹ tao nói thật đúng mà, mi và mẹ mi giống hệt nhau, thiếu năng nhưng được cái mặt lừa tình, chỉ cần chớp mắt thì đàn ông trên thế giới đều muốn bảo vệ mi."

Chị giành học bổng như cơm bữa thì đâu phải là tin gì bất ngờ đâu mà khiến ba phấn khởi như tôi lần đầu vào top học sinh xuất sắc? Dẫu biết tính Tiên hay nóng giận không kiểm soát được lời nói nhưng tôi vẫn thấy chạnh lòng. Tôi ghét cái cách chị bắt chước mẹ chị, cố ý lôi mẹ tôi vào chọc tức tôi. Nếu như mẹ con chúng tôi thực sự kém cỏi như vậy, tại sao mẹ chị phải ghen với cả người đã khuất? Vì đâu mẹ chị phát khùng lên khi phát hiện mẹ tôi vẫn luôn là nàng thơ trong văn chương của ba, khóc sưng hết cả mắt khi biết trong ví ba vẫn để ảnh mẹ tôi và phải giả ngất để ngăn

không cho ba tôi ra thăm mẹ tôi dịp giỗ chạp? Tôi từng chứng kiến ba ng ồi ngây ngốc nhiều tiếng đ ồng hồ trên bãi cỏ gần hành h ồng ở chỗ mẹ. Trong men say ba nói ba nhớ một người tới phát điên, ba bảo Kiều Anh rất giống người ấy, Kiều Anh là động lực duy nhất của ba.

Sống mũi tôi cay xè vì thương mẹ, thương ba. Tôi thương cả Mẫn Tiên nữa, Mẫn Tiên của bây giờ chưa tỉnh táo hoàn toàn. Phút trước vừa tươi cười thân thiện phút sau đã quay ra mắng chửi tôi. May cho chị ở bên đó có Alex, cũng may cho tôi ở bên này có Nguyễn, một người có thể vì tôi khoá trái cửa chính mà bất chấp trèo qua cửa sổ. Lúc nhìn thấy cậu ấy chui vào phòng, tim tôi giật thót, bên ngoài tuy là ban công khá rộng nhưng vẫn rất nguy hiểm. Tôi chạy ra với Nguyễn, cậu ấy giả bộ kiệt sức gục vào vai tôi trông thốn dễ sợ. Tôi bật cười, Nguyễn cố ý cọ chiếc cằm có mấy sợi râu ngắn cũn cỡn lên cổ tôi, nhột muốn xỉu, tôi cười vang, thế giới u ám trong tôi bỗng chốc trở nên sáng sủa.

Chúng tôi dựa vào nhau đón giao thừa, đi chơi Tết với nhau. Qua Tết còn cùng nhau tham dự buổi công chiếu phim. Hiếm khi một diễn viên chỉ xuất hiện có vài phút ngắn ngủi như tôi được nhận giấy mời VIP. Tôi may mắn hơn các bạn diễn khác bởi tuy đất diễn ít nhưng lại diễn đúng cảnh thân mật với nam thần cực hot có lượng fan khủng nên nhận được sự quan tâm đặc biệt. Đây là lần đầu tiên được mời đi sự kiện lớn nên tôi có chút hồi hộp, Nguyễn thì ngược lại, cậu ấy khá bình thản, chỉ thay một bộ vest đơn giản rồi ng ồi ng ả người vào sofa nhàn nhã thưởng thức vẻ lóng ngóng của tôi.

"Góp ý thật lòng cho tớ đi mà, mặc bộ nào đẹp nhất?"

Phía nhà tài trợ gửi quá trời váy luôn, tôi chọn hoài không được nên mới phải hỏi ý kiến, thế mà tên đó đáp như điên.

"Chẳng cần mặc bộ nào cũng đẹp!"

Còn tùm tùm cười trông đều đều kiểu gì ấy, hại tôi điên hết cả người, cần đôi giày nhảy đến định phang cho một trận. Có kẻ nhanh chóng bắt lấy tay tôi, làm bộ oan ức giải thích.

- "Ý tứ là bản chất cậu đã rất đẹp rồi, vài vóc chỉ làm lu mờ vẻ đẹp ấy thôi."

Cái tên này ăn gì mà ngọt miệng thế nhỉ? Hẳn xoa dịu cơn tức của tôi trong chốc lát luôn à, rúc vào cổ tôi cọ chán cọ chê mới chủ động đứng dậy chọn cho tôi chiếc váy màu đen, nhìn qua có vẻ đơn điệu, nhưng lúc khoác lên người lại khiến xương quai xanh của tôi thanh tú và quyến rũ hơn hẳn. Đặc biệt khi có ánh đèn chiếu vào, chiếc vòng kim cương lấp lánh huyền ảo khiến tôi trở nên nổi bật vô cùng. Phải chăng chính vì thế nên ngay từ giây phút tôi bước ra khỏi xe cùng Nguyên, phóng viên đã hướng về phía chúng tôi nháy máy liên tục. Tôi hơi ngại, nhưng thực sự hạnh phúc vì được sánh đôi cùng người mình yêu, mặc dù chỉ với vai trò bạn diễn. Misu thì không được vui cho lắm, lúc Nguyên qua nói chuyện với đạo diễn, bạn tiến tới phía tôi mỉa mai.

- "Chỉ những kẻ vô học mới ăn cắp spotlight của người khác!"

Tôi bật cười, nếu như mọi sự chú ý của báo chí đang đổ dồn về phía nữ phụ thay vì nữ chính thì đúng là tôi đang ăn cắp spotlight của bạn rồi. Tôi biết Misu không phải là loại người dễ dàng bỏ cuộc, nhưng tôi không thể ngờ rằng trong buổi công chiếu phim quan trọng như này bạn lại gạt qua sự sang chảnh thường ngày để vào phòng thay đồ đổi một sang bộ váy hoa rộng thùng thình, xỏ đôi dép bệt đầy giản dị, sau đó nhẹ nhàng đi qua chỗ Nguyên đứng cạnh cậu ấy. Cả buổi tiệc hôm đó Misu không hề ăn gì cả, thi thoảng gặp thức ăn có mùi tanh liền bùm miệng như kiêu buồn nôn, đặc biệt mỗi khi có ai mời rượu bạn một mực từ chối.

Đúng như dự đoán của tôi, chỉ sau vài tiếng Misu đã thành công lấy lại spotlight mà bạn hằng mong ước. Báo chí đua nhau giật tít Misu mang bầu, mười báo thì cả mười khẳng định cha đứa trẻ là Nguyên, cộng đồng mạng thì nhau dự đoán giới tính của đứa trẻ, còn đặt tên cho con của hai người nữa chứ. Scandal bùng nổ một phần nào đó giúp tăng sức nóng của bộ phim, mới chỉ sau một tuần doanh thu sau đã đạt tới con số đáng mơ ước. Tên tuổi của Misu hot chưa từng thấy, bất cứ topic nào người ta cũng nói chuyện của bạn, nữ diễn viên tài sắc vẹn toàn đang mang trong mình cốt nhục của nam thần quyền lực hàng đầu trong làng giải trí.

"Tớ thích người như chị Misu dã man á. Chẳng như mấy chị khác giữ dáng, từ khi mang bầu lúc nào cũng chị ý cũng đi dép bệt để bảo vệ con. Chị ý sẽ là người mẹ tuyệt nhất cho mà xem."

"Chắc gì đã phải con của Nguyễn Anh?"

"Không con của Nguyễn Anh thì là con của ai? Mình thích bạn Misu này ở điểm bạn ấy rất hiên, không hề phô trương, lẽ ra Misu có thể lấy cái bầu để đánh bóng tên tuổi nhưng bạn ấy luôn giữ im lặng trước tất cả những câu hỏi của phóng viên. Có thể thấy Misu thương Nguyễn và đưa con sắp chào đời tới nhường nào."

Trang nào cũng sôi nổi dã man, thậm chí ở chỗ làm của tôi hề đến giờ nghỉ các biên kịch lại lấy đó làm chủ đề tâm. Tâm trạng tôi nào nểm đậm, tôi không chỉ buồn vì người yêu mình bị đên có em bé với người con khác mà còn buồn vì cậu ấy chẳng chịu chia sẻ những khó khăn với tôi. Trên mạng họ xôn xao thông tin bộ phim hành động sắp tới của hãng bị cấm chiếu vì có quá nhiều cảnh bạo lực, mấy hội antifan còn phân tích số vốn bỏ vào quá lớn nên khả năng cao phen này Nguyễn sẽ khuynh gia bại sản. Tôi không rõ lắm về kinh phí nhưng tôi biết Nguyễn rất kỳ vọng vào bộ phim này, lâu lắm rồi cậu ấy mới đóng chính, năm ngoái còn sang Hàn quay đến 27 Tết mới về. Đạo gần đây Nguyễn cũng làm việc muộn hơn đợt trước, đi tiếp khách nhiều hơn, nhưng hề tôi hỏi, người ta đều gạt đi kêu ồn. Ổn đến mức thay vì về nhà với tôi, cậu ấy lại lựa chọn ở bên Misu. Mười một giờ đêm buổi tối thứ bảy, tôi nhận được tấm hình hai người đi bar với nhau kèm theo tin nhắn hết sức ngọt ngào.

"Nguyễn Anh nói có thể đên bù cho tớ tất cả mọi thứ mà anh ấy có."

Cổ họng tôi nghẹn nghẹn, nước mắt rơi lã chã xuống màn hình điện thoại. Tôi định đợi Nguyễn về để hỏi cậu ấy một vài chuyện, nhưng sau đó vì sợ bản thân sẽ không mở lời được, tôi đành gửi tấm hình Nguyễn và Misu trong bar cho cậu ấy rồi soạn tin nhắn.

"Nguyễn à, cậu có cần tớ nữa không? Nếu không, chỉ cần nhắn một từ, tớ sẽ lập tức dọn đi!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 32: Một Đời Chỉ Nắm Tay Một Người

Chỉ cần một từ thôi, tớ hứa đấy! Quyên lựa chọn nằm trong tay cậu, cho dù tớ yêu cậu thật nhiều, cho dù tớ mong được ở bên cậu thật lâu hay hiện tại cậu là điểm tựa duy nhất của tớ, thì tớ, vẫn sẽ tôn trọng quyết định của cậu.

Kỳ hai năm lớp mười một là thời điểm nhà trường tổ chức các buổi giao lưu với cựu học sinh để chúng tôi bắt đầu có những định hướng nhất định trong việc chọn nghề nghiệp. Tôi không có nhiều tài năng như các bạn học cùng lứa nên chỉ dự định rằng tương lai sẽ theo nghề biên kịch. Ngoài ra tôi sẽ đi học thêm vài môn nữ công gia chánh cho thật giỏi nữa, tôi muốn trở thành một người vợ tốt, được chồng yêu thương trân trọng. Bạn bè nghe dự định toàn trừu tôi tính xa, có mỗi Nguyên là tỏ vẻ thấu hiểu, cậu ấy gật gù bảo.

- "Nếu vợ tớ đã cố gắng như vậy thì tớ cũng phải cố gắng mới được. Cố gắng trở thành một người chồng tốt, là chỗ dựa cho vợ."

Gì vậy? Thính hả? Thính thật hay thính giả thể? Biết người ta cu ồng cậu đến mức nào không? Thi thoảng cứ như thế chịu sao nổi? Tim sắp tan ra rồi đây này, bắt đầu đấy! Đầu tôi như một mớ bòng bong, còn Nguyên chỉ cười gian rồi chạy biến mất. Đạo này cậu ấy bận lắm, tên tuổi lên như diều gặp gió, vừa giành giải dance bên châu Âu về thì được mời làm huấn luyện viên cho chương trình "Bước Nhảy Nhí". Chỉ hai tuần sau Tết mà mình Nguyên trúng mười cái quảng cáo, bằng số quảng cáo P547 nhận được trong năm tháng. Tuy nhiên đi đâu gì cũng có hai mặt, càng hot thì lại càng lắm thị phi. Âu cũng dễ hiểu, những người ghét Nguyên sao có thể vui vẻ khi chứng kiến cậu ấy thành công?

"Chương trình giẻ rách nên mới mời một thằng oắt con làm huấn luyện viên. Nhảy như nó cháu tao cũng nhảy được. Thằng này làm gì có tài cán gì, không nhờ scandal với Misu thì ai biết nó là ai đâu?"

"Phải đó, được cả đám fan trâu tre vô học, thần tượng thối như "mít chó" hạng ba mà chúng tôn lên làm như sô cô la hạng nhất."

Như một thói quen, hễ idol bị ăn chửi thì fandom cũng không thiếu phần. Thậm chí có những người còn giả làm fan Nguyên để đi gây chiến với các nghệ sĩ khác, đổ tiếng xấu cho cậu ấy. Toàn những tin tào lao từ trên trời rơi xuống mà mọi người vẫn tin sái cổ. Hết Võ Đình Nguyên Anh mua giải, hotboy nổi tiếng chơi thuốc cấm từ năm mười tuổi đến gia thế hiển hách của "huấn luyện viên dỏm". Đọc mấy bài kiểu đó tôi bực dễ sợ, ức chế nhất là có chị đăng bài về người cha thế lực đứng đằng sau ánh hào quang của con trai, thực sự điên lảm luôn, chẳng hiểu họ có lương tâm không nữa? Đến người đã khuất cũng không tha. Lo lắng cho Nguyên nên tối tối tôi luôn nhắn tin chúc thần tượng ngủ ngon, có hôm cậu ấy nhắn lại, có hôm chỉ gửi icon phụng phịu làm nũng, cũng có hôm đợi mãi chả thấy trả lời gì cả, sáng ra tôi sốt ruột nhắn thêm.

"Cậu mệt không?"

Có người gửi icon gật gật, tôi lo lắng hỏi.

"Cậu muốn tớ giúp gì không?"

"Có, tớ muốn gặp cậu!"

Ngày hôm đó chỉ có tiết buổi chiều nên sáng tôi bắt xe buýt tới chỗ cậu ấy đang quay quảng cáo, chọn một góc khuất vắng người rồi nhắn tin cho Nguyên ra. Cậu ấy đã không ngủ suốt mấy đêm liền, gương mặt lúc tẩy trang lộ rõ vầng thâm ở mắt. Tôi mở nắp hộp gỏi cuốn mình chuẩn bị, cầm một cái đưa cho Nguyên.

- "Cố ăn lấy lại sức, bao giờ hết bận tớ cuốn cho hai ngàn năm trăm cái."

Nguyên cười, chắc cậu ấy vẫn nhớ chuyện đó, câu chuyện về một người trẻ con từng khẳng định rằng một cái gối người ta cuốn bằng một trăm cái tời cuốn. Cậu ấy ngoan ngoãn ăn hết đờ tời làm, uống cạn cả bình nước trái cây tời mang, cơ mà xong vẫn kêu mệt.

- "Phải làm sao đây? Hay xin đạo diễn cho về sớm?"

Tôi đề nghị, Nguyên lắc đầu bảo.

- "Không cần. Nhưng nếu có thể ôm một ai đó thì tốt! Cậu đã nghe bao giờ chưa? Chiếc ôm sạc điện ấy!"

Tôi nghe rồi, tôi cũng cảm thấy có gì đó trong ánh mắt của cậu ấy, nhưng mà tôi sợ ăn dưa bở lắm, chẳng dám manh động đâu. Hai má tôi nóng rục, Nguyên thấy tôi như con ngơ thì cụng trán rõ mạnh, đoạn đột ngột đưa tay ra ôm trộm tôi một cái, chỉ một cái thôi, ghì tôi hơi chặt, mặt dụi lên vai tôi, lúc buông ra còn lén thơm lên má tôi nữa, hại tôi u mê lú lẫn luôn à. Suốt học kỳ hai năm đó, tôi với Nguyên thường xuyên trốn gặp riêng như vậy, những hành động vượt mức tình bạn của cậu ấy khiến tôi đã trộm nghĩ rằng Nguyên thích tôi. Thân tượng của tôi thích tôi, crush của tôi thích tôi, tình đầu đơn phương của tôi thích tôi, còn đi đâu gì tuyệt vời hơn thế? Có lẽ nếu như bức ảnh hai đứa tôi nắm tay nhau không bị rỏ rỉ trên mạng, chắc tôi sẽ vẫn mơ mộng hão huyền như thế.

- "Nguyên Anh, cậu thích Kiều Anh phải không?"

Một bạn hỏi trong buổi họp fan vào ngày đầu tiên của tháng sáu, Nguyên gật đầu. Trái tim tôi sẽ nổ tung nếu như không bắt gặp ánh mắt sắc lạnh từ phía quản lý của Nguyên, ông ấy kiểu muốn băm sống tôi đến nơi, còn Nguyên thì vội vã trả lời.

- "Tôi thích tất cả các cậu!"

Câu nói đó như tiếng sấm nổ bùm trong đầu tôi. Thì ra là vậy, hể ai là fan thì Nguyên đều thích, và cậu ấy thích tất cả chúng tôi y như nhau. Thì ra tôi cũng như bao người khác, chả có gì đặc biệt cả. Trường P547 nhắn tin bảo Nguyên có chỗ khó xử, kêu tôi đừng giận cậu ấy. Tôi nào có dám

giận, dù sao người ta cũng chưa từng nói thẳng với tôi ba từ tố thích cậu. Người ta biết tôi là fan nên mới khó xử, mới phải lịch sự đối đãi. Tự ái trong tôi trỗi dậy, nước mắt ở đâu mà lấm thê không biết? Tôi khóc ướt đầm cả cái gối, khóc đến mức Mẫn Tiên điên tiết xông vào phòng, vừa véo má tôi vừa quát.

"Câm ngay! Mi câm ngay cho tao! Nhức đ`âu!"

Từ vụ cãi nhau liên quan tới Alex chị cạch mặt tôi, suốt từ đầu kỳ hai thì đây là lần đầu tiên chị sang phòng tôi.

"Mặc váy vào, tao đèo đi chơi!"

Mụ g`ần gừ, tôi như con cún tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân, ngoan ngoãn mặc váy, ngoan ngoãn ng`õ sau xe đạp điện của Mẫn Tiên. Năm nào ngày quốc tế thiếu nhi Tiên cũng mua cho tôi rất nhiều đồ, chỉ trừ năm đó, Tiên đưa tôi đi ăn kem r`õ tâm sự một thôi một h`õ.

"Ki`u Anh, chuyện cũ là tao sai. Tao không nên trách mi khi Alex thích mi, nếu tao là đàn ông tao cũng thích mi, huống chi Alex...Thực tình Alex là một chàng trai xuất chúng, sau này mi thử hẹn hò với Alex xem. Có thằng em r`ẽ giỏi như thế tao thấy còn hơn Nguyễn Anh ý!"

Mụ nói mà mắt rơm rớm luôn, quen lâu r`õ nên tôi biết đúng là Alex xuất chúng thực sự chứ không phải do Mẫn Tiên khoa trương. Nhưng có đi`u Tiên không hiểu, Alex chỉ thích tôi giống cái cách anh trai thích em gái thôi. Thích ở đây là yêu thích, quý mến chứ không phải tình cảm trái dấu giữa nam và nữ. Có lẽ ngay từ lần đầu tiên gặp nhau trên đại lộ Champs-Élysées, Alex đã nhận ra gương mặt tôi có vài nét giống đứa em gái xấu số của cậu ấy. Alex chưa bao giờ kể với Mẫn Tiên về cô bé đó, nhưng lại nói tất cả với tôi, mỗi lần nhắc đến em ấy, ánh mắt Alex lại tràn ngập tự hào. Cô bé đó thích mặc những chiếc váy kiểu giống tôi, h`õ nhỏ thích thắt tóc bím, hay mày mò may váy búp bê giống như tôi, và đặc biệt, cô bé cũng không thể nghe được nhưng lại luôn nói với người xung quanh rằng mình bình thường, chỉ khác là, em ấy giờ đã là thiên thần ở thế giới khác r`õ.

Vì ám ảnh về em gái nên Alex quan tâm tôi đặc biệt, cậu ấy luôn dặn tôi khi nào thấy cơ thể có biểu hiện lạ phải xin ba cho ra nước ngoài khám, nhớ không phải khiếm thính thông thường mà mắc hội chứng bệnh lạ như em cậu ấy thì còn có phương án đi điều trị. Bạn dặn dò như ông cụ non hại tôi cười ngất, mười mấy năm tôi vẫn sống khoẻ mà, thi thoảng nếu đeo máy lâu thì tai bị ình nhức, cũng bình thường chứ có gì ghê gớm đâu. Càng tiếp xúc nhiều với Alex tôi càng hiểu được vị trí của Mẫn Tiên trong lòng cậu ấy. Mặc dù bên ngoài hai người lạnh lùng chẳng thèm nói chuyện với nhau nhưng bất cứ khi nào Tiên nhắn tin, Alex đều nhắn lại ngay tức thì. Alex rất hay cầu nhàu "Chị gái cậu thật rách việc!", "Chị gái cậu đáng ghét chết mất!", "Ôi tở điên với Tiên luôn r ồi!",...nhưng kèm theo lời cầu nhàu luôn là một nụ cười tủm tỉm, có khi chính Alex cũng không nhận ra, cậu ấy vui như nào mỗi lần chat với Mẫn Tiên.

"Hôm nay mừng 1/6 Tiên được nhiều anh tặng hoa làm tở ghen tị chết đi được. Trường còn bao cả rạp phim cho chị ấy!"

Tôi cố ý nhắn tin thử lòng Alex, bạn đáp rất buồn cười.

"Tở chúa ghét những đứa con gái lẳng lơ hay thả thính trai!"

Ghét thật sao? Ghét mà lúc sau đã thấy nhắn tin vào máy Tiên.

"Đi xem phim với trai mà kêu đi chơi với Kiều Anh, bực phét!"

Mẫn Tiên cáu tiết phát livestream chị em tôi đi chơi làm bằng chứng. Alex trách tôi nhưng tôi vô tội mà, tôi chỉ nói Trường bao cả rạp phim chứ đâu có nói Tiên đi xem phim với Trường, rõ là Alex tự suy diễn đấy chứ. Nhiều lúc tôi cũng muốn như hai người đó bây giờ, sống với nhau ở một nơi xa xa lắm, chẳng có ai xen vào giữa họ, như cái cách Misu đang quấn lấy Nguyễn của tôi.

Hai người lớn tướng ở trong bar buổi tối thứ bảy thì còn việc gì ngoài m ần nhau chứ? Chắc cũng chả xem được tin nhắn của tôi đâu. Vậy mà mới tầm chiều tôi còn tự tay giặt mấy cái áo sơ mi và quần âu cho người ta đó, thật rảnh quá mà. Nhắc tới mới nhớ ra áo quần còn đang phơi ngoài đây, tôi vội vã chạy ra ban công rút đồ, vừa bước vào nhà thì gặp Nguyễn mặt

mũi hần hần, bực bội giật lấy đồng đờ trong tay tôi rồi ném thẳng vào tủ, còn cẩn thận khoá cửa tủ luôn. Xong xuôi quay ra quát tôi mới sợ chứ.

- "Cậu dọn đi đâu? Hả? Đêm hôm rồi cậu còn ôm quần áo định dọn đi đâu? Tớ nói cậu nghe không bao giờ có chuyện dễ dàng như thế!"

Ôm quần áo? Cái người này bị điên à? Ông tướng ơi tôi ôm áo quần của ông đấy ạ, mà sao hấn vênh nhanh vậy nhỉ? Không lẽ nhận được tin nhắn phóng về luôn?

- "Thì rõ là cậu đi bar với ai đó mà? Có người tâm sự rồi thì cần tớ làm gì nữa?"

Tôi trách xong thì quay người, còn giận nên nhìn cái mặt thấy ghét à. Nguyên vòng tay qua ôm lấy eo tôi, cậu mạnh hơn tôi nên không chế tôi, cứ thế vác tôi về phòng cậu ấy. Ấm ức, tôi úp mặt xuống đệm. Có người không tha lạt người tôi về vị trí nằm ngửa, đoạn hôn chùn chụt lên môi tôi, bị tôi cắn cũng không buông, đùa tôi chán chê rồi mới thừa nhận buổi tối cậu ấy có qua bar xem quán hoạt động ổn không thì gặp Misu.

- "Misu nói cậu có thể cho cậu ấy mọi thứ cậu có, phải không?"

- "Gần đúng. Tất cả mọi thứ tớ có...ngoại trừ cậu..."

Xi, tôi là của cậu ấy lúc nào chứ? Hỏi mới biết ý của Nguyên là hỗ trợ Misu về chuyện bệnh tật. Thế mà tôi lại không suy nghĩ thấu đáo để Misu chọc ngoáy mới hâm.

- "Vậy còn cậu thì sao? Misu muốn có cậu ý."

Tôi đùa, cậu ấy thân nhiên đáp.

- "Tớ á? Tớ là của cậu mà, cái này phải đợi cậu quyết!"

Tên này tính rắc đường vào tim tôi hả? Của tôi cơ đấy, được, nếu đã là của tôi thì tội gì tôi không chiếm tiện nghi. Tôi trườn lên người ai đó, chậm rãi hôn lên gương mặt ấy. Hơi thở của Nguyên dần trở nên gấp gáp, cậu

ấy dịch người xuống, môi lưỡi mân mê quanh vùng cổ của tôi rồi đưa sang nhấm nháp bả vai tôi. Những lần cắn nhá, hút vào khiến cho nơi đó bị tê rất, tôi đánh nhẹ lên má cậu ấy coi như hình phạt. Cơ mà Nguyên đâu có sợ, cậu ấy vẫn cười cười rúc vào lòng tôi, suốt cả đêm dài ôm rịt lấy tôi, sáng ra còn giữ khư khư hại tôi suốt nửa muộn làm. Bộ phim của anh Khang và bạn Thư đầu đã ra mắt khán giả nhưng kịch bản phim của tôi, nam chính là nhà bác học, lấy ý tưởng từ mối tình của Mẫn Tiên và Alex vẫn chưa tiến hành được do có nhiều chi tiết giả tưởng, vẫn chưa đàm phán xong với nhà tài trợ về mặt kinh phí. Bởi vậy nên hiện tại công việc của tôi là theo tổ biên kịch khác làm phim về đề tài hôn nhân gia đình, thi thoảng rảnh rỗi thì chạy việc vặt cho sếp. Nguyên bóc lột sức lao động của tôi ghê lắm, mỗi lần có hợp đồng cần ký y như rằng cậu ấy kêu chị Loan bảo tôi đem lên. Buổi sáng tôi bận họp ý tưởng nên gần trưa mới lên được, tình cờ bắt gặp Misu và Nguyên đang bàn chuyện.

- "Về tin đồn gần đây, nếu từ giờ đến tối phía cậu không có bài đính chính thì sáng mai đích thân tớ sẽ trả lời phỏng vấn."

Misu không vui nhưng vẫn cười gượng.

- "Ôi dào, mình cứ lặng im mấy ngày là hết mà. Em nhớ anh đâu phải người quan tâm tới dư luận đâu nhỉ? Trước đây anh chưa từng sợ bị người khác hiểu nhầm thì phải?"

- "Đó là khi tớ vẫn còn độc thân."

- "Là Kiều Anh sao? Một biên kịch quèn lương tháng ba cọc ba đồng, anh không cảm thấy gì khi sánh vai cùng cậu ấy trong các sự kiện lớn ư?"

- "Có chứ, cảm thấy rất tự hào."

Thái độ tương ứng bất cần của Nguyên khiến sắc mặt Misu tái nhợt. Nếu như Misu không tiếp tục dùng một số lời lẽ như lảng nhãng, yêu Nguyên vì tham giàu để hạ thấp nhân cách của tôi thì chắc tôi cũng không khó chịu mà đẩy cửa phòng đi vào. Tôi phớt lờ Misu, cần hợp đồng tiến tới xin chữ ký, sau đó cố ý hỏi.

- "Vì sao lại cảm thấy tự hào?"

Nguyên mắng tôi tội hống hót, bẹo má ra điêu trừng phạt tôi nhưng rốt cuộc vẫn đáp.

- "Vì rốt cuộc cũng cura đồ cậu!"

Má tôi chắc đỏ hơn cà chua chín rồi đấy, tôi lên búng tai cậu ấy trước khi về phòng làm việc. Dưới sức ép của Nguyên, đúng ba giờ chiều Misu bắt buộc phải trả lời phỏng vấn, tuy nhiên không hiểu sao chỉ khẳng định một câu không mang bầu với Nguyên thôi mà bạn lại phải rơi nhiều nước mắt đến thế. Bộ dạng xanh xao, vùng bụng to bất thường cùng việc trợ lý từ chối trả lời thêm các câu hỏi khác vì sức khoẻ của Misu không cho phép khiến tin đồn chẳng những không lắng xuống mà còn bị thổi phồng lên. Người ta vẫn cứ đinh ninh cho rằng cái thai là có thật, chắc chắn là con của Nguyên, chỉ là do fan Misu gây sức ép quá lớn lên Nguyên về đám cưới cố tích khiến Misu phải đứng ra phủ nhận. Hình ảnh Misu tâu tỵ bắt xe buýt sau khi kết thúc họp báo cũng dấy lên bao nỗi thương xót cho cộng đồng mạng, người đâu mà vừa đẹp vừa tài năng vừa giản dị. Sự việc bị đẩy lên cao trào khi có người tung ra những tấm hình chụp lên tôi đứng trước cửa nhà Nguyên cùng tiêu đề

"Yêu nữ đeo bám như đĩa nhưng vẫn không được cho vào nhà."

Sao có thể điều đến thế? Rõ ràng tôi đang sống ở đây mà, đó chỉ là khoảnh khắc trước khi tôi bước vào nhà thôi. Toàn bộ tầng cao nhất của toà nhà này là căn hộ chúng tôi đang ở, lấy đâu ra hàng xóm cùng tầng đâu mà mọi người vẫn tin những điếu vu không tráo trở.

"Mình ở đối diện nhà Nguyên Anh. Thấy bạn này ngày nào cũng qua đọi, lì đến mức mấy lần Nguyên Anh phải gọi bảo vệ đuổi đi đó. Chuyện này cả khu mình đều biết lâu rồi, nhưng chắc nghệ sĩ trong giới thương tình muốn giữ sĩ diện cho nhau nên mới im lặng."

"Trông cái mặt hăm dể sợ, nó mắc bệnh ảo tưởng sau khi đóng cảnh nóng với Nguyên Anh đó. Chắc nó tưởng ngoài đời trèo lên giường cũng

đễ như trong phim. Phải chăng nó chính là lý do khiến ngọc nữ Misu của chúng mình khốn đốn? Nguyên rửa cho con hồ ly mau xuống địa ngục."

Cảm giác bị chửi oan quả thật không dễ chịu chút nào. Năm năm rưỡi chỉ vài tuần gọi xong tôi định viết trạng thái thanh minh cho mình, nhưng chưa kịp soạn thì Nguyên đã về rồi. Gương mặt mệt mỏi của cậu ấy khiến tôi tạm quên đi những thị phi trên mạng.

"Bộ phim điện ảnh sắp tới thực sự không thể cứu được nữa."

Nguyên chậm rãi tâm sự, tôi cũng lơ mơ đoán được, ngay từ khi chị Loan nói người đứng đầu bộ phận kiểm duyệt chính là người đàn bà đây quyền lực, người tình của Thái thì tôi đã có linh cảm chẳng lành rồi. Tất nhiên cũng do phim có nhiều sơ hở nên mới bị họ bắt thóp, nhưng dù sao hãng phim cũng mới đi vào hoạt động, khó tránh khỏi sơ xuất.

"Cậu đã làm hết sức rồi thì không có gì phải nuối tiếc cả. Cho dù phải bán nhà thì cũng không sao, dọn về nhà tớ ở, còn nợ nần hai đứa mình sẽ trả dần dần."

Tôi nắm tay cậu ấy an ủi, Nguyên cười phá lên, gõ đầu tôi đau điếng xong kêu tôi đọc tin vẹt ít thôi chứ. Lúc đó tôi mới biết sự thực đúng là Nguyên bị thiệt hại khá nặng, nhưng mới chỉ phải bán đi hai miếng đất thôi, chưa đến mức mất nhà ngủ lang. Dù gì cũng là chuyện không mấy vui vẻ nên tôi rủ Nguyên đi dạo giải khuây. Cậu ấy nói tôi xuống trước, cậu ấy thay áo quần rồi xuống sau. Tôi cứ ngỡ Nguyên sẽ mặc lời thôi lếch thếch như thường ngày, thêm tóc thêm râu giả, ai ngờ tôi vừa vào siêu thị mua ít hoa quả đi ra thì bắt gặp cậu ấy với bộ đồ trang trọng lạ thường. Một Võ Đình Nguyên Anh phong độ lịch thiệp còn hơn cả khi đi sự kiện đang tiến về phía tôi. Những người xung quanh bắt đầu nhận ra người nổi tiếng, có người bùm miệng vì xúc động, có người không nhịn được nhảy cẫng lên hò reo phấn khích, hình như còn có một vài phóng viên nữa. Cũng dễ hiểu, Nguyên đang ở trong tâm bão mà, vụ phim bị cấm chiếu, vụ Misu mang bầu, vụ phủ nhận tin mang bầu, vụ tôi mặt dày căm dỗ cậu ấy, hàng loạt scandal như thế không có phóng viên đeo bám mới là lạ.

Tôi sợ thị phi nên coi như không nhận ra người yêu, cúi gầm mặt xuống đường rồi cứ thế đi thẳng. Tôi hi vọng mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây thôi, hi vọng phóng viên không nhận ra tôi, mong rằng tối nay họ sẽ lên bài kiêu fan mừng phát khóc vì được gặp thần tượng thay vì giật tít biên kịch hồ ly lại đến gây rối. Tim tôi đập thình thịch khi đi ngang qua Nguyên, ở trong giới này lâu như vậy, tôi đoán cậu ấy sẽ hiểu được hành động của tôi mà phối hợp. Nhưng không, tôi đã nhầm. Nguyên không hề hiểu, cũng không phối hợp. Cậu ấy đột ngột kéo tôi vào lòng. Tôi tính đẩy Nguyên ra, còn nói thần có phóng viên nhưng cậu ấy không thèm để tâm. Nguyên bỏ mũ áo đang che đầu của tôi xuống, tháo cả kính râm tôi đang đeo. Cái người này uống lộn thuốc phải không? Sao lại nhìn tôi như thể trái đất này chỉ có mình tôi vậy? Và rồi, trước rất nhiều ống kính chĩa vào mình, Nguyên thản nhiên hôn tôi. Ánh mắt của cậu ấy thật ấm áp, nụ hôn của cậu ấy thật ngọt ngào, cả bàn tay cậu ấy khi chìa ra trước mặt tôi cũng thật vững chãi.

- "Anh biết sắp tới có thể em sẽ phải chịu áp lực rất lớn...nhưng mà...nếu như anh đảm bảo một đời chỉ nắm tay một người...thì em...sẽ đi cùng anh chứ?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 33: Tớ Ghét Cậu

Nếu như em từ chối, phải chăng em sẽ là cô gái ngốc nghếch nhất trên thế gian này? Và nếu như anh không biết đáp án, thì anh cũng thật khờ! Chẳng lẽ anh không nhận ra? Em đã theo anh từ khi chúng mình còn nhỏ xíu, cùng anh tung tăng chạy nhảy ở nơi đất khách quê người, cùng anh say sưa xem pháo hoa, cùng anh ríu rít chuyện trò. Những năm tháng ngày xưa ấy, cho dù chúng mình giận nhau thì em vẫn âm thầm đứng phía sau theo dõi anh. Những năm tháng của sau này, cho dù anh không đảm bảo, không hứa hẹn, thì em sẽ vẫn nắm tay anh, cho tới khi nào anh buông tay em.

Mùa hè của năm thứ hai bậc trung học phổ thông, mặc dù việc Nguyễn nói thích tất cả các bạn fan nữ như nhau gây cho tôi không ít tổn thương, tôi vẫn không thể ngừng nghĩ về cậu ấy. Tất cả những chương trình giải trí có Nguyễn tham gia tôi đều xem bằng sạch. Báo viết về hình tượng tôi đọc không sót một bài, trên mạng chỗ nào người ta nói về Nguyễn, chỗ ấy có dấu răng của tôi. Topic nào viết về hoạt động nghệ thuật của Nguyễn tôi bình luận nhiệt tình, còn topic nào bôi bác bạn tôi chỉ thả biểu tượng giận dữ thôi chứ không có hứng cãi nhau qua lại. Nguyễn làm đại diện nhiều nhãn hàng, tuy tôi không có nhu cầu mua đồ nhưng vẫn thả tim đầu đặn vì quản lý của Nguyễn bảo rằng tương tác trên trang cá nhân của ai cao thì người đó sẽ nhận được nhiều hợp đồng quảng cáo, đồng nghĩa với tiền thù lao cũng tăng.

- "Chết vì đại trai!"

Mẫn Tiên mắng mỏ mỗi lần thấy tôi cắm đầu cắm cổ vào điện thoại. Chị chỉ được cái mạnh miệng thôi chứ ai đại trai hơn ai thì chưa biết được đâu. Chỉ ít tôi còn chẳng nhắn tin với Nguyễn nhiều như chị và Alex buôn dưa mỗi ngày. Đặc biệt từ khi tôi kể rõ ngọn ngành về sự quan tâm khác

thường Alex dành cho tôi và cả những lần Alex nhắn tin với tôi chỉ để hỏi xem Tiên đang làm gì mà mãi không thấy trả lời, hai má Tiên cứ hồng hồng, tối ngày thơ thẩn như bị ma yêu nhập.

- "Kiều Anh này, bên đảng đó đã có động tĩnh gì chưa?"

- "Bên đảng đó là bên đảng nào? Em không hiểu!"

Tôi giả bộ ngu ngơ, Tiên then thùng hỏi.

- "Bên đảng cái người hay nhắn tin với tao ý!"

Mất Tiên mà cũng có lúc hiên như cú thế này à, nhìn mắc cười dễ sợ. Tôi đưa luôn điện thoại cho bà ấy kiểm tra, đại loại ban sáng mục bắt tôi nhắn cho Alex báo rằng mục đi câu cá với Trường mà mãi Alex chẳng chịu hồi âm. Bực bội, Tiên tự ý dùng máy tôi soạn tin.

"Mất Tiên bị trượt chân xuống hồ, xong về bị cảm nhưng không chịu đi viện. Người càng lúc càng sốt cao mà ba mẹ đi vắng hết rồi tớ chả biết làm sao bây giờ ý. Không lẽ để chị ra đi oan uổng như vậy sao?"

Gửi cho Alex xong thì tắt ngu ồn mới sợ chứ, em lạy chị rồi. Lát sau tự dưng thấy Tiên chạy ra nép vào chỗ rèm cửa ngó ngó nghiêng nghiêng nên tôi cũng tò mò chạy theo, phát hiện Alex đang ở bên dưới. Mất Tiên hốt hoảng xịt nước lên mặt làm như mờ hồi nhể nhại lắm, sau đó giữa ngày hè oi ả bà ấy nhảy lên giường đắp chăn kín mít, để lại con em gái khổ sở là tôi đây phải chạy xuống mở cửa cho Alex, thay bà diễn nốt vở kịch dang dở. Tuy diễn xuất của tôi không quá tệ nhưng Alex cực thông minh, mở chăn ra là biết Tiên giả bệnh rồi. Bà bực bội vả nhẹ vào má Tiên. Lần đầu tiên tôi thấy mục ấy bị ăn vả mà không tức, cũng không trả đũa, ngược lại còn nhồm người thơm trộm một cái vào má Alex. Mặt Alex đỏ bừng, bà tức tối quát.

- "Với ai cậu cũng không đảng hoàng thế hả?"

- "Ừ, thì sao?"

Mẫn Tiên vênh vác đáp trả, Alex bực bội định bỏ về nhưng chị đã nhanh tay kéo được tay bạn, xì mặt làm nũng.

- "Nếu cậu cứ thế mà bỏ tớ như vậy thì tối nay tớ sẽ tổ chức họp lớp và hôn từng bạn nam một."

- "Cậu dám?"

- "Cậu nói thử xem tớ có dám không?"

Bị Mẫn Tiên ngang nhiên thách thức, Alex giận đùng đùng tuyên bố trên cái cuộc đời này, thế loại con gái bạn ghét nhất chính là những đứa kiêu như chị tôi. Hả là rất ghét, ghét đến mức giữ bà ấy khư khư, với lý do vô cùng hùng hồn, rằng phải trói chị lại để không làm hại đời những đứa con trai nhà lành khác. Kiểm đâu được người vĩ đại như Alex đây? Thậm chí hôm chị sang Hàn biểu diễn Alex cũng đặt vé đi theo, còn dám mặt dày bao biện.

- "Tớ đi là vì Kiều Anh thôi. Tớ sợ cậu bắt nạt em ấy!"

Vâng, tôi trở thành công cụ của các người từ bao giờ vậy? Hàng ghế trên máy bay có ba chiếc, tôi ngỡ ý nhường cho người gần nhau nhưng ai cũng kiêu không thèm, ấy thế mà tôi vừa ngồi xuống các vị đã luyện tha luyện thuyền đủ chuyện. Tôi hết quay bên trái nhìn khẩu hình miệng của người này lại quay bên phải xem người kia, câu nào cũng thấy nhắc tới tên Kiều Anh cơ mà chủ đề chẳng thấy liên quan gì cả, toàn thả thính nhau là chính. Quá sức mệt mỏi, tôi lấy cớ đi vệ sinh để đứng dậy xin chị tiếp viên cho đổi chỗ, may mà bên dưới còn nhiều ghế trống nên yêu cầu của tôi được đáp ứng. Tôi vừa định tranh thủ ngủ một giấc thì thấy có người gục đầu vào vai mình, hé mắt ra phát hiện hẳn cũng nhảy xuống hàng ghế dưới từ bao giờ? Thấy bảo cái người này đêm qua còn chạy show trong sân Nam tới tận hai giờ, sáng nay bay sớm ra Bắc để sang Hàn cùng chuyển với các thành viên trong nhóm. Biết cậu ấy luôn trong tình trạng thiếu ngủ nên tôi không nở đánh thức, chỉ ngồi im một chỗ. Nhưng khoảnh khắc cậu ấy đưa tay qua lén nắm lấy tay tôi thì trái tim tôi chẳng thể im lặng được nữa, tôi mắng.

- "Tớ ghét cậu!"

Ghét vì có người chẳng hề có tình cảm gì đặc biệt với tôi nhưng thi thoảng lại cứ thả thính tôi. Ghét vì tôi đã nghiêm mặt rút tay ra rồi mà người ta vẫn cố ý nắm lại, còn véo má tôi, lém lỉnh chọc tôi.

- "Tớ cũng ghét cậu cực kỳ!"

- "Vậy thì bỏ tay tớ ra, không tớ hét lên đấy!"

- "Cứ tự nhiên."

Nguyên đáp với thái độ rất khốn nạn, tôi tất nhiên không có gan hét rồi. Cậu ấy mượn máy tính bảng của tôi chơi điện tử rồi mới chộp mất thêm một lát. Phải đến đêm về khách sạn mở máy ra tôi mới phát hiện Nguyên đã đổi tên game trong máy thành "nhocauphatghet". Tự dưng tôi như bị đờ, không tự chủ mà bật cười. Mấy bạn cùng phòng với tôi khó chịu ra mặt, tại đợt này tôi sang Hàn là vì đi chơi cùng Mẫn Tiên chứ không nằm trong danh sách những học sinh được chọn tham gia biểu diễn. Mặc dù Tiên đã bảo vé của tôi là tiền riêng của gia đình rồi nhưng mọi người vẫn cứ chỉ trích ba tôi như kiểu ba ăn bớt tiền của các bạn ấy.

- "Lẽ ra bọn mình được ở phòng hạng sang hơn cơ, nhưng vì thêm suất đi của Kiều Anh nên hiệu trưởng cắt giảm chi tiêu của mỗi người để bù cho con gái."

Misu thì thụt mách hội bạn thân, Mẫn Tiên nghe thấy điên tiết xông vào giật tóc Misu lôi đi xềnh xệch, bọn con gái trong đó có tôi khuyên ngăn như nào bà ấy cũng không chịu buông, ngược lại còn chỉ thẳng vào mặt Misu mắng nhiếc.

- "Mày ngu nó cũng phải ngu có giới hạn thôi chứ? Ngu gì mà ngu hết phần thiên hạ ai mà chịu cho nổi? Để tao khai sáng cho mày khôn ra nhé, thứ nhất, chuyến đi này mục đích để học sinh khối N được ra nước ngoài cọ xát chứ thu được đồng lợi nhuận méo nào đâu mà mày kêu cắt giảm chi tiêu của bọn mày? Thứ hai, mày đừng quên Lotus là trường do ba mẹ tao

thành lập, toàn bộ kinh phí tổ chức do nhà trường tài trợ, cũng chính là tiền của nhà tao rót vào đây mà hiểu chưa?"

Chắc Misu bị quê nên không im lặng nhẫn nhịn mà vùng lên đập lại Mẫn Tiên. Hai người chiến nhau tung bừng khói lửa cho đến khi Thái và Alex phải xông vào lôi mỗi đứa ra một chỗ. Về bên ngoài tuy giả bộ nguôi nguôi rồi nhưng trong lòng vẫn căm ghét nhau, Misu lên cắt nát trang phục biểu diễn của Mẫn Tiên, chị cũng chơi lầy đập tan cây đàn dương cầm của Misu. Không được trình diễn tiết mục đỉnh chót, Misu uất ức khủng khiếp, lúc cả nhóm đi ăn kem gần hồ nước, Misu giả bộ vấp vào người Mẫn Tiên cơ mà thực chất là muốn đẩy chị xuống hồ. Chị gái tôi ngã chổng vó nhưng vẫn không quên kéo Misu xuống nước cùng. Còn nữa, bà ấy thừa sức bơi lên được mà cứ ngoi ngóp làm màu.

- "Alex, cứu tớ! Cứu tớ với! Tớ sắp không chịu nổi nữa rồi!"

Alex quá hiểu Tiên mà, bạn đứng im như tượng. Chỉ có Trường và Vũ ngây thơ lao xuống thôi, ngặt nỗi Tiên thấy các bạn đến gần thì lại cố ý đẩy mình ra xa, hại Alex trên bờ ngửa mắt quá phải xuống lôi mọi người lên. Misu được Thái đưa về thì Tiên cũng được Alex công, chuyện sau đó thế nào tôi cũng không rõ nữa, bởi có người đã bí mật "bắt cóc" tôi tách đoàn đi chơi riêng. Chúng tôi nắm tay nhau chạy dọc bên bờ sông Hàn, tôi cứ để cậu ấy dắt tôi đi, còn mình thì khẽ nhắm mắt tận hưởng những làn gió hè tươi mát thổi về hai bên gò má. Khoảnh khắc mở mắt ra, tôi bắt gặp cậu ấy đang hôn nhẹ lên mu bàn tay mình, và rồi, cậu ấy ðề nghị.

- "Sau này tớ sẽ dắt cậu đi khắp châu Âu, nhé!"

Đó là nơi cậu ấy sinh ra, cũng là nơi tôi sinh ra, và còn là nơi lần đầu tiên chúng tôi gặp gỡ. Lúc ấy tôi đã không hề do dự mà gạt đầu, cảm xúc của tôi giống y hệt như bây giờ, khi mà một lần nữa người đàn ông trong trái tim tôi lại rủ tôi đi cùng anh ấy, còn đảm bảo với tôi một đời chỉ nắm tay một người. Tôi gạt đi những giọt nước mắt xúc động, nắm lấy tay anh, gan dạ theo anh bước ra khỏi đám đông. Đây không phải là lần đầu tiên tôi hẹn hò anh, nhưng lại là lần đầu tiên tôi hẹn hò nam thần "Võ Đình Nguyên Anh". Không mũ nón, không tóc giả, không bao trọn rạp chiếu phim, chúng

tôi sánh bước bên nhau như bao cặp đôi khác. Anh ấy giống như những người bạn trai bình thường, xếp hàng mua bỏng ngô cho tôi, công tôi đi trên những bậc thang nho nhỏ, lúc về còn đứng cái kiêu người yêu cần nhân tôi vì tội quên xoa thuốc. Tôi thấy anh có thuốc tốt khiến se ở cả vai lành nên cũng ham xin xỏ để bôi vào vết mổ khối u của mình. Cơ mà tính tôi buồn ngủ là cứ quên quên, thi thoảng toàn phải để anh nhắc.

- "Đề sáng mai đi, giờ em mệt lắm!"

Đổi cách xưng hô từ chi ầu r ồi mà tôi vẫn cứ thấy ngượng m ồm. Nguyên không chịu tha hiệp, anh c ần tuýp thuốc đến chỗ tôi, cởi bỏ cúc áo đầu tiên của tôi r ồi nhẹ nhàng xoa xoa giúp tôi. Tôi nhớ se của mình cũng nhỏ nhỏ cơ mà, nó đâu ở trên xương quai xanh nhỉ? Nó cũng không ở phía dưới, phía dưới nữa cũng không. Có sao cái người này lại quan tâm tôi đến mức thái quá như vậy? Có sao má tôi lại nóng như phát sốt? Bàn tay ai kia ôm lấy phần đ ầy đặn trong tôi, dịu dàng v ỡ v ề khiến tôi tưởng như trái tim mình cũng đang được che chở. Tôi ghé sát đầu vào l ồng ngực anh, hạnh phúc tận hưởng cái cảm xúc ngọt ngào đến thấu xương mà không hề lường trước được rằng, ngoài kia, đang có một cơn bão rất lớn đổ về.

Tin tức về việc Nguyên chủ động tỏ tình lan toả một cách chóng mặt, hình ảnh của chúng tôi lên trang chủ của hầu hết các báo. Suốt nhiều ngày liền, chủ đề về hôn nhân của Nguyên dành cho tôi không hề có dấu hiệu hạ nhiệt. Nếu như Misu vui vẻ thừa nhận Nguyên và cậu ấy không có gì cả thì sự việc có lẽ sẽ kết thúc êm đẹp. Nhưng không! Đâu đâu cũng chỉ thấy hình ảnh Misu ti ều tụy trên trường quay, ăn không vô món gì cả, thậm chí vì nôn nghén phải nhập viện. Tôi bỗng chốc trở thành người thứ ba cướp Nguyên khỏi Misu. Trên các diễn đàn người ta đã kích tôi không ngớt, họ đặt cho tôi biệt danh K ền K ền, thi nhau đem chuyện quá khứ của tôi ra nhào nặn.

"Thử hỏi một người vô danh tiểu tốt như con K ền K ền làm sao có thể được đóng cảnh nóng với nam thần hàng đầu, trong một đêm trở thành tâm điểm. Tao nghe nói gia đình K ền giàu lắm, xưa nó học dốt nhưng vẫn đỗ cấp ba là do ba nó làm hiệu trưởng sửa điểm. Năm lớp mười hai nó mưu

kế giết người nhà để giành tài sản nhưng bất thành nên phải ra nước ngoài trốn, Ngu yêu Misu từ thời cấp sách tới trường rồi nhưng vì Kền mà gặp trắc trở. Vụ thua lỗ phim vừa rồi là do Kền trả nợ hộ Ngu nên Ngu mới phải bỏ Misu để đến với Kền."

"Đừng nói Nguyên Anh như vậy. Chắc chắn anh ấy có chỗ khó xử. Tôi có người chị làm trong công ty nhà Kền, nghe đồn mẹ Kền bắt cóc Misu, ép Misu phải trả lời phỏng vấn phủ nhận cái thai. Sau đó bà ta ra đi điều kiện cho Nguyên Anh nếu như không cắt đứt hoàn toàn với Misu thì sẽ hại con của hai người. Nói chung trong chuyện này Nguyên Anh và Misu đều đáng thương, có trách chỉ trách con Kền Kền lừa gạt người thôi."

"Ồ tưởng mẹ Kền mất rồi?"

"Đâu có, còn sống nhăn răng ra, nó giả bộ nói vậy để nhận được sự thương hại của mọi người thôi."

"Gớm ghê, loại con cái bất hiếu!"

Không những phỉ báng tôi, họ còn lôi cả ba mẹ tôi vào. Ba mẹ tôi đã làm gì sai chứ? Sao họ có thể ác độc tới vậy? Vì quá mất bình tĩnh nên tôi đã viết lên trang cá nhân.

"Tôi không phải người thứ ba. Tôi không làm gì sai cả!!!"

Đáng nhẽ tôi nên khôn khéo hơn thay vì hành động cảm tính, đáng nhẽ tôi không nên giải thích nhiều, vì người ta đã không tin thì tôi càng nói càng sai. Càng lên tiếng càng bị ăn chửi. Tôi quả thật không bằng một góc của Misu, bị cướp người yêu, bị động thai phải nằm viện nhưng vẫn gắng gượng nhờ trợ lý gửi video tâm tình đến người hâm mộ.

"Ánh Dương cảm ơn sự quan tâm của mọi người. Dương xin được gửi lời chúc phúc cho Kiều Anh và Nguyên Anh. Dương ổn, mọi người đừng lo cho Dương nhé!"

Nếu không muốn mọi người lo thì có thể đăng bài mà, có sao phải quay hình nhợt nhạt, lia cả góc tay truyền nước bị kim đâm tới thâm tím như

thế. Cộng đồng mạng xót xa cho Misu bao nhiêu thì họ căm hận tôi bấy nhiêu. Mọi người đều ghét kẻ thứ ba, đặc biệt là các mẹ bỉm sữa, tôi biết hiện tại có rất nhiều phong trào tẩy chay tôi, fan của Misu còn dọa nếu gặp tôi ngoài đường nhất định sẽ giết. Tôi bây giờ là Kền Kền, là holly quốc dân, đủ thứ từ tục tĩu người ta thoả mạ tôi đều đọc hết, có đôi lúc tôi tự động viên mình rằng không sao đâu, nhưng có đôi lúc, tôi lại không kiên được mà rơi nước mắt. Tôi tỏ ra vui vẻ để Nguyễn an tâm nhưng thực lòng tôi không ổn chút nào cả. Rút kinh nghiệm, tôi giữ im lặng trước những sỉ nhục người ta dành cho mình, tôi cũng không cho Nguyễn nói thêm bất cứ điều gì. Cậu ấy chỉ theo ý tôi, ngày ngày đều đặn đưa tôi đi làm, ở bên tôi mọi lúc mọi nơi, sự ân cần cậu ấy dành cho tôi khiến mọi người bắt đầu tin có điều gì đó giữa chúng tôi chứ không phải là ép buộc như lời đồn thổi. Thời gian dần trôi, ngay khi mọi việc bắt đầu có dấu hiệu giảm nhiệt thì trợ lý của Misu làm cái thông báo giật gân, Misu bị té kèm hình ảnh máu chảy rất nhiều dưới chân khiến cộng đồng mạng sôi sục trở lại.

"Vừa hóng tin được ở bệnh viện là em bé mất rồi. Hiện tại Misu yếu lắm, năm xưa vì cứu Nguyễn Anh nên mới bị biến chứng, cộng cú sốc do con Kền Kền đem lại và cú sốc này nữa thử hỏi sống làm sao? Nghe tin mà xót xa quá đi thôi."

"Kền Kền chơi ngải đấy, Nguyễn bị chơi rồi nên mới yêu nó mù quáng như vậy. Nó chơi cả Misu nữa, nhưng không phải bùa yêu mà là bùa hại thân, đó là lý do dẫn tới việc Misu bị ngã, con Kền ác như quỷ mà sống dai dễ sợ. Nó chết mười lần cũng không đền được nghiệp báo do nó gây ra. Hôm nay Misu không qua được cơn nguy kịch thì nó đừng mong sống yên."

Thật đáng sợ! Hết tin này tới tin kia bức tôi phát điên. Tôi đến thẳng bệnh viện Misu nằm để làm rõ trắng đen, tuy biết khó gặp Misu nói ra sự thật nhưng tôi vẫn đem theo chiếc bút nhỏ có chức năng ghi âm phòng trừ chuyện bất trắc. Phòng của Misu ở tầng mười, tôi không chỉ gặp bạn mà còn gặp cả một người đàn ông nữa, ông ta chạy vội cùng số nữ trang đắt đỏ của Misu trên tay. Chính là người đàn ông áo đen từng nhờ tôi chuyển lời đe dọa Misu, tôi tưởng Misu chỉ nằm viện làm màu, nhưng không, quả thực bạn bị thương rất nặng, hình như là do người đàn ông đó

đánh. Thấy bạn thảm quá nên tôi quyết định đi về để hôm khác nói chuyện. Chỉ là không ngờ Misu lại như bị rồ lao ra giữ chặt tôi, miệng không ngừng hỏi những câu kỳ lạ.

- "Kiều Anh, cậu nghe được bao nhiêu rồi? Cậu biết hết rồi phải không? Nhất định là cậu đã biết vụ việc năm đó...xin cậu...đừng nói với Nguyễn Anh...xin cậu đó...à mà không...sao có thể...nhất định cậu sẽ nói với Nguyễn Anh để anh ấy thù ghét tớ...nhất định thế!"

Misu điên cuồng lắm lắm, tôi lừa lừa đẩy bạn ra. Có vẻ lực hơi mạnh khiến Misu bị ngã ngửa, thấy tội lỗi nên tôi tiến tới định đỡ bạn dậy. Chỉ là, không ngờ tay Misu cần ổng tiêm từ lúc nào, một phát dứt điểm chọc vào tay tôi. Đầu óc tôi bắt đầu chuyển choáng, tôi thấy mắt mình hoa dờn và chân tay cũng mềm nhũn khác thường. Trong khi đó Misu nhìn tôi đầy đắc thắng, bạn vỗ má tôi cười cười.

- "Cùng lắm thì người ta sẽ nghĩ cậu chơi ngải rồi bị ngải quật thôi. Tạm biệt Kiều Anh, tớ hứa sẽ thay cậu chăm sóc anh Nguyễn thật tốt, ra đi thanh thản nhé!"

BỒ CÔNG ANH NỮ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 34: Bông Hoa Nữ Muộn

Không ai có quyền thay tở chăm sóc Nguyên cả, cũng không ai có quyền thay tở quyết định số phận. Nhi ều lúc tở tự hỏi, cậu có thích Nguyên thật lòng không? Hay thứ cậu thích chỉ đơn giản là ánh hào quang của anh ấy. Nếu như Nguyên chẳng có gì ngoài những món nợ ch ồng chất, liệu cậu có ở bên anh ấy không?

Misu giống Mẫn Tiên ở điểm cùng rất hiếu thắng, nhưng nếu như Mẫn Tiên thích cảm giác chinh phục thành công thì Misu lại là kiểu người dùng đủ mọi thủ đoạn để có thể đạt được thứ mình muốn. Kỳ đầu tiên của năm tôi học lớp mười hai, trường Lotus liên kết với công ty văn phòng phẩm tổ chức cuộc thi thiết kế hộp bút tiện lợi. Tôi đối với cuộc thi này vô cùng hứng thú, tự mình đi một loạt tất cả các cửa hàng trong thành phố để quan sát những mẫu hộp bút hiện có, làm một quyển sổ tổng hợp ưu điểm nhược điểm rồi sau đó mày mò thiết kế hai mẫu hộp bút, một cho nam và một cho nữ để nộp bài dự thi. Rút kinh nghiệm đợt trước, lần này tôi bảo vệ bản vẽ của mình vô cùng cẩn thận, có lẽ đó chính là lý do Thái tìm tôi xin mua lại thiết kế với một số tiền không nhỏ.

- "Misu cho cậu những gì để cậu chấp nhận làm bao nhiêu việc như thế hả Thái? Lừa tở đến gặp rồi vu cho tở thích cậu, lừa Nguyên rằng tở thương hại trẻ mồ côi như cậu ấy. Tở đoán không nhầm thì người đập mạnh vào lưng tở hại xô nước đá đổ ào xuống chỗ Misu là cậu, phải không? Cậu thích Misu cơ mà, nếu như thích Misu thì cậu phải giúp cậu ấy tốt hơn chứ, cậu làm như này chỉ thêm hại Misu thôi."

- "Chuyện qua rồi cậu nhắc lại làm gì? Cậu cũng đâu có bằng chứng? Và lại cậu không hiểu nỗi khổ của Dương thì cậu đừng có mà to còi. Những người xuất sắc như Dương tham gia bất kỳ cuộc thi gì đều sẽ bị áp lực rất

lớn bởi sự kỳ vọng của gia đình và fan. Còn loại kém cỏi như cậu trượt một hai giải cũng chả ai thèm đếm xỉa."

"Ừ, tớ kém thế cơ mà cậu vẫn cần thiết kế của tớ đó!"

"Tóm lại cậu nhì nhằng vì muốn tăng giá phải không? Tớ trả gấp ba! Đến sinh viên khoa mỹ thuật ra trường cũng không có giá đó đâu. Yêu cầu của tớ rất đơn giản thôi, đưa bản thiết kế cho tớ và rút khỏi cuộc thi!"

"Cậu nằm mơ!"

Tôi đáp đầy kiên quyết, Thái giận dữ rút ra một bức ảnh để ép buộc tôi. Đó là ảnh Nguyên đang cầm điều thuốc bốc khói trên tay, ở trường chúng tôi học sinh hút thuốc sẽ ngay lập tức phải viết bản tường trình và bị đình chỉ học hai tuần. Quan trọng hơn, Nguyên đang hoạt động trong ngành giải trí, nếu bức ảnh này bị lộ ra sẽ trở thành scandal lớn. Tôi có thể không cần tiền, nhưng tôi không thể thấy thân tượng bị rơi vào tình cảnh nguy hiểm mà cứ thế lơ đi được. Tôi có thể rất thích thiết kế của mình, nhưng tôi còn thích Nguyên nhiều hơn thế. Sau một hồi suy nghĩ thấu đáo, mặc dù tiếc đứt ruột, tôi vẫn lấy ra quyển sổ có ghi chi tiết toàn bộ những tìm hiểu của tôi về các loại hộp bút hiện tại, bản vẽ hộp bút mới và cả loại vải dự định dùng đưa cho Thái. Chỉ là, bạn còn chưa kịp cầm đã có người chen vào phá tan thương thảo của chúng tôi, Nguyên cướp lấy quyển sổ rồi đập mạnh vào lưng Thái. Cậu ấy bình thản bảo trả lại cú đánh ngày xưa Thái bắt nạt tôi, hình như Nguyên đã tình cờ nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, chắc Thái cũng đoán ra nên không thèm làm bộ làm tịch, dọa Nguyên chuẩn bị đón bão rồi bỏ đi.

"Cậu điên à? Nếu bức ảnh đó lọt trên mạng thì cậu chết chắc!"

Tôi mắng Nguyên, cậu ấy đưa lại quyển sổ cho tôi, hỏi đều.

"Quan tâm đến tớ thế cơ à?"

"Ai thèm?"

"Á...đau...đau quá...đau chết mất!!!"

Nguyên vừa kêu vừa nhăn mặt, tôi sốt ruột hỏi đau ở đâu thì người ta lại cười phá lên, hại tôi bực bội đá cho hắn một cái. Nguyên lôi tôi xềnh xệch tới hàng rào hoa tigon gần đó, nhanh tay ngắt một chùm gai lên tóc tôi rồi nhìn tôi như thể tôi xinh đẹp lắm không bằng. Má tôi nóng nóng, tôi cũng bứt một chùm hoa khác, nghịch ngợm gai lên đầu cậu ấy. Mặc kệ tôi trêu chọc, Nguyên chỉ mấp máy môi.

- "Kiêu, xin lỗi vì đã hiểu nhầm cậu!"

- "Ai cần cậu xin lỗi chứ? Lo cho cái thân cậu trước đi!"

- "Đừng lo, bức ảnh đó chỉ chứng minh tớ cần thuốc lá thôi chứ không chứng minh được tớ hút thuốc. Mà sự thực thì tớ không hề hút, chỉ là an ủi một đàn anh đang thất tình nên giật thuốc của anh ấy thôi."

- "Ai cần biết chi tiết đâu? Cậu khỏi kê!"

Hiếm khi Nguyên xuống nước nên tôi được thể làm kiêu tới bến. Còn ra về cau có giận dữ định đi về cơ mà bị cậu ấy kéo lại, cái kiêu làm nũng của thần tượng phải công nhận là...ghét không chịu được.

- "Thôi mà, là tớ sai. Xin đấy! Tớ cho cậu hôn tớ đền bù nhé!"

Gì thế? Tôi sợ ông luôn đó ông tưởng ạ!

- "Không thích à? Vậy tớ hôn cậu để chuộc lỗi được không?"

Đôi ấy bựa, tôi bĩu môi vả nhẹ vào miệng hắn. Tên khốn nạn tận dụng cơ hội thơm luôn vào tay tôi. Khốn nạn hơn thế là tôi không hề thấy bực bội gì cả, chỉ thấy tim mình rung ra rung rinh thôi. Phải cố gắng lắm tôi mới diễn được cái mặt lạnh tanh, Nguyên ra sức lấy lòng tôi, sướng gì đâu mà sướng dễ sợ. Hễ có thời gian rảnh cậu ấy liền hoá trang cẩn thận rồi hẹn tôi lên thư viện học bài, học xong thì dắt tôi đi chơi chỗ này chỗ kia, chỉ trong hai tháng mà chúng tôi đã cùng nhau ăn hết đặc sản nổi tiếng của thành phố này. À không đúng, chủ yếu là tôi ăn, ai kêu cậu ấy còn phải giữ dáng.

- "Nguyên này, cậu có ngưỡng mộ tớ không? Vì tớ được ăn nhiều á, ăn thoải thích luôn nè!"

Tôi vừa nói vừa cắn thanh nem chua nướng giòn sừn sựt, Nguyên quay sang cắn trộm một ít nem của tôi, chỉ một ít thôi ý, đoạn véo má tôi đáp.

- "Có, nhưng tớ không ngưỡng mộ vì cậu được ăn nhiều. Tớ ngưỡng mộ cậu vì có một người thích cậu đến phát cuồng!"

- "Ai thế? Đẹp trai được như cậu không? Phải phong độ và hào sảng như cậu ý, với cả phải tỏ tình với tớ nữa thì tớ mới biết để mà thích lại chứ."

Tôi đáp kiểu rất vô tư nhưng thực chất là đang thính ng ần Nguyên đó. Nếu thực sự cậu ấy thích tôi thì sẽ biết ý để hành động, còn nếu không cũng chẳng sao cả. Chỉ ít cậu ấy sẽ biết tôi thích mẫu người như cậu ấy. Thứ bảy tuần đó trước tiết sinh hoạt Nguyên gửi tin nhắn mời tôi ra sân khấu lớn xem cậu ấy biểu diễn. Người đâu mà rảnh dễ sợ, tôi biết mà, cứ đến lịch các lớp sẽ thay phiên lo chương trình văn nghệ, tới lượt 12N1 thì P547 đầu được xếp một vài tiết mục, mà đã là nhóm của thần tượng thì hiển nhiên tôi sẽ ra xem rồi, khỏi cần cậu ấy mời. Tôi đeo máy trợ thính nghe cậu ấy hát trọn cả bài, còn nghe thấy người ta tr ần ầm tâm sự.

- "Năm đó thực sự là tớ đã dắt cậu chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem pháo hoa. Là tớ vẽ b ồ công anh lên quyền sở của cậu, là tớ sai khi đã phủ nhận những ký ức đó khiến cậu tủ thân. Huỳnh Mai Kiều Anh, xin lỗi cậu! Thực sự xin lỗi!"

Mắt tôi nhoè đi, khoảnh khắc ấy tôi không biết phải diễn tả cảm xúc của mình ra sao nữa? Không hiểu Nguyên có định hình được mình đang c ần mic và đứng xin lỗi tôi trước toàn thể học sinh trong trường không? Tôi rất muốn chạy vào trong cánh gà nói chuyện với Nguyên khi phần trình diễn kết thúc, ngạt nổi Mẫn Tiên mặt đ ầy nước mắt qua gục vào vai tôi khiến tôi chẳng thể yên tâm được, đành phải xin cô giáo cho nghỉ tiết sinh hoạt rồi chở chị về nhà. Từ ngày Alex về Pháp chị tôi buồn nhiều lắm, rõ ràng biết trước Alex chỉ học ở trường chúng tôi theo diện trao đổi học sinh, hết năm lớp 11 sẽ phải quay về Pháp nhưng chị vẫn không thích nghỉ kịp thời khi vắng cậu ấy. Mỗi lần nhắn đi một tin gì đó mà lâu lâu chưa thấy Alex trả

lời chị lại buồn nấu ruột. Những lúc như thế chị lại trốn học, và mẹ chị cứ thấy chị trốn học là chửi tôi thậm tệ, bà mắng tôi dụ dỗ lôi kéo chị vào con đường hư hỏng, dùng đủ thứ từ ngữ bẩn để miệt thị tôi. Tôi buồn lắm, nhưng chẳng thể nói với ba, cũng chẳng thể chia sẻ với chị, tôi chỉ có thể nhắn tin với duy nhất một người.

"Mẹ Tiên nói nếu ví Mẫn Tiên như một bông mẩu đơn rực rỡ thì tớ là một đoá hoa không bao giờ có thể nở."

"Không phải là không nở, mà là nở muộn, cậu trong mắt tớ đặc biệt như bông bồng công anh năm đó tớ tặng cậu, thanh thuần, nhẹ nhàng và tinh khiết."

Tin nhắn của Nguyên khiến tâm trạng tôi khá hơn rất nhiều. Rất nhiều người xem thường tôi, nhưng đối với tôi, chỉ cần ba tôi tin tôi, Nguyên tin tôi, vậy là đủ. Đó là hai người hiểu tôi nhất và luôn truy tìm động lực cho tôi, giúp tôi tin rằng chỉ cần tôi nỗ lực, rồi có ngày tôi sẽ đạt được những thứ mình muốn. Quả thật, năm đó tôi đã giành giải nhất cuộc thi thiết kế hộp bút. Nhưng có vẻ như ngọt ngào với tôi luôn là cay đắng với Misu, vào thời điểm tôi không phòng bị gì cả, chính là cái lúc tôi đang đeo Mẫn Tiên về nhà sau khi đi nhận giải, Thái và Misu phóng xe đạp điện qua, Thái giơ chân đạp mạnh khiến tôi và Tiên ngã dúm dúm, Misu ngã ngã đằng sau nhanh tay thò lấy chiếc cúp trong giỏ rồi không ngần ngại liệng xuống hồ nước gần đó.

Tôi cứ nghĩ đây là hành động hèn hạ nhất bạn có thể làm. Nhưng không, rất nhiều năm sau này, khi tôi đưa tay ra định đỡ bạn dậy, thì bạn, lại không ngần ngại cắm ống tiêm vào tay tôi. Có lẽ cảm thấy một ống thuốc nhỏ vẫn chưa đủ, Misu lò dò đứng dậy mở ngăn kéo bơm thêm ống nữa với dung lượng to gấp ba. Tôi không biết Misu định tiêm cho tôi thuốc gì, nhưng bất kể thuốc gì thì dùng quá liều đều gây nguy hiểm đến tính mạng. Phải chăng Misu nghĩ rằng tôi đã biết được việc xấu nào đó của bạn nên muốn giết người diệt khẩu, nhưng tôi chẳng đủ thời gian giải thích nữa rồi. Tôi cố cắn thật mạnh vào môi mình để ngừng thời nắm chặt bàn tay để những móng tay đâm vào da thịt, mùi tanh của máu cùng sự đau đớn khiến chân tay tôi bắt đầu có cảm giác trở lại. Tôi cào vào phần da xước nhiều

hơn, khi cơ thể càng thấy đau thì tinh thần tôi lại càng tỉnh táo. Quãng đường từ chỗ tôi tới cửa chính rất xa, biết không thể chạy trốn ra ngoài một cách êm đẹp nên tôi nằm im một chỗ, kiên nhẫn đợi Misu tới gần thì cố hết sức vùng dậy giật lấy ống tiêm. Mắt Misu đỏ rực những tia máu, một tay bạn giật tóc tôi, tay còn lại đưa qua giành ống tiêm với tôi. Tôi chỉ giữ chặt được ống tiêm cho đến khi chân Misu bất ngờ đạp thẳng vào bụng tôi, khiến tôi bị nôn khan và buông tay. Chỉ là không ngờ lực mạnh quá, cộng thêm khi giành nhau tôi cấn đuôi ống tiêm, Misu cấn phần đầu có kim tiêm nên bạn bị chính chiếc kim đó đâm vào lòng bàn tay.

Chắc do ngấm thuốc nên Misu đuối dần, tôi sợ hãi rút kim tiêm ra khỏi tay họ bạn, bấm số gọi y tá lên rồi vội vã chạy xuống bắt taxi rời khỏi. Về đến nhà người tôi gần như kiệt quệ, khó khăn lắm tôi mới lết được lên giường, mệt quá nên cứ thế thiếp đi mất. Lúc tôi tỉnh giấc ngó lên chiếc đồng hồ treo tường thấy nó chỉ tới số ba nhưng xung quanh lại tối mịt, không lẽ là ba giờ sáng? Tôi đã ngủ xuyên bữa tối sao? Tôi đang mặc một chiếc váy khác lúc trước, môi hình như có một lớp thuốc mỡ mỏng, lòng bàn tay cũng được băng bó cẩn thận, ngay bên cạnh có một người đang nhẹ nắm lấy tay tôi, gương mặt nhợt nhạt đầy lo âu. Tôi ứa nước mắt, chỉ đơn giản là vì được trông thấy anh, suýt chút nữa tôi đã không được gặp anh rồi. Tôi rất sợ đi đâu đó xảy ra, nếu như lúc ấy tôi không thoát được, tôi sợ lúc anh tìm thấy tôi, tôi chỉ là một cái xác xanh tím lạnh lẽo.

- "Em...nhớ anh..."

Tôi lẩm bẩm rồi dịch người nép sát anh hơn, khẽ mở áo anh áp mặt lên vùng ngực rắn rỏi. Tôi muốn quên đi chuyện không vui, nhưng thì thoảng những cơn ác mộng kéo đến khiến tôi hoang mang cực độ. Tôi mơ thấy mình bị tiêm hết ống thuốc to, tôi còn mơ thấy có người ném tôi trôi sông, rồi Nguyễn vì cứu tôi nên bị nước cuốn đi mất. Suốt nhiều tiếng đồng hồ tôi cứ bị luân quần trong cái vòng xoáy địa ngục đó, không sao mà thoát ra được. Tôi khóc cả trong mơ lẫn khi tỉnh, mỗi lần hé mắt tôi lại thấy Nguyễn ôm tôi vỗ về, mắt anh cũng đỏ hoe theo tôi. Có một lần hình như do gọi mãi tôi vẫn mê man, Nguyễn buộc phải nhá vào bả vai tôi, cảm thấy đau đau, tôi thức giấc nhưng lúc đó thần trí vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn nên

tôi đã mắng anh xối xả. Bác sĩ nói trong người tôi có chất gây tê lạ làm ảnh hưởng tới hệ thần kinh nhưng không nghiêm trọng, chỉ mấy ngày là hết. Mấy ngày đó tôi như con rồ, chả ai làm gì cũng khóc lóc thảm thiết, hành người yêu đến khổ. Sau này sức khoẻ ổn định lại tôi thấy hối hận vô cùng, tôi ôm Nguyên nài nỉ.

- "Đừng ghét em nhé, em không cố ý."

- "Ừ, em chỉ cố tình thôi!"

Nguyên búng tai tôi trêu chọc, tôi xị mặt mắng anh không rộng lượng. Anh phì cười rúc đầu vào lòng tôi, cọ cọ mũi vào phần xương quai xanh mảnh dẻ. Dây áo của tôi dần bị rút, vành tai tôi nóng rực vì nơi tròn trịa đó lộ ra trước anh, cả người tôi run rẩy khi môi anh bao phủ hạt ngọc nhỏ. Tim tôi đập dồn dập theo từng nụ hôn ướt át của anh, tôi thích cái cách anh chiều chuộng tôi. Có thể trong mắt người khác tôi chỉ là một đứa con gái rất bình thường, nhưng anh luôn nói với tôi rằng tôi rất xinh đẹp, tôi thường mỉm cười mỗi lần được anh khen ngợi, ít nhất trong mắt anh tôi xinh đẹp. Tôi biết cơ thể mình cũng chẳng hoàn mỹ, nhưng cách anh nâng niu từng ngõ ngách nhỏ trong tôi khiến tôi cảm thấy được yêu thương. Đôi lúc tự ti tôi thường chất vấn liệu mình có xứng đáng với anh? Một người ở vị trí hết sức bình thường như tôi đi cùng anh có gọi là với cao? Nhưng rồi hơi ấm nơi anh giúp những so đo cao thấp trong lòng tôi dần bị xoá nhoà, tình yêu thực sự thì đâu có phân thiệt hơn chứ? Tôi muốn bên Nguyên, anh muốn gần tôi, vậy là đủ.

Suốt một tuần liền tôi nghỉ ốm ở nhà Nguyên cắt kết nối internet nên chẳng nắm được tin tức xã hội. Ngày đầu tiên đi làm, tôi cảm giác như mình mới ở rừng ra vậy. Tôi biết Nguyên đã nghe toàn bộ cuộc hội thoại trong chiếc bút ghi âm nhưng không hề nghĩ anh dùng nó để đi tìm người đàn ông đã đánh đập Misu. Với một số tiền nhử cực lớn, ông ta đã khai toàn bộ sự việc năm xưa. Không hề có màn cứu người đầy nghĩa hiệp như báo chí vẫn thường hay viết, chỉ có một kẻ ác độc vì toan tính cá nhân suýt hại chết người đàn ông của đời tôi. Mắt tôi nhoè đi, cố gắng bình tĩnh đọc nốt bài báo phanh phui sự thật. Ngày hôm đó Misu và Nguyên sau khi quay xong cảnh thứ nhất thì phải đi dự một sự kiện nhỏ với nhau, ở phim trường

đạo diễn thấy sắp có bão nên về trước, đồng thời nhắn tin cho Misu bảo hai người đi sự kiện xong về luôn hôm sau quay tiếp. Tuy nhiên Misu lại không nói gì khiến cho Nguyên tưởng mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Hai người cùng quay về phim trường, do đang bị cảm nên trong thời gian đợi cảnh quay tiếp theo Nguyên có vào căn nhà dựng tạm của đoàn phim ngủ. Người đàn ông tổng tài Misu chính là nhà báo được bạn thuê, theo như ông ấy thuốc cảm Misu đưa cho Nguyên là loại thuốc gây buồn ngủ, đợi Nguyên mê mết Misu và ông ấy mới xông vào, Misu cởi áo đến ôm Nguyên để ông ấy chớp thời cơ chụp hình, dự định tối sẽ tung báo thành tin sốc nhằm đưa tên tuổi Misu lên tầm cao mới. Sự chẳng ngờ bão lớn, nhà sập, gỗ dựng đổ rần rần, vì lúc đó Misu đang nằm trên người Nguyên nên sau khi đội cứu thương tới sự việc bị bóp méo thành Misu cứu Nguyên, đỡ cho cậu ấy một thanh gỗ chí mạng. Về phần tin nhắn của đạo diễn, Misu chối là chưa từng nhận được tin, điện thoại hỏng rồi nên chẳng ai truy cứu được nữa, bạn nghiễm nhiên trở thành thiên thần trong mắt báo chí và cộng đồng mạng.

Bất kể nghệ sĩ nào cũng có antifan, kể cả thiên thần như Misu cũng không tránh khỏi. Nhất là khi thiên thần hoá ác quỷ, thực sự là cú sốc quá lớn cho cộng đồng những người yêu thương bạn. Có một trang ủng hộ Misu đã tung tin mọi việc xảy ra đều là do tôi thao túng, nhưng chỉ được chưa đầy một giờ thì bị Nguyên dọa khởi kiện. Thật may vì mọi chứng cứ đều rõ ràng xác thực nên họ đã phải gỡ bài và xin lỗi. Hiện tại Misu vẫn bất tỉnh nhân sự, không rõ là do ống thuốc hay chỉ là chiêu bài trốn bão của bạn. Còn tôi thì cho tiêng cũng không dám đi gặp Misu làm rõ trắng đen nữa, cho dù có nhiều báo muốn phỏng vấn tôi, trên mạng bắt đầu có nhiều người chuyển sang bên tôi hay có một số người vẫn nguyên rửa tôi, thì tất cả những điếu đó với tôi đều không quan trọng nữa rồi. Có lẽ tôi phải cảm ơn Misu, khoảnh khắc bạn muốn giết tôi, cái khoảnh khắc đối diện với ranh giới sống chết khiến cho tôi nhận ra rằng, cuộc đời tôi còn nhiều việc ý nghĩa hơn là chứng minh với ai đó tôi là người như nào hay ngẩng xem bọn họ chỉ trích mình và buồn tủi. Tôi có thể chuyên tâm đi học thêm lớp viết kịch bản phim điện ảnh chẳng hạn, chị Loan mời thầy giáo từ nước ngoài về dạy cho tổ biên kịch trẻ của chúng tôi. Có những thứ càng học càng thấy mình còn non kém, bởi vậy nên tôi thường ở lại hãng phim thêm giờ để trau dồi kiến thức. Có một buổi tôi mãi mê đến nỗi ngừng đầu

lên còn tưởng mình đang mơ, xung quanh khói trắng mù mịt, ngó qua cửa sổ thấy chiếc xe cứu hoả đang phụt nước liên tục. Không lẽ là hoả hoạn? Hoả hoạn thật sao? Tôi sợ giật thót tim, còn chưa kịp định hình thì thấy cửa phòng mở toang, có người mặt mũi nhem nhuốc bất chấp chạy lên với tôi. Người ta tức giận đến nỗi tưởng chừng có thể nuốt chửng tôi tới nơi rồi, Nguyên quát tôi trẻ con, chuông báo cháy to như thế mọi người sợ chết khiếp chỉ mình tôi là nhớn như như không có gì. Trong cơn nóng giận, anh ấy bực bội hỏi, là tôi xem thường tính mạng, hay là tôi bị điếc?

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 35: Nếu Cậu Cũng Thích Tớ, Thì Làm Ôn Quay Đầu Lại

Em biết anh không cố ý, và em cũng hiểu anh chỉ lo cho em mà thôi. Nhưng có sao trái tim em lại run rẩy và tê tái tới thế? Phải, là em bị điếc. Là em khiếm khuyết, là em rất sợ nếu như sự thật bị phơi bày, em sẽ mất anh. Phải làm sao đây khi em không hề muốn buông tay anh. Phải làm sao hả anh?

Mẫn Tiên từng khuyên tôi hãy cho Nguyên biết tất cả, nếu như cậu ấy thương tôi thật lòng thì nhất định không để tâm mà sẽ quan tâm tới tôi nhiều hơn. Giống như chị, luôn bên vực mỗi lần có người bắt nạt tôi. Cái ngày chiếc cúp của tôi bị ném đi, Mẫn Tiên mặc dù cũng bị ngã xe như tôi, đau không kém tôi nhưng chị vẫn chạy hòng học đuổi theo chiếc xe đạp điện kia, tóm lấy đuôi tóc của Misu lôi xuống đường. Thái tiến tới định đánh Tiên nhưng bà ấy đã nhanh tay khống chế được Misu, chỉ bằng chiếc gọt bút chì bé xíu.

- "Mày còn dám tiến thêm một bước thì tao dám gọt con này như gọt bút chì!"

Chiếc gọt bút chì này là vật kỷ niệm của Tiên và Alex, hôm chia tay Alex tháo phần gọt bút chì ra đem đi, để lại cho Tiên cái vỏ rỗng bằng nhựa hình con lợn bên ngoài. Giờ nó chỉ là cái vỏ thôi, đến bút chì còn không gọt được mà bày đặt đòi gọt Misu. Cơ mà người ta nói cái quan trọng là thân thái quả không sai, Misu sợ run cấn cập, luôn miệng ép Thái lùi lại khiến Tiên thắng thế ấn Misu xuống hờ bắt mò lại chiếc cúp trả tôi. May cho Misu là hờ nước nông nên dễ tìm đờ và bạn chỉ bị ướt chút thôi, chỉ là không may cho Mẫn Tiên, Thái đã lén quay trộm những thước phim Tiên giày vò Misu rồi tung lên mạng từ lúc nào không hay. Mọi người rần rần muốn đòi lại công bằng cho kẻ yếu, gây sức ép bắt nhà trường phải có hành động rắn đơ thích hợp.

Tôi định đăng bài giải thích nhưng Tiên không cho, chị tuy chấp nhận cơn thịnh nộ của ba tôi và việc bị đình chỉ học một tuần nhưng lại không hề hối cải mà liên tục có những trạng thái mỉa mai Misu khiến cho sự việc mỗi ngày một căng thẳng. Làn sóng tẩy chay Mẫn Tiên chưa khi nào kinh hoàng đến thế, trên các diễn đàn người ta dùng cụm từ "láo chó" để gọi chị. Mẹ chị gần như phát điên vì đứa con gái bất trị, còn Tiên vẫn rảnh rỗi đi thả mặt cười tất cả các bình luận công kích mình. Tôi thực sự không thể lý giải nổi hành động của chị cho đến một ngày Alex nhắn tin cho tôi hỏi han tình hình của Tiên, và chị như một cơn gió lao tới giật máy tôi soạn tin nhaoay nhaoáy.

"Tiên tự nhốt mình trong phòng không ăn không uống gì mấy ngày hôm nay rồi cậu ạ. Thực ra bên ngoài chị ấy trông có vẻ mạnh mẽ nhưng thực chất tâm hồn mỏng manh yếu đuối lắm ý, không biết có nghĩ quần không nữa."

"Kieu Anh phá cửa giúp tớ đi, đừng để Tiên ở một mình!"

"Sao cậu quan tâm tới Tiên quá vậy? Tưởng cậu thích tớ chứ?"

"Chuyện này chúng mình đã nói rõ với nhau rồi mà?"

Đúng là đã nói rõ rồi, là do tôi chủ động mở lời trước. Tôi từng hỏi Alex câu hỏi cũ rích, rằng nếu như tôi và Mẫn Tiên cùng bị rơi xuống nước, Alex chỉ có thể cứu một người và đi đâu kiện cứu người đó là bị cuốn theo dòng nước với người còn lại thì Alex làm như nào? Bạn không hề do dự trả lời sẽ cứu tôi và chấp nhận tình cảnh nguy hiểm cùng Tiên. Tôi mỉm cười khi biết đáp án, Alex cũng ngây ngô cười theo, đối với hai đứa tôi thế là rõ ràng rồi, nhưng đối với Mẫn Tiên thì vẫn cứ phải rõ ràng hơn cơ, chị tiếp tục giả nai.

"Nghĩa là cậu thích Tiên hơn tớ chứ gì?"

Gửi tin nhắn đi mà bà ấy hồi hộp đến độ lòng bàn tay toát mồ hôi hột. Rất lâu sau người bên nước Pháp xa xôi mới nhắn lại.

"Tien, I know it's you. I like Kieu Anh. But...I am in love with you!!!"

Ừ, lãng mạn dễ sợ! Ra là Alex biết Tiên lấy máy tôi nhắn tin à, này giờ cũng chỉ giả ngốc cho chị vui thôi. Lại còn "in love" mới tình cảm chứ, bà Tiên bà khóc luôn rồi. Vâng, thực sự là khóc đấy ạ! Nước mắt giàn giụa như nước lũ thấm ướt cái gối của tôi, tôi lên gọi cho Alex rồi nhấn camera sau hướng về phía Tiên, nhìn mặt bạn cũng xúc động ghê lắm, cứ gọi Tiên ơi Tiên ơi hoài luôn. Tiên xấu hổ chồm dậy tắt máy rồi thẹn thùng tâm sự với tôi.

- "Cuộc đời quá ưu ái tao rồi Kiều Anh ạ, từ nay tao sẽ làm người tốt!"

Dứt lời, bà ấy soạn trạng thái đăng trên trang cá nhân.

"Mẫn Tiên xin được gửi lời xin lỗi chân thành nhất gia đình, nhà trường, bạn bè vì những hành động không đúng mực của mình trong thời gian qua. Từ giờ trở đi Tiên hứa sẽ thay đổi theo hướng tích cực hơn, trước mắt phấn đấu thành con ngoan trò giỏi, tương lai cố gắng làm vợ hiền dâu thảo.

Ký tên: Mẫn Tiên - Alex's lover!!! Xoxo!!!"

Đã ký tên mờ ám rồi còn đổi trạng thái từ độc thân sang đang hẹn hò ngay mới sợ chứ, chị phấn khởi bao nhiêu thì mấy anh fan nam cũng chị khốn khổ ngàn ấy. Vì Alex cũng là một người có lý lịch hoàng tráng cùng nhiều thành tích chói loà nên việc hai người công khai thích nhau trở thành chủ đề hot kinh hoàng, vụ Tiên bắt nạt Misu cũng bị chìm xuống theo. Tôi còn chưa kịp vui cho chị thì hay tin thân tượng của mình phải nhập viện, nếu như là tai nạn thì có lẽ tôi sẽ ít ức chế hơn là vì bị quản lý đánh. Lúc tôi vào thăm Nguyễn còn chưa tỉnh, trên người đầy những thương tích, hai mắt cậu ấy thâm tím, đầu quấn băng trắng chi chít do bị đẩy đập vào tường.

- "Đêm qua P547 bọn tớ biểu diễn quên tiền từ thiện. Quản lý của bọn tớ muốn mượn buổi biểu diễn để kiểm soát thêm đó, ông ta chỉ định trích một phần nhỏ đi quên góp thôi, còn giữ lại làm của riêng. Ai ngờ Nguyễn ôm thùng tiền bán vé giao hết cho bên đội làm từ thiện."

Trường buồn rầu giải thích, cộng thêm chuyện của Tiên và Alex nữa đâm ra gương mặt cậu ấy chán nản thấy rõ.

- "Nguyên bướng quá không chịu xin lỗi nên ông ta tuyên bố loại khỏi nhóm r ấi. Nhóm tớ bây giờ chỉ còn bốn người, Thái làm nhóm trưởng. Thôi, cậu ở đây với Nguyên nhé, tớ phải về đi diễn."

Trường vừa đi một lát thì ba tôi vào, ba giúp Nguyên làm thủ tục nhập viện. Biết hoàn cảnh nhà Nguyên nên mỗi tối sau khi làm bài tập về nhà xong ba lại chở tôi ra chơi với cậu ấy, ba để hai đứa tôi nói chuyện riêng với nhau, còn ba thì đi xem phim với Mẫn Tiên hoặc ng ấi dưới hiên làm ván cờ với mấy người bạn cùng tuổi. Nguyên nói tôi rất may mắn vì có một người ba tâm lý, cậu ấy cũng vậy, ba cậu ấy ngày xưa cũng tuyệt vời như thế. Nhìn Nguyên mặt mũi xanh tím lòng tôi xót xa ghê lắm, nhưng thần tượng tôi quả là một chàng trai kiên cường, Nguyên vẫn tươi cười mặc cho ngoài kia ai đó muốn dìm cậu ấy tung biết bao nhiêu đi ầu vu cáo, từ chảnh chọe hay chèn ép những thành viên còn lại đến biên thủ ti ền biểu diễn của nhóm.

- "Cho dù cả thế giới này anti cậu, tớ vẫn sẽ là fan trung thành."

Tôi thật thà tâm sự, Nguyên nheo mắt nhìn tôi, dùng năm ngón của mình tay đan qua năm ngón tay tôi r ấi siết chặt. Tim tôi rung rinh ghê lắm, nhất là cái lúc người ta khẽ thơm lên mu bàn tay tôi ý, tim chỉ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực thôi.

- "Ki ầu, đối với tớ đây là tu ần bình an nhất trong mấy năm g ần đây!"

- "Vì được nghỉ ngơi không phải đi diễn à?"

Tôi tò mò hỏi, Nguyên lắc đầu r ấi cười cười bảo.

- "Vì có cậu!"

Má tôi chắc đỏ h ồng ra ấi, tôi đánh nhẹ vào má Nguyên r ấi tiếp tục chép bài cho thần tượng. Mẫn Tiên tình cờ trông thấy cảnh đó trên tôi xin ba để Nguyên tới nhà mình ở. Tôi ngượng chín h ồng, Nguyên chắc cũng

ngại nên từ chối, ba tôi thuê giúp cậu ấy một phòng trọ nhỏ gần trường sau khi ra viện. Tôi, Mẫn Tiên và hầu hết các bạn học cùng trang lứa chẳng mấy khi để ý tới vấn đề tiền nong, nhưng Nguyên thì khác, cậu ấy xin được gửi tiền ba tôi đầy đủ, ba biết Nguyên tự trọng nên vui vẻ cần. Buồn cười nữa là, ba nghe lời Mẫn Tiên tiến cử tôi làm quản lý cho Nguyên, tôi vừa có trải nghiệm mới còn Nguyên thì có một người để tin tưởng. Tôi chưa kịp ý kiến ý cọ gì thì ba người đó đã thương thảo xong với nhau rồi, còn giúp tôi làm hợp đồng mới máu chừ. Thôi cũng được, làm thì làm, sợ gì đâu. Đùa đấy, sướng còn không hết đây này, sợ gì chừ? Bất cứ ai muốn "book show" với Võ Đình Nguyên Anh đều phải qua tôi, quản lý Huỳnh Mai Kiều Anh, nghe oai đã man con ngan luôn nhỉ? Cơ mà chỉ là mấy show nhỏ ở phòng trà tiền trao cháo múc thôi, chừ hợp đồng lớn thì ba tôi vẫn làm đại diện cho Nguyên tới khi cậu ấy đủ mười tám tuổi. Mỗi tuần tôi chỉ cho Nguyên biểu diễn nhều nhất hai buổi, thời gian còn lại tôi chiếm dụng sạch sẽ luôn, như một cái đuôi bám theo thần tượng, thậm chí giờ người ta tập luyện tôi cũng mang bút và vở theo, Nguyên học các điệu nhảy mới còn tôi thì ngổ một góc viết kịch bản.

"Tối nay lên sân thượng của thư viện ngắm sao với tớ!"

Nguyên tới ngổ cùng tôi từ lúc nào, còn nắn nót viết hàng chữ đó lên trang vở bên cạnh. Ở tự đứng lại đi ngắm sao? Như trong phim ấy nhỉ? Thắc mắc thế nhưng buổi tối tôi vẫn ra trường, lúc tôi lên tới nơi thấy Nguyên vừa hay thả một chùm bóng màu hồng rực rỡ bay lên trên nền trời cao vút. Cơ mà đêm đó ngoài ánh điện mờ mờ thì chả có sao gì cả, lấy đâu ra mà ngắm?

"Hay mình đi ăn gọi cuốn?"

Tôi đồng ý, trán Nguyên lấm tấm mồ hôi và thái độ cậu ấy rất lạ, như muốn nói đi đâu gì đó nhưng ngập ngừng mãi không nói được. Tôi đợi hồi lâu mà thấy cậu ấy vẫn cứ đứng im như tượng, phần vì sốt ruột, phần vì bụng đói meo nên tôi bảo Nguyên mình xuống trước rồi quay người. Tại tôi thương người ta nên mới muốn chạy xuống lấy xe trước để ra đón cậu ấy, chỉ là, không hiểu sao lúc Nguyên từ trên sân thượng đi xuống chỗ tôi, mặt cậu ấy lại buồn bã đến thế?

Có một chút giận hờn nữa, chắc hồi đấy cũng giận nhiều nhiều đó, nhiều bằng ngày hôm nay bắt gặp tôi vẫn ngồi trong văn phòng mặc chuông báo cháy kêu inh ỏi. Vụ cháy ở hãng phim là do các bác nhóm than nướng ngô dưới nhà bếp nhưng quên chưa dập cẩn thận khiến tàn lửa bám vào rèm cửa gây hoả hoạn. Cũng may không ai bị thương vì hết giờ hành chính nên hầu như mọi người trong hãng phim về hết rồi, còn những người ở lại đều thoát được nhờ chuông báo cháy khá nhạy. Đen cho tôi phòng tôi chỉ mình tôi ở lại làm thêm giờ nên không trông thấy mọi người chạy để chạy cùng, thêm nữa cũng tại tôi quá mải mê với tập kịch bản chẳng để ý mùi khét. Giá kể tinh ý hơn một chút thì có phải đỡ bị người yêu mắng không. Lại yêu đúng cái người có cái tính hay thổi phồng hoá mọi việc mới tức chứ, rõ ràng tôi chỉ bị sặc khói chút thôi, với cả tôi đã xuống nước xin lỗi anh, thừa nhận mình mải làm việc không nghe thấy chuông, ngoan như cún hứa với anh từ giờ sẽ không tái phạm, vậy mà vẫn không xong. Cả quãng đường về nhà giữ im lặng đã là quá quá lắm rồi, đến bữa tôi nấu cơm xong bày biện đẹp đẽ cũng không thèm ra ăn, cứ ngồi một mình ở ngoài phòng khách như kiểu trêu tức tôi ý.

- "Em đã nhận sai rồi mà! Em biết lỗi rồi anh không thể rộng lượng được à? Con người anh tính tình nhỏ nhen thế!"

Tôi phụng phịu oán trách nhưng anh không hề mấp máy môi. Gương mặt lạnh tanh như băng khiến tôi nào nê vô cùng.

- "Chán em rồi à? Chắc chán em nên mới kiếm có gây nhau để chia tay em chứ gì? Người đâu mà thâm nho hiểm độc. Thôi khỏi làm cái mặt lạnh đó đi, em sẽ dọn quần áo về nhà cho khuất mắt anh."

Tôi làm bộ vác vali ra hăm dọa, rốt cuộc cũng lừa được tên đáng ghét đó hết lãnh đạm. Hấn bật dậy lôi vali của tôi vớt ra một bên, tay siết chặt tay tôi đau điếng. Còn lườm tôi chứ, tôi sợ gì mà không lườm lại, tôi còn dám mắng người yêu luôn đó. Tôi mắng anh chuyên gia chuyện bé xé ra to, mắng anh không thèm ăn cơm tôi nấu, mắng anh trai đều yêu tôi chơi bời rồi tìm cách hất hủi, mắng anh không thương tôi. Cuộc đời tôi tính ra chẳng mắng được ai cả, chỉ có mỗi người yêu để mắng thôi, càng mắng

càng hăng, người yêu tôi bị tôi chọc cho phát khùng, anh ép hai gò má của tôi, bắt tôi nhìn thẳng vào anh.

- "Em nói đủ chưa? Em có nghĩ cho anh không vậy? Em thử nói anh nghe nếu như hôm nay có chuyện gì xảy ra với em thì anh phải làm sao? Hả em? Em bình tĩnh lại và nghĩ cẩn thận xem, nếu như không có em, thì rốt cuộc anh còn gì?"

Dứt lời, anh bỏ vào phòng làm việc, để lại tôi một mình với đôi mắt ướt đẫm. Tôi biết anh thích tôi đủ nhiều để cả hai đi đến bước hẹn hò, sống chung, nhưng tôi chưa bao giờ dám mơ tưởng, tôi đối với anh cũng quan trọng như anh đối với tôi. Đến thời điểm hiện tại tôi quả thật không còn một ai thân thích ngoài anh, nếu như không có anh, tôi ở trên thế gian này lẻ loi biết bao? Tôi sai rồi, là tôi trẻ con, bốc đồng và vô tâm không để ý tới cảm nhận của anh. Tôi lén lút mở cửa phòng anh, rón rén tiến tới ngó vào lòng anh, ôm chặt trước khi anh có cơ hội đẩy tôi ra.

- "Em thực sự biết sai ở đâu rồi, đừng giận nữa, được không?"

Tôi chủ động cọ môi vào môi anh chuộc lỗi, có người ban đầu còn hồ hững hờ, cơ mà bị tôi trêu cho một hồi rốt cuộc phải nhận thua. Anh gạt giấy tờ qua một bên, khẽ ôm tôi đặt trên chiếc bàn gỗ rồi đó rồi trườn mền âu yếm tôi. Người ta hít hà quanh cổ tôi, hôn thật nhiều trên hõm vai mảnh dẻ, bàn tay ấm áp chầm chậm luồn qua lớp vải lụa mềm mỏng, nhẹ tách cánh sen ướt át rồi quấn chặt lấy chiếc nhụy sâu thẳm trong tôi. Cái nhìn say đắm nơi anh khiến tôi có cảm giác trong mắt anh tôi thật rực rỡ, đẹp đẽ và diễm lệ. Mỗi lần anh tiến gần về phía tôi thêm một chút lại là một lần tim tôi xao xuyến bồng bềnh, nếu có thể, tôi mong vòng tay rộng lớn này, sẽ mãi là của tôi.

Những ngày sau cuộc sống của tôi lại trở về như bình thường, thi thoảng lướt báo mạng giúp tôi biết thêm một vài thông tin của Misu. Ngày bạn tỉnh lại sau một thời gian dài hôn mê chính là ngày có người làm trong bệnh viện xác nhận bạn chưa từng mang thai. Hình như do thời gian nằm viện Misu khó tính gây hấn với y tá nên mới bị rò rỉ thông tin. Chính vì trước đó diễn sâu quá nên giờ sự thật bung bét khiến Misu bị hổn hển,

không chỉ người hâm mộ quay lưng mà hợp đồng quảng cáo cũng bị cắt đứt. Rất nhiều người gửi tin nhắn tới xin lỗi đồng thời chúc phúc cho tôi và Nguyên, tôi lịch sự cảm ơn họ vì đã thấu hiểu, thi thoảng tôi còn đọc cho Nguyên nghe những tâm sự dễ thương. Những lúc như thế Nguyên chỉ cười hiên, thái độ anh ấy chẳng có gì khác lạ ngoài việc âm thầm soạn văn bản yêu cầu tất cả mọi người trong hãng phim phải tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện. Quả thực tôi hơi nghi ngờ, đồng nghiệp của tôi thì ngược lại, mấy khi có dịp cấp trên thoáng tay cho đi kiểm tra miễn phí nên mọi người đều rất hào hứng. Tôi không thể tác động vào giấy khám được vì giấy tờ sẽ được gửi thẳng lên văn phòng sếp trước khi tới tay tôi. Tôi chỉ còn cách giả bệnh vào đúng hôm phải đi kiểm tra, sau đó nộp cho chị Loan bản sao giấy khám sức khỏe ở một bệnh viện khác. Tôi tìm tới một bệnh viện rất xa trung tâm thành phố, sau khi nhận được kết quả liền liền lĩnh xoá đi vài tờ trước khi cho vào máy photocopy. Chị Loan dễ tính nên không phàn nàn việc tôi tự ý đi khám ở nơi khác, chỉ bảo tôi đem lên phòng sếp đặt vào cùng chồng với giấy khám sức khỏe của mọi người. Không nghĩ mọi chuyện có thể đầu xuôi đuôi lọt như vậy nên tôi hí hửng lên gặp Nguyên.

Chỉ là, hình như có chuyện gì đó đã xảy ra, tôi chưa từng thấy văn phòng anh bừa bộn như thế, điện thoại, laptop, đồng hồ, mỗi thứ ném một chỗ. Dưới sàn nhà giấy tờ văn kiện bay tứ tung, anh ngẩng đầu, im lìm giữa những mảnh giấy vụn bị xé tan tành. Không khó để tôi nhận ra những mảnh giấy đó, cả chiếc túi đựng giấy bên ngoài cũng giống hệt chiếc túi tôi cầm trên tay, khác mỗi là, tờ bên trong túi của tôi là bản sao đã qua chỉnh sửa, còn tờ bị anh xé kia chính là bản gốc. Làm sao anh có thể có được nó? Làm sao một tờ giấy khám sức khỏe lại có thể có tới hai bản gốc? Tôi vắt óc ra để che giấu mà rồi cuối cùng, anh vẫn biết. Lòng ngực tôi căng cứng khi nhìn thấy anh ngẩng đầu bất động trong đó, còn tôi, chỉ biết đứng ngoài cửa, nước mắt đã chảy rơi. Tôi đã từng rất nhiều lần phỏng đoán thái độ của anh khi biết tôi khiếm khuyết, tôi nghĩ anh sẽ sốc, có thể sẽ chạy tới mắng tôi, cũng có thể thất vọng vì con người gian dối như tôi, nhưng chưa bao giờ tôi mừng rỡ được, thực tế, anh lại làm như không có chuyện gì xảy ra cả. Tối hôm đó anh về nhà rất muộn với đôi mắt đỏ hoe. Anh giải thích rằng do anh quá nhập tâm vào vai diễn mới. Tôi giả bộ tin lời anh nói, ngoan ngoãn theo anh tới dùng bữa tại quán gỏi cuốn gần trường Lotus.

Trong quán chỉ có hai chúng tôi thôi, cũng không hiểu anh thương lượng kiểu gì mà chủ quán bán muộn như vậy. Anh cùng tôi ôn lại một vài kỷ niệm cũ, có đôi lúc không khí trầm xuống, có đôi lúc chúng tôi lại cùng nhau cười phá lên. Anh diễn rất đạt, nếu như không chứng kiến mọi việc có lẽ tôi sẽ nghĩ hôm nay chỉ là buổi hẹn hò bình thường, anh còn xin bảo vệ đưa tôi vào thăm trường cũ. Khi chúng tôi cùng đứng trên sân thượng của toà thư viện, anh nắm chặt tay tôi, mỉm cười hỏi.

- "Em còn nhớ chứ? Năm đó, ở chính nơi này, ngay khi em quay lưng định bước xuống dưới, anh đã lấy hết can đảm để thổ lộ với em. Anh nói rằng, Kiều, tớ thích cậu. Từ khi tớ nắm tay dắt cậu chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem pháo hoa, tớ đã thích cậu mất rồi. Nếu cậu cũng thích tớ, thì làm ơn quay đầu lại!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 36: Từ Đầu Đến Cuối, Chỉ Thích Riêng Một Mình Anh?

Thật tiếc là em đã không quay lại, không phải vì em không thích anh. Mà là vì, em không nghe được! Em ước mình có thể nghe thấy, nếu như em nghe thấy, nhất định em sẽ không do dự mà chạy tới bên anh, ôm lấy anh. Và nếu như em nghe thấy, thì khoảnh khắc ấy, cả đời này em cũng sẽ không quên!

Đối với Nguyên, vụ đó có thể coi là tỏ tình thất bại. Cơ mà chí ít cậu ấy còn đỡ đáng thương hơn tôi, vừa bị giận vừa không biết lý do mình bị giận. Hôm ấy có người không thèm lên xe tôi đèo, tôi quan tâm hỏi thăm thì mắng tôi vô tình giả tạo, tôi hỏi vì sao tôi vô tình giả tạo thì gửi mặt giận dỗi. Đợt đó tôi mệt để sợ luôn ấy, bận nữa. Nguyên Anh đã tách khỏi P57 rồi nên tôi phải lập trang mới dành riêng cho những người hâm mộ bạn, cả FC giờ cũng phải xây dựng lại từ đầu. Từ trưởng FC P547 và các phó FC ở khu vực các tỉnh, thành phố khác đều từ chối ủng hộ Nguyên sau một loạt scandal quản lý nhóm tung ra nhằm hạ bệ cậu ấy. Tuy Võ Đình Nguyên Anh vẫn là một cái tên hot nhưng tại thời điểm đó rất nhiều người hâm mộ cảm thấy thất vọng và chuyển sang anti.

"Cậu viết bài giải thích mọi chuyện được không?"

Tôi đề xuất, Nguyên chỉ đơn giản nhắn lại.

"Không cần. Những người thương xót thật lòng họ sẽ tin vào cảm nhận của mình chứ không phải từ những thông tin bên ngoài."

Nguyên rất cương quyết nên tôi không nài nỉ cậu ấy nữa, nghĩ đi nghĩ lại thì một FC đâu thể vững mạnh nhờ fan phong trào, cuộc đời một người nghệ sĩ biết bao sóng gió, phải trải qua gian truân mới biết đâu là tri kỉ. Vì tôi làm quản lý rồi nên trưởng FC phải giao cho anh Trúc yêu quý, ban đầu

tôi đề xuất Nguyên câu ầm ầm luôn, chẳng hiểu sao khi gặp r ồi lại ngay lập tức đ ồng ý. Lẽ nào đã bị vẻ đẹp tomboy của anh ý quyến rũ r ồi? Bất giác tôi thấy hơi gai gai trong lòng, biết thế chọn bạn nào mập mập một chút cho đỡ nguy hiểm. FC của chúng tôi bây giờ tuy đông chỉ bằng một phần ba ngày xưa nhưng chất lượng, ít có xung đột bất mãn, căn bản mọi người đều yêu thương Nguyên thật lòng nên luôn tôn trọng các quyết định của cậu ấy chứ không động chút là gây áp lực như lúc xưa. Tôi nhớ hồi năm lớp mười một có một vụ khá hay ho là một vài bạn trong FC của chúng tôi đứng ra kêu gọi mọi người đừng bao giờ bình luận gì vào bài của Nguyên cả vì cậu ấy chẳng bao giờ thêm thả cảm xúc. Tôi thực sự không thể hiểu vì sao họ có thể đối xử với cậu ấy như thế, lẽ nào họ không biết đi ầu đó là rất khó, nó chỉ có thể xảy ra khi Nguyên tối ngày c ần điện thoại. Nếu như vậy thì làm gì còn thời gian dành cho các hoạt động nghệ thuật, mà phát hành MV flop thì cũng bị ăn chửi, nói chung trở thành người nổi tiếng chưa bao giờ là dễ dàng cả.

"Mệt không? Cố lên nhé!"

Tôi thường để lại bình luận khích lệ mỗi lần Nguyên đăng ảnh của đêm biểu diễn lên trang cá nhân. Thực ra Nguyên cũng ít khi tương tác công khai với tôi, cơ mà đó không phải là đi ầu tôi đòi hỏi, tôi chỉ mong nếu như nhờ may cậu ấy có đọc được một vài lời chửi bới thoá mạ của anti thì khi kéo xuống sẽ trông thấy những người như tôi vẫn luôn ở bên, âm thầm đ ồng hành cùng cậu ấy. Suốt một tháng kể từ vụ gọi tôi lên sân thượng thư viện, ngoài những thứ liên quan tới công việc ra thì Nguyên rất ít khi tám chuyện với tôi, hơn thế còn thân với rất nhiều bạn nữ khác, đặc biệt là Khánh Hân, nữ dancer tuổi teen mới nổi. Công bằng mà nói thì em Hân nhảy solo rất đẹp, nhảy cùng Nguyên mới tậ thôi. Tất nhiên chỉ mình tôi thấy tậ, tại tôi ghen mà, ghen điên đảo.

"Cậu có ba lời mời với mức giá rất cao cho tuần sau, một là hát song ca với Misu, hai là dựng bài và nhảy choreography solo dựa trên nền nhạc do ban tổ chức chọn, ba là nhảy đôi cùng Khánh Hân, giá show thứ ba thấp nhất."

Tôi đã nói ý đến thế mà hắn vẫn chọn hát với Misu và nhảy cùng Hân chứ, rõ ghét! Hát chỉ đứng song ca còn đỡ, nhảy thì eo ôi, động chạm nhau đã man. Người em Hân kiêu không có một milimet mỡ thừa nào luôn ấy, dáng dấp thanh thoát mảnh mai, nói năng thì thôi khỏi bàn, lễ phép khùng khiếp.

- "Em với anh Nguyễn Anh định đi ăn nem nướng, chị Kiều Anh đi chung với bọn em cho vui nhé!"

Ừ, đi chứ! Được mời chả lẽ không đi? Ai đó biểu diễn xong có quản lý quèn này lúi húi dọn đồ đạc cho, còn hắn thì vô tư xỏ tay túi quần đi đàng trước với em bé của hắn. Cùng là con gái với nhau mà phân biệt đối xử, chỉ nướng ném cho em ấy thôi còn mặc kệ tôi chứ. Gớm, tôi cần đấy à? Tôi thích ăn thì tôi cũng tự nướng được.

- "Anh Nguyễn Anh thích ai chưa?"

Khánh Hân bẽn lẽn hỏi rồi đưa que nem em ấy nướng cho Nguyễn. Nguyễn nhận lấy, cắn một miếng nhỏ rồi vô tư trả lời.

- "Rồi em ạ, nhưng người ta từ chối."

Gì thế? Sốc! Thế mà chẳng tâm sự với tôi gì cả.

- "Buồn nhỉ? Vậy thôi anh thích em đi!"

Cả tôi và Nguyễn cùng ho sặc sụa, cái con bé này lớn lên bên Mỹ nên nó tự nhiên đã man ý, muốn gì nói liền, chả bù cho tôi thích thầm người ta bao nhiêu năm mà chả có gan mở miệng.

- "Chưa thích thì hẹn hò cũng được. Nhưng là hẹn hò riêng hai anh em mình chứ không có chị Kiều Anh, mình có thể đi xem phim này, đi trượt băng, hoặc anh thích gì thì có thể đề xuất."

- "Nghe vui đấy!"

Nguyên từng từng đáp, máu nóng trong tôi sôi sùng sục luôn, kiếm bừa cái cớ nhà có việc bận rồi bực bội ôm balô đi về. Tôi chẳng hiểu sao mình lại cau có đến thế nữa, tôi cũng không biết mình lấy tư cách gì để khó chịu, chỉ là, tức thì cứ tức thôi, ng ửi một mình ở cái ghế đá trong công viên mà suýt chút nữa ứa nước mắt. Một lúc nguôi nguôi rồi thì lại gặp cái mặt đáng ghét đó chứ, hấn ng ửi xồm xuống trước mặt tôi, khoanh tay đặt lên đùi tôi, tùm tùm hỏi đều tôi.

"Ghen à?"

"Ai mà thèm!"

Tôi giận dữ gào lên, có người giao hoạt đề xuất.

"Chỉ cần cậu nói không thích, tớ sẽ không bao giờ diễn chung với em ấy nữa."

"Tuỳ cậu, chả liên quan!"

Tôi làm kiêu, Nguyên bảo chả liên quan thế thì cậu ấy đưa Khánh Hân đi xem phim đây. Tôi không kiêu nữa, ích kỷ giữ tay không cho người ta đi. Tôi chỉ giữ vậy thôi mà Nguyên không đi thật luôn đó, còn véo má tôi, tình cảm năn nỉ.

"Kì ỳ này, chuyện trên sân thượng ý...cậu...cậu...có thể nào... xem xét lại được không?"

Tôi của ngày đó ngờ ngác chả hiểu gì sất, tôi của bây giờ sau khi chứng kiến Nguyên tái hiện lại màn tỏ tình thời niên thiếu ấy, tâm trạng xúc động nghẹn ngào không sao mà thốt lên lời. Tôi cứ thế đứng trên sân thượng, tay chân bủn rủn không nhúc nhích nổi, còn trái tim lại nóng giãy như bị những lời tâm tình của anh thiêu cháy. Trong lúc h ồi tôi dường như đang phiêu lạc nơi nào, anh kéo tôi về thực tại bằng cách ôm lấy tôi, xoa xoa lưng cho tôi, sau đó mới nhìn sâu vào mắt tôi, dịu dàng đưa cho tôi một cái cớ.

"H ồi đó chắc em tưởng anh đùa nên mới không quay lại, phải không?"

Tôi gật đầu mà ứa nước mắt.

- "Anh xin lỗi. Là tại anh, lẽ ra thường ngày anh không nên đùa dai!"

Đúng, là tại anh! Nước mắt tôi chảy ra ngày một nhiều.

- "Thực ra năm đó anh đã gọi em rất to, anh hò đến khản cả cổ..."

Tôi chợt nhớ đến bài hát mà anh sáng tác, trong đó có đoạn "Tớ gọi tên cậu, tớ đã gọi cậu, không chỉ một lần, không chỉ một nơi. Vì sao cậu cứ nhất định không quay đầu lại?" Rất nhiều lần nhẩm hát theo tôi đã tự thêm thắt câu trả lời rằng "Là vì...vì...tớ không nghe thấy!", chỉ là thêm cho vui miệng thôi, không nghĩ được nó lại chính là bài hát dành cho mình, cũng không bao giờ dám tưởng tượng, cái người mình thích từ ngày xưa ấy, cũng thích mình lâu như thế!

- "Nếu em biết anh không hề đùa thì em sẽ quay lại, phải không?"

Anh hỏi hộp hỏi, tôi khóc nghẹn, không nói được lời nào ngoài liên tục gật đầu. Anh lau nước mắt cho tôi, kiên nhẫn đợi tôi bình tĩnh mới hỏi tiếp.

- "Ngày đó, em cũng thích anh, phải không?"

Tôi gật đầu.

- "Thích anh từ ngày chúng mình nắm tay nhau đi xem pháo hoa trên đại lộ trên Champs-Élysées, đúng không?"

Tôi tiếp tục gật đầu.

- "Từ đầu tới cuối, chỉ thích riêng một mình anh?"

Tôi vẫn gật đầu, anh hỏi tôi rất nhiều, bất cứ câu nào anh hỏi, tôi đều gật đầu. Đêm về tới nhà rồi mà nước mắt tôi vẫn không ngừng chảy, tôi khóc nhiều tới nỗi mũi bị ngạt, tôi phải thở bằng miệng mất một lúc lâu mới đỡ. Nguyên nằm ngay cạnh tôi, mọi khi tôi cố ý bật điện để nằm cùng nhau có thể quan sát xem anh nói gì, nhưng tôi chỉ dám bật đèn ngủ mờ mờ thôi, còn anh hôm nay thì bật hẳn điện lớn sáng choang, anh nói tự dưng

thích thế, tôi cũng giả bộ tin theo. Thi thoảng anh đưa tay lau nước mắt cho tôi rồi vỗ má dỗ dành.

- "Là lỗi của anh! Anh sai rồi...anh xin..."

Tôi ghen ngào đấm anh, anh đáng bị ăn đánh mà, ai kêu anh nói lúc nào không nói lại chọn đúng cái lúc tôi quay người đi? Ai kêu anh sau đó không hỏi lại cho rõ ràng mà đi giận tôi tùm lum. Tôi vòng tay qua ôm anh rồi vùi đầu vào trong lòng ngực ấy, im lặng cảm nhận hơi ấm từ anh. Thấy tôi khép mắt, có thể anh tưởng tôi đã ngủ nên khẽ nhào người dậy ngậm lấy vành tai tôi, anh hôn lên nơi đó rất lâu. Suốt cả một đêm anh dài anh không chớp mắt chút nào cả, tay trái của anh áp lên tai trái của tôi, tay phải của anh luồn xuống dưới áp vào tai phải của tôi rồi cứ thế cọ mũi vào mũi tôi. Tôi cũng không ngủ được, rất nhiều lần tôi muốn hé mắt ra thừa nhận mình khiếm khuyết và xin lỗi vì đã giấu anh. Nhưng rốt cuộc tôi lại không thể làm được, suốt bao nhiêu năm tôi vẫn cố sống như một người bình thường, khi yêu anh tôi lại càng có khát khao được trở thành một người bình thường, vì chỉ có như thế, tôi mới không cảm thấy tự ti khi đứng cạnh anh. Chỉ có như thế, tôi mới đủ dũng khí để đón nhận những yêu thương nơi anh, cánh tay vững chắc, trái tim ấm áp và cả nụ cười toả nắng đón tôi mỗi khi bình minh đến.

Buổi sáng tôi tới hãng phim với tâm trạng của người đang yêu và được yêu rất nhiều, đâm ra cái mặt cứ hơn hớn ý, xong được chị Loan báo tin đã tìm được nhà tài trợ cho bộ phim thì kiêu ngạo ngất trên cành quất luôn. Bất ngờ là phía họ muốn làm thành phim điện ảnh chứ không phải sitcom chiếu trên mạng. Cái gì vậy? Tôi có mơ không thế? Tôi ư? Biên kịch chính của một bộ phim điện ảnh kinh phí khủng? Tôi ký hợp đồng luôn không cần suy nghĩ, tất nhiên còn cần chữ ký của sếp nữa, tôi tranh thủ mang lên khoe nhặng xì ngậy. Nguyên cớ, xoa đầu tôi khen người yêu anh giỏi quá, những lúc như thế tôi cũng thấy mình giỏi thật, ước mơ từ thuở niên thiếu của tôi chẳng ngờ có thể thành hiện thực sớm như vậy. Thời gian sau đó tôi bận túi bụi, tối ngày hí húi viết kịch bản, sửa đi sửa lại chán chê mê mới mới hài lòng. May mắn lớn nhất của tôi có lẽ là yêu được người tâm lý, kể cả tôi muốn làm thêm giờ anh cũng chưa bao giờ phàn nàn, có chăng anh chỉ bảo tôi đem về nhà làm. Anh sắm thêm một chiếc ghế đủ êm cho

tôi ng ỡ thoải mái và đủ dài để khi tôi ng ỡ anh có thể nằm tựa đầu lên đùi tôi. Những lúc như thế anh thường c ần máy tính bảng làm việc hoặc đọc báo, có khi chỉ ngây ngốc ngắm lại ảnh tự sướng hàng ngày của chúng tôi, lại có hôm tôi cúi xuống thì thấy người yêu đang lim dim, đầu rúc vào bụng tôi, tay hờ hững mơn man quanh phần da thịt nhạy cảm. Tôi cúi xuống hôn lên trán anh, trái tim tôi khi ấy cứ xao xuyến mãi không thôi. Có người đột ngột hé mắt nhìn nhìn, hơi ngượng, tôi cười cười cho qua chuyện, cơ mà người ta vẫn gian xảo cảnh cáo.

- "Người ta chưa ngủ đâu, đằng ấy đừng có mà giờ trò tiểu nhân."

Vâng, tôi tiểu nhân quá cơ! Vậy còn anh rúc tôi hít hà hoài thì tính là quân tử hả? Tôi làm bộ giận dỗi đẩy anh ra, ngật nổi cái người đó như sâu róm vậy, càng đẩy càng dính, chịu không tài nào gỡ nổi. Trong suốt hai tháng tôi bận bịu thì Nguyên cực kỳ rảnh, cho tới khi hoàn thành kịch bản giao cho đạo diễn tôi mới thấy anh tất bật trở lại với công việc. Lúc đầu tôi chỉ đơn giản nghĩ là do đạo g ần đây dính scandal nhiều nên anh ít show đi, về sau nói chuyện với trợ lý của anh mới biết là do anh chủ động huỷ show, tình cờ tôi còn phát hiện ra, ở file lịch trình trong máy tính bảng của anh, tất cả những show bị huỷ đó đều được thay bằng dòng chữ.

"Ở nhà rúc vợ."

Chả hiểu sao mắt tôi đỏ hoe, c ần điện thoại soạn tin nhắn mà nước mắt rơi nhoe cả màn hình.

"Chiều nay hẹn hò với em không?"

"Em là ai thế? Anh là hoa đã có chủ rồi, đừng nghị em tự trọng nhé!"

Lại còn thích đùa dai nữa, tôi phì cười nhún vai.

"Xin lỗi em nhắn nhầm số ạ, anh chuyển lời cho anh Nguyên giùm em nhé, năm giờ, vẫn địa điểm mọi khi!"

"OK em yêu!"

Còn thêm mấy cái trái tim tung toé nữa chứ cái ông tướng cù nhây này. Tôi phấn khởi xin chị Loan nghỉ làm sớm để về nhà uốn tóc trang điểm chỉnh chu xong mới ra chỗ hẹn. Thế nào mà anh Khang cũng có mặt ở đây, lâu lắm rồi chúng tôi mới gặp nhau do dạo này anh bận đi tìm bối cảnh cho phim mới. Thấy tôi anh chạy qua giúi cho cây kẹo bông to bự rồi buồn đưa loạn xạ. Nào là chuyện phim của anh được đề cử vào hạng mục phim sitcom xuất sắc nhất của năm, nào là sáng nay báo đăng tin diễn viên Misu và Thái P547 thừa nhận cảm nắng nhau trong quá trình quay phim.

- "Chắc định tạo scandal PR như lần trước với Nguyễn Anh nhưng bị dập cho sập mặt bởi vì Thái đang có người yêu. Với lại cái là lần này nó không tỏ vẻ yếu ớt bị hại nữa mà thách thức dư luận luôn, chắc ekip cảm thấy xây dựng hình tượng thực nữ thất bại nên đổi hướng thành cô gái thị phi. Ôi Misu nó hết thuốc chữa rồi em ạ, thèm khát spotlight đến mức bán rẻ nhân cách. Mai sau anh ra phim có cho tiền anh cũng không dám mời nó."

Anh Khang ngao ngán nhận xét, tôi chẳng biết nói gì cả. Tại tôi không rõ là PR cho phim hay là đến giờ Thái vẫn yêu đơn phương Misu, còn Misu thì mệt mỏi nên muốn tìm nơi nương tựa. Dù sao cũng là lựa chọn của các bạn ấy, tôi không quan tâm lắm. Ngó thấy Nguyễn đang tới nên tôi chào anh Khang để chạy ra chỗ người yêu. Chẳng hiểu ăn phải cái bả gì mà mặt cau cau có có khó chịu thế chứ nì.

- "Kẹo bông ngon nhỉ?"

Khen kẹo ngon nhưng tôi đưa cho lại không thèm ăn mà tặng luôn cho bé gái đi ngay bên cạnh. Tôi chau mày thắc mắc.

- "Anh làm sao vậy?"

- "Anh bực bội."

- "Lại nóng trong người à?"

Tôi trêu, anh véo má tôi, lạnh mặt mắng.

- "Không phải anh nóng trong người... mà là anh ghen, được chưa? Mỗi lần anh bực bội nghĩa là anh ghen đó, đồng gốc!"

Ai đó làm bộ giận dỗi bỏ đi đằng trước. Tôi định lao tới ôm lấy anh mà chẳng hiểu sao chân cứng ngắc bần chần, các khớp tay cũng vậy. Đạo gầy đây tôi rất hay bị như thế, thi thoảng lại như bị choáng, nhưng chỉ là vài giây thôi, cùng lắm tầm một phút sau cơ thể tôi lại trở về như bình thường. Riêng hôm nay chẳng hiểu sao người tôi lại bị đi lâu như vậy, chỉ mỗi ánh nắng nhẹ buổi chiều thôi cũng đủ làm tôi thấy chóng mặt. Tôi tự hỏi đã có chuyện gì xảy ra với mình? Rồi cuộc tôi bị làm sao? Tôi đã yếu đến mức không thể chạy đuổi theo người yêu ư?

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chap 37: Chỉ Cần Có Em Là Có Tất Cả

Nếu thực sự là như vậy, nếu thực sự có một ngày em chẳng thể đuổi kịp anh, liệu anh có thể nào dừng lại và đợi em không? Rồi chúng mình sẽ đi cùng nhau, đi nhanh hay đi chậm đối với em không quan trọng, quan trọng là đi cùng anh. Anh cũng vậy, phải không?

Năm lớp mười hai tuy Nguyên đối tôi vụ tỏ tình trên sân thượng nhưng thi thoảng hai đứa ở gần nhau, cậu ấy vẫn nhiệt tình năn nỉ mong tôi suy nghĩ lại. Ngặt nỗi hồi đó tôi chẳng biết gì nên cứ như con ngor, hại Nguyên sau một thời gian kiên trì đã chán nản bỏ cuộc. Số lần cậu ấy xuất hiện với Khánh Hân nhiều không tả xiết, không chỉ Hân, bất cứ bạn gái nào thả thính cậu ấy đều không ngần ngại mà đáp. Người ta rủ rê đi chỗ này chỗ nọ Nguyên chẳng bao giờ biết lắc đầu luôn, hại tôi ức chế khủng khiếp.

- "Năm cuối cấp rồi thì cậu nên tập trung học hành đi, chuyện nam nữ để thi tốt nghiệp xong thì tính!"

Tôi khuyên, Nguyên gạt đi.

- "Cậu là ai mà quản?"

- "Tớ là quản lý của cậu!"

- "Quản lý không có quyền can thiệp vào đời sống tình cảm của tớ."

- "Tớ cứ can thiệp đấy, thì sao? Cậu tính sa thải tớ chắc?"

Tôi gân cổ lên thách thức, tức điên khi Nguyên lạnh nhạt quay đi. Lẽ ra cậu ấy nên bảo mấy câu đại loại như Kì uoi đừng giận, tớ sẽ không bao giờ sa thải cậu đâu hoặc tớ cần cậu chứ. Người ta là con gái mà, có nhất thiết phải phủ thế không? Tôi tủi thân khủng khiếp, còn tính nghĩ chơi với

hắn luôn, cơ mà chỉ tính cho oai thôi chứ con người tôi hèn chẳng thực hiện nổi. Mỗi năm Tết cả nhà đi chơi Đà Lạt, còn tôi thì xin ba ở lại để theo ai đó đi diễn, bị Mẫn Tiên chửi tới tấp luôn. Nhưng tại Nguyên bất chấp tôi phản đối nhận rất nhiều show dịp Tết, tôi lo cậu ấy ăn uống không đầy đủ hại sức khỏe. Các năm trước ít nhất còn có công ty chăm sóc, giờ tách ra hoạt động riêng một thân một mình bươn trải vất vả, tôi sao có thể bỏ mặc người ta? Với tôi còn nhận lương nữa mà, thời gian đầu Nguyên trích cho tôi hai mươi phần trăm tiền catxe của buổi diễn, sau này tôi học được cách trang điểm thì con số được tăng lên ba mươi phần trăm. Nào tôi tuy hơi cá vàng nhưng được cái mấy việc liên quan tới khéo tay tỉ mỉ lại học cực nhanh, cho dù là kiểu tóc hot và khó cỡ nào, tôi chỉ cần xem video hướng dẫn tầm hai ba lần là có thể bắt chước được y hệt. Nguyên rất tin tưởng tay nghề của tôi, Khánh Hân xem chừng cũng không ngoại lệ.

- "Chị Kiều Anh ơi xong anh Nguyên thì trang điểm cho em nhé, với cả tết cho em kiểu tóc giống của chị nữa, em thích!"

Khánh Hân chạy ra nắm ống tay áo tôi nài nỉ. Thấy tôi hơi lưỡng lự, Nguyên mở lời.

- "Cậu sang giúp em ấy đi, tớ sẽ trả thêm tiền!"

Câu nói của Nguyên khiến lòng tôi trùng xuống. Trả thêm tiền? Cậu ấy xem tôi như một người làm thuê? Và tôi lặn lội đến đây chỉ vì tiền công?

- "Tớ sẽ trang điểm và tết tóc cho em ấy, còn cậu cứ giữ lại tiền của mình đi!"

- "Chị ốm à? Giọng chị khản đặc!"

Khánh Hân sốt sắng hỏi han, tôi còn chẳng nhận ra giọng mình khản đặc cơ, tôi lắc đầu kêu không sao rồi tập trung làm cho nhanh. Bữa đó vì người quá nhọc nên tôi không thể ngồi ở dưới khán đài như mọi khi mà qua luôn quán cơm, dặn họ đợi hai tiếng nữa khi buổi biểu diễn kết thúc thì mang cơm ra chỗ Nguyên. Sau đó, tôi đi thẳng về nhà nằm lăn ra giường, chân tay mỏi nhừ, người ngòm nóng hầm hập như kiểu đang ở trong lò than, tôi

trùm chăn lò ðà lò ðờ, vật vờ qua một ðêm mới tá hoả khi thấy ðiện thoại có rất nhi ều cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn lúc hai giờ sáng.

"Tớ ðợi ở dưới nhà nhưng không thấy cậu. Cậu đi ðâu vậy? Cậu ổn chứ?"

Ờ tôi ở trong nhà mà, sao không bấm chuông? Ờ mà bấm chuông thì tôi cũng ðâu nghe thấy nhỉ?

"Tớ ổn. ðêm qua tớ qua nhà bạn chơi. Vẫn còn sớm, cậu cố gắng nghỉ ngơi ði tối còn ðiễn."

Tôi nhắn lại, chưa ðầy năm phút ðã thấy Nguyễn trả lời.

"Tớ huỷ show rồi. Tớ bị ốm."

Tôi tưởng Nguyễn nói thật nên vội vàng bật dậy đánh răng rửa mặt rồi ngay thơ ði mua thuốc và cháo ðem tới chỗ bạn, ai ngờ ðến nơi thấy hẳn khoẻ re à, còn cười nhăn nhở nữa chứ. Bực bội, tôi quay người ðịnh về, nhưng Nguyễn ðã nhanh như cắt kéo tôi vào trong nhà rồi ðóng sập cửa. Một tay cậu ấy ôm qua eo tôi, tay còn lại dịu dàng lau mồ hôi trên trán cho tôi, ánh mắt nhìn tôi ðầy trùu mến.

"Bỏ tớ ra, cậu làm gì vậy?"

"Câu này tớ phải hỏi cậu mới ðúng? Cậu vừa làm gì vậy?"

"Thì tớ vừa bị lừa ðến ðây ðó!"

"Ai bắt cậu tới ðây? Tớ chỉ nói tớ bị ốm thôi mà, ai mượn cậu quan tâm tới tớ? Còn nữa, ai mượn cậu ghen khi tớ thân thiết với các bạn nữ khác?"

"Thì...thì...cậu là thần tượng của tớ mà, tớ có quyền chứ bộ."

Tôi viện cớ nói lảng nhãng, Nguyễn véo má tôi ðau ðiếng, ấn tôi ng ồi tựa vào chiếc ghế sofa gần ðó, bóc miếng dán hạ sốt trong túi thuốc tôi

mua đặt lên trán tôi. Cậu ấy bắt tôi uống thuốc, bắt tôi ăn cháo, còn pha nước cam cho tôi nữa.

- "Ki ầu, môi cậu nhợt nhạt lắm! Tớ giúp cậu nhé!"

Thấy Nguyên nhạt thỏi son trong hộp trang điểm nên tôi tưởng cậu ấy giúp tôi tô son cơ, tôi vui vẻ đồng ý, trộm nghĩ tô một chút cho xinh cũng được. Ai ngờ cái tên đó hẳn chỉ cần son giờ giờ vậy thôi chứ tôi vừa gạt đầu liền cú người xuống chạm môi vào môi tôi, hại tôi nóng muốn bùng cháy luôn à. Tôi xấu hổ véo tai người ta, ai đó bắt lấy tay tôi áp lên má họ, nũng nịu năn nỉ.

- "Ki ầu, từ giờ tớ sẽ không trêu cậu nữa đâu, mau khỏi ốm nhé!"

Quả thật từ đó Nguyên không hề gần gũi với bất cứ một bạn nữ nào cả, toàn bộ thời gian rảnh của cậu ấy đều là của tôi. Chỉ là, cậu ấy không mượn tôi làm quản lý nữa, hạn chế cho tôi đi theo các đêm diễn khuya. Tôi buồn lắm, chị gái không an ủi thì thôi còn mắng chứ.

- "Mi bị điên! Là Nguyên Anh thương mi vất vả đó, cũng sắp thi tốt nghiệp rồi còn gì? Mà mi tính đi du học không?"

- "Không đâu, em học trong nước thôi. Em tính đăng ký mấy trường đào tạo viết kịch bản đó. Chắc em sẽ học thêm cả nghệ thuật cắm hoa và nấu nướng nữa."

- "Mi đúng là không có chí hướng."

Vâng, Alex nhà chị mà ở trong nước xem chị có chê tôi hùng hèn như vậy không? Tiên máu lắm, mặc mẹ nhất quyết phản đối chị vẫn nộp hồ sơ sang Mỹ cùng Alex, hai người đều muốn học ngành Y. Mẹ giận chị hơn một tháng rồi cơ mà chị vẫn cứ nhờn nhờn, chị nói tương lai là của chị, chị sống cho chị chứ không phải sống cho mẹ chị. Còn tôi thì may mắn hơn, tôi thích làm gì ba cũng ủng hộ, ba không mong tôi trở nên xuất chúng như mẹ Mẫn Tiên đặt niềm tin vào chị, ba chỉ mong con đường của tôi luôn được suôn sẻ và ngập tràn nắng ấm. Sau bao nhiêu chông gai gập ghềnh, con đường ngày hôm nay tôi đi quả thật bắt đầu bằng phẳng hơn trước, chỉ

tiếc rằng, tôi lại không thể gọi điện cho ba để nói rằng, ba ơi, con làm được rồi, con gái bé nhỏ của ba đã trưởng thành rồi, con có công một việc ổn định, có một bộ phim sắp ra mắt, còn có cả một người yêu con chẳng kém con yêu người đó, con hạnh phúc lắm ba, ba tự hào về con không ba? Chắc hẳn ba sẽ tự hào, ba nhỉ? Ở nơi xa xôi ấy, con tin rằng, ba, và cả mẹ nữa, sẽ luôn dõi theo con. Ba mẹ cũng đừng lo cho con quá, bởi vì ở nơi này, có một người rất quan tâm con, sẵn sàng quay lại đợi con mỗi khi con không thể đuổi theo anh ấy.

Nguyên tưởng tôi giả bộ đứng một chỗ dõi hờn, miệng anh mắng tôi trẻ con nhưng vẫn chỉ âu chuộng công tôi. Tôi đổ người vào lưng anh, vòng tay qua ôm lấy cổ anh, cọ cọ mũi lên bờ vai vững chãi ấy, tâm trạng tôi thả lỏng hơn. Dẫu biết nũng nịu người yêu kiều này thì tối nay rất có thể được lên báo, rồi người ta sẽ được dịp trêu tôi là cái loại người không xương, có đi vài ba bước cũng không nổi, nhưng mà kệ thôi, quan tâm chi, chỉ cần được ở bên người đàn ông này, cho dù phải trả giá như nào tôi cũng chịu. Tôi kêu Nguyên đến sân khấu nhỏ mình đã đặt trước, lúc tới nơi người tôi bắt đầu trở lại bình thường rồi, chân tay linh hoạt hơn sượng thật đấy, tha hồ đùa nghịch. Tôi lấy trong túi chiếc phong bì bỏ toàn bộ lương tháng trước đưa cho người yêu, tùm tùm đăm phán.

- "Em muốn đặt show. Chỉ biểu diễn cho mình em xem thôi, nhạc do em chọn!"

Nguyên bóc phong bì rồi chau mày lắc đầu.

- "Giá catxe của anh không thấp như này."

- "Em biết, nhưng em là người yêu anh mà, không thể nào nhân nhượng sao?"

- "Không thể...trừ khi...em còn thứ khác để trả..."

Eo cái ánh mắt đó, thề là gian tà khủng khiếp luôn ấy. Đang hứng khởi nên tôi gật đầu đồng ý liền. Tôi ngồi ở hàng ghế đầu tiên, thực ra hàng ghế thứ mấy cũng chẳng quan trọng vì khán phòng này chỉ có mình tôi, và trên sân khấu cũng chỉ có mình anh. Tôi nhân lúc anh không để ý đeo

nhanh máy trợ thính, bên cạnh đó có một dàn loa và máy tính đã được người ta kết nối sẵn, tôi thích bài nào chỉ cần nhấn chuột. Có thể nói Nguyễn nhà tôi sinh ra đã mang trong mình dòng máu của một dancer chính hiệu, không một bài nhạc nào có thể làm khó anh, kể cả tôi chuyển bài nhanh nhaoay nhoáy thì anh vẫn có thể bắt kịp. Võ Đình Nguyễn Anh toả sáng nhất là khi anh ấy đứng trên sân khấu, dù anh không đi một đôi giày chuyên dụng hay khoác trên mình những bộ đồ đắt tiền, chỉ cần cơ thể anh chuyển động theo bất kỳ một điệu nhạc đó, tôi liền cảm thấy mọi thứ xung quanh như bị lu mờ, chỉ có duy nhất một vòng hào quang ở chính giữa sân khấu, ở ngay trước mắt tôi. Có hơn một lần tôi muốn đem vòng hào quang ấy giấu đi, nhưng đi đâu đó thật nhỏ nhen, phải không? Yêu một người đâu phải giữ khư khư người đó cho những ích kỷ của riêng mình, yêu một người có lẽ là, để người đó thoải thích vùng vẫy trong vùng trời đam mê của họ. Tôi say đắm nhìn người yêu, ngắm chán chê mê mỗi mới chuyển sang bài hát do chính anh sáng tác.

"Tớ thích cậu!

Từ khi tớ nắm tay dắt cậu

chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées đi xem pháo hoa,

tớ đã thích cậu mất rồi!"

Tôi mỉm cười cởi áo sơ mi ngoài rồi tiến lên sân khấu, áo bên trong của tôi là chiếc crop top co giãn ôm ngực và để lộ eo xinh, dạo gần đây làm việc vất vả nên eo có nhỏ hơn trước rồi, thon thả ghê lắm. Anh đưa tay đón tôi, tôi chạm tay vào tay anh rồi cũng nhún nhảy theo nhịp điệu bản nhạc.

"Này cô gái, nếu cậu muốn kết hôn với thần tượng của mình,

thì ới tớ một câu nhé!

Vị trí cô dâu của tớ, sẽ luôn để phần cho cậu.

Chỉ cần cậu ưng thuận, dù đang ở đâu, tớ cũng sẽ mặc vest chú rể và lao tới.

Cậu sẽ gật đầu chứ?"

Tôi đã từng rất ghen tỵ với Khánh Hân khi ở dưới khán đài. Tôi nghĩ nếu có thể nhảy trọn vẹn một bản nhạc cùng với thần tượng của mình chắc sẽ thích lắm, thật không ngờ khi đi đầu đó xảy ra, cảm giác còn phưng phấn gấp vạn lần so với trong tưởng tượng. Tôi ở rất sát người yêu của mình, anh luôn kéo tôi kịp thời mỗi lần tôi suýt ngã, uốn cho tôi những động tác khó, tôi thích nhất là khoảnh khắc hai tay anh siết chặt eo rồi nhấc tôi lên cao xoay vòng vòng, khi ấy tôi tưởng như mình là một chú chim nhỏ đang sải cánh tung bay vậy, thực sự rất hạnh phúc! Tất nhiên, cái giá tôi phải trả cho buổi vui đó cũng không hề nhỏ, tên đáng ghét Võ Đình Nguyên Anh sau khi về nhà bắt đầu mặt dày đòi nợ, tôi thích chọc hấn nên khất dần khất mòn từ hôm này sang hôm khác, nhìn cái mặt nhăn nhó của người yêu công nhận sáng khoái dễ sợ.

- "Rốt cuộc đảng ấy định quyết catxe đây hả?"

- "Đâu có, xin nợ thôi mà!"

Tôi gian tà đáp rồi chạy biến vào nhà tắm. Lẽ ra tôi không nên bĩu môi trêu tức anh trước khi đóng cửa, nếu như vậy chắc sẽ không chọc điên anh, khiến anh ôm hận chui vào trả thù, đúng cái lúc tôi đang thư thả ngâm mình trong bồn tắm ngát hương hoa hồng chứ. Tôi tức mình té nước thì anh chơi lầy cởi luôn áo ngoài, cơ ngực của nam thần giới dancer hại tôi muốn học máu mũi, bực bội mắng mỏ có đôi ba câu thôi mà người ta xông tới chặn miệng tôi, môi lưỡi quăn quít khiến trống ngực tôi đập loạn xạ. Tay anh bắt đầu không an phận, người tôi cũng mềm oặt chẳng thể chống đỡ nổi, đành thuận theo tự nhiên. Có những lúc tôi cảm giác như bị người đối diện ép đến ngột ngạt, anh cố ý áp sát trừng trị tôi vụ khất catxe, dọa dìm cho tôi uống no nước nhưng lúc tôi giả bộ chìm xuống lại khăn trương vòng tay xuống dưới lưng để đỡ tôi lên. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ nợ Nguyên bất cứ thứ gì nữa, người đâu mà tính toán dễ sợ, vốn đòi chưa xong đã bắt đầu thu lãi, giày vò tôi cả người rã rời, sáng hôm sau vật vã mãi không dậy nổi. Tên yêu nghiệt đó cũng không thêm đánh thức người yêu mà đường hoàng đi làm trước, hại tôi một giờ chiều tới chỗ làm phải

nói dối chị Loan ban sáng bị cảm, còn bị trừ lương nửa buổi nữa chứ, thật điên quá đi mà!

- "Thời buổi này cần gì tài năng, chỉ cần giỏi quyến rũ đàn ông thôi thì sẽ có người sẵn sàng rót vốn vào phim, Kiều Anh nhỉ?"

Anh Thư hỏi tôi, kiểu giống hỏi đều hơn là hỏi thật. Chị Loan kêu Anh Thư về làm việc, chị bảo tôi đạo diễn đã đọc qua kịch bản và thấy rất hứng thú, nếu không có gì thay đổi thì tuần sau bắt đầu casting, tôi cũng tham gia chọn diễn viên luôn. Mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi cho tới khi tôi phát hiện ra người giám sát kỹ xảo cho bộ phim là một người cực kỳ nổi tiếng từng làm nên thành công của rất nhiều bộ phim bom tấn bên nước ngoài. Linh cảm có đi đâu gì đó không đúng lắm, tôi hẹn gặp trợ lý của Nguyễn, năn nỉ em ấy nói cho tôi biết danh tính nhà đầu tư thực sự đứng đằng sau. Quả đúng như tôi lo sợ, người đó không phải ai khác ngoài ông chủ của hãng phim này, Võ Đình Nguyễn Anh, người yêu tôi. Đó là một số tiền vô cùng lớn, đó cũng chính là số tiền có được sau khi anh ấy thế chấp toàn bộ tài sản, cũng có nghĩa, nếu phim flop anh sẽ trắng tay. Tôi đã quá ngây thơ khi nghĩ rằng có một nhà đầu tư hào phóng ở phương trời nào đó rót vốn cho một biên kịch vô danh như mình. Lòng tôi bất an khủng khiếp, tôi không muốn làm một bộ phim mạo hiểm như thế, tôi không muốn đem toàn bộ số tiền mồ hôi nước mắt bao năm qua của anh chỉ để thực hiện giấc mộng của mình. Tôi cầu xin trợ lý của anh tìm cách dừng phim, tiếc rằng em ấy phân tích.

- "Khó lắm chị ơi, ván đã trượt đóng thuyền rồi. Giờ cứ thế làm thì cùng lắm phim thua anh Nguyễn mất hết thôi, chứ chị mà tính huỷ chắc anh ấy vỡ nợ vì tiền đền bù hợp đồng luôn đó."

Thế đó, mọi việc anh cứ thế an bài, chẳng cho tôi sự lựa chọn nào cả. Hôm đó tôi về sớm hơn thường ngày, đi một vòng quanh căn penthouse rộng thênh thang của anh mà căng thẳng cực độ, cứ nghĩ tới việc phim ra rạp bị lỗ, anh mất nhà, mất xe, mất tất cả tôi lại ứa nước mắt. Tôi đã làm việc cật lực suốt nhiều tháng sau đó, cố gắng xem nhiều phim nước ngoài để học hỏi thêm kinh nghiệm, từng câu thoại trong kịch bản tôi đều tham khảo ý kiến của tất cả mọi người để cải thiện. Tôi không dám nói cho

Nguyên những lo lắng trong lòng mình, nhưng quả thật tôi bị khủng hoảng vô cùng, có lẽ chính vì vậy sức khỏe của tôi ngày một xuống dốc. Tôi bị choáng liên tục, chân tay hay run rẩy khó kiểm soát, đặc biệt là vào cái tuần trước tuần ra mắt phim, tôi bị xỉu ba lần liên tiếp. Nguyên sốt ruột đưa tôi đi kiểm tra, tuy kết quả chỉ là do stress nặng thôi nhưng anh vẫn cáu, anh nhất quyết không cho tôi đi làm nữa. Tôi xin xỏ được ra hãng phim thì anh lạnh mặt bảo.

- "Tất cả xong hết rồi, chỉ còn quảng bá và truyền thông nữa thôi, em ra cũng không được gì cả."

Vẫn biết là thế nhưng tôi cứ nóng lòng nóng ruột ấy.

- "Thực ra em biết...trợ lý của anh khai hết rồi...phim là do anh đầu tư...thế nên em sợ lắm...em sợ anh mất trắng..."

Trong lúc mất bình tĩnh tôi đã trót nói ra sự thật, ánh mắt anh sắc lạnh như kiếm muốn sa thải trợ lý luôn rồi. Tôi giữ người yêu ngăn không cho anh bấm máy, mãi một lúc sau bình tĩnh lại anh mới ôm tôi lên giường, đặt tôi trong lòng vỗ về.

- "Ngoan, đừng căng thẳng. Anh không sao, tiền mất thì vẫn kiếm lại được, không quan trọng. Chỉ cần có em là có tất cả, em hiểu không?"

Tôi gật đầu, sống mũi cay xè. Tôi ngoan ngoãn nghe lời anh ở nhà tĩnh dưỡng, anh cũng dành thời gian tối đa ở nhà với tôi, tắm rửa cho tôi. Chỉ có đi đâu, tôi càng ăn càng gầy, tai tôi không đeo máy trợ thính mà vẫn nhức tẹt, đầu óc thì suốt ngày ong ong, tôi bắt đầu nhận ra những dấu hiệu Alex từng cảnh tỉnh. Tôi lên Nguyên nhắn tin cho Alex hỏi han, Alex gửi cho tôi địa chỉ của một bác sĩ rất giỏi mới từ Mỹ về nước năm ngoái, hiện đang mở bệnh viện tư trong Nam. Theo như Alex thì căn bệnh của em gái cậu ấy là bệnh hiếm, trên thế giới rất ít người mắc phải nên có khả năng tôi đi khám thông thường người ta không phát hiện ra điểm lạ. Tôi nói dối Nguyên mình cần đi thăm một người bạn sau đó thu xếp bay vào Nam sớm nhất có thể. Sau khi khám xong vị bác sĩ trao đổi với tôi gần ba tiếng đồng hồ, và cuối cùng, để giải đáp cho thắc mắc còn bao nhiêu thời gian của tôi, ông ấy chậm rãi đáp.

- "Theo như tình trạng của cháu hiện giờ thì chắc tầm sáu bảy tháng. Nhưng nếu chịu khó giữ gìn sức khỏe thì có thể sẽ kéo dài được một năm, cháu cố gắng lạc quan nhé!"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 38: Lâu Nhất Có Thế

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước khi bay vào đây nhưng trái tim tôi vẫn không ngừng run rẩy. Dẫu biết so với những người cùng mắc căn bệnh này, đặc biệt là em gái Alex, tôi vẫn trụ được tới thời điểm này là may mắn lắm rồi. Nhưng con người mà, ai cũng tham lam phải không? Sáu tháng? Bảy tháng? Hay một năm đây? Bác sĩ kê cho tôi một ít thuốc, nhưng ông nói luôn thuốc chỉ phần nào đó giúp tôi bớt đau đớn chứ không có tác dụng chữa tận gốc. Giá như có thuốc đặc trị, đáng bao nhiêu tôi cũng có thể uống. Nhưng không, chẳng có loại thuốc nào vi diệu đến thế, cũng chẳng có biện pháp nào thực sự hữu hiệu. Tôi không biết phải nói chuyện này với Nguyên như nào? Tôi sẽ nói với anh ấy chứ? Hay cứ thế rời đi không một lời từ biệt...giống như cái cách năm ấy ba rời xa tôi!

Đó là một ngày nắng nhuộm màu vàng ruộm khắp các con phố, là ngày mà Mẫn Tiên sẽ biểu diễn tiết mục cuối cùng trước khi sang Mỹ học Y cùng Alex. Vì mẹ còn giận chị nên chỉ có ba con tôi đi cỗ vũ. Ba vô cùng tự hào khi chị giành được học bổng toàn phần, một người hiếm khi dùng mạng xã hội như ba hôm đó còn để trạng thái hạnh phúc thì phải hiểu là ba vui tới nhường nào, ba thậm chí đã chảy nước mắt trước bài phát biểu của Mẫn Tiên trên sân khấu, sau khi cảm ơn mẹ chị, cảm ơn tôi, cảm ơn các fan, chị ấy gọi ba đây ngọt ngào.

- "Ba à! Ba ơi! Ba của con! Những năm tháng qua con gây cho ba không ít rắc rối, phải không ba? Con là một đứa con gái hư, ba nhỉ? Ba có thể nghĩ con là một đứa bướng bỉnh, nhưng xin ba đừng hiểu nhầm rằng con ghét ba hay không cần ba như con vẫn thường nói...con...con chỉ là...muốn gây sự chú ý của ba mà thôi. Con đã rất ghen tỵ với Kiều Anh những khi ba chỉ mắng mỏ em ấy, con đã rất buồn khi ba nói rằng ba không thể tranh luận với mẹ để can thiệp sâu vào việc của con, vì ba và con không cùng dòng máu. Tại sao chúng ta lại không cùng dòng máu cơ chứ? Phải chăng tạo

hoá đã nh ần, đúng không ba? Nhưng cho dù có nh ần đi chẳng nữa, con vẫn mãi là con gái ba, ba nhỉ? Con...Huỳnh Mai Mẫn Tiên...yêu ba...không ít hơn Huỳnh Mai Ki ều Anh. Đối với con, người quan trọng nhất trên cuộc đời này, là ba! Con xa nhà r ồi...ba đừng quên con, nhé ba!"

Chị khóc nức nở, tôi cũng rơm rớm theo, ba vội vã chạy lên sân khấu ôm chị. R ồi như sợ tôi tủi thân, ba dắt chị xuống dưới đón tôi, hai tay đưa qua ôm hai đứa vào lòng, Mẫn Tiên mếu máo nhận xét.

- "Như hai cô b ồnhỏ ý ba nhỉ?"

Mụ làm tôi cười sặc, lúc ba cha con chúng tôi đứng ở vỉa hè đợi bác tài xế đến, Mẫn Tiên nũng nịu đòi ba mua gấu bông. Ba chi ều chị, hai người dắt nhau sang đường mua, còn tôi vì có cuộc gọi đến của Nguyên nên không đi cùng. Tôi yêu cầu gọi video, cậu ấy chấp nhận, chúng tôi vừa cười đùa được hai ba câu thì sắc mặt Nguyên tái nhợt, cậu ấy hoảng hốt gọi tôi.

- "Ki ều, cậu có sao không? Cậu ổn chứ?"

- "Ừ, tớ ổn. Sao vậy?"

- "Tớ nghe thấy âm thanh rất khủng khiếp, hình như chỗ cậu có tai nạn."

Tôi ngơ ngác nhìn lên, có một chiếc xe dừng sừng sững ngay giữa đường, ba tôi đang ôm chị gái nằm sõng soài ở một mé đường, thời khắc nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, cả người tôi cứng đờ như hoá đá. Sống lưng tôi lạnh toát, chân tay bủn rủn không nhúc nhích nổi, và sau đó...tôi không biết những gì xảy ra sau đó...cho tới khi tôi tỉnh lại và thấy mẹ kể cào cấu người lái xe gây tai nạn. Thực ra chính anh ta là người đưa ba cha con tôi vào viện, bác sĩ nói tôi sốc quá nên ngất, Mẫn Tiên bị thương nhưng không quá nghiêm trọng, chị tỉnh r ồi, còn ba tôi thì không cứu được. Tôi đang mơ phải không? Chắc chắn là mơ r ồi, chỉ một giấc mơ thôi, dưới tấm vải trắng kia sao có thể là ba tôi? Mới ban sáng ba còn bóc trứng cho tôi ăn cơ mà, sao có thể?

- "Chắc nh ần lẫn gì thôi, mình về thôi chị, ba đang ở nhà đó!"

Tôi kéo tay Mẫn Tiên, chị hất tôi ra, run run lật tẩm vải. Rốt cuộc, hi vọng cuối cùng của tôi cũng bị chị dập tắt.

- "Là nó...mẹ ơi là nó đó...là Kiêu Anh...không...không phải con đâu...con không giết ba...là nó...chính nó...nó cướp ba của con..."

Mẫn Tiên quay sang đánh tôi, mãi sau này tôi mới hiểu chị bị chấn động mạnh nên thần kinh không bình thường. Nhưng tôi của lúc đó không được bình tĩnh như tôi của sau này, tôi lao vào đánh lại chị.

- "Là ai đòi mua gấu bông? Chị không nhớ sao? Là chị đòi mua gấu bông đó đờác độc. Sao lại là tôi cướp ba của chị? Ba từ lúc nào là ba của chị? Ba không phải ba của chị, ba và chị không liên quan, ba là ba của tôi, chị hiểu chưa? Chính chị cướp đi ba tôi, cướp đi người thân duy nhất của tôi."

- "Không...không phải tao...mày đó...mày mới là người bắt ba đi sang cửa hàng bên kia đường mua gấu bông. Là mày mà, mày mới là người không chung dòng máu với ba, tao là con ruột của ba, mày bị điên rồ! Tao sẽ không bao giờ tha thứ cho mày!"

Mặc cho anh lái xe nói người sang đường cùng ba là Mẫn Tiên, mẹ chị vẫn giả điếc xông vào đánh đập tôi. Bà ấy tát tôi, đá tôi, giật tóc tôi, rồ bà ấy ôm lấy Mẫn Tiên, chọn cách chửi rửa tôi để an ủi con gái.

- "Mẹ biết nó là đờsao chổi mà, mẹ thương Tiên lắm. Tiên ngoan, Tiên nghe lời mẹ vào nằm nghỉ nhé, loại yêu nghiệt này yên tâm để mẹ xử nó."

- "Đừng...đừng xử nó...là con...hình như là con đòi mua gấu bông...con...con là kẻ giết người mẹ ơi. Con giết ba rồ mẹ ơi."

- "Không phải, không phải đâu, con gái của mẹ không có lỗi gì cả. Là con cóc ghẻ Kiêu Anh, nó mới là kẻ giết người."

- "Đúng rồ, con quên mất. Là nó cơ mà nhỉ? Mẹ bắt nó nhốt vào tù đi mẹ, xong mẹ gọi ba về cho con nghe mẹ."

Hôm ấy mẹ Mẫn Tiên không tống tôi vào tù như lời con gái khấn cầu mà nhốt tôi ngay tại căn phòng của mình. Đã nhốt rồi thì thoảng ngứa tay còn qua đánh đập nữa, bà ấy cũng ác thật, chỉ tốt hơn mấy con mụ dì ghẻ trong truyện cổ tích là hàng ngày vẫn sai người mang cơm canh lên cho tôi. Nhưng tôi không nuốt nổi, tôi ngồi một góc phòng, không ngừng gọi ba mẹ mình, có những lúc tôi còn giận họ nữa, hai người đối với tôi cũng thật tàn nhẫn. Có những lúc tôi lại nhớ họ phát điên, nhớ đến mức quên cả giận. Tôi tự hỏi tôi đã làm gì sai? Phải chăng do tôi không ngoan nên họ chẳng cần tôi nữa? Và rồi, trong những phút giây u ám nhất của cuộc đời, tôi đã được gặp ba mẹ, trong mơ. Ba mẹ cười rạng rỡ ghê lắm, hai người nói với tôi họ rất hạnh phúc vì rốt cuộc cũng được đoàn tụ. Tôi hỏi ba mẹ vậy còn tôi thì sao? Ba mẹ xoa đầu tôi, trù mển bảo rằng ba mẹ vẫn luôn ở bên tôi. Có thể đối với người khác, giấc mơ đơn giản chỉ là ảo ảnh, nhưng với tôi, nó lại là cả một niềm tin. Tôi có niềm tin mãnh liệt rằng ba mẹ thực sự sẽ dõi theo tôi như đã hứa, và rồi một ngày nào đó, tôi sẽ được trở về bên vòng tay yêu thương của gia đình.

Đôi khi tôi cứ lo khi ấy tôi già nua, tóc tai bạc trắng chỉ sợ ba mẹ không nhận ra mình. Thật chẳng ngờ có một ngày, tôi lại biết tin chúng tôi sẽ đoàn tụ sớm hơn dự tính. Việc đầu tiên tôi làm sau khi ra Bắc là tới thăm ba mẹ mình, tôi kể cho họ về căn bệnh lạ mà mình mắc phải, vừa kể vừa khóc nức. Tôi...thực ra...chưa từng sợ phải tới chỗ của ba mẹ...cho tới khi trở thành một nửa của ai đó. Tôi sợ phải bỏ lại anh ấy một mình, một mình anh ấy...lẽ loi biết bao? Tôi về nhà với đôi mắt sưng húp, Nguyên đón tôi bằng một cái ôm rất chặt. Tôi nói dối rằng tôi nghĩ ra một câu chuyện rất hay nên cảm xúc bị trôi theo nhân vật. Anh chỉ hỏi hai ba câu rồi kéo tôi vào ăn cơm, mọi chuyện diễn ra bình thường cho tới buổi tối, khi bỏ đũa vào máy giặt tôi bỗng phát hiện ra ống quần anh có bám cỏ, loại cỏ mọc ở chỗ ba mẹ tôi và ba mẹ anh. Tôi hoảng hốt lục túi quần anh, có cả vé máy bay nữa, cùng chuyến vào Nam với tôi mà tôi lại không hề biết gì. Đợi lúc anh vào nhà tắm, tôi lén mở điện thoại ra xem...thì ra...anh đã biết rồi. Alex đã báo tin cho anh ngay từ khi chúng tôi bắt đầu trao đổi, anh luôn theo dõi nhất cử nhất động của tôi, anh không nói chẳng qua là vì muốn tôn trọng mọi quyết định của tôi mà thôi. Khi tôi chưa sẵn sàng chia sẻ, anh cũng không hề ép buộc.

Tôi lặng lẽ cất lại điện thoại vào ngăn kéo, mắt đỏ hoe nhìn qua cánh cửa nhà tắm đang đóng chặt. Sự nhớ ra anh đã ở trong đó rất lâu, tôi vội vàng tìm chìa khoá phụ mở cửa. Nước ở vòi hoa sen vẫn chảy, anh thì đứng trân trân ở đó, nước mạnh làm ướt sũng quần áo anh, hoà quyện cùng nước mắt anh từng giọt chảy xuống. Mỗi lần anh đưa tay lên bịt miệng để ngăn tiếng nấc là mỗi lần tôi thấy tim mình như bị ai đó bóp nghẹt. Tôi của lúc đó, đau đến buốt da buốt thịt, đau như có lưỡi dao nhọn khoét từng nhát vào người. Khó khăn lắm tôi mới đóng được cánh cửa nhà tắm, cố gắng nén lại cảm xúc của mình để gọi anh.

- "Nguyên ơi mấy hôm nữa ra mắt phim em nên mặc bộ nào nhỉ?"

Rất nhanh sau đó Nguyên liền chạy ra với tôi, kêu người yêu anh mặc bộ gì cũng đẹp. Chắc chưa kịp lấy áo quần nên anh chỉ quấn một chiếc khăn quanh hông, tôi chọn cho anh bộ đồ ngủ màu hồng dễ thương, là đồ đôi với tôi, vậy mà anh cũng chịu mặc. Anh nằm gối đầu trong lòng tôi, còn tôi thì ngồi trên giường, vừa sấy tóc cho anh vừa kể chuyện vui, Nguyên cười sảng khoái như kiểu tôi là danh hài tài ba không bằng, cười đến mức chảy cả nước mắt. Sống mũi tôi bất chợt cay xè, tôi vỗ vào lưng anh, trùi mền bảo.

- "Anh dậy một chút được không? Em phải đi cất máy sấy."

Nguyên giật mình nài nỉ.

- "Em đừng đi được không? Đừng đi đâu cả."

Anh ấy siết tôi chặt hơn, cố rúc đầu thật sâu vào tôi. Tôi đặt tạm máy sấy ra chiếc bàn để đèn ngủ gần đó, luồn tay qua tóc anh vỗ về.

- "Yên tâm, em sẽ không đi đâu."

Cho dù chuyện gì đó xảy ra, tôi cũng sẽ vẫn luôn ở bên anh, như cái cách mà ba mẹ tôi luôn dõi theo tôi. Tôi nghĩ rất nhiều về việc thăng thân chia sẻ mọi chuyện với anh, nhưng tôi cứ chần chừ mãi không thốt ra được. Tôi sợ đến khi mọi thứ ngã ngũ rồi, không khí trong căn nhà sẽ trở nên u uất. Chỉ ít bây giờ cả hai chúng tôi đều có thể giả bộ vui vẻ, cười thật

tươi mỗi lần người kia chọc ghẹo mình, ôm nhau hít hà chút hơi ấm của đối phương và đi dạo phố khi hoàng hôn xuống. Nguyên thường nắm tay tôi rất chặt, có đôi khi không kiềm được, anh buột miệng hỏi.

- "Anh từng hứa sẽ dắt em đi khắp châu Âu, và em cũng đã đồng ý! Em có nghĩ là mình sẽ nuốt lời không?"

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt ấy, có chút gì đó man mác buồn. Tôi hơi kiễng, khẽ thơm lên vầng trán cao rộng của anh rồi trấn an người yêu.

- "Không đâu. Nhất định em sẽ giữ lời! Chúng ta sẽ đi thật sớm anh nhé, ngay sau tuần ra mắt bộ phim của em."

- "Vậy ư? Em sẽ đi cùng anh bao lâu?"

- "Em sẽ đi cùng anh...lâu nhất có thể!"

Thực tình là bao lâu em cũng không biết nữa...nhưng em chắc chắn là...cả cuộc đời em! Tôi mỉm cười nắm tay anh chặt hơn, Nguyên đem tôi ôm trọn trong lòng, dạo gần đây anh rất lười, lười mở rộng kinh doanh, lười đi làm, lười nhận show, trộm nghĩ cái hôm ra mắt phim mà tôi ở nhà, chắc anh cũng sẽ ở nhà luôn đó. Anh chọn cho tôi một bộ đầm được ghép từ rất nhiều những cánh hoa nhỏ màu trắng, nếu có thêm vài nhánh hoa gai trên mái tóc trông tôi sẽ giống cô dâu lắm đấy. Tất nhiên chiếc váy không hề xoè rộng thùng thình như các cô dâu mặc ở lễ đường, ý tôi là kiểu váy nhỏ xinh họ thường diện sau khi nghi lễ kết thúc, cái lúc nhảy múa và vui đùa với bạn bè, sau đó cùng chú rể rời bàn tiệc để đi tuần trăng mật đó. Trong thời gian diễn ra sự kiện cũng có vài bạn nữ diện đồ trắng nên tôi không bị mắc cỡ lắm, tôi đến cùng Nguyên, anh ra trước mở cửa xe cho tôi, rất nhiều ánh đèn flash hướng vào phía chúng tôi, ánh hào quang đó có lẽ là dành cho Nguyên chứ không phải cho tôi. Tất nhiên, vẫn có người chạy tới phỏng vấn tôi.

- "Dạ em là Mai Ngõ đến từ VoleNews, chị Kiều Anh ơi chị có thể chia sẻ một chút về kỳ vọng của chị vào bộ phim không ạ?"

- "Kiều Anh xin kính chúc độc giả của VoleNews một buổi tối ngập tràn yêu thương. Về câu hỏi của Mai thì Kiều Anh thực là Kiều Anh chỉ mong phim hoà vốn."

Thực ra còn nhiều thứ cảm xúc đan xen trong tôi lắm, nhưng run quá nên chỉ nói ngắn gọn vậy thôi, bộ phim điện ảnh đầu tay ra mắt mà, sao có thể không hồi hộp? Ngồi trong rạp chiếu nhìn các bạn phóng viên, các nhà phê bình phim, các biên kịch lão làng mà cứ lo nơm nớp ý. Một sản phẩm nghệ thuật khi phát hành thì việc đối diện với ý kiến khen chê trái chiều là điều tất yếu, tôi biết rõ điều đó và thoải mái đón nhận, thứ khiến tôi áp lực chính là nếu như phim bị đánh giá tệ quá thì sẽ ảnh hưởng tới doanh thu. Gần hai tiếng ngồi trong buổi chiếu thử tôi không khác ngồi trên đồng lúa là mấy. Mọi người đã cười rất sảng khoái khi xem phim, gần về cuối tôi còn thấy những giọt nước mắt, ngay cả người ngồi cạnh tôi, mắt anh ấy đỏ hoe. Lòng tôi thấy nhẹ nhõm hơn, dẫu cho phim không xuất sắc thì chí ít nó cũng mang lại cảm xúc, chí ít người ta cũng không cảm thấy phí tiền khi mua vé. Sau khi phim chiếu xong đoàn làm phim tiếp tục trả lời phỏng vấn về một số vấn đề liên quan, đã có rất nhiều anh chị trong nghề hoan chúc mừng chúng tôi, một vài phóng viên tiến tới đặt câu hỏi nhưng tôi còn nghèn nghẹn trong cổ họng nên Nguyên cầm mic thay. Tôi ngỡ anh sẽ trả lời "deep" lắm cơ, ai ngờ anh đột ngột lấy ra một chiếc nhẫn sáng lấp lánh rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, run run hỏi.

- "Huỳnh Mai Kiều Anh, làm vợ anh...lâu nhất có thể, được không em?"

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 39: Ở Lại Với Tớ, Được Không?

Những năm tháng xưa xưa ấy, anh biết không? Khi em chỉ là một cô gái nhỏ tối ngày mộng mơ về thân tượng của mình, chính là anh đó, nhiều lần những lần em mơ thấy anh cầu hôn em, và em trong những giấc mơ đó đã gật đầu liên tục. Đúng ý, tất nhiên em sẽ đồng ý rồi, đồng ý cả trăm cả vạn lần! Nhưng bây giờ...em...em thực sự muốn khóc anh à! Nếu em từ chối, chắc có lẽ em sẽ trở thành đứa con gái ngốc nghếch nhất trên đời. Nhưng nếu như em gật đầu, phải chăng sẽ là bất công với anh?

Nhiều khi tôi tự hỏi, nếu như và cái ngày định mệnh đó Nguyên không gọi đến thì số phận tôi sẽ ra sao? Có lẽ tôi sẽ sang đường cùng với ba và chị, có thể tôi sẽ đi theo ba, cũng có thể tôi sẽ ở lại nơi đây nhưng bị khủng hoảng giống chị. Dù thế nào đi chăng nữa, việc tôi đứng một chỗ và thoát nạn khiến mẹ Mẫn Tiên không mấy vui vẻ, bà thể hiện sự căm phẫn bằng cách không cho tôi tham dự đám tang của cha mình. Tôi chỉ có thể ngồi trong một góc phòng và xem tin tức trên mạng, qua báo chí, qua những tấm ảnh bạn bè đi viếng thầy hiệu trưởng rồi đăng trên trang cá nhân. Tôi gào khóc, tôi chửi bới, tôi đập phá, nhưng vô vọng. Không ai dám thả tôi ra cả. Không một ai! Tôi chưa từng muốn kể cho bất cứ ai về chuyện gia đình mình, cho tới khi...tôi không thể chịu đựng được thêm nữa.

"Nguyên...giúp tớ với!"

Tôi nhắn tin, Nguyên đã gọi cho tôi suốt mấy hôm liền nhưng tôi không có tâm trạng bắt máy. Nhận được tin của tôi Nguyên gọi ngay tức khắc, tôi chuyển chế độ video rồi chui vào buồng tắm, cố gắng nói nhỏ nhất có thể. Tôi nhờ Nguyên trộm tro cốt của ba cho tôi. Tôi biết việc đó rất khó, nhưng lúc này cậu ấy là niềm hi vọng duy nhất của tôi. Mẹ kế tuyên bố sẽ đưa ba ra biển an nghỉ, tôi không thể để điều đó xảy ra được, tôi muốn ba tôi về bên mẹ tôi. Có thể ai đó khi nghe những điều tôi nói sẽ nghĩ tôi bị

khùng, nhưng tôi chắc chắn Nguyễn sẽ khác, tôi tin cậu ấy hiểu tôi. Quả thực là như vậy, đêm hôm đó bất chấp nguy hiểm Nguyễn đã lén vào lấy đi chiếc lọ, và bị bác lái xe của cha tôi bắt quả tang. Nguyễn kể sau khi nghe ý định của hai đứa thì bác ấy đã quyết định không tố giác, ngược lại còn phải tay bảo Nguyễn cứ đi đi, việc còn lại để bác lo liệu. Ngày hôm sau xem tin tức tôi đoán bác đã thay vào đó một chiếc lọ giống y hệt, mẹ kể của tôi không may mắn phát giác. Sau khi lo liệu xong mọi thứ bà ấy có tới tìm tôi thông báo Mẫn Tiên đã sang Mỹ chữa trị rồi, hi vọng tôi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chị. Rồi bà ra giá cho sự tự do của tôi là ký vào biên bản cam kết, rằng tôi từ chối quyên thừa kế tài sản riêng của ba và tài sản chung của ba mẹ.

Tôi ký ngay mà không do dự, đi đâu đó cũng đồng nghĩa với việc tôi trở thành người vô gia cư. Nhưng như vậy vẫn còn tốt hơn việc bị nhốt trong chiếc lồng sơn ngọt ngọt, sau khi được thả ra tôi nhắn tin cho Nguyễn rồi chạy như điên đến chỗ mẹ mình. Tôi gặp dì tôi ở đó, dì không phải em gái ruột của mẹ, chỉ là một người họ hàng xa rất quý mẹ, nghe tin dữ nên về nước viếng ba tôi. Biết hoàn cảnh của tôi nên dì đã đề nghị tôi sang Pháp với dì, bên đó dì có một quán phở nhỏ, chúng tôi có thể nương tựa vào nhau. Đối với tôi lời đề nghị lúc đó như một chiếc phao cứu sinh, tôi nước mắt òm dì cảm ơn.

Dì đưa cho tôi địa chỉ của khu nhà tập thể và một ít tiền, bảo tôi về đó nghỉ tạm trong thời gian dì về quê giải quyết một vài công chuyện. Chính là căn nhà ba tôi đã âm thầm đứng tên dì để phòng trường hợp bất trắc, là căn nhà tôi ở sau khi về nước. Tối hôm đó tôi ngủ ở chỗ mẹ đợi Nguyễn. Cậu ấy đi diễn xong thì ghé qua trao cho tôi chiếc lọ đó, chúng tôi cùng nhau đưa ba về với mẹ. Tôi tâm sự với hai người rất lâu, những hôm sau tôi và Nguyễn đều ra thăm ba mẹ mình, trò chuyện tới tối muộn mới ai về nhà nấy. Cho tới đêm cuối cùng trước khi từ biệt quê hương, tôi theo Nguyễn về phòng trọ của cậu ấy. Căn phòng tuy nhỏ nhưng khá tiện nghi, sau khi dùng bữa đêm Nguyễn kéo tôi ngủ xuống ghế sofa rồi xấp nước khăn mặt đắp lên mắt cho tôi. Khăn mát lạnh, mắt tôi dễ chịu hơn nhiều, tôi đã khóc rất nhiều những ngày vừa rồi, tuy nhiên khoảnh khắc đó tôi đã nín được, tôi cố tỏ ra vui vẻ.

- "Ngày mai tớ được sang Pháp với dì tớ đấy Nguyên ạ. Tớ sẽ gửi postcard và nhiều ảnh đẹp về cho cậu nhé!"

Tôi khẽ bỏ khăn mặt ra để quan sát xem Nguyên nói gì cả, nhưng cậu ấy chỉ lặng thinh. Tôi hỏi Nguyên tôi ôm cậu ấy được không? Nguyên không nói gì cả, còn tôi thì mặc kệ, cứ thế tiến tới vòng tay qua cổ người ta, sau đó thật nhanh thồm lên cánh môi ấy.

- "Đừng giận tớ, nụ hôn tạm biệt á."

Tôi bao biện, Nguyên chau mày.

- "Đó không phải nụ hôn tạm biệt!"

- "Thế như nào mới là nụ hôn tạm biệt?"

Nguyên đẩy tôi ngã xuống ghế, hai tay áp chặt lên má tôi rồi cúi xuống ngậm lấy cánh môi tôi, hôn tôi dồn dập. Đó có lẽ là nụ hôn cuồng nhiệt và điên dại đầu tiên của chúng tôi, khi ấy hai đứa còn chưa là gì của nhau, không một lời hứa hẹn, chẳng biết tình cảm của đối phương như nào, nhưng vẫn cứ theo bản năng quấn quít bên nhau. Sức hút từ cậu ấy khiến tôi không nỡ rời xa, tôi như bị cuốn theo hơi thở ấm áp đó, sự ấm áp ít ỏi trong thế giới đầy lạnh lẽo của tôi. Thi thoảng Nguyên hay đưa lưỡi vào miên man quanh đầu lưỡi của tôi, tim tôi mềm nhũn, yếu ớt hòa theo người ta. Nguyên nói một cúc áo của tôi, cậu ấy rúc vào tôi nhá liên tục, rất nhiều những vết ửng đỏ hiện lên. Dù sao chúng tôi cũng đã tốt nghiệp, đã là những người có thể chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình nên lúc đó nếu cậu ấy muốn thì tôi sẽ không do dự mà cho đi. Nhưng Nguyên không phải người như vậy, cậu ấy nắm chặt tay tôi khi tôi định mở chiếc cúc thứ hai. Chúng tôi cứ thế nằm bên nhau suốt một đêm dài. Ngày hôm sau, Nguyên là người đưa tôi ra sân bay. Mọi chuyện trong trí nhớ của tôi là tôi vẫy tay chào cậu ấy, sau đó đi vào trong ngõ đợi dì mình, tầm ba chục phút sau dì tôi tới, hai dì cháu cùng vào làm thủ tục.

Còn trong trí nhớ của Nguyên, lại có thêm một chuyện nữa. Một ngày của những năm tháng sau này anh đã kể cho tôi rằng, khoảnh khắc chứng

kiến tôi đi vào, lòng anh cảm thấy trống rỗng như mất cái gì đó, và anh đã lấy hết can đảm để gọi.

- "Ki ầu, tớ vẫn chưa hết thích cậu...chưa từng hết. Thế cho nên là...cậu đừng đi được không? Tớ sẽ lo cho cậu! Tớ biết bây giờ tớ chưa có gì cả, chưa có nhà, chưa có xe, cũng không có một khoản tiết kiệm khổng lồ, nhưng tớ sẽ cố gắng! Thật đấy! Ở lại với tớ, được không?"

Một lần nữa, tôi ước mình nghe thấy! Cứ nghĩ tới chuyện cũ lòng tôi lại tiếc nuối vô cùng. Giá như tôi có thể nghe thấy, anh sẽ không bị từ chối lần nào cả, và tôi cũng không bỏ lỡ những khoảnh khắc tuyệt đẹp của cuộc sống. Thật may là khi anh c ầu hôn, tôi được chứng kiến tận mắt. Thanh xuân của hai đứa như bức tranh nh ầu mảng sáng tối ập v ề trong tâm trí tôi, khiến cho tôi không thể từ chối người đàn ông của mình thêm một lần nào nữa.

- "Em đừng ý! Em sẽ làm vợ anh, lâu nhất có thể!"

Mặc cho những chông gai trước mắt, em sẽ vẫn đừng ý! Dẫu em biết em ích kỷ, dẫu em biết anh sẽ thiệt thòi, nhưng nếu anh đã quyết định, thì em sẽ theo anh, theo anh tới cùng trời cuối đất, theo anh suốt cả cuộc đời em.

Nguyên mỉm cười đeo nhẫn cho tôi, đêm đó tôi được lên trang nhất, một chuyện không nằm ngoài dự đoán. Nhi ều người chúc mừng, nhưng cũng không ít kẻ chỉ trích Nguyên lợi dụng màn c ầu hôn để PR cho bộ phim. Đi ều đó hơi bất công với Nguyên tại nếu PR thật thì đâu có tác dụng gì lắm? Tôi và Nguyên có phải ngôi sao của phim đâu? Chúng tôi chỉ là những kẻ đứng trong hậu trường. Giả dụ muốn PR thật đoàn làm phim phải dàn dựng để nam chính c ầu hôn nữ chính chứ? Tuy nhiên chúng tôi không lên tiếng giải thích vì cả hai đều biết mọi người chỉ tin những gì họ muốn, và hạnh phúc của chúng tôi không định đoạt bởi người khác. Nguyên đưa tôi đến dùng bữa tối ở quán bar của anh ấy, có nến, có hoa và nhi ều bóng bay, mộng mơ y như tính cách của tôi vậy. Tôi đã rất hạnh phúc và cười không ngớt, chỉ tới khi v ề nhà tâm trạng tôi mới trùng xuống. Sau khi thay

áo quần, tôi pha hai tách trà ấm rồi bảo Nguyễn ra phòng khách nói chuyện với mình. Phải mất một khoảng lặng trước khi tôi đủ dũng khí thừa nhận.

- "Có một số chuyện em vẫn luôn giấu anh, không phải do em không trung thực trong mối quan hệ của hai đứa hay không tôn trọng anh. Chỉ là, em rất sợ phải thừa nhận... Nguyễn... thực ra... em là người khiếm thính!"

Thực ra anh đã biết, nhưng tôi nghĩ anh nên được nghe đi đâu đó từ tôi. Nguyễn không cố diễn ra cái điệu bộ ngạc nhiên, chắc chẳng có tâm trạng. Anh chỉ hỏi.

- "Anh thật ngốc phải không?"

Ý anh là những năm tháng đó anh không hề nhận ra ư? Không đâu, bạn bè tôi cũng như anh, hầu hết mọi người cho rằng tôi sống mơ mộng, hay thả hồn theo những câu chuyện trong tập kịch bản nên nhiều khi bị ngờ, các bạn gọi không nghe thấy. Tôi giải thích như vậy nhưng anh vẫn tự trách mình, và rồi anh thú nhận.

- "Có một chuyện anh cũng luôn giấu em, anh bị mù màu!"

Nước mắt chảy ướt đầm viền mi tôi, đó cũng là một trong những chuyện tôi giấu anh, thực ra... tôi đã biết từ rất lâu rồi. Anh bị mù màu ở thể nhẹ, có thể phân biệt được các màu cơ bản nhưng không thể thấy sự khác nhau giữa các gam màu còn lại. Bởi vậy cho nên năm ấy anh mới thích tiếng lộp độp của pháo hoa, trong khi tôi lại bị mê mẩn thứ ánh sáng lấp lánh của chúng. Anh của những năm qua giống như tôi, luôn muốn sống như một người bình thường. Hơn ai hết tôi hiểu cảm giác đó, bởi vậy, dù tôi có phát hiện ra thì tôi cũng chỉ xem như chưa từng biết.

- "Nếu có thể, em ước đổi với anh một bên mắt, để anh có thể nhìn thấy sắc màu rực rỡ của cuộc sống này!"

- "Nếu có thể, anh cũng muốn đổi cho em một bên tai, hi vọng em có thể nghe thấy giọng anh... một cách chuẩn xác nhất!"

Chúng tôi trăn mặc nhìn nhau hồi lâu, phải mất thêm gần một tiếng nữa để tôi có thể tiếp tục cuộc trò chuyện.

- "Em không phải bị khiếm thính thông thường, em...em...em bị mắc một căn bệnh lạ, và em không còn nhiều thời gian nữa. Sáu tháng, bảy tháng, hoặc có thể là một năm."

Sống mũi tôi cay xè, tôi không biết giọng mình có lạc đi không nữa, nhưng đã đến lúc hai đứa phải cùng nhau đối diện với sự thật.

- "Cho nên là, Nguyên à, không phải em từ chối anh đâu...cũng không phải em nhận lời xong thất hứa. Em sẽ làm vợ anh lâu nhất có thể, chỉ là...em không đồng ý đăng ký kết hôn...bởi vì...em có thể đi cùng anh đến hết cuộc đời em...nhưng em không rõ trên đoạn đường của anh, em sẽ đi được bao xa...em mong anh có thể tìm được người xứng đáng với chiếc nhẫn này, đồng hành cùng anh suốt quãng đường còn lại."

Tôi chỉ vào chiếc nhẫn, chưa kịp tháo ra thì anh đã siết chặt tay không cho tôi làm đi đâu đó. Anh hỏi chiếc nhẫn đã đặt cho tôi thì có thể vừa tay ai nữa? Tôi nghẹn không sao mà trả lời nổi, anh xúc tôi dậy rồi vác về phòng. Tôi còn muốn nói rất nhiều thứ nhưng anh từ chối không muốn nghe. Những ngày sau tiếp theo đi đâu duy nhất anh quan tâm mỗi buổi sáng thức giấc là hôm nay tâm trạng tôi thế nào? Tôi có đau không? Có tê nhức hay chóng mặt không? Tất nhiên, nếu không cảm thấy gì thì tôi đâu có bị bệnh. Nhiều khi tôi rất mệt mỏi, nhưng đôi khi có những niềm vui nho nhỏ khiến tôi quên đi những đau đớn trong người, ví dụ như tin sau khi công chiếu tuần đầu tiên đạt doanh thu cực cao, nếu theo đà này thì có thể hoà vốn trong vòng hai tuần và có lãi từ tuần thứ ba. Tôi cười đến mức không ngậm được miệng, còn phấn khích nhảy lên người anh trêu chọc. Nguyên bắt đầu sẵn vào tôi hôn cuống đại, không chỉ bên hai gò má hay bên xương quai xanh, anh tham lam để lại dấu ấn rõ rệt trên nơi tròn trịa trong tôi, rồi một đường lướt xuống khe rãnh ướt át. Khoảnh khắc anh ngậm lấy chiếc nhụy đó, trái tim tôi tưởng chừng muốn vỡ tan. Tôi run rẩy đưa tay đan vào tay anh thật chặt, nếu một ngày nào đó phải rời xa, tôi quả thực nuôi tiếc anh hơn bất kỳ thứ gì trên thế gian này.

Tôi cứ nghĩ anh là người thương tôi nhất, hiểu tôi nhất. Thật chẳng ngờ có một ngày anh lại tàn nhẫn với tôi đến thế. Anh âm thầm bàn với bác sĩ bỏ con của tôi. Chính xác là con của chúng tôi! Anh nói dối rằng không có đứa con nào cả, rằng những dấu hiệu ốm nghén của tôi chỉ là do tôi mệt mỏi, kết quả của que thử thai là sai. Chắc anh không ngờ được trong lúc trầm chán tôi đã lên đeo máy trợ thính, và tôi đã nghe thấy toàn bộ kế hoạch khốn khiếp đó. Đứa nhỏ của tôi, kết tinh ngọt ngào từ tình yêu của hai chúng tôi, sao có thể nói bỏ là bỏ? Anh có quyền gì mà đòi tự ý quyết định? Tôi chưa từng giận anh nhiều như vậy, tôi bắt anh đi mua cháo cho mình, sau đó nhân cơ hội lên trốn đi. Đi đâu tôi cũng không biết nữa? Chỉ biết, tôi sẽ phải rời xa con người độc ác này, càng xa càng tốt!

BỒ CÔNG ANH NỞ MUỘN

Lan Rùa

dtv-ebook.com

Chap 40: Kết

Tôi cứ thế chạy, chạy mãi miết. H ồi còn ng ồi trên ghế nhà trường mỗi giờ thể dục tôi có thể chạy được khá xa, tiếc rằng bây giờ sức khoẻ không được như ngày xưa ấy, chỉ một lát thôi đã mệt nhoài. Tôi ghé vào một nhà nghỉ bên vệ đường, thuê phòng ở tầng cao nhất trốn tạm. Những cơn đau nhức trên cơ thể khiến tôi thêm thiếp lúc nào không hay, khi tỉnh giấc thấy điện thoại nhấp nháy.

"Ki ều, em ở đâu?"

"Ki ều Anh, nhắc máy đi em! Em ở đâu?"

"Huỳnh Mai Ki ều Anh, làm ơn đi em!"

Rất nhiều, rất nhiều những cuộc gọi nhớ và tin nhắn. Tôi bật khóc. Tôi chẳng hiểu chính mình nữa, ban nãy còn quyết tâm bỏ người ta cơ mà? Sao mới được một lát đã m ềm lòng đến thế r ồi? Đạo nầy tâm trạng tôi rất thất thường, có lúc nhọc chả buồn nói gì, có những lúc lại r ồ đại như lên cơn động kinh. Đầu óc tôi rối mù, bước tiếp theo phải làm gì, tôi chịu. Tôi nằm một chỗ nhìn trần trần lên trần nhà cho tới khi có một người con gái đi tới, dịu dàng xoa bóp chân tay cho tôi. Là chị gái tôi đó! Phải chăng tôi đang có một giấc mộng tuyệt đẹp? Tiên không hề chửi mắng tôi, chỉ lặng lẽ ở bên chăm sóc tôi. Chị vắt khăn mặt lau mồ hôi cho tôi, tôi đau chỗ nào chị liếc qua là biết liền, cứ như bác sĩ ý nhỉ? Ờ mà chị học ngành Y mà, xuất sắc như chị nhất định sẽ trở thành một bác sĩ giỏi. Tôi gói đầu trong lòng chị và ôm siết lấy chị, thật chặt.

"Em nhớ Tiên lắm, Tiên có từng nhớ em không?"

"Tiên nhớ em...rất nhớ!"

Mẫn Tiên mấp máy môi, là chị...thực sự là chị...không phải do tôi đang mơ đâu. Là chị tôi thật đó! Chị tôi về nước thăm tôi đây này! Tôi được dịp làm nũng tới bến.

- "Em bị bệnh đó! Tiên thương em không?"

- "Tiên thương em hơn bất cứ thứ gì trên đời!"

Chị tôi khoẻ rồi hay sao ý? Thái độ chị rất bình tĩnh và ánh mắt của chị vô cùng trìu mến. Chị dường như đã trưởng thành rồi, chị gái của tôi đã không còn là bà la sát năm xưa nữa rồi, chị của bây giờ...thực sự rất giống một bà chị thực thụ.

- "Kìa anh, Tiên nợ em thật nhiều lời xin lỗi! Xin lỗi em! Xin lỗi vì đã cướp ba của em! Xin lỗi vì không bảo vệ được em khi mẹ đuổi em ra khỏi nhà! Xin lỗi vì đã đổ tội cho em...xin lỗi...vì đã ngu muội rất lâu!"

Ngọt ngào quá! Chị gái tôi bữa nay xưng "em" tình cảm ghê cơ! Tôi ôm chị, nức nở kể lể ảm ức của mình. Chị kêu chị thương tôi hơn bất cứ thứ gì trên đời cơ mà chị lại không bênh tôi, thật đáng ghét. Chị bao biện cho hành động ác độc của Nguyên, rằng anh tính như thế chỉ vì lo lắng cho tôi. Chị phân tích rất kiên nhẫn, từ tốn và nhã nhặn, tôi như viên đá cứng bị dòng nước mát lạnh nơi chị bào mòn, dần dần tôi bắt đầu cảm thấy bản thân mình rất vô lý. Tôi thế mà lại định bỏ người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình, anh bỏ con là đồ độc ác, vậy tôi bỏ anh, tôi là cái loại gì? Tôi hối hận vô cùng, tuy nhiên vẫn có chút sợ hãi.

- "Nhưng em không dám gặp anh ấy đâu. Em sợ anh ấy cướp mất đứa nhỏ của em. Sợ lắm Tiên à!"

Tôi vừa dứt lời thì có người mở cửa xông vào phòng, tôi trông thấy cả Alex đứng bên ngoài nữa. Alex thừa nhận tìm ra vị trí bằng cách định vị điện thoại, sau đó cả ba người cùng phi như bay tới đây nhưng sợ tôi hoảng loạn nên Alex đã ngăn không cho Nguyên vào và chỉ để Tiên tới xoa dịu tôi trước.

- "Vì em bỏ đi nên Tiên và Alex đoán em giận Nguyên. Nếu là lý do này thì không sao cả, trở về nhà đi, Tiên hứa sẽ giữ đứa nhỏ cho em."

- "Cậu điên hả? Cậu có biết nguy hiểm thế nào không?"

Người yêu tôi nổi khùng, chị gái tôi cần dép ném vào mặt anh ấy. Thực tôi có hơi xót, chị kêu anh ra ngoài nói chuyện riêng với chị và Alex, chả hiểu hai người thuyết phục kiểu gì mà Nguyên lại đồng ý. Trong khi anh xuôi xuôi rồi thì tôi lại sốt sắng hỏi.

- "Liệu có được không? Em ý! Em có sinh được không?"

Lời cảnh báo của bác sĩ luân quanh trong đầu tôi, nhờ may không được tới một năm, nhờ may tôi chỉ còn sáu hoặc bảy tháng thì sao? Sẽ là sinh mổ phải không? Sinh mổ cũng được, tôi chấp nhận. Có vẻ Mẫn Tiên không nghĩ như vậy, chị nắm tay tôi, trấn an mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- "Dù thế nào cũng phải bảo vệ đứa nhỏ của em, nhé! Đưa nó tới với thế giới này, và nếu có gì thì thay em chăm sóc nó."

- "Em an tâm, Tiên nhất định sẽ đưa nó đến với thế giới này, như một lời chuộc lỗi vì đã cướp đi ba em. Nhưng về việc chăm sóc nó thì không được, em sẽ phải tự chăm sóc con của mình, em sẽ cố gắng chứ?"

Tất nhiên rồi, tôi vốn kiên cường mà. Thêm nữa tôi còn được hai người rất giỏi cùng học ngành Y chăm sóc, một người từng được đề cử giải Nobel, anh rể tương lai của tôi, Alex. Người còn lại không ai khác chính là chị gái tôi, Huỳnh Mai Mẫn Tiên. Nói cho vui thì tôi cũng là chuột thí nghiệm của họ luôn đấy, vì bệnh hiếm mà, loại thuốc Alex đi đầu chế lần đầu tiên thử nghiệm với tôi luôn. Nguyên không hài lòng cho lắm vì sợ nguy hiểm, nhưng anh cũng chẳng còn cách nào khác ngoài giao số phận người yêu cho bọn họ. Hai người đó hiện tại đang ở nhà của chúng tôi, Nguyên bố trí cho anh chị một phòng thí nghiệm rất rộng với đầy đủ các trang thiết bị cần thiết. Tất nhiên tôi là bệnh nhân nên cũng có phòng riêng rồi, mang tiếng vậy thôi chứ anh ở cùng tôi suốt. Sự thay đổi hormone trong quá trình mang thai không hề gây cản trở cho quá trình chữa bệnh,

ngược lại Mẫn Tiên nói nó có tác động tốt tới cơ thể của tôi, như kiểu đứa trẻ này là món quà may mắn cuộc sống ban tặng cho tôi vậy.

Suốt nhiều ngày liền tôi chỉ bị dị ứng thuốc đúng hai lần, ngoài nhưc người ra thì ăn được, ngủ được. Không phải là ngủ được đâu, ngủ rất nhiều mới đúng, như kiểu tác dụng phụ của thuốc là gây buồn ngủ hay sao ấy. Cứ hở ra cái là tôi thấy dúi mắt cả rỗi, thi thoảng tôi mơ thấy ba mẹ, tôi hỏi ba mẹ định tới đón tôi sao? Cả hai đều lắc đầu, họ nói bây giờ chưa phải lúc. Ba mẹ tôi ở nơi đó, rất bận. Tôi ở nơi đây, cũng đây nuôi tiếc, nuôi tiếc cuộc sống, nuôi tiếc người đàn ông đó. Mỗi lần tôi ngủ sâu lại là một lần anh khiến anh căng thẳng, những lúc như thế anh thường hôn tôi rất nhiều, anh vỗ vào má tôi liên tục, đợi tôi hé mắt thì mấp máy môi năn nỉ.

- "Ở lại với anh... làm ơn..."

Tôi thấy sống mũi mình sao cay cay, tôi nhồm dậy ôm anh, ghé người vào bờ vai vững chãi ấy, cố gắng trấn an người ta.

- "Em đây. Em vẫn ở đây mà, đừng lo."

- "Tốt nhất em nên cố gắng, vì nếu không anh sẽ vứt con em vào sọt rác."

Ừa, nó không phải con anh hả? Nhưng tôi biết anh chỉ dọa thôi, tất nhiên tôi sẽ cố gắng rỗi, sẽ cố gắng bên anh, bên con càng lâu càng tốt. Mẫn Tiên và Alex cũng áp lực không kém chúng tôi, có những đêm tôi trở dậy uống nước thấy phòng bên đó vẫn sáng, anh chị thường làm việc rất muộn, chủ yếu là thí nghiệm chế thuốc, trông hai người đẹp đôi ghê lắm, kể cả khi bất đồng quan điểm cãi nhau vẫn rất đáng yêu. Tôi không bao giờ xông vào giằng hoà cả, yêu nhau thì mới giận nhau chứ, phải không? Tôi đứng lạng lẽ bên ngoài ngửi mùi ống nghiệm cháy khét lẹt, nhìn Mẫn Tiên cau có mắng người yêu, nhìn Alex lờm chị nhưng vẫn cẩn thận gỡ ra mảnh thuỷ tinh bắn trên người chị, khoảnh khắc ấy, thực sự ấm áp lắm. Còn ấm áp hơn khi có ai đó tiến tới trùm cho tôi một lớp chăn dày, rỗi ôm siết tôi vào lòng. Anh đưa tôi ra ban công ngắm sao, ngượng ngùng thừa nhận.

- "Đã từng có lúc anh bực Alex, vì anh tưởng em thích cậu ta."

- "Còn em thì mỗi khi anh đớp thính bất cứ cô gái nào em đều thấy khó chịu cả. Rất khó chịu đó, anh biết không?"

- "Đó không gọi là đớp thính, đó gọi là...gây sự chú ý của em!"

Cả hai chúng tôi cùng bật cười. Chúng tôi của những năm tháng ấy, thật ngốc, thật dại khờ. Chẳng phải chỉ đơn giản là một câu thú nhận hay sao? Nếu như thanh xuân có thể trở lại, ngày khai giảng năm lớp mười đó, liệu tôi có đủ dũng cảm để hét thật to rằng "Võ Đình Nguyên Anh, tớ thích cậu. Thích nhiều lắm, rất rất nhiều! Hẹn hò với tớ đi!" hay không? Tôi thực sự không rõ nữa, dẫu sao thì thanh xuân cũng là thứ, chẳng thể trở lại.

- "Anh biết vì sao h ồi đi học kẹp tóc và tất của em luôn thuộc những gam màu rực rỡ nhất không? Vì em muốn anh có thể nhìn thấy chúng!"

- "Anh biết. Từ lâu anh đã biết em biết khuyết điểm của anh. Cái cách em coi như không có chuyện gì xảy ra khiến anh thấy em rất đặc biệt. Tiếc rằng, mãi cho tới sau này anh mới biết bí mật của em."

Vậy mà tôi cứ tưởng anh không biết cơ, hoá ra anh cũng như tôi, chỉ thú nhận vì muốn thắng thắn với đối phương thôi chứ trong lòng thì rõ mười mươi hết cả rồi. Chúng tôi trút hết sạch mọi bí mật cho nhau, chuyện năm bảy tuổi anh đợi tôi rất lâu vì lời hẹn đi xem pháo hoa ở tháp Eiffel, chuyện tôi cùng anh đến mức đi ngủ cũng ôm gấu bông có cái mặt anh, chuyện anh tráo ô và lấy chiếc ví của tôi, chuyện tôi luôn để ảnh anh trong một ngăn khoá bí mật, chuyện anh cố tỏ ra cool ng ầu trong suốt ba năm sau khi bị tôi từ chối ở sân bay...mà thực ra...là tôi không nghe thấy!

- "Nếu em nghe thấy, em sẽ ở lại chứ?"

Tôi gật đầu không do dự, tất nhiên tôi sẽ ở lại. Tôi yêu anh hơn bất kỳ thứ gì trên cuộc đời này, anh mỉm cười tiết lộ, phim đã dẫn đầu phòng vé nhiều tuần liền, khả năng sẽ trở thành bộ phim có doanh thu cao nhất năm nay. Tôi mừng suýt xỉu, ôm anh hò hét điên loạn. Đêm đó tôi đợi anh ngủ mới lén lút lên mạng, thời gian vừa qua bị ba cái người trong nhà này cấm

dùng thiết bị điện tử tôi sắp thành người rùng rợn. Ôi càng đọc đánh giá của mọi người về bộ phim càng sướng ấy, cái con mẹ chị tôi dùng lại mạng xã hội từ bao giờ không biết, còn đi xem phim ba lần rồi, lần nào cũng bao trọn phòng vé mà dám giấu em gái, ghét thật. Ngoài ra phim của tôi còn được nhận năm đề cử tại Dandelion Awards, một trong những giải thưởng rất danh giá, hôm thư của tôi có giấy mời tham dự lễ trao giải luôn nè, họ gửi mấy ngày rồi mà tôi chả biết gì. Vì quá phấn khích nên tôi đã xác nhận tham dự luôn, sau khi biết chuyện Nguyên giận lắm, nhưng vì không thể cưỡng được vẻ mặt phụng phịu của tôi nên anh chịu thua, dù sao cũng chỉ tẽn tẽn hai đến ba tiếng.

Ngày hôm đó tôi khoác trên mình chiếc váy lụa màu xanh ngọc bích, diêm dúa sánh bước bên người yêu tham dự sự kiện. Chúng tôi được mời lên trao giải cho tờ báo được bạn đọc yêu thích nhất, Nguyên bước ra trước rồi cẩn thận đưa tay cho tôi vịn vào. Tôi cùng anh tiến dần về phía sân khấu, nhận được phong bì từ phía ban tổ chức mà tôi hồi hộp khéo còn hơn mấy diễn viên vừa được nhận giải thưởng ban nãy ý chứ, tại người bình thường như tôi thì đâu có mấy dịp đứng ở nơi long trọng như này đâu. Nguyên mở phong bì giúp tôi rồi cả hai cùng hướng về phía mic, đồng thanh nói.

- "Giải thưởng tờ báo được bạn đọc yêu thích nhất dành cho báo VoleNews, chiến thắng với tổng số 58% phiếu bầu. Nguyên Anh và Kiều Anh xin trân trọng kính mời chị Như Loan, đại diện báo VoleNews lên sân khấu để nhận phần thưởng danh giá này!"

Một tràng pháo tay nồng nhiệt dưới khán đài, tôi chỉ đứng trao giải thôi mà cũng thấy mừng thay cho chị. Chỉ hơi khó xử là ống kính máy ảnh thay vì nên tập trung vào chị thì họ lại liên tục hướng về phía chúng tôi, cố gắng chụp những khoảnh khắc Nguyên ân cần chăm sóc tôi. Ai cũng biết chuyện đời của một nam thần giới dancer thường hấp dẫn hơn chuyện đời của một tiểu thuyết gia, cơ mà tôi vẫn ngại quá đi mất. Về đến chỗ ngồi thấy hơi buồn ngủ nên tôi gục đầu vào vai Nguyên thêm thiếp đi, một lát thấy anh huých tay, mắt lim dim tôi nhìn lên sân khấu, tay chỉnh lại máy trợ thính để nghe cho rõ hơn, lúc nghe rõ rồi, tôi lại tưởng như mình đang mơ.

- "Giải thưởng biên kịch trẻ triển vọng dành cho biên kịch Huỳnh Mai Kiều Anh, chiến thắng áp đảo với tổng số 98% phiếu bầu. Nguyệt Anh xin trân trọng kính mời biên kịch Huỳnh Mai Kiều Anh lên sân khấu để nhận phần thưởng danh giá này."

Kiều như không thể tin luôn ấy, tôi biết tôi được đề cử, nhưng cứ tưởng là do doanh thu phim cao quá nên ban tổ chức xếp vào cho đẹp đội hình thôi chứ nào dám nghĩ có giải. Ôi phát khóc luôn, khóc ngon lành, khóc như mưa, khóc đến nỗi mà không phát biểu được câu nào ngoài hai từ "cảm ơn". Ba ơi ba có thấy không? Con gái bé nhỏ của ba trưởng thành rồi nè, giải thưởng danh giá đầu tiên trong đời với tư cách là biên kịch phim đó ba, ba thấy không ba? Cả mẹ nữa, nhất định hai người sẽ thấy, phải không? Tôi ôm chiếc cúp mà lòng lâng lâng như ở trên mây ý, khóc nhiều quá thành ra bị nghẹt mũi khó thở, hai người yêu phải tức tốc đưa về nhà. Con mẹ Mẫn Tiên được mấy hôm đầu ngọt ngào tình cảm thôi à, thấy tôi không nghe lời một cái liền hiện nguyên hình con sư tử.

- "Ranh con, lão toét! Tao đã cảnh cáo rồi mà không nghe thì tao mặc kệ nhá, tao từ mặt luôn đây, loại em gái mất nết!"

Miệng kêu từ nhưng tay vẫn lấy bình thở oxi cho tôi, một lát tỉnh táo lại thở được bình thường rồi, tôi ôm chị nịnh nọt.

- "Hôm nay đeo máy trợ thính suốt mà nó không đau á."

- "Tất nhiên rồi, bà mày thức đêm nghiên cứu thuốc mà nì."

Mụ cáu nhưng hơi cười mỉm, bắt tôi uống hết chỗ thuốc theo quy định mới thả về phòng với người yêu. Anh thơm nhẹ lên trán tôi, chúc mừng tôi đoạt giải, còn khen ngợi người yêu anh giỏi quá chứ, eo sượng run cả người. Tôi giỏi thật ý chứ nhỉ? Ít nhất thì cũng giỏi trong mắt người yêu tôi còn gì? Trong mắt anh ấy, tôi còn xinh đẹp nữa. Sở thích của anh là nằm sát bên tôi, quay mặt tôi về phía anh rồi cứ thế nhàn nhã ngắm tôi. Chẳng biết anh ngắm cái gì nữa? Chỉ là, anh cứ nhìn thôi. Nhìn thật nhiều. Thật lâu. Thật ngọt ngào. Tôi hay khịt khịt mũi cọ cọ vào mũi anh trên chọc, anh tùm tùm dang tay ra ôm tôi, sau đó cọ mũi ngược lại để trên tôi, thi thoảng còn dùng lưỡi miết thật nhanh qua đôi môi hơi bị nẻ của tôi, khiến cho nó trở

nên mềm mại hơn rất nhiều. Tim tôi cũng mềm lắm những giây phút ấy, tôi thích vòng tay qua cổ anh rồi rướn người hôn anh từng chút, từng chút một, có khi chỉ là lang thang trên đôi gò má, đôi lúc tôi lại thích rong ruổi trên cần cổ của anh rồi phấn khích ghé tai người ta thủ thỉ.

- "Yêu em đi..."

Tôi nhớ lắm những lần chúng tôi yêu nhau đến cháy bỏng, lâu lắm rồi anh không nồng nhiệt với tôi như thế, cảm giác như anh xem tôi là quả cầu thủy tinh mong manh, chỉ bất cẩn chút thôi sẽ vỡ tan tành. Tôi biết anh lo cho tôi, sợ tôi đau đớn, tổn thương, nhưng tôi... cứ mỗi lần anh lảng tránh những hành động vượt quá giới hạn của tôi, lòng tôi lại bất an vô cùng.

- "Anh có người khác rồi à?"

- "Có ai?"

Nguyên chau mày hỏi, tôi xì mắt.

- "Ai mà biết? Một người khiến anh không cần em nữa."

- "Vậy sao anh còn nằm đây với em?"

Ừ nhỉ? Sao lại thế nhỉ?

- "Kìa, anh nhớ em lắm, em không hiểu được đâu."

- "Anh ghét bỏ em thì có!"

Tôi đổi, tự ái trỗi dậy nên quay người về phía cửa sổ không thèm nhìn người ta. Anh quàng tay qua ôm thì tôi hất tay anh ra, anh vuốt má thì tôi đánh anh, kiêu được đà chèn ép người yêu tới bến luôn. Nguyên thế mà chẳng cấu gât gì cả, tôi đuổi anh ra phòng khách nằm anh cũng ngoan ngoãn nghe lời. Tôi ở trong phòng một mình lại càng khó chịu, nửa đêm leo đẹo mò ra thì bắt gặp Mẫn Tiên trò chuyện với Nguyên.

- "Dạo này dùng thuốc liều mạnh nên thần kinh của Kìa Anh bị ảnh hưởng, cấu gât, khó chịu, hay quên là biểu hiện bình thường thôi."

Vớ vẩn! Tôi có cái gì đâu nhỉ? Tôi cũng chẳng quên cái gì cả. Cứ nói như hiểu tôi lắm không bằng, bực bội, tôi xông ra quát Mẫn Tiên đêm khuya rồi đừng có buồn đưa với người yêu tôi nữa. Chị giật nảy mình, sợ sợ theo Alex về phòng. Còn lại mình tôi với Nguyễn, anh dang tay định đón tôi, nhưng tôi ức nên không thêm sà vào lòng anh.

- "Đêm hôm mà bỏ mặc em nằm một mình ý. Em bệnh nên chán em chứ gì? Em chả biết thừa nhé. Còn làm bộ muốn ôm em, giả tạo!"

Tôi mắng người yêu một thôi một h ồi, miệng chửi anh biến đi với con nào thì biến nhưng đến lúc thấy anh không đi theo sau mình lại đổi, cứ như thế một đêm tôi thường đuổi anh ra phòng khách rồi lại quát anh vào phòng ngủ không biết bao nhiêu lần. Tất nhiên lúc đó làm sao tôi biết được tôi bị điên, phải mất gần một tháng sau ngấm lại mới thấy mình đánh đá kinh khủng khiếp. Tuy nhiên nhờ có đợt thuốc đó mà sức khoẻ tôi khá lên trông thấy, ngoài mắc bệnh hay quên ra thì thai nhi trong bụng phát triển rất tốt, mẹ em bé cũng ít bị chóng mặt, mệt mỏi, run tay run chân. Ba em bé dần dần được thả lỏng tâm trạng, mỗi lần ở cạnh mẹ em bé đã bớt dè dặt cẩn thận. Anh hay quanh quẩn bên tôi trò chuyện với con, có lúc cho nó nghe nhạc, có lúc kể đôi ba câu chuyện linh tinh, thậm chí hứng lên còn nói xấu tôi nữa đấy.

- "Mẹ bắt nạt ba đó Đan Anh à!"

Đan Anh của chúng tôi là một em bé gái, chúng tôi mong con có một cuộc đời giống như cái tên đó, nhẹ nhàng, thanh cao và bình dị. Đan Anh càng lớn thì cơ thể người mẹ là tôi đây càng trở nên mỡ màng, cũng có thể nói là thách thức lớn với ba con bé. Ai nói đàn bà bầu không đẹp chứ? Tuy cái bụng hơi to nhưng cũng kéo theo những chỗ khác to thêm mà, tôi chưa bao giờ yêu cơ thể mình như lúc này, yêu con, yêu từng đường nét của mình khi con ở trong tôi, yêu cái cách ba con bé luôn liếc trộm mẹ nó mọi lúc mọi nơi. Thi thoảng sấy tóc cho tôi xong, ai đó lại gạt dây váy ngủ của tôi, dụi dụi đầu vào khe rãnh ở giữa, miên man cánh môi quanh phần da thịt mềm mại rồi ngậm lấy đoá hồng đỏ thắm. Tim tôi xốn xang theo từng đợt nhấm nháp của người ta, ngón tay tôi run run luồn qua mái tóc ấy. Ai đó dịu dàng đỡ tôi nằm trên người anh, bàn tay xấu xa gạt dần chiếc váy

mỏng manh, nhưng cũng đừng thời kéo chân lên tránh cho tôi khỏi lạnh. Anh vẫn như thế, luôn quan tâm tôi từ những chi tiết vụn vặt nhất, mỗi khoảnh khắc anh ở trong tôi, tôi lại cảm thấy tim mình rộn ràng như sóng xa vỗ nhịp nhàng bên bờ cát trắng.

Tôi đã luôn muốn ghi nhớ từng giây từng phút ngọt ngào ấy, chỉ là, quá trình đi đầu trị đã bắt tôi phải trả giá bằng chính trí nhớ của mình. Tôi không thể nhớ mọi thứ bằng não bộ, tôi chỉ có thể ghi ra số. Nguyên mua cho tôi cả đồng hồ nhật ký đẹp ghê lắm, giấy thơm khủng khiếp. Tôi vẫn miệt mài viết mỗi ngày, tôi còn dặn Nguyên khi nào tôi bận sinh con thì anh phải ghi lại hộ tôi những sự kiện quan trọng. Anh đừng ý với tôi rồi, nhưng đây là việc của sau này cơ, còn việc của bây giờ là chúng tôi chuẩn bị sang Pháp đính ước, tất nhiên, Alex và Mẫn Tiên cũng đi cùng, trên cương vị là người làm chứng cho hai đứa tôi.

Ngày hôm ấy, Mẫn Tiên và Alex đừng thanh hỏi.

"Võ Đình Nguyên Anh và Huỳnh Mai Kiều Anh, các em có đừng ý sẽ nắm tay đối phương đi tới cuối con đường hay không?"

Ngày hôm ấy giống hệt như giấc mộng bao năm qua của tôi, đó là một ngày có mây, có nắng và những cánh hoa dập dềnh trong gió, chúng tôi nghẹn ngào nhìn nhau, mắt đỏ hoe, cùng nhau gật đầu. Và sau đó...hai chúng tôi...à không...ba chúng tôi mới đứng, cả ba chúng tôi cùng nhau chạy dọc trên đại lộ Champs-Élysées, nơi mà chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, nơi mà năm ấy tình yêu bắt đầu, nơi mà bây giờ, tình yêu đơm hoa kết trái.

Quãng đường này, thực ra tôi không quan trọng mình đi được bao xa, mà là, tôi có được đi cùng những người tôi thương yêu hay không?

...

Ngày...tháng...năm...

Chỉ còn chưa đầy hai tuần nữa là chúng tôi sẽ được gặp Đan Anh. Mẫn Tiên nói rằng, đứa trẻ nhất định sẽ ổn thôi, và tôi cũng vậy. Tôi không biết

chị an ủi tôi hay là sự thật? Nhưng tôi lựa chọn tin chị, cho dù thực sự tôi không rõ ngày mai của mình ra sao? Thực ra mọi người đều vậy, chẳng ai có thể chắc chắn được bình minh sớm hôm sau sẽ rực rỡ ánh vàng hay sẽ có cơn mưa dông bất chợt ập tới. Chúng ta chỉ có thể biết ngày hôm nay vừa trôi qua của mình có hạnh phúc hay không? Ngày hôm nay của bạn hạnh phúc chứ? Còn tôi, ngày hôm nay của tôi rất hạnh phúc!

Chúng ta hãy cùng nhau sống hạnh phúc, và cùng nhau, tin vào những điều kỳ diệu, nhé!

- Huỳnh Mai Kiều Anh.

Paris, 14/10/2018.